

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ—ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΙΚΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΑΤΥΡΑΣ

ἐκδομένη καθ' ἑβδομάδα ἐν Κωνσταντινουπόλει

ΥΠΟ Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΔΟΥ (ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΟΥΣ)

Γραφεία: Ἐν Γαλατῇ, Ἰσημυρολόγου Χάν, ἀριθ. 12-13.

ΟΡΟΙ ΕΤΗΣΙΑΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐνταῦθα γρ. 40, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 50, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ γρ. 13

Ἄλλοι ἀπαράβατοι ἐγγραφεῖς: Προσληρωμή

Ἐκαστον φύλλον 20 παραδες. Ἄρ. 231

Ἔτος πέμπτον ἀριθμοῦμεν
καὶ στήν Πόλιν κατοικοῦμεν

Διακόσια τριάντε καὶ ἓνα
μὲ μούτρα τραπῶν κομωμένα.

Ἐννακόσια δέκα τοῖα, πέμπτη τοῦ μηνὸς Γενάρη
καὶ μεγάλη φασαρία ἔχει αὐτὴ τὸ Φανάρι.

Μεταξὺ Παντιᾶ κ' Ἀλῆ ὁ τηλεγράφος μιλεῖ.

Α. Ἀπὸ τὴν Λόντρα στὸν Παντιᾶ ποῦ βρίσκεται στὸ
[Πέρα

Ἀφ' ὅτου ἐγκυτέλεμα τοῦ Σαίνζαμ τὸ Παλάτι
ἐπὶ ματαῖς καρτερῶ ἡμέρα μὲ τὴν μέρα
στὰ λογικά τους νᾶρθοῦνε οἱ κύριοι λεγκᾶτοι
καὶ νὰ μὲ προσκαλέσονται εἰς νέαν συνεδρίαν
νὰ τοὺς τὰ ψάλλω ἄλλη μὴ μὲ σθένος καὶ ἀνδρείααν.

Λὲς καὶ μὲ τρώμαξαν, Παντιᾶ, τὴν ὑστερὴν φορὰ
ὅταν μνητὸν διάβασα τὴν δὴλωσιν ἐκείνη
καὶ τῶν συμμάχων ἔτριμα τὴν μύτη μὰ χαρὰ
καὶ ὄλους τοὺς ἀπόθησα ἐκείθεν τοῦ Ἐργίνη...
λὲς κ' ἀπὸ τότε μὲ κρατοῦν οἱ ἄθλιοι γενῆτι
κ' οὐδὲ μὲ ξανακάλεσαν σ' ἐκεῖνο τὸ παλάτι.

Ἄλλὰ κ' ἐγὼ, βρὲ Παντιᾶ δὲν πάγω παρκατῶ
κ' ἐγὼ σ' αὐτοὺς ἀπέναντι τὴν πόρτα μου βαστῶ
καὶ ὅλα τους τὰ σχέδια τὰ φέρνω ἄνω κάτω
καὶ γέλωτα σαρωδῶνιον γελῶ σὺν Μεφιστῶ.

Σ' ἓνα τραπέζι ἡμιοντα τῆς ἄλλης καλεσμένους
ἀλλὰ μαθὼν πὼς θάτανε ἐκεῖ καὶ οἱ συμμάχοι
ἀμέσως διεμήνισα πὼς εἶμαι κρυμμένος
καὶ πὼς δεινὸν ταλαιπωρεῖ τὴν μύτη μου συνάχη.
Καὶ οὕτω τοὺς ἀπέφεγα μὲ τοῦτο τὸ τριπίτι
καὶ στὸ τραπέζι κάστανε οἱ σύμμαχοι μὲ λύπη.

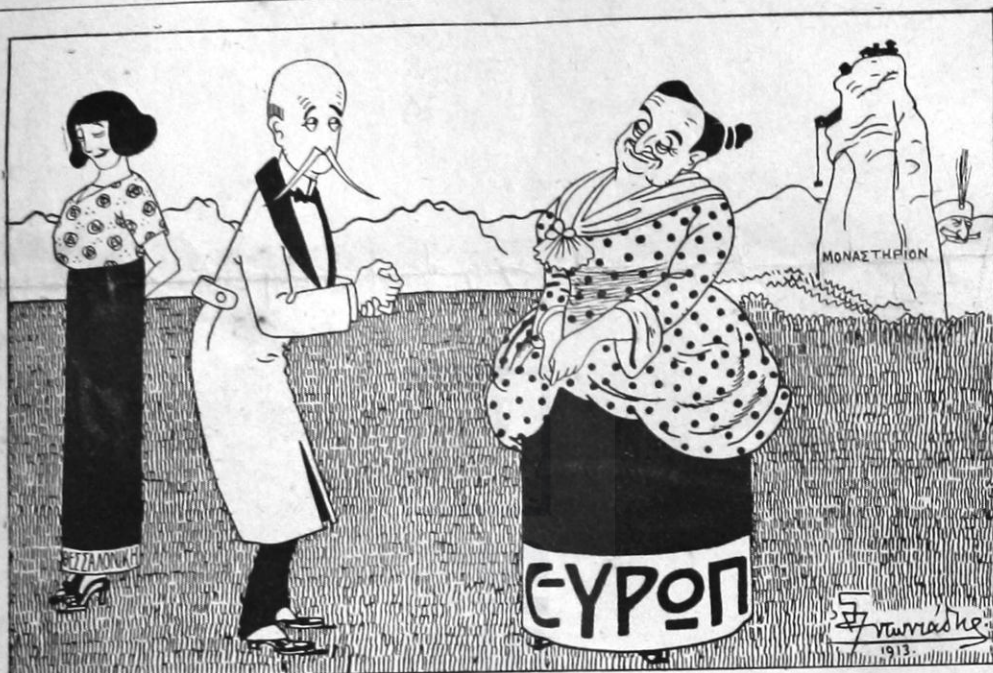
Στὸν δρόμον ὅταν συναντῶ κανένα ἐξ αὐτῶν
οὐρανοσκοπὸς γίνουμι καὶ στὰ ψηλά κεντάζω
ἢ τοὺς ἀντιπαρέχομαι μὲ τὸν λαιμὸν σκνυφτὸν
καὶ κλείω καὶ τὰ βλέφαρα καὶ κάμνω πὼς νυστάζω.

Τῆς ἄλλης εἰς τὸ Χάυδενπαρκ μὰ Λαίδη κνηγοῦσα
ὅποτε βλέπω τὴν αὐτὴν κ' ὁ Κορὴς νὰ κνηγᾶ
καὶ ἐπειδὴ ἀπέκλινε σ' αὐτὴνα ἡ βρομοῦσα
περὶ τὴν λείαν στήσαμεν τρικουβερτο κανγᾶ
ὡς ποῦ στὸ τέλος τῶακησα τὰ μούτρα του ὡς ἔδει
κ' ὑποχωρήσας ἀφῆκε στὰ χέρια μου τὴν Λαίδη.

Σοῦ ἀναφέρω, φίλτατε, αὐτὸ τὸ γεγονός
δάφνας βεβαίως Ἄνν Ζονὰν νὰ καρπωθῶ μὴ θέλων,
ἀλλὰ μοῦ ἴφανε ἄριστος καθ' ὅλα οἰωνὸς
ὡς προσοικνίζόμενος τῶν Νήσων μας τὸ μέλλον
γιατὶ καθὼς ἀπέμενε ἡ Λαίδη ἰδκὴ μου
κ' ὁ Βενιζέλος ἔφηνε μὲ ἄδεια τὴν ἀγκάλη
ἔτσι θαρρῶ καὶ τὰ νησιὰ θὰ μείνουνε καὶ πάλι
ὡς κτήσεις ἀναφαιρέτοι τοῦ Κράτους τοῦ ἀλκίμου.

Ἄλλὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ ὡς καὶ τὸ τῶν συνόρων
ἀτασχολοῦσι κατ' αὐτὰς τοὺς πρόσβεις τοῦ Λονδίνου
κ' ἀπὸ τὰ χέρια ξεφύγαν, Παντιᾶ, τῶν Στανροφόρων
κ' ἀπὸ ἀμέσων σάθηκε ἡ πέτσα μας κινδύνου.

Οἱ προσβενταὶ συνέχονται παρὰ τῷ μίστερ Γκρέν
κ' ἀρωματῶδες τῆιον ρουφοῦν τῆς Κεϊλάνης
καὶ ὁ καθένας τὸ κοντὸ καὶ τὸ μακρὸ του λῆει
κ' εἰς λόγων πνιγονταὶ ἀφροὺς καὶ κύματα μελάνης.

— "Η θά μου δώκεις μαμά, τὴν Θεσσαλονίκη ἢ ἀπελπισμένος θὰ πάω νὰ κλεισθῶ... στὸ Μοναστήρι.

Βρωμοῦν ἐκ πείνης, φίλιτε, τὰ ἰδικά μας χρῶτα
κι' ἐκείνοι λὲς καὶ ὤμοσαν στὰ πόδια νὰ μᾶς λυόσουν
κι' ἐπὶ δεκαετηθήμερον συντάττοισι μὰ νότα
π' ἀκόμη δὲν κατώρθωσαν νὰ τὴν ἀποτελειώσουν.
Καὶ τρώγουσι καὶ πίνουνε κι' ἐκ πείνης γ'ὼ λιγόνω,
οἱ δὲ χορτίζοι ἀρηγοῦν τοῦ νησικοῦ τὸν πόνο.

Ἄτ' ἰδὸς συμμάχους ἠλιπία καὶ βροῦμε κάποιον χάκι,
μ' αὐτοὺς μποροῦσα νὰ σταθῶ σὶς ὄχθας τοῦ Ἐργίνου...
ἀλλὰ θαρρῶ πῶς πέσαμε σὲ πειὸ βαθὺ μπιτάκι
τώρα ποῦ μᾶς ἀνέλαβον οἱ πρέσβεις τοῦ Λονδίνου
καὶ νόταν ἐτοιμάζονται νὰ στείλουνε σὰν φίλοι
στὸν γέρω τὸν Κιαμήλ.

Ἄπο τὴν Σκύλλα πέσαμε στὴν Χάρυβδι, θαρρῶ
καὶ γράψε με, βοὴ Παντελῆ, τί γίνεται στὴν Πόλι
γιατὶ ἐδῶ πολὺν θολὰ τὰ πράγματα θαρρῶ
καὶ μ' ἀπελπίζουν ὄλοι.

Π. Ἀπελπισμένοι εἴμεθα κι' ἐμεῖς ἐδῶ, Ἄλῃ,
καὶ ὄλοι ἀναμένομεν τὸν ἰσχυρῶν τὴν νότα
π' ἀκόμη δὲν γνωρίζομεν ἂν θάξῃ κι' ἀπειλὴ
ἢ θὰ γρηθῆ μοσαχὰ καινούργια καθεστῶτα
καὶ ἐκχωρήσεις πόλεων καὶ νήσων εἰς τὸν πόντο
μὲ λόγια ποῦ προῶρισται νὰ πᾶν κι' αὐτὰ στὸν βρόντο.

Κι' ἐδῶ, οἱ πρέσβεις ἔχοντε τοξεύματα μεγάλα
καὶ δὸς του καὶ συνέρχονται κι' ἐνταῦθα! σὲ συσκέψεις
καὶ τάδε λέγει Ἀδωνθεὸς ὁ δὲ Γκαρόνι ἄλλα
καὶ δὲν γνωρίζεις, φίλιτε, σὲ ποιῶνα νὰ πιστέψης.

Τελείαν ὑποχώρησιν ὁ Γκιέος συνιστᾷ
καὶ πλήρη ἐγκατάλειψιν τῶν νήσων συμβουλεύει
μὰ κι' ὁ Γκαρόνι ἐρχεται στὸν Σαντοζιάμ μπροστὰ
κι' ἀνίστασιν γὰ τὰ νησιά αὐτοῦς ὑπαγορεύει.
Λὲς κι' ἐκ συμφώνων ὄλοι τοὺς κι' ἐδῶ διαφοροῦσι
καὶ δὲν γνωρίζει κι' ὁ Κιαμήλ σὲ ποιὸν νὰ ὑπακούσῃ.

Κατὰ τὰ ἄλλα ἔχομεν ἐδῶ πολὺν καλὰ
καὶ θέλοντας μὴ θέλοντας σ'τὰ χάλια μας ἀρέσκον...
πλήν μάθε, ἀλιτήριε, μέσ' σ' ἄλλα τὰ πολλὰ
πῶς ἐφθασε στὴν πόλι μας κι' ὁ Βλάχος Φιλιππέοκου
καὶ ἐπισκέφθη τὸν Κιαμήλ καὶ τάπαν μῆτη-μῆτη,
ἀλλὰ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ τί ἐζήτει.

Ἐρωτηθεὶς ἀπὸ πολλοὺς δὲν ἐβγαλε μιὰ
ἀλλὰ σκληρῶς ἀπέκρουσε ρεπότιερο παρακάλια
εἰπόν πῶς ἤλθε γὰ νὰ δῆ ἀτζέμια χαλιὰ
καὶ ὄχι, ὡς νομίσαμε, τοῦ Κράτους μας τὰ χάλια.
Κι' ἀπῆλθε δίχως τίποτε πλεονέκτο νὰ πῆ
μὰ δίχως καὶ σὰν Κάϊσερ νὰ πάσῃ ἐν ταπί.

Σοῦ ἀναγγέλλω, φίλιτε, μετὰ καρδιᾶς ἀλγούσης
ὅτι μάστι ἐψηλὸν δὲν βγῆκ' αὐτὸν τὸν μῆνα
καὶ τοὺς κλισμοὺς αἰσθάνομαι κοιλιᾶς βοσβορῶζουσῆς
καὶ τάντερά μου χορμάσαν, Ἄλῃ μου, ἄτ' τὴν πείνα.

Ἄλλα καλὰ ἀλλὰ χωρὶς μάστι ἐψηλὸν
στὰ πλήθη τῶν μεμούσηδων ὁ Μαλλιᾶς νὰ διγῃ,
νοῦθεις καὶ σὺ πῶς τίποτε δὲν γίνεται καλὸν
οὔτε ἀνίστασις γρηθῆ, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰρήνη.

Γ. Κεϊβεργε

Ἡ νότα τῶν Δυνάμεων.

Καὶ κύττα, μὰ ποῦ βρίσκεις σὴν χώραν τῶν πλουσίων
νὰ στείλῃς σὸ Ντοβλέτι μας ξανθοσίλπνον χρυσίον.

Α. Ἀπὸ τὴν Λόντρα στὸν Παντιᾶ ποῦ κατοικεῖ σὸ
[Πέρα

Μέσ' σὸ Λονδίον ὁ χρυσός, σὰν τὸ ποιάμι ρέει
καὶ ὅσα θέμι δανεικὰ μᾶς δίνουν ἐδῶ πέρα
ἀρκεῖ νὰ ὑπακούσωμεν στὰ λόγια τοῦ Στῆ Γκρέυ.
Ἄρκεϊ νὰ εἰρηνεύσωμεν καὶ δίδουνε χρυσάφι
κι' ἡ νότα ποῦ σᾶς ἔρχεται ἀπὸ νομίζω γράφει.

Ὅποταν ἡ ἀρήϊος ὄρη πολλῶν κοπάση
τότε καὶ μόνον δέχεται ὁ Ἄγγλος νὰ δανείσῃ
τότε καὶ μόνον θὰ γενθῆς καὶ σὺ γλυκὸ μάσι
ἄλλως σὺ μὴ τὸ στόμα ψυχῶν τραγῆσῃ.

Μάσι θέλεις σὺ γλυκὸ
μὰ θέν κι' ἐδῶ εἰρήνη
ἄλλως δὲν δύνουν δανεικὸ
κ' ἦν τοακιστὸ φαροῦνι.

Ὅταν δεχθῆναι ἐδλαθῶς τῶν ἰσχυρῶν τὴν νότα
τότε καὶ μόνον Πακτωλοὶ θὰ ρεῦσουν σὸ Κράτος,
τότε θὰ παύσουν νὰ βρωμοῦν βουλμιῶντα γῶντα
καὶ ὁ σκεμπές σου θὰ γενθῆ σὰν ἄλλοτε χαρῆτος.
Ἄλλως θὰ μείνῃ νησιῶδες κι' ἀκόμη θὰ κομῆσῃ
καὶ σ' ὄνειρό σου μοναχὰ θὰ βλέπῃς τὸ μάσι.

Ἡ θε' ν' ἀφήσῃς στοὺς ἐχθροὺς τ' Ἀδριανοῦ τὴν πόλι
καὶ τοῦ Αἰγαίου τὰ νησιά στοὺς Ἕλληνας θὰ δώσῃς

ἢ μὲ κερὸν θὰ περπατῆς σὴν τσέπη πορτοφόλι
καὶ τοῦ λοιποῦ οὐδέποτε μάσι θὰ τσετώσῃς.

Ἴδου τὸ πνεῦμα τὸ κραιτοῦν στοὺς ἐπισήμους κ' ἄλλους
ποῦ τρώγουνε φασιανούς, περδῆναι καὶ κονίλους
χωρὶς νὰ σκέπτονται ποτὲ καὶ τὴν ἰδικίαν μας πείνα.
Καὶ γράφει με, βρε Παντελῆ, τί λέν κι' οἱ βουκελάδες
γιατὶ κι' ἐγὼ ἀπέμεινα ἐδῶ χωρὶς παρῶδες
καὶ νὰ πουλήσω σκέπτομαι βρακὶ καὶ σταμτοῦνινα.

Π. Ἀνεπισήμους σὶν Γκαμπρῆλ ἡ νότα πὲς π' ἐδόθη
γραμμένη στῆς διαπασῶν τοὺς βαρυντέρους τόνους
κι' ἡ φουῖντα τῆς φεούρας του ἀμέσως ἀνωρθῶθη
σὰν εἶδε συμφωνησαντίας τοὺς τέως ἀσυμφώνους.
Καὶ μὰ τὸν Γιεῶς κ' ἔβραζε καὶ μὰ τὸν κ' ἔβραζε
καὶ ἦρχισε, διαβάζοντας τὴν νότα, νὰ κοροῦνῃ.

Πλὴν μπόρεσε τὰ νεῦρά του ἐβθῶς νὰ καταστῆλῃ
καὶ χαρτεῖσας ἐδλαθῶς τῶν πρεσβευτῶν τὸ σμῆνος
πῆρε τὴν νότα κι' ἔσπευσε ἀμέσως σὶν Κιμῆλη
γιὰ νὰ τὴν δῆ κι' ἐκεῖνος.

Κι' οἱ δύο μαζὺ τὴν διάβασαν ἐν προσοχῇ μεγάλῃ
καὶ ὠκτιραν ἀμφοτέροι τοῦ Κράτους μας τὸ χάλι.

Ὅτοια ἡ ἀπάντησις τῆς Πύλης δὲν γνωρίζω
ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔμεινε σὴν τσέπη μου παρῶς
καὶ στὰ σοκάκια τῆς Σταμτοῦλ ἀπέτταρος γυρίζω
σὰν ἄλλος φουκαρῶς.

Ἐλπίζω πὼς τὸ χάλι μου θὰ δῆ ὁ Σαντραζάμης
κι' ἀνάλογοι ἀπάντησαν θὰ δώσῃ στὰς Δυνάμεις.

·Σὺν μείνῃ γὰρ ἀπένταρος κ' ὁ μεγαλοπρεπὴς
ξερξὴ τὰ μεγαλεῖά του τὰ ὄστατα καὶ πρῶτα
καὶ κλίτων τὸν ἀγέρα του εἰς ὄ,τι κ' ἦν τοῦ πῆς
πισμένως ἀποδέχεται καὶ κάθε πειληρότητα.

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Τὸ «Μετζίδιε» τὰ κατάφερε. Πῆγε στὴν Σύρα ἐβρομβάρδισε
πυριτιδοποθήκας, ἐβρομβάρδισε ἠλεκτρικὰ ἐργοστάσια, ἐβρομβάρδισε
ἀποθήκας καρβουῶν καὶ ἠγάγασε τὸ ἐκεῖ ὑπερωκεάνειον «Μα-
κεδονία» νὰ καταβυθισθῇ διὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν καταστροφὴν.
Ἐὰν κατῴρθονε νὰ τὴν συλλάβῃ καὶ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ δεσμίαν ἐδῶ,
τότε θὰ μτορούσαμε νὰ ποῦμε πῶς πήραμε τὴν Μακεδονία πίσω.

Τὶ ἀπέγεινε τὸ «Μετζίδιε» ὕστερα ἀπὸ τὸ ἔξοχον αὐτὸ κατόρ-
θωμά του δὲν ἐγνώσθη. Κατ' ἄλλους τράβηξε εἰς τὴν Σμύρνην.
Κατ' ἄλλους εἰς τὴν Μάλταν διὰ νὰ ἀφοπλισθῇ. Καὶ κατ' ἄλλους
τράβηξε εἰς τὴν Αἴγυπτον. Τὸ βέβαιον εἶναι πῶς τοὺς τὴν τράβηξε
καλὰ καὶ καλὰ.

Προχθὲς ἀφίκετο αἰσίως εἰς βασιλεύουσαν ὁ περίφημος Κερὴμ
ἀγᾶς, ἀπολαύων ξεναγείου ὑγείας. Ἐν συνεντεύξει πρὸς τὴν «Τερ-
ζουμάν» ἐδήλωσεν ὅτι ἐπὶ 45 ἡμέρας ἐφιλοξενεῖτο εἰς τὸ ἐν Θεσσα-
λονίκῃ Γερμανικὸν προξενεῖον καὶ ὅτι πρὸς ἦτο τὸ ὅτι δῆθεν
περιτλήθε τὰς δύοσι τῆς Θεσσαλονίκης ζητωκραυγᾶς ὑπὲρ τῆς
Ἑλλάδος.

Αἱ δηλώσεις του, τηλεγραφηθεῖσαι εἰς Λονδίνον, προϋξένησαν,
ὡς πληροφοροῦμαι, βαθυτάτην ἐντόπωση.

Πιστὸς δὲ ὁ Κερὴμ ἀγᾶς εἰς τὰς πολιτικάς του δοξασίας, μόν-
ον μὲ τοὺς Κομματικὸς συνοχεῖσθαι ἐδῶ, ἀποφυγῶν τὰ ἄλλα
κόμματα. Σήμερον πιστεύεται νὰ ἔχῃ ἢ «Τερζουμάν» νέαν συνέν-
τευξιν του, κατακρίνοντας τοὺς ἐπιθυμούντας τὴν σύναψιν τῆς
εἰρήνης.

Ἰσως ἔτιωσ ἄλλιστα παρακαθίσῃ ὁ Κερὴμ καὶ ὡς μέλος τῆς
προσεσχῶς συγκυλομένης: Ἐθνοσυνελεύσεως.

Ἀπὸ μερικὸς μαθητᾶς τοῦ βουλγαρικῦ γυμνασίου Ἀδρια-
νουπόλεως, κατορθώουσας νὰ δρατετεύσουν, ἐμάθασεν ὅτι οἱ πο-
λιορκούμενοι δὲν ὑφίστανται μεγάλας στερησεις. Ἄλευρα ἔχουν.
Ἐπίσης ἔχουν καὶ κρέας. Στεροῦνται μόνον πετρελαίου· καὶ τὸ
βράδυ, μόλις νυκτιάσῃ, οἱ δρόμοι τῆς πόλεως πλέουν εἰς τὸ σκοτάδι.
Ἐπ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν δὲν πρέκει νᾶχουν παράπονα ἀφοῦ κ' ἢ
ἐμεῖς ἐδῶ, ἂν καὶ μὴ πολιορκημένοι, περπατοῦμε τὴν νύκτα στοῦς
δρόμους φιλαρφατᾶ. Καὶ ταῦτα δημαρχεῖντος τοῦ πεφωτισμένου
νοῦς τοῦ Δεσμὴλ πασᾶ.

Στεροῦνται ἐπίσης οἱ Ἀδριανουπολίται καισίου ὕλης καὶ
ἐκαστος φαντάζεται τι θὰ τῇ νὰ τρεμουλιάξῃ ἀπὸ τὸ κρύο καὶ
νὰ μὴν ἐχῃς δυὸ ξύλα νὰ θερμανθῇς. Εὐτυχῶς δι' αὐτοὺς ὁ χειμὼν
δὲν ἐπέσκωπεν ἀκόμη βαρῶς. Ἑλλείψῃ δὲ συγκοινωνίας δὲν ἐνέ-
σκηψαν ἐκεῖ καὶ τὰ διάφορα σατυρικά ἡμερολόγια τῆς πόλεως
μας, οὗτε ὁ περίφημος Καζομίας τῆς «Προοδού». Ἄλλως νὰ εἴσθε
βέβαιοι πῶς θὰ ξεπείγαζαν.

Εὐτυχεῖς ὁμοῦ ἄνθρωποι οἱ Ἀδριανουπολίται, ἐπειδὴ κλεισμέ-
νοι μέσ' στὴν πόλιν των, δὲν μανθάνουν τίποτε καὶ ζοῦν τελείως
ἀπὴνλαγμένοι τῶν φροντίδων τῆς πολιτικῆς. Οὕτε τηλεγραφήματα
λαμβάνουν οὔτε ἐφημερίδες διαβάζουν οὔτε σκοπιζοῦν τὸ πα-
ράπαν διὰ τὰς περιτελείας τῶν ἐν Λοιδίνῳ συνοδρίων. Ὅταν λυ-
θοῦν ὅλα τὰ ζητήματα θὰ μάθουν τὴν τύχην των: Μένετε Ὀθω-
μανοὶ ἢ ἀποφάσει τῆς Εὐρώπης γίνεσθε Βούλγαροι. Καὶ πᾶσι
λέωνται.

Ἀλλὰ θ' ἀργήσουν πολὺ ἀκόμη νὰ τὸ μάθουν. Τώρα μάλιστα
ποῦ ἀνέλαβε τὸ ζήτημά των ἡ εὐρωπαϊκὴ διπλωματία, καλὸ Πό-
σχα διὰ τὴν σύνταξιν μᾶς νότας ἐχρειάσθησαν 15 ἀκριβῶς ἡμέραι.

Ἐὰν δὲ τώρα δὲν ἐνδόσῃ ἡ Πύλη καὶ ἡ Εὐρώπη εὐρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγ-
κην νὰ ἐπιδώσῃ δευτέραν νόταν, συντεταγμένην μάλιστα κατὰ τρό-
πον τελεσφορώτερον τῆς πρώτης, θ' ἀπαιτηθῇ χρονικὴν διάστημα
ἐνὸς μηνὸς τοῦλάχιστον. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο δὲν ὑπάρχει
ἀμφιβολία ὅτι νικητὰ καὶ νικημένοι θὰ λυθῶσιν σὺν πόδι.

Καὶ νὰ σοῦ λέῃ ἡ Εὐρώπη ὅτι φροντίζει διὰ τὴν εὐημερίαν τῆς
Ἀνατολῆς!

Ἄπ' ὄλους τοὺς Βαλκανικοὺς λαοὺς οἱ πλέον εὐτυχεῖς εἶναι
ἀναμφιβόλως οἱ Ἄλβανοί. Χωρὶς νὰ πολεμήσουν ἀτοκοῦν τὴν
ἀνεξαρτησίαν των. Καὶ τώρα, μὲ τὰς περιστάσεις καὶ τὰς ἀντιζη-
τίας τῶν Δυνάμεων, τείνουν ν' ἀποκτήσουν μίαν μεγάλην Ἀλβανίαν
μὲ ὄρια ὅπως τὰ διέγραψεν ἡ Ἀδστρία.

Ἐδῶ εἶναι ποῦ ἐφαρμόζεται τὸ ὅτι πρέπει νάχῃ τις σ' αὐτὸν τὸν
κόσμον ὄχι μόνον Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ χάμου - Θεοῦ.

Καὶ οἱ Ρουμᾶνοι ὁμοῦ δὲν πάνε παρακάτω. Κι' αὐτοί, ὡς φαί-
νεται, ἀρπάζουν καὶ ἐν εἰδει ἀντισταθμισμάτων, ὅποτε, ὡς λέγεται,
ἡ Βουλγαρία θὰ ζητήσῃ νέα ἀντισταθμισματα εἰς βάρος τῶν συμ-
μάχων της. Ἐὰν πᾶρῃ ἔγερσι ἀπενεμήθῃ εἰς... κανένα. Οὐδὲν ἀτο-
μον καὶ οὐδὲν σωματεῖον εὐρεθῇ εἰς Κωνσταντινουπόλιν ἐνασκοῦν
τὴν Ἀρετὴν, μὴδὲ τὸ ἐπονομαζόμενον «Ἀρετὴ».

Ἄν εἶναι εἶσι κ' ἐγὼ γίνομαι ἀγωνοθέτης καὶ τάξω χιλιόλιτρα
βραβεῖα ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ δὲν ἔχω.

Ἡ πατριαρχικὴ ἐκλογή δὲν προκαλεῖ ἐνδιαφέρον παρὰ μόνον
εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους. Εἰς τὰ παρασκήνια ἀπέλπιδες καταβάλ-
λονται προσπάθειαι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ἐκείνου ὁ ὅποιος θὰ ὑποσχεθῇ
πλήρη ὑποταγὴν εἰς τὰ κελεύσματα τῆς κλίκας καὶ τελείαν τὴν ἐξ-
υπηρέτησιν τῶν ἀτομικῶν συμφερόντων ἐκάστου. Τόσῳ ποῦ ἀντι-
πρόσωτος Βάρνης ἐξελέγη (!) ὁ κ. Σπαθάρης!

Ἐχιδνα.

ΣΑΪΤΙΕΣ

Ἐποψήφιοι ἀντιπρόσωποι τῆς συντεχνίας τῶν κηλίων συναγω-
νίζονται δύο: ὁ κ. Κοσμίδης καὶ ὁ κ. Κεοσίσογλου. Ἀπὸ ὑποψή-
φιοι βουλευταὶ νὰ συναγωνίζονται τώρα ν' ἀντιπροσωπεύσουν
κατ' ἄλλους!

— Ἄλλ' ὁ κ. Κοσμίδης, ὁ κάτοχος τῆς ἱστορικῆς γούνας, ἔπρεπε
μᾶλλον νὰ ἐκλεγθῇ ἀντιπρόσωπος τῶν Γουναράδων. Διότι αὐτὸς καὶ
μόνος τηρεῖ ἀκόμη μὲ τὴν γούναν του εἰς τιμὴν καὶ ὑπόληψιν τὴν
συντεχνίαν των.

Βελζεβοῦλ.

Ἀγγελίαι, χρονικά—κ' εὐθυμα κοινωνικά.

Τώρα ποῦ φτώχεια πλάκωσε στὴν Πόλιν τὴν πλουσίαν
καὶ κινδυνεῖσι ὁ καθεὶς γυμνὸς νὰ περπατῇ,
ἂν θέτε ν' ἀγοράσετε φθιγγὴν ἐνδυμασίαν
ἢ καὶ παλτὸ χονδρὸ-χονδρὸ ποῦ ζέσθη νὰ κρατῇ,
στοῦ Τίριγγι τρέξτε ὅλοι σας ποῦ ἔξερε καὶ μᾶς ἔγνοι
καὶ ὅταν στὴν σακκούλα μας δὲν βρισκεται φαρδίνα.

Ο "ΣΑΤΑΝ", ΤΟΥ 1913

Οἱ ἐπιθυμούντες ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν νὰ λάβωσι τὸ Σατυρικὸν
Ἡμερολόγιον «Σατάν 1913» ἀρκεῖ νὰ στείλωσιν εἰς τὴν διεύθυνσιν
τοῦ «Ἐμπρός» εἰς τουρκικὰ γράμματάσου 6 μὲν γρ. ἐκ τῶν παρα-
λίων πόλεων 6 1/2 δὲ ἐκ τῶν μεσογείων.

Ἐπεθύοντες Κ. Γ. Μακρίδης

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ—ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΙΚΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΑΤΥΡΑΣ

ἐκδόσιμος καθ' ἑβδομάδα ἐν Κωνσταντινουπόλει

ὑπο Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΔΟΥ (ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΟΥΣ)

Γραφεῖα: Ἐν Γα.α.α.θ, Ἰσχυρολόγου Χάν, ἀριθ. 12-13.

ΟΡΟΙ ΕΤΗΣΙΑΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐνταῦθα γρ. 40, ἐν ταῖς ἐποχταῖς 50, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 13

*Ὅρος ἀπαράβατος ἐγγραφῆς: Προπληρωμή.

Ἐκαστον φύλλον 20 παράδες. Ἄρ. 233

Ἔτος πέμπτον ἀριθμοῦμεν
καὶ στήν Πόλιν κατοικοῦμεν

Διακόσια τριάντα καὶ τρία
καὶ κόβει μᾶς κὰν' ἡ Ἀυστορία.

Ἐννηκῶσια δέκα τρία, καὶ δεκασητὰ Γενάρη
καὶ μεγάλη φασαρία ἀρχίζη μέσ' σὺ Φανόρι.

Γράμμα τοῦ Παντελεῆ στὸν φίλο του Ἀλῆ.

Π. Μετὰ ἀγαλλιάσεως, χαρῆς τ' ἀνεκκαλήτου
σοῦ ἀναγγέλω, φίλιτατε, πῶς σὲ μιὰ νύκτα μόνη
τοικλοποδιά ἐβάλαμε τοῦ πολιοῦ προεβίτου
καὶ σ' ἄλλας χεῖρας πέρασε τοῦ Κράτους τὸ τιμόνι
καὶ τώρα πάμε οὕτω μὲ ἄνεμον μπονέντη
καὶ ὁ καθέας μὲς τῶροξε ἀμέριμος σὸ γλέντι.

Ἐν μιᾷ νυκτὶ καὶ μόνῃ
ἀντιστάσεως μὴ οὔσης
Κομιτῶτων ξεσπαθῶναι
στήν καρδιά τῆς πρωτευούσης
καὶ ἀρπάξει τὰς ἡνίκας ἀπὸ χεῖρας πλαδαράς
καὶ γνωσθὲν τὸ πρᾶγμα τοῦτο μᾶς ἐπέληψε χαρᾶς.

Μὴ ζητᾶς γι' αὐτὰ «ὅτι»
μὴ ζητᾶς τὸ «γιατί», ...
ἐὰν φλόγα πατριώτη
τὴν καρδιὰ σου πυρακτεῖ
μὲ χαρὰ καὶ σὺ ὀφείλεις νὰ δεχθῆς τὰ τελευθέντια
καὶ ποσῶς νὰ μὴ θρηνηθῆς τὸν πεσόντα καὶ ταφέντα.

Ἐν μιᾷ νυκτὶ καὶ μόνῃ
δίχως υἱὸς νὰ τὸ ἐλπίζῃ
ὁ Ἐμβερ-μπέτης θυμῶναι,
παίρνει φόρα, παίρνει χίλι
καὶ προτοῦ ἀκόμη τρέξουν νὰ τοῦ πιάσουνε τὸ χέρι
μᾶς ἀλλάζει Σαντραζάμη, μᾶς ἀλλάζει Σερσάκηρη.

Πέφτει ἓνας κ' ἄλλος κάτω
κᾶν νεκρὸς κᾶν λαβωμένος
κ' ἀνορθοῦται Κομιτῶτα
μὲ ἀρῆσιον τὸ μένος
κ' ἡ Εὐρώπη ποῦ εἰρήνης προσεδόκα μίαν νότι
μὲνει ἐκθαμβος καὶ χάσκει τὰ καινούργια γεγονότια.

Ἄς τὸ μάθουν οἱ ἐχθροὶ μᾶς ὅς τὸ μάθουνε κ' οἱ φίλοι
πῶς ἀλλόκοτον ἐν πᾶσι εἶναι τοῦτο τὸ Νιοβλέτι ...
παίρνετε αἰφνης καὶ κοιμᾶσαι μὲ Βεζύση τὸν Κιαμήλη
καὶ ξυτῆς τὴν ἄλλη μέρα μὲ Βεζύση τὸν Σεβκέτη
ἡ Εἰρήνη σὲ κοιμίζει κ' ὡς ποῦ νύσθη τὸ πρῶτ
σ' ἀφεντίζει ἀπ' τὸ στρώμα τοῦ Πολέμου ἡ βοή.

Σταθερὸν οὐδὲν ἵπάσχει
καὶ σαλεύουν γύρω ὅλα
καὶ ἀλλάζουμε στρατάσχη
ὡς ἀλλάζω καμιζόλα.
Ἐνας γράφει, ἄλλος σιζίζει τὸ γραμμένο τὸ χαρτὶ
καὶ καινούργιο ξαναγράφει κ' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ.

Ἀλλαγὴ, Ἀλῆ, τελεῖα
νέοι ἄνδρες, νέες ἄλλοι
κ' ὡς τὸ μάθη κ' ἡ Ἀγγλία
ποῦ γελάσθηκε καὶ πάλι.
Ἄς τὸ μάθη κάθε μιὰ ξενικὴ ἐπυροῇ
π' ἄλλα λέγουμε τὸ βράδυ κ' ἄλλα λέμε τὸ πρωῖ.

Καὶ νῦν, Ἀλῆ μου, δύνασαι τοὺς νελεγκὲ νὰ φηθῆς
καὶ νὰ μουντζώσης καθενὸς τὰ μοῦτρα τ' ἀδυσώτητια

Ὁ ἐφιάλτης ποῦ τὸν ἐτάραττε.

κί ἂν τοὺς καλέσης σὲ φαγί, κῦττα μὴ λησμονήσης
νὰ παραθέσης πρὸ αὐτῶν σὸν ἄλλοις καὶ χυλόπηττα.

Μὴ λησμονήσης, βρε Ἀλῆ, σ' ἐκείνονα τὸν Κοῦττα,
ποῦ δίχως νήσουσ ἤθελε τὸ κράτος μας ν' ἀφήση
τὸ πειδὸ μεγάλο μερικὸ νὰ δώσης ἀπ' τὴν πῆττα
καὶ νὰ τοῦ πῆς πῶς τοῦρκοικες θὰ μείνουνε αἱ νῆσοι
γιατ' ἐν' ἀδύνατον, Ἀλῆ, τὸ Κράτος μας νὰ κἀνη
χωρὶς νὰ ἔχη βουλευτὰς τοὺς Σάλτα καὶ Μπουστάνη.

Κατὰ τὰ ἄλλα ἔχομεν ἐνιαῦθα θεσπεσίως
καὶ πῶς τις ἀφιλόπατρις τὸ ἔσκαιε κορυφῶ
ὁ δὲ Λζαβὴτ καὶ ὁ Τζαχὴτ ἀφικονιο αἰσίως
καὶ ὁ λαὸς εἰς τὴν «Τανὶν» καὶ πάλιν ἐντρουφᾶ
καὶ ἄσθηα φιλοπάτριδα σ' αὐτὴν ἀναγινώσκει
καὶ ἀμεριμνῶς βόσκει.

Φεύγουν οἱ μὲν καὶ φθάνουνε οἱ πρότερον φυγόντες
καὶ σὰ μακάτια στοῦνουνται ἐκείνων ποῦ τὸ σκάζουν,
οἱ δρασάντες καθίστανται ἀμέσως ἀντιδρώντες
κί ἀπὸ μακρῶν μῦς βλέπουνε καὶ βαρναναστενάζουν
ὡς ποῦ νὰ ἔλθῃ ἡ σειρὰ νὰ ἔλθουν πίσω πάλι
καὶ πρὸ αὐτῶν περιφθοιοὶ νὰ φύγουνε οἱ ἄλλοι.

Καθούλλεις λὲς χορεύουνε μὲ κορυαζὲ σασὲ
καὶ δὸς του πῶνε κί ἔρχονται καὶ συνδιασταυροῦνται,
σβίνουν μ' αὐτοὺς κί ἀνάφουνε ἐλπίδες μας χρυσαὶ
καὶ κάθε τόσο θνήσκουσαι ξανὰ ἀναστεροῦνται
καὶ τῆς καθούλλεις τὸν χορὸ μωζὺν κί αὐτὲς ἀρχοῦνται.

Κί αἱ θύρες ἠνεώγησαν τῶν φυλακῶν τοῦ Κράτους
κί οἱ μέσα ὄντες βγήκανε
καὶ ἄλλοι μέσα βγήκανε
καὶ νῆσιτες νῆν θὰ βλέπουνε ἐκείθεν τοὺς χοριάτους
καθὼς καὶ τοῦτοι ἔβλεπαν ἀπὸ τὴν φυλακὴ
τοὺς ἄλλους νὰ χορταίνονται, αὐτοί, οἱ νησιτικοί.

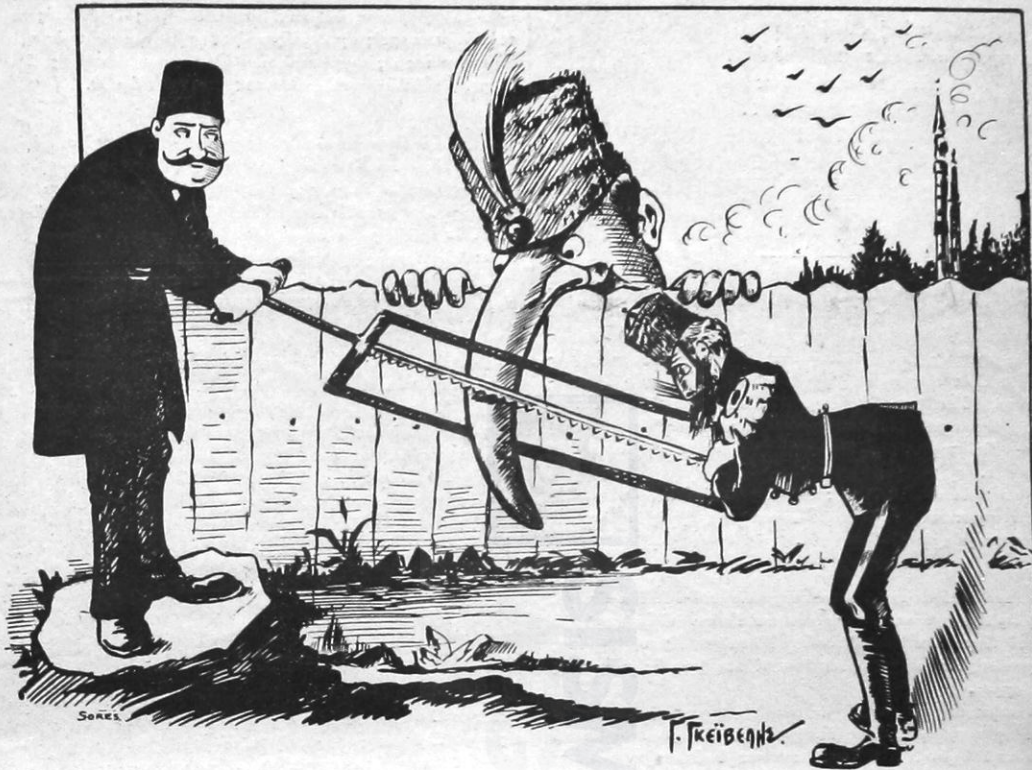
Τὴν μιὰν ἡμέραν ὑπουργὸς σὲ μεγαλεῖα ζῆς
κί ἐπὶ τεθριετιοῦ τῆς ἀδῆς ἀμάξης ἐποχεῖσαι
τὴν ἄλλην καταλέγεσαι καὶ σὺ ἐν τοῖς πεζοῖς
οὐ μὴν ἄλλὰ κί ἐν φυλακῇ ἐπὶ τῆς φάθας κείσαι
κί ἐκείνους ποῦ φυλάκιζες ὡς ὑπουργὸς ἐσὺ
τοὺς βλέπεις νὰ διαβαῖνουνε σὲ ἀμαξία χρυσῇ.

Ἀλλήλας διαδέχονται αἱ θύελλαι ἐδῶ,
ἐκπίπτουν κί οἱ Βεζύρηδες σὰν φθ.νοποῦρου φύλλα
καὶ ἄμπιστε, συνάδελφε, Βεζύρη νὰ σὲ ἴδῶ
γιά νὰ σὲ ἴδῶ μετέπειτα νὰ παίρηης κατρακύλα
ὅποτε σίγουρα, Ἀλῆ, κί ἐγὼ θ' ἀξιοθῶ
ἐπάνω εἰς τὸ πτωμά σου βεζύρης νὰ στορωθῶ.

Μὲ τὴν μεταπολίτευσιν αὐτὴν τὴν ἐξαπίνης
τὰς θέσεις των ἀνέκτησαν οἱ τέως πεπαυμένοι
καὶ ὅσοι δὲν ἀπέθανον σὲ ξένην γῆν ἐκ πείνης,
ἐπέστρεψαν κί εὐρέθησαν ξανὰ διορισμένοι.
Κί αὐτὴ ἀκόμη ἡ Βουλὴ π' ἀδίκως διελύθη
καὶ μερικοὶ τῶν βουλευτῶν διέμενον στὴν χάρη,
ἐκ τοῦ θανάτου στὴν ζωὴν, ὡς λέγουν, ἀνεκλήθη
καὶ κατ' αὐτὰς συνέρχεται νὰ κἀρη καὶ νὰ ράρη.

Ἀλλὸ καὶ κάποιος ἔκπτωτος καὶ μέγας Πανσάνιας
τῶν μεταπτώσεων αὐτῶν μετέχει σὸν τοῖς ἄλλοις
καὶ τώρα ἀπ' τὸν Βόσπορον μετὰ πολλῆς ἀνίας
θὰ πάρη τὰ μαγαζία του καὶ πάλιν ὑπὸ μάλης
καὶ σὰν περιτλανώμενος ἀδάκοπα, αἰώνια,
θὰ πάη τούτῃ τὴν φορὰ ἐξόριστος στὴν Κόνια.

Ὅλα καλὰ καὶ αἰσία τὰ καθ' ἡμᾶς πηγαίνουν
καὶ δάνειον συνάπτουμεν μετὰ τῶν Γερμανῶν,
γαστέρες γουγουρούσουσαι θὰ φάγουν θὰ παχαίνουν
κί σὺδεὶς θὰ ἔχη τοῦ λοιποῦ τὸν στόμαχον κενόν
γιατ' ἐν' ἡ πείνα σύμβουλος, ὡς λέν, πολὺ κακὸς
καὶ τ' ἄσπρα μαῦρα τὰ θωρεῖ ὁ μένον νησιτικός.

"Εναρξίς τῶν ἐχθροπραξιῶν.

Α. Ἐδιάβασα τὸ γράμμα σου μὲ προσοχὴ πολλή
καὶ εἶδα τὰ γενόμενα κ' ἐχάσῃν ὑπερμέτρως...
ἀπ' τὸ κακό τους σκάνουνε μὲ-τὴν μεταβολὴ
Νικήτας καὶ Γεώργιος καὶ Φερδινάνδ καὶ Πέτρος
οὐ μὴν ἀλλὰ κ' οἱ ντελιγέ κ' οἱ πρεσβευταὶ ἀκόμα
οὐκ ἴμαθαν ἀπέμειναν μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα.

Αὐτὸ δὲν τῶλπιζε ποτὲ
οὐδὲ ὁ μίστερ Γκρέν...
γιασῶ μωρὲ στὸ Κομιτὲ
καὶ στὸν Ἐμβέρ τὸν μπέη
ποῦ ὅλα του τὰ σχέδια τὰ ἔφερε ἄνω-κάτω
μὲ ἓνα Κομιτῆτο.

Ἐν τοῖτοισι μάθε, φίλτατε, Παντιᾶ μου μπρυντέρη,
πῶς χθὲς οἱ πληρεξούσιοι ἑλλόθνιες ἀντ' αὐτοῦ μου
ἓνα χασιτὶ μου πάσανον ἐξαίφνης εἰς τὸ χέρι
καὶ μὲ αὐτὸ διέκοψαν τὰς σχέσεις των μαζί μου
κ' ἐγκαταλείπουν αὐρον ἐν βίᾳ τὸ Λονδίνο
ὅπου μονάρχος κ' ἔσημος, βρε Παντελῆ, θὰ μείνω.

Μονάχο θὰ μ' ἀφήσουνε μὲσ' σιὸ χαῶδες ἄστν
χωρὶς νὰ ἔχω συντροφιά, χωρὶς παρὰ στήν τσέπη...
καὶ ἀναθέτω ἑμαυτὸν τοῖντεῖθεν εἰς τὸν Πλάστη
ποῦ φιλευσπλάγγως ἄνωθεν τὸ χάλι μου θὰ βλέπη.
Καὶ ὡς σιτίζων τ' οὐρανοῦ τῶν πετεινῶν τὰ σμήνη
κ' οὐδὲν ἀφίπων νησιτικὸ ἀλλὰ ταίζων πάντα

ὄλω θὰ κόψη καὶ γὰ μὲ μάσι καὶ ταῖν
νὰ τρέφωμαι καθήμενος κλεισμένος στήν λοκάντα.

Π. Ἡ δόξα τῶν πολεμιστῶν τὰ μέτωπα χρυσαίει
καὶ νέων ἄθλων ἡ αἰγὴ στὸν οὐρανὸ προβάλλει...
καὶ σπεῦσε νᾶρθης ἐπειδὴ ὁ πόλεμος ἀρχίζει
κ' ὁ Φερδινάνδος ἐφθασε στὰς Μέτρας μὲ βουβῶλι.

Λόγια πολλὰ παρήγορα
μᾶς εἶπε μιὰ πρεσβεία
καὶ σπεῦσε κ' ἔλα γλήγορα
ἐν τάχει καὶ μὲ βία
γιατὶ ἐτούτη τὴν φορὰ τὰ πάντα θὰ κριθῶσι
κ' οὐδὲ ρουθοῦνι ἐχθρικό στὰς Μέτρας θὰ γλυτώσῃ.

Σπεῦσε κ' ἀρχίζει ἡ πατατόρακα
κ' ἡχεὶ τοῦ Σάβωφ ἡ σακαράκα,
σπεῦσε νὰ δοῦμε τι θ' ἀπογείνη
τι θὰ μᾶς πάρον καὶ τι θὰ μείνη.

Σπεῦσε τρεχῆτος
γιατὶ τὸ Κράτος
τὸν περὶ ὄλων θὰ ρίψη κῆθον.
Σπεῦσε ἐν βίᾳ
καὶ μιὰ πρεσβεία
μαζὺ μας θῆναι κ' ἀπὴ στὸν σίτιον.

Σπεύσε, 'Αλή μου,
καὶ ἡ ἀλή μου
προκινδυνεύει μαζί με ὄλα.
Σπεύσε σὶν τόσους
νὰ με γλυτώσης . . .
κι' ἐγὼ τραπέζω μέσ' στήν καρὸλα.

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Ἡ Πατριρχική ἐκλογή ἐφ' ὅσον πλησιάζουν αἱ ἡμέραι ἀρχίζει ν' ἀποκτῆ ἐνδιαφέρον. Οἱ τέως Ἰωσαιοὶ εἶναι χωρισμένοι εἰς δύο μερίδας· ἡ μὲν θέλει νὰ ψηφισθῇ ψηφοδέλιον περιλαμβάνον τρεῖς ἀρχιερεῖς ἐκ τῶν μάλλον πιστῶν εἰς τὴν ἰωσαιομικήν κλίκαν, οὕτως ὥστε νὰ συνεχισθῇ ἡ βασιλεία της· ἡ δὲ, πρὸς ἄλλα κατατείνουσα, θέλει νὰ περιλαμβάνῃ τρεῖς, ὑποσχόμενοι τὴν κατάρρησιν τῆς κληροκρατίας (;) καὶ τὴν ἐκλαίκευσιν τῆς Ἐκκλησίας (;) ἀδιάφορον ἂν ὑπηρετήσαν ἢ δὲν ὑπηρετήσαν πιστῶς τὴν κλίκαν τῶν ἰωσαιομικῶν.

Κληροκρατία καὶ ἐκλαίκευσις τῆς βασιλείας! Ὡ, ἐάν δὲν ὑπῆρχον αἱ περιοριστικαὶ διατάξεις τῶν Κανονισμῶν, ἐξάπαντος θὰ εἶχον μὲν τώρα πατριάρχη τὸν Μπούσιον.

Τὸ νέον αὐτὸ κόμμα τῶν ἀντικληρικῶν καὶ ἐκλαϊκιστῶν τῆς Ἐκκλησίας εἶναι, φαίνεται, καμωμένο κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ ἀρμενικοῦ Κομιτάτου Τσαβαταίου, τὸ διασπῶν εἰς τοὺς δρόμους τοὺς ἀρμενίους Πατριάρχας καὶ παῖον καὶ διορίζον τοὺς ἐπισκόπους σταὶ ἐπαρχίας.

Ἐάν κατοικήσῃ καὶ παρ' ἡμῖν αὐτὸ τὸ κόμμα, ἐξάπαντος θὰ προσδοκῶμεν κι' ἐμεῖς ὅπως οἱ Ἀρμένιοι, ἐκάστη δ' ἐπαρχία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἀντὶ ἐνὸς Δεσπότης θ' ἀποκτήσῃ πολλοὺς δεσπότης, ἕως οὗ μὲ τὴν παλυτουρανίαν αὐτὴν καταντήσῃ καὶ κτή-μα ἀδέσποτον.

Κατὰ τὸ κόμμα αὐτὸ οἱ μητροπολίται μας πρέπει νὰ περιορισθῶν ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά των καθήκοντα, ὅλας δὲ τὰς ἄλλας ἐθνικὰς μας υποθέσεις νὰ τὰς διαχειρίζονται οἱ λαϊκοί, αὐτοὶ ὑπεραμνόμενοι αὐτῶν κι' ἀπέναντι τῆς Κυβερνήσεως. Συμπλῆττον αὐτὰ ὡς βλέπετε, μὲ τὰς θεωρίας τοῦ Κομιτάτου Ἐνώσεως καὶ Προόδου, καὶ ἀπορίας ἄξιον εἶναι πῶς εἰς τὴν ἐκλογικὴν συνέλευσιν δὲν ἐκλήθη κι' αὐτὸ νὰ στεῖλῃ ἀντιπροσώπου.

Πᾶς δὲ ὑποψήφιος Πατριάρχης μὴ παρέχων τὴν ἐλπίδα διὰ τὴν συντελεσθῆν ἀπὸ τοῦ Θρόνου εἰς τὴν Τασοξουσιοποίησιν αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἐθνους μας χαρακτηρίζεται ὡς μὴ χρηστός καὶ τίθεται κατὰ μέρος. Ἐάν δὲ ἐπιμένῃ προβάλλων ὑποψηφιότητα θὰ κατογγεληθῇ μεθαύριον εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους καὶ ὡς μὴ χρηστός ἀποθῆν καὶ ἐπομένως ἀχρηστός.

Πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν ὑποψηφίων των ἑκατέρω τῶν μεριδίων ἐτήρησεν νὰ διορισθῶν ἀντιπρόσωποι τῶν ἐπαρχιῶν ὄσους ἐνόμισον πιστὰ των ὄργανα. Ἐν τῇ βίᾳ των ὄμως ἠπατήθησαν εἰς μερικοὺς, ὡς τοῦλάχιστον ἰσχυρίζεται περὶ αὐτοῦ ὁ ἀντιπρόσωπος Φιλίππουπόλεως κ. Χρ. Χαραλαμπίδης, μὴ ἐννοῶν νὰ ὑτακίσῃ τῆς εἰς τὸ κελύσματα τῶν ἐν τοῖς γραφείοις κἀποιᾶς ἐρημίδος ἐδρευόντων ἐκλογέων των. Ὁ κ. Χαραλαμπίδης δὲν ἀνῆκε εἰς τὴν χορείαν τῶν μανσοπομῶν οὔτε τῶν ἀμνηστῆδων καὶ ἀπορίας ἄξιον εἶναι πῶς τὸ περίπτουν δημοσιογραφικῶν ὄργανων τὸν ἐνόμισεν κι' αὐτὸν ὡς ὄργανον.

Ἄιντε νὰ δοῦμε ποῖος ποῖον θὰ διαψεύσῃ τώρα.

Ἀλλὰ καὶ οἱ συνοδικοὶ εἶναι διηρημένοι, αὐτοὶ μάλιστα εἰς τρεῖς μερίδας. Τὸ περίεργον δ' εἶναι διὰ τὴν ἐνῆ μετὰ τῶν παρεπιδημούντων ἀρχιερέων εἶναι ἐν ὄλιφ 19, ἐκάστη τῶν ὡς ἄνω μεριδίων ἀριθμεῖ 10 ἀκριβῶς μέλη καὶ ἔχει, ὡς ἰσχυρίζεται, ἐξησφαλισμένην τὴν πλειψηφίαν ὑπὲρ τοῦ ἐκλεκτοῦ της. Τὸ ἀριθμητικὸν αὐτὸ θου-

μα συμβαίνει ὡς ἐξῆς: Ἐκάστη τῶν μεριδίων ἔχει 1 ἕως 2 ἢ 3 τὸ πολὺ κεκρυμμένους ὀπαδοὺς, διεκδικεῖ ὄμως ὡς ἰδικούς της καὶ τοὺς ἀνήκοντας εἰς τὴν δευτέραν ἢ τὴν τρίτην μερίδα ὡς καὶ τοὺς μὴ ἀνήκοντας εἰς καμίαν μερίδα, ἀλλὰ καιροσκοπιύοντας. Καὶ εἴσι ἔχοντες τὴν ἀλλόκοτον ἐξίσωσιν 3×10=19 καὶ ὄχι 30.

Μεταξὺ ὄλων αὐτῶν τῶν κομμάτων καὶ μεριδίων αἱ ἐχθροπραξίαι ἀρχονται ἐπισήμως τὴν προσεχῇ δευτέραν, μαζί με τὰς ἐχθροπραξίας ἐν Τσατάλτζα. Ἀπὸ τῆς δευτέρας ἀρχονται καὶ ἐν Φαναρῖῳ αἱ προσπάθειαι πρὸς ἐκπόρθησιν τοῦ θρόνου, ἀρχονται αἱ ἐπιθέσεις, αἱ ἐφοδοὶ καὶ ἡ ἐρωμένη ἄμυνα, τὴν ὁποίαν σκοπεῖ ν' ἀντιτάξῃ ὁ φρούραρχος ἅγιος Ἀμασειάς.

Ἡ μῆχῃ προημινύσει αἱματηρὰ καὶ πολύνεκρος, τὸ δ' Ἅγιον Πνεῦμα τὴν φορὰν ταύτην μάλλον ὑπὸ μορφήν κόρακος θὰ κατέλθῃ.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν ὑποψηφίων φέρεται καὶ ὁ ἅγιος Ἀδριανούπολεως, ὁ ὁποῖος ζήτημα εἶναι πῶς θὰ δυνηθῇ νὰ ἐλθῃ ἐάν ἐκλεγῇ. Ἐξάπαντος θὰ δεήσει νὰ παρακληθῇ ὁ Τσάρος Φερδινάνδος ὅπως δι' ὑψηλοῦ οὐκαζίου τῷ ἐπιτρέψῃ τὴν δίδοσιν διὰ τῶν πολιορκούντων τὴν Ἀδριανούπολιν στρατιῶν του.

Οὐκάστιον διὰ νὰ ἐλθῇ ὁ ἅγιος Ἡρακλείας, ὁ μέλλον νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἐκλεγσόμενον Πατριάρχη μας τὴν Ποιμαντορικὴν ράβδον. Οὐκάστιον δευτέρον διὰ νὰ ἐλθῇ καὶ ὁ Πατριάρχης. Ἴσως ἴσως δὲ νὰ ἔχωμεν καὶ τρίτον οὐκάστιον ἐπιτρέπον τὴν ἐνθρόνισίν του. . .

Ἐξίδια.

ΣΑΪΤΙΕΣ

Μεταξὺ τῶν ἐπαρχιακῶν ἀντιπροσώπων ὁ τῆς ἐπαρχίας Ἡρακλείας κ. Ζευθόπουλος εἶναι ἀναμφιβόλως ἀντάξιος τοῦ ὀνόματος της: Ἡρακλείας γὰρ τὸ δέμας.

Ἡ ἀνακοπὴ κατηγγέθη καὶ μεθαύριον δευτέραν ὄραν 7 μ. μ. ἀκριβῶς ἐπαναλαμβάνοντα καὶ γενικὴν ἀναζήτησιν αἱ ἐχθροπραξίας. Ὅριστε, κύριοι, εἰς τὸ ὄσιοπαρητήρητον θεῆμα! . . .

Δὲν ἐγνώσθη μόνον ἐάν ὁ στρατηγὸς Σάββαφ ἐφρόντισεν ν' ἀνακοινώσῃ τὴν ἐνοσχίαν τῶν ἐχθροπραξιῶν καὶ εἰς τὴν ἀξίεραστον κυρίαν Χολέραν. Ἄλλ' οὕτῃ συνεπιθεῖ νάρεται καὶ ἀπρόσκλητος.

Τὸ «Χαμηδιέ» ξαναπέρας τὴν διώρυγα, ἐξῆλθε στὴν Μεσόγειον, βούλωσε μερικὰ ἐμπορικὰ ἑλληνικὰ καὶ ἐπιστρέψαν πάλιν εἰς Πόρτ Σαῖδ ξαναπέρας τὴν διώρυγα καὶ βγήκε στὴν Ἐρυθράν. Καλὸν μουστερήν ἦδεν ἡ Ἐταιρία τῆς Διώρυγος.

Βεελζεβούλ.

Ἄγγελιαί, χρονικὰ—κ' εὐθυμα κοινωνικά.

Ο "ΣΑΤΑΝ,, ΤΟΥ 1913

Οἱ ἐπιθυμούντες ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν νὰ λάβωσι τὸ Σατυρικὸν Ἡμερολόγιον «Σατάν 1913» ἀρκεῖ νὰ στείλωσιν εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ «Ἐμπρός» εἰς τουρκικὰ γραμματόσημα 6 μὲν γρ. ἐκ τῶν παραλίων πόλεων, 6 1/2 δὲ ἐκ τῶν μεσογειῶν.

Τρέξτε, κύριοι, κυρίαι
καὶ πατεῖς με καὶ πατῶ σε
εἰς τοῦ Τίριγγ εὐκαιρία
σὰς προσμένουν χίλια τόσαι
ποῦ τρελλάινουν κάθε ἕνα παραλή καὶ παρασιζῇ
καὶ συρρέει κόσμος ἴσως κι' ἀδιάκοπα ψουνιεῖ.

Πρὸς ἀγορὰν ἐπὶ πιστώσει ὄλων τῶν ἀντικειμένων στείλατε δι' ἐπιχωρίου ταχυδρ. δελταρίου τὴν διεύθυνσιν σας εἰς τὴν Ἄν. Ἐταιρίαν
Ὁ Ἐρυθρὸς Ἀλέκτορ.

Ἰατρὸς ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΑΚΡΙΔΗΣ μαευτηγ-γυναικολόγος
Πέλιαν, Ὁδὸς Μαργαρίτ ἀρ. 11 Ὁραι συμβουλῶν 1—4 μ. μ.

Ἐπεύθυνος Κ. Γ. Μακρίδης

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ—ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΙΚΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΑΤΥΡΑΣ

ἐκδομένη καθ' ἑβδομάδα ἐν Κωνσταντινουπόλει

ὑπο **Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΔΟΥ** (ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΟΥΣ)

Γραφεία: Ἐν Γαλατῇ, Ἰσχυρολόγου Χάν, ἀριθ. 12-13.

ΟΡΟΙ ΕΤΗΣΙΑΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐνταῦθα γρ. 40, ἐν ταῖς ἐποχαις 50, ἐν τῷ ἐξαταρικῷ φρ. 13

*Ὅρος ἀπαράβατος ἑγγραφῆς: Προπληρωμῆ.

*Ἐκαστον φύλλον 20 παραρτές. Ἀρ. 234

Ἔτος πέμπτον ἀριθμοῦμεν
καὶ στήν Πόλιν κατοικοῦμεν

Τριάντα τέσσαρα καὶ διακόσια
καὶ βγαίνουν χάρτινα καὶ πάλι γρόβια.

Ἐννηκῶσια δέκα τρία, καὶ εικοσὴ τὸ Γενάρη
καὶ ἀνύεται φαιρία ρασοφόρων σὺ Φανάρι.

Τάδε Μπούσιος πηλάρει καὶ φωτίζει τὸ Φανάρι.

Λαὸς ὁ περιούσιος
ἐνωπιζέσθω ὅσα
βροτοφώνῃ ὁ Μπούσιος
μὲ τὴν παλαιὰ του γλώσσα:

Σὲ Πατριάρχον ἐκλογῆ, σὲ τέτοιο νταλαβέρη,
σὲ τέτοιο ἕνα ζήτημα ποῦ εἶναι τῶντι μέγα,
ἐγὼ εἶμι τῆς γνώσεως τὸ ἄλφα καὶ τ' ὦμαγα
καὶ τίποτε ἐκτός ἐμοῦ κανόνος σὺς δὲν ξέρει.
Κι' αὐτοὶ ἀκόμη οἱ σκεπτοὶ καὶ ἄγιοι Πατέρες—
καὶ ὁ γερὸι σὸν τράχηλον τοῦ Γένους τοῦ καθμένου—
δὲν ξύρουσι ὅσα ἔμαθα ἐγὼ σὲ λίγες μέρες
ἐγκύβας σὴν ἀνάλευσι τοῦ τουργικῷ κειμένου.

*Ἐξοχο λίνε τουργιστὴ τὸν κύριον Χλωρὸ
καὶ δάσκαλο σὺ τουργικὰ τὸν θωροῦν δικό μου,
ἀλλὰ γι' αὐτὸ πλειότερον μαζί του ἀπορῶ
ποῦ δὲν ἀνταρθεβαλε τὰ κείμενα τοῦ Νόμου,
ἀλλὰ σὲ μὲνα ἄφησε τ' ἀσύμφορα νὰ δεῖξω
καὶ τὰ στραβά τὰ μάνα σὺς ἐγὼ νὰ σὺς τ' ἀνοίξω.

Ἐγκύβας ἔθεν σοβαρῶς
κι' οὐχὶ σὸν μπόσκος Χλωρὸς
σὴν τουργικῇ μεταφρασί τῆν τῶν Κανονισμῶν,
εἶδα ἐκεῖ ἐδάμα
μὲ περισσὴν ἀσάρια

καὶ γιὰ τὸν Θρόνον ἐνωσιῶ φιλόδοξον κειμῶν.
Καὶ εἶπα τότε νοερός:
Καὶ ἔχην χάρι ὁ Χλωρὸς
ποῦ ἀσαφῆ καὶ ἐλλειπῆ τ' ἀφήκε τόσο χρόνον
καὶ ἐμτροῶ, μορῆλι,
μ' αὐτίνα τὴν ἀτίλει
ὡς ἵππονήφιος κι' ἐγὼ νὰ λαχαρῶ τὸν Θρόνον.

Τὸ τουργικὸ τὸ κείμενον ὀρεῖσιν τὰ προσόντα
ποῦ πρέπει ὁ ἐπίδοξος ὁ Πατριάρχης νὰ ἔχη,
δὲν ἀναφέρει μὲν σαφῶς πλὴν λέγει ἀπὸ σπέντα
πῶς ἠμποροῦν νὰ ἐπιθεθῶν καὶ Βούλγαροι καὶ Βλάχοι.
Καὶ ἐπιπὴ ἀπέδειξα μ' ἀγόντας καὶ θεσίος
πῶς τοῦρος Ἕλληρ κι' ἀκουσθῆς ἐγὼ εἶμι καὶ μόνος,
πρὸς σσηριάν τῆς Μητρὸς Μεγάλης Ἐκκλησίας
ἐκλέξατέ με μὴ γενῆ βουλγαρῆμος ὁ Θρόνος.

*Ἄς παύσονται οἱ ψήθοροι, οἱ θόρυβοι κι' οἱ γδοῦτοι...
σαφῶς γὰρ ἀναφέρεται σὸν τουργικὸ τὸν νόμον
πῶς ὅστις μ' οἰανόητοι κερδομηταὶ μισοῦσι
μπορεῖ τὸν θρόνον ν' ἀναβῆ τῶν θείων Χρυσοστόμων.
Καὶ ἐπιπὴ γνωστότατον ἐγγράμην τοῖς πολλοῖς
πῶς οὐκ ἐστὶ μανσοῦσιαν ποῦ πῶς νὰ μὴν τρέχω
κι' ἐξ ὀλων σὺς ἐγὼ εἶμι ὁ πρότιος μανσοῦσιλης,
ἐκλέξατέ με, κύριοι, καὶ τὰ προσόντα ἔχοι.

Τὸ τουργικὸ τὸ κείμενο σαφῶς τὸ ἀναφέρει
πῶς Πατριάρχης δύναιται κι' ὁ Μπούσιος νὰ γίνῃ
κι' ἂν τ' ἄλλο τὸ ρωμαῖκο τὸ πρῶτον διαφέρει
ἕς πᾶμι σὺν Συμβούλιον τοῦ Κρότους νὰ μᾶς κρέιη

ΚΩΜΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Οι ανεξάρτητοι.

Παί: Επήλθον στο Δημοψήφισμα της «Προόδου».

Ο νοτάριος των άποψηφίων.

μπορείτε δὲ σὰν θέλετε—κι' ἐγὼ δὲν ἀντιπράττω—
νὰ πῆτε καὶ στὸ πάνσοπον Σειχουλισλαμῆτο.

Τὶ μὲ κεντῆς, Ξανθόπουλε, μὲ βλέμμα σμερδαλέον,
τὶ μὲ κεντῆτε βλοὶ σας μετ' ἀνοικτοῦ τοῦ στόματος; ..
Ἴν δὲν πιστεύετε ἐμὲ ρωτήσετε τὸν Χωναῖον
ποῦ εἶναι νομοκάνοντας τοῦ ἡμετέρου κόμματος
κι' αὐτὸς δ' ἐπίσης ἀναγνοὺς τὸ τούρκικο προτείνει
νὰ πῆτε στὸ Συμβούλιον τοῦ Κράτους νὰ μᾶς κρίνῃ.

Πῶς ὅσους δέχεται αὐτὸ
ἐν' Ἑλλήν, παιριότης
κι' ὅποιος τὸ κρίνει περιττὸ
οὐθιανός, προδότης

καὶ οὐ μὴ ἔξῃ τοῦ λοιποῦ μισθοῦ στὸ Πανελλήνιον
μηδὲ στὴν κλίκα τὴν ἐμὴν μηδὲ στὴν Ἐκκλησία...
(Ἵγρῶναι χεῖρ ἀεὶλαβῶς καθ' ὄργανον πειθήνιον
κι' ἡ κλίκα οὕτω σώζεται ἀπὸ τὴν προροδοσίαν).

Ἐκ τῆς ἔξουσιαστικῆς αὐτῆς τοῦ Μετζελλέ
στοῖς νόμους μας διδόμεν ἀσάφειαν μεγάλην
κι' ἀπέλειπαι προέβαλον στὰ μάτια μας πολλοὶ,
αὐταὶ δημιουργήσαναι τοῦ Γένους μας τὸ χάλι.
γιατὶ ἴν ἀντιπρόσωπον εἰς τὴν Συνέλευσιν μας
οἱ κίσται ἀφρηγῆς Ἰουτελλῶν ἀπὸ τῶν γουναράδων,
καμπεύσαντες λαοπομπήνδεις θὰ φέρονται μαζὺ μας
νὰ ἀπάσων μοῦτρα λαϊκῶν καὶ μοῦτρα δεσποτάδων.
Καὶ οὕτω μὲ τὸ γκαρμνισμα παιρὸς ὀρθοῦ τεμένους
καὶ φάρου ποῦ μᾶς ἔσωσι στὸ πέλαγος τοῦ χρόνου,
θὰ φέρονται τὴν σάτιζαν ἀνθρώπων τοῦ Γένους
καὶ κάποιος μας νευρόσταστο θὰ βάζει στὸν Θρόνον.

Μὲ τούτην τὴν ἀτέλειαν τὴν τῶν Καροισμῶν
κι' ὁ Βάσης ἀφρηγῆς ἐγῆθασε ἐκ Σμύρνης στὸ Φανάρι,
καὶ τούτος ψήφον ἔτριξε νὰ δώσῃ καθ' ἡμῶν
μὲ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τοῦ Θεοῦ τὴν χάρι.·
Ἄλλὰ κι' αὐτὸ ὀφείλεται στὸν νόμον τ' ἀσάφῃ
καὶ δὲν θὰ τὸ ἀνέφερα ἂν ἔξαρνα ὁ Βάσης,
προσκόκινον εἰς τῆς κλίκας μας τὴν γνώμη τὴν σοφῆ,
ἰδέχτο νὰ ἐργασθῆ κι' αὐτὸς σὸν τοῖς μισθάνοις.

Ἐπίσης κι' ὁ Πολέκαριος τῆς Νεοκαισαρείας
ἐνοκίφρας ἱπεριπόντος στὴν Πόλιν ἀποτόμως

δὲν θὰ μετείχε σήμερον αὐτῆς τῆς συνεδρίας
ἐὰν σαφῶς διέγραφε τὰ κατ' αὐτὸν ὁ νόμος.
Ἄλλ' ὅμως ἡ ἀσάφεια τοῦ νόμου εἶναι τόση
ποῦ ἐπιτρέπει ἀπονεῖ τοιαύτας κασκαρῆκας
καὶ δὲν θὰ σὰς τὸ ἔλεγα ἂν ἤρχετο νὰ δώσῃ
ὁ ἄγιος τὴν ψήφον του στὸν ἐκλεκτὸν τῆς κλίκας.

Ἐξίσταται καὶ Ἰσταναι ἐπίσης ἀπορῶν
ποῦ βλέπω ἀντιπρόσωπον ἐδῶ καὶ τὸν Βαγιάνη
καὶ τὸν Μαχρίδη τὸν γιαιρὸ σὴν αἰθνοσαν ὀρῶν
αἰσθάνομαι σὰν περὸς τριταῖος νὰ μὲ πιάνη·
καὶ μέσα στὸ τυελῆριο παραμυλῶν μονάχος
βριζῶ τὸν τίως βουκελά, βρίζω καὶ τὸν γιαιρὸ
κι' ἐντὸς τῆς Συνελεύσεως ὀρῶν σὰν ταυρομάχος
καὶ δεξιά κι' ἀριστερά κουτροῦμαι καὶ κουτροῦ.

Δι' ὄλ' αὐτὰ τὰ ἔκροστα καὶ τὰ προδοτικά,
ὦν οὐκ ἔστιν ἀριθμησις μηδὲ ἀρχὴ καὶ ἄκρη,
ἡμεῖς οἱ ἐφορευόντες ἰδῶν στὰ ἔθνηκᾶ
πικρὸν ἔξ ἄλλους χύνοντες φιλοπατρίας δάκρυ
τῶν Νόμων τὴν διόρθωσιν προτείνομεν ἐν τάχει,
νὰ γίνῃ καὶ τὸ Κέντρον μας τιμάριον δικὸ μας
κι' ἐπάνω στὴν καμπούρη τοῦ Χαλκηδόνος ὀρῶν
στρονόμενοι νὰ τρώγομεν ἡσυχῶς τὸ γλυκὸ μας.

Μεταβολὴν γυρεύομεν τῶν νόμων γενειήν,
γιὰ μένα σὲ διάμωλλα νὰ κίον ἢ λαμπάδες,
τὴν Ἐκκλησίαν θέλομεν τοῦνηῦθεν λαϊκήν,
λαὸς νὰ ὀρχῇ τοῦ λαοῦ καὶ ὄχι ταβλαμπάδες·
κι' ἐγὼ ἀποτότης λαϊκός, νὰ ἔχω τὸν Μπιστάνη
νὰ τρέχῃ ἄμπρός μου ἐμπρος κραδαίων τοῦ χαζράνι.

Θέλω οἱ διάκοι τῆς σειρῶς
ἐμένα νὰ θυμάζων
καὶ παρακλήσεις ἱερῶς
γιὰ μένα νὰ διαβάζων
κι' ἐγὼ, σὰν Βούδδας τῶν Ἰνδῶν καθήμενος στὸν Θρόνον,
ν' ἀνοίγω τὴν πετιάλρα μου καὶ νὰ τοὺς φασκελόνο.

Θέλω ἐγὼ τῆς Ἐκκλησίας νὰ γίνω τὸ θεμέλι,
ἐγὼ ὁ λίθος τῆς Γραφῆς ὁ ἀερογοναῖος
καὶ τὰ μεταρκετόνια πώρτεφαν ὄς τώρα τὸν Μαμμελλῆ
τοῦνηῦθεν νὰ τὰ τρώγομεν ἐγὼ καὶ ὁ Χωναῖος.

Ὁ ἐν τρισὶν ἡμέραις καταλύων τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀνορθώνων αὐτήν.

Δὲν θέμε πειὰ κοιλιὰς παχεύς
 νὰ λὲν γὰ μᾶς δεήσεις,
 ἐμεῖς θὰ λέμε τῆς ἐσχάτης
 κ' ὡς πρότεροι ἐν τοῖς ἴσοις
 ἐμεῖς μερίδας λέοντος θὰ τρώμε κάθε μέρα
 νὰ φθάσουν κ' αἱ κοιλῖαι μας τοῦ Προούσης τὴν γαστέρα.

Κάτω ὁ κλῆρος,
 κάτω τὸ ρῆσο,
 κάτω Κανόνες π' ὄζουν εὐρῶτα.
 Τώρα σὺν ἤρωτος
 κ' ἐγὼ θὰ δράσω
 καὶ θ' ἀνατρέψω τὰ καθιερωτά.

Ἐμνεῖτε ὅλοι
 ἐμὲ καὶ μόνο
 μπροσὸς σὲ εἰκόνας καὶ σὲ κινδύλια.
 Καὶ μέσ' στὴν Πόλι
 ἀπὸ τὸν Θρόνο
 λαγοῖς σὲς τάζω μὲ πετραχήλια.

Πῶς παρῆλθες
 ἕως σπέρση γέρω
 καὶ βοηθείας ἕως δόση χέρι...
 Φωτὶ ἐν πρώτοις
 φωτὶ σὺν κληρο
 καὶ τὰ κατόπι... κανεῖς δὲν ξέρι.

Κάτω οἱ Νόμοι!..
 λαὸς ἕως σπείρη
 νὰ διώξη στείραν ἀρχοντοκίην.
 Κ' ἡ Νέα Ρώμη
 ἕως ἀνατρέψη
 αἶθρα Μπουσιου σπιρατικίην.

Τὸ Κέντρον νέο καμτε κουρῆλι,
 πέτρα μὴ μείνη ἐπὶ τῆς πέτρας
 κ' ὡς Βυζαντινοῦς ἕως μὴ σὲς μέλλῃ
 ἂν ἦν, οἱ Κροῦμμοι κοπιὰ σὲς Μέντρας.

Ἀλλάζουν ὅλα σὺν κόσμον ὄμη,
 γεύουν αἰῶνες, χρόνος κυλῶ
 κ' ὁ Βυζαντινὸς θεὸς νὰ προκοπήν,
 μὰ δὲν ἀλλάζει ποτὲ μυαλά.

(Τουαῖτα εἰπ' ὁ Μπούσιος μ' ἀσγάλλουσαν ψυχὴν,
 καὶ ἄλλοι μὲν ἐτόνοιον διάπτρον ἐσχίην,
 καὶ ἄλλοι λότην στὴν ἐσχίην προσέθησαν ἐκείνων.
 Σπανοῦδος δὲ καὶ Παναγὸς ποῦ μοιζεῖ Ἀὐτὸν Κεχότη
 πεσόντες προσεκόνησαν τὸν νέο τους Δεσποτὴ
 καὶ οὕτω διαλλεῖται λαὸς τῶν Βυζαντινῶν).

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Τὸ φροῦ καὶ δὲν κρῦνει ὁ φίλος μου ὁ Τζῶν διὰ ξεννοιαστος καὶ ἀμεύριμοι σουλατάρει μα' ἄγρε lui στὸ Σταυροδρόμι, καθ' ὃν χρόνον τόσα καὶ τόσα ζητήματα τῆς εἰδικότητός του (ἀρμοδιότητος δηλαδή) ἀνακινῶνται στὸν πατριαρχικὸν περιβόλον. Ἀλλὰ καὶ μὲ κάποιαν δόσιν κρυφῆς χαιρεκακίας παρακολουθεῖ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ πολέμου, τ' ἐν ὁποίῳ ἔστησαν μερικοὶ λαϊκοὶ κατὰ τῆς ἱεραρχίας.

-- Καλὰ νὰ πάθουν, λέγει ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἂν δὲν μ' ἐξηγῶν ἄπ' τὸ Συμβούλιον, θὰ μ' εἶχαν πῶρα στὸ πλευρὸ των καὶ μόνος ἐγὼ θὰ κατάρθωνα ν' ἀποκρούσω αὐτὴν τὴν ἐπιδρομὴν τῶν ἀλλοφύλων.

Καὶ κατόπιν λέγουν πῶς ὁ Τζῶν εἶναι ἀσθενὴς ἐνθ' ὅσας *δυ νάμεις* αἰσθάνεται ἀκόμη ἐν ἑαυτῷ.

*

Ὁ διεξαγόμενος περὶ τὸν κλήρὸν μας πόλεμος εἶναι ἀλλόκοτος. Οἱ ἐναντίον τοῦ κλήρου ἐσφατεύσαντες, λαϊκοὶ αὐτοκαλοῦμενοι, ὕψωσαν ὡς λάβαρα καὶ εἰδωλὰ των μέλη τινὰ αὐτοῦ τούτου τοῦ κλήρου. Ἐχουν δὲ τὴν παιδαριώδη ἀφέλειαν νὰ τὰ νομίζωσιν ὡς ἐπίσης ἐμφροῦμένα ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἀντικληρικῶν ἰδεῶν. Οἱ δὲ τοιοῦτοι κληρικοὶ, ἐθρόντες ἐν τῇ ράχει τῶν λαϊκῶν τοῦτων καλὸ πάτημα πρὸς ἀνάδειξιν των, τοὺς ἀφίνουν νὰ πιστεύουσιν διὰ συμμαχῆσαντες μετὰ τῶν λαϊκῶν καὶ συμπράττοντες, κληρικοὶ αὐτοί, ἐν τῇ κατὰ τοῦ κλήρου ἀγῶνι, αὐτοθυσιάζονται οἱ καθένας!

Ὅλα δὲ αὐτὰ τὰ ἀλλόκοτα καὶ ἀκατανόητα καλοῦνται ὑπὸ τοῦ λαϊκοῦ κόμματος *ἀγῶν ἀρχῶν*. ἐνθ' ὑπάρχει ἀπλούστατα περὶ *ἀγῶνων ἀρχῆς*.

*

Μεταξὺ ἄλλων οἱ λαϊκοὶ εἶχον ὡς ὑποψήφιον Πατριάρχην καὶ τὸν Τοποτηρητὴν Σεβασμ. ἁγίου Ἀμασείας. Τὸν διευτυμπάνισον ὡς διαφέροντα τῶν ἄλλων κληρικῶν καθ' ὃν ὁ πόλεμος καὶ ὡς μέλλοντα εὐθὺς ὡς γίνῃ Πατριάρχης νὰ τοὺς ἐξοντώσῃ. Ἦνοιχθησαν ὁμοῦ κατὰ τὴν ἐκλογικὴν Συνέλευσιν τῆς Δευτέρας τὰ ψηφοδέλτια τῶν ἀρχιερέων καὶ ὧ! τοῦ ἀπιστεύτου θυμῆτος εὐρέθη ἡ πλειονότης αὐτῶν ὑπεδεικνύουσα ὡς κατὰλληλον ἀρχηγόν των αὐτῶν τοῦτων τὸν μέλλοντα νὰ τοὺς ἐξοντώσῃ!

Κατόπιν αὐτῆς τῆς ψυχρολογίας ἐκρίθη καλὸν νὰ ὑποσταλῇ κάπως ἡ σημάια τῆς ἀντικληρικοφροσύνης ἵνα μὴ μασκαρευθοῦν διὰς διόλου αἰ ἀντικληρικὰ θεωρίαι. Ἐγγίζουσιν γὰρ καὶ ἡ Ἀποκρήεις.

*

Εἰς τὴν Ἐκλογικὴν Συνέλευσιν προεβίβη παρ' ἐλπίδα καὶ ἡ ὑποψηφιότης τοῦ ἁγίου Κιτίου. Καὶ ἦναψε καὶ κέρωσε διλόκληρος ἡ Συνέλευσις ὥσαντι ἐπρόκειτο περὶ *κντίου*... *πυριελον*.

Μολονότι δὲ ὁ ἅγιος αὐτὸς ὀνομάζεται *Μελέτιος* ἐν τούτοις ἡ ὑποψηφιότης του νὰ μὲν ἦτο *προμελεστημένη*, ἀλλ' ὄχι καὶ *καλομελετημένη*. Οἱ λαϊκοὶ ὁμοῦ τὴν ὑπεστήριξαν ἐρρωμένως, ἐφ' ὃ καὶ ἡ Σύνοδος ἐδέησε νὰ κάμῃ χρῆσιν τοῦ βαρέως πυροβολικοῦ τοῦ *κανονικοῦ* δικαίου. Καὶ τὴν *ἐκανόνισα* καλὰ καὶ καλὰ.

*

Τὸ περιεργον ὁμοῦ εἶναι διὰ εἰς μίαν προεκλογικὴν συνέλευσιν, ὅταν δοκιμαστικῶς προεβίβη ὑπὸ τινος ἡ ὑποψηφιότης τοῦ ἁγίου Κιτίου, ὁ ἐκ τῶν σωματάρχων τοῦ ἀντικληρικοῦ κόμματος κ. Θεοχαρίδης τὴν ἀπέκρουσεν ἀσυζητῆ. «Τέτιο ἓνα πρᾶγμα ποτὲ δὲν μορεῖ νὰ γίνῃ» εἶπε καὶ τῶκαπε κοντό. Ὁ αὐτὸς ὁμοῦ κ. Θεοχαρίδης κατὰ τὴν Ἐκλογικὴν ἐν τῷ Πατριαρχεῖῳ Συνέλευσιν ὑπεστήριξε τὴν αὐτὴν ὑποψηφιότητα ἐρρωμενέστερον ὅλων. Καθόλου δὲ παράδοξον εἰς καμμίαν μετεκλογικὴν συνέλευσιν ἀ καταπολεμήσῃ ἐπίσης ἐρρωμένως τὴν ὑποψηφιότητα ὅσον καὶ τὴν μὴ ὑποψηφιότητα τοῦ ἁγ. Κιτίου. *Θεοχαρίδης* γὰρ λέγεται ἡ δὲ *θεία χεῖρις* τρισυποστάτως, φαίνεται, ἐπιφοιτῆ ἐπ' αὐτοῦ.

*

Ἀλλὰ κατὰ τὸν Γιάννην καὶ τὸ κοπέλλη του, λέγει μὴ παρούμενα. Μὲ τέτοιους τρισυποστάτους σωματάρχας τῶν ἀντικληρικῶν ἀνάλογοι εἶναι καὶ οἱ ὑποψήφιοι τὸν διὰ τὸν πατριαρχικὸν θρόνον. Τὸν ἅγιον Κιτίου τὸν ἐπρότεινε ὡς ὑποψήφιον ὁ ἅγιος Βιζύης. Ὅταν ὁμοῦ κατόπιν ἡ Σύνοδος ἐκλήθη ν' ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς ὑποψηφιότητός του, ὁ ἅγιος Βιζύης ὄχι μόνον δὲν τὸν ὑπεστήριξε,

ἀλλὰ καὶ τὸν κατεψήφισεν, ἀπαρνηθεὶς αὐτὸν πρὶν ἢ εἶτε τοῦλάχιστον φωνήσῃ ἀλέκτωρ τρίς.

Μὲντα μοῦτρα νὰ τὸν ἐκλέξουσιν τῶρα οἱ λαϊκοὶ Πατριάρχην; Τὴν ἄλλην ἡμέραν θὰ τοὺς ἀπαρνηθῇ ὅλους.

*

Συζητήσις ἡγήθη ἐν τῇ Συνέλευσει καὶ περὶ τοῦ ποῖον κείμενον τῶν Γεν. Κανονισμῶν εἶναι τὸ ἔγκυρον, τὸ ἑλληνικὸν ἢ τὸ τουρκικόν. Τὴν συζήτησιν προεβίβασεν ὁ κ. Χωναῖος, προτείνας μάλιστα ὅπως πρὸς ἐρημνεῖαν μερικῶν διαφορῶν μεταξὺ τῶν δύο κειμένων ἀποταθῶμεν εἰς τὸ... *Σουραῖ-Νεοβλέε*. Θὰ ἦτο *συρρωμένως*.

Εὐτύχημα ὁμοῦ οἱ ἡ πρότασις αὐτὴ ἐγένετο παρὰ τοῦ κ. Χωναίου, ἐνὸς τῶν ἀναμνησθητέων *ἐθνικῶν* ἀνδρῶν. Ἄν τὴν ἑκαμηνεὶς ἄλλος μὴ *ἐθνικός*, θὰ ἐξεβάλλετο τῆς αἰθούσης λὰς καὶ πῆς ὡς ὁ ἔσχατος τῶν πρρρρροδοτῶν.

Ἐχίθνα.

ΣΑΪΤΙΕΣ

Εἰς τὸν κατάλογον τῶν ὑποψηφίων περιελήφθησαν 22 ἐν ὄλφ. Μερικοὶ ἐξ αὐτῶν κι' ἂν ἀκόμη δὲν τοὺς *ἐσοῦσεν* ἢ Πύλην θὰ τοὺς *σβρῶσιν* τὰ ἔσοδα.

— Ὁ κ. Ἀνδρειωμένος ἐζήτησεν ὅπως τὴν Δευτέραν φωτογραφῆσιν τὴν Συνέλευσιν. Δὲν πιστεύω νὰ τὸ δεχθῇ αὐτὴ διὰ τὸν φρόν μερικῶν *ἀνεξαρτήτων* μήπως στήν φωτογραφίαν βγοῦν μὲ *διπλὰ πρόσωπα*.

— Ὁ ἅγιος *Καισαρείας* ἀποκρούεται ὡς Γέροντας ὑπὸ τῶν λαϊκῶν τῶν κεκηρυγμένων ὑπὲρ τῶν νέων. Ἀποκρούεται ὁμοῦ καὶ ὁ *Νεοκαισαρείας*. Τὶ εἰδους νέους θέλουν λοιπὸν;

— Εἰς ἐπίμετρον καὶ παρὰ τὰς νεολογικὰς ἀρχὰς των ἀποκηρύσσεται ὑπ' αὐτῶν καὶ ὁ... «Νεολόγος»!

— Ὁ κατάλογος ἤρρησε νὰ ἐπιστραφῇ ἴσως ἔνεκα *καταλογίων*. Ἐπὶ τέλος ἐπιστράφη. Καὶ μεταξὺ ἄλλων ἐσβέσθη καὶ ὁ ἅγιος Σμύρνης. Κυβερνητικὴ κομματικὴ νὰ σβῆναι τὸν κατὰ Σπανοῦδην κομματικὸν Σμύρνης. Τὶ ἀλλόκοτα πρᾶγματα, Θεέ μου!

— Παρατηρήθη εἰς τὴν Συνέλευσιν διὰ ἄλλην παντιέραν εἶχεν ὑψομένην ὁ μητροπολίτης Βάρνης καὶ ἄλλην ὁ *γνησίως* ἐκπρωσπῶν τὸ φρόνημα τῆς ἐπαρχίας του κ. Σπαθάρης. Καὶ κάποιος παρετήρησεν: Ἀπορίας ἀξιον πῶς μορεῖ καὶ κάμνει ὁ Βάρνης στήν ἐπαρχίαν του ἀφοῦ διαφονεῖ μαζὺ τῆς!

— Καὶ εἰς διάλογος: — Ποῖς θὰ βγῇ Πατριάρχης, μαμπᾶ;

— Κανένας δὲν θέλει νὰ βγῇ, παιδί μου! ὅλοι θέλουν νὰ *μποῦν*.

— Ὁ μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως δὲν διεγράφη, εἰ καὶ μερικαὶ διαδόσεις, διαψευθεθεῖαι σήμερον ἐπισήμως, τὸν διεγράψαν καὶ ἀπὸ τοὺς ζῶντας.

— Ἀπὸ τῆς χθὲς ἤρρησαν πάλιν ν' ἀκούωνται *κανονίεις*. Μερικοὶ λέγουν διὰ προέρχονται ἀπὸ τὴν Τσατάλτζαν. Ἄλλοι ὁμοῦ εἰδικώτερον ὑποστηρίζουσιν διὰ προέρχονται ἀπὸ τὰ ἀθρόα κατ' αὐτὰς φαλλμένατα.

— Ὁ κ. Μπούσιος προέτεινε ὑποψήφιον πατριάρχην τὸν πρῶν Νικομηδείας. Ὁ; νέον; Ἡ πρὸς χλευασμὸν;

Βελλεβούλ.

Ἀγγελίαι, χρονικά—κ' εὐθυμα κοινωνικά.

Τρέξτε, κύριοι, κυρίαὶ καὶ παιτεῖς με καὶ πατῶ σε εἰς τοῦ Τίριγγι εὐκαιρία ὡς προσμένουν χίλια τόσια ποῦ τρελλαίνουν κάθε ἓνα παραλῆ καὶ παρασίση καὶ συρρέει κόσμος τόσος κι' ἀδιάκοπα ψουνίζει.

Πρὸς ἀγορὰν ἐπὶ πιστώσει ὅλων τῶν ἀντικειμένων στείλατε δι' ἐπιχωρίου ταχυδρ. δελταρίου τὴν διεύθυνσίν σας εἰς τὴν Ἄν. Ἐταίριαν Ὁ Ἐρρωθρὸς Ἀλέκτωρ.

Ἰατρὸς ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΑΚΡΙΔΗΣ μαιευτῆρ-γυναικολόγος
Πέξαν, Ὁδὸς Μαργαρίτ ἀρ. 11 Ὁραὶ συμβουλῶν 1—4 μ. μ.

Ἰπεύθυνος Κ. Γ. Μακρίδης

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ—ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΙΚΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΑΤΥΡΑΣ

ἐκδομένη καθ' ἑβδομάδα ἐν Κωνσταντινουπόλει

ΥΠΟ Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΔΟΥ (ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΟΥΣ)

Γραφεία: Ἐν Γαλατῷ, Ἰδρυολόγων Χάν, ἀριθ. 12-13.

ΟΡΟΙ ΕΤΗΣΙΑΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐνταῦθα γρ. 40, ἐν ταῖς ἐποχχαῖς 50, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 13

* Ὅρος ἀπαράβατος ἡγγραφῆς: Προσπληρωμή.

Ἐκαστον φύλλον 20 παράδες. Ἄρ. 236

Ἔτος πέμπτον ἀριθμοῦμεν
καὶ στήν-Πόλι κατοικοῦμεν

Διακόσια τριάντα καὶ ἔξη
κ' ἢ εἰρήνῃ σὲ λίγο θὰ φέξῃ.

Ἐνθακόσια δέκα τρία, καὶ ἐνάντι τοῦ Φλεβάρῃ
καὶ θερίζει μεραρχίας ὁ Τοδώροφ σὺ Πλαγιάρι.

Μεταξὺ Παντζὰ κ' Ἀλῆ ὁ τηλεγράφος ἔμιλει.

Ἄπὸ τὸ Πέραν στὸν Ἀλῆ ποῦ σήπεται στήν Λόντρα:
Σ' αὐτὸν τὸν βρωμοπόλεμο ποῦ τελειωμὸ δὲν ἔχει
καὶ τὰ στοιχεῖα τῆσθε, συνάδελφέ μου, κόντρα
κ' ἀδακόπως μὲ θυμὸ ὁ Σαβιῶθ μᾶς βρέχει
οὐ μὴν ἀλλὰ κατέρριψε καὶ ἄφθοιο τὸ χιόνι
ποῦ κάρφωσε στήν θέσι του τὸ κάθε μας κανόνι.

Τὸν πόλεμο ἀρχίσαμε, μ' ἀδιύκστη βροχῇ
καὶ τὰ λασπώσαμε μ' αὐτὴν στής δόξης τὰ πεδία
κ' ἀκαταπαύστως ἔβριχε ὡς τὴν ἀνακωχῇ
καὶ τότε μόλις εἶδαμε στὸν οὐρανὸ εὐδία.
Μὰ μόλις ξαναπήραμε τὰ βίπλα μας σὺ χέρι
οἱ καταρράκτι ἤνοιξαν καὶ πάλιν τ' οὐρανὸ
καὶ βρέχει ἀδάκοπα σ' ἐκεῖνα κ' εἰ τὰ μέση,
στὸ Ὄρμανλῆ σὺ Μπαξεῖς καὶ σὺ Καρᾶ-Μπουρνού.

Οἱ κάμποι μετεβλήθησαν σ' ἀτέραντα τενάγη
καὶ πλέουν οἱ φαντάροι μας σὰν βάρκες σὺ νερὰ
στὰς Μέτρος μᾶς ἐκἀκλωσαν λασπιά, χιονιά καὶ πάγοι
καὶ λάσπη, φίλε, τῆσθε καὶ τοῦτη τὴν φορὰ.

Παῶ' δλα ταῦτα μὲ χαρὰ σοῦ ἀναγγέλω, βλάμη
πῶς καὶ τῶν Κρούμμων οἱ στρατοὶ τὰ βρήκανε μπιστοῦνια
κ' ὁ Σάβωφ ὁ στρατάρχης τῶν ποῦ τὸν καμπόσο κάμει
κρολογήσας στήν βροχῇ ρουφᾶ ζεστά φλυκούνια.
Κ' ἐγκαταλείπων ὀλονὲν τὰ μέση ποῦχε πάρε
τραβῆ πρὸς τὸ Λουῖβουργαζ μ' ἀνάλαφρο ποδάρι.

Τὸς Κρούμμους οὕτω φεύγοντας ἰδόντες πρὸ ἡμῶν
ἀνάθεκτοι ὤρμησαμε εἰς καταδίωξι τῶν
καὶ τῆς Τουτάλιτζας πήραμε ὀπίσω τὸν σταμθὸν
καὶ ἐκποδὸν ποιήσαμε τὸ κέρα τὸ δεξι τῶν.
Ὁδ μὴν ἀλλ' ἀνεκτίσαμε μετὰ λυσσώδη μάχη
κ' ἐκεῖνο τὸ Μπαξέκιοι τοῦ κακοχρονονάχη.

Κατόπι προελάσαντες κ' ἐκεῖθεν τῶν Μετροῶν,
στὸ Σινεκλῆ ἐφθάσαμε κ' ἀκόμη παρατέρα,
ἐκεῖ ποῦ χθὲς στενάζανε, γυρεύοντες γυιτρὸν,
ἐκεῖνοι ποῦ τοὺς θέριζε ἡ ἄιμη χολέρα.
Καὶ σκελετοὺς εὐρήκαμε ἀτάφους καὶ θαμμένους
καὶ κόρακας νὰ ἴπτανται παντοῦ καλοθρεμμένους.

Παντοῦ στυγνὴ ἐρήμωσις κ' εἰκόνες φρικαελαί,
παντοῦ κνιτᾶς κερκίρχον ἀπόλοτον τὸν χάρον
καὶ λύκων περιφέροντα ἀγέλαι πενιαλεί
καὶ τρῶνες δ,τι ἄφρησαν τὴ σιφήν τῶν Βουλγάρων.
Ἄλλὰ δὲν βροίκουν τίποτε οἱ ἄμμοιοι νὰ φᾶνε
καὶ πενιαλεί ἔρχονται καὶ πενιαλεί πάνε.

Ἐπταν γὰ κάπιοι πῶς ἐκεῖ ποῦ βάζει τὸ ποδάρι
ἢ γῆ παθαίνει τι
καὶ δὲν φυτρῶνον τοῦ λοιποῦ τὰ σπλάγχνα τους χορτάρι
ἐκεῖ π' αὐτὸς πατεῖ.

Ἄλλὰ μ' αὐτὰ ποῦ εἶδαμε νομιζῶ, καφανιάρη
πῶς ἄλλος ἔχει τὸνομα κ' ὁ Βούλγαρος τὴν χάρι.

Πλὴν μᾶθε δμως μὲ χαρὰ
πῶς σὰς ἀκτὰς τοῦ Μαρμαρᾶ

Τὸ πατριαρχικὸν ἱππικόν.

δυνὸ ἀποβάσεις κάναμε ἐπιτυχεῖς ἐν πάσι.
Κί' ἐξηγητῆσαμεν ἐκεῖ
τοῦ Σάβωφ τὴν στρατηγικὴν
κί' ἀπ' τὸ κακὸ του κόντερε ὁ φρουκαρῶς νὰ σκάση.

Ἐπίσης καὶ στὴν Μήδειαν ἀπέβημεν κρυφὰ
καὶ νύκτωρ ἐμφορησάντες κατὰ τῶν ἐναντίων
γενναίως ἀνεκτήσαμεν καὶ τὸ χωριὸ Καλφᾶ
καὶ δάρφαις στεφανώθημεν νικῶν ὑπερποντίων.
Κί' ἐν λάσπη δὲν ἐκάλυπτε τῆς Θοράκης τὰς ἐκτάσεις,
ἐξάταντος θὰ τρώγαμε τὸν Σάβωφ γιὰ προσφάγι,
ἐξάταντος θὰ ἔσπευδες καὶ σὺ νὰ τὸν χοριάσης...
ἀλλὰ μᾶς ἀνεχάιτησαν τῆς λάσπης τὰ τενάγη.

Πεσὼν λοιπὸν καὶ πάλι
σ' αὐτὴν τὴν λασποῦργιά,
μὲ λύπη μου μεγάλῃ
καὶ μὲ καρδιά βραειά
ἀπέστρεψα τὴν ὄψιν ἀπ' τὸν αἰτὴν τὸν Ἄρη
κί' ἔληθς γυρεῦω νάβρω εἰρημικὸ κλωνάρι.

Λάσπες ἐπάνω, κάτω,
λάσπες ἐδῶ κί' ἐκεῖ
καὶ ἔκτακτον λεγᾶτο
σοῦ στέλλω τὸν Χακκῆ
τὸν πρόην μας Βεζύρη
ἴσως καὶ κατορθώση
τὸ Κράτος ν' ἀνασύρη
ἀπ' τὴν λασιὰ τὴν τόση.

Μαζὺ κί' οἱ δνὸ ἀντάμα
τὸν Γκρέυ πᾶντε βρῆτε,
ἀρχήσατε τὸ κλάμμα,
στά πόδια του ριφθῆτε
καὶ δώστε του Κοβάιτε
καὶ τᾶξτέ του Βαγδάτη,
ὡς ποῦ νὰ πῆ ὀλοράτε
καὶ νὰ μᾶς κἀνη καῦ.

Ἀπὸ τὰ μπαρμπετιόνα τοῦ Γκρέυ ἐξαργᾶται
ὁ πόλεμος νὰ λήξῃ κί' εἰρήνη ν' ἀνατεῖλῃ
κί' οὐδὲν ἀξίζουσιν ἔμπροσ του οἱ τόσοι διπλωμάται
ποῦ κάθονται καὶ ξίνουσιν τὴν γκλάβα τους στὴν Πύλη.

Τὰ μαῦρά μας τὰ χάλια
τονίσατε ἐν θρήνοις

καὶ κᾶμτε παρακάλια
θερμὰ ὑπὲρ εἰρήνης
καὶ τὸν Χακκῆ στὴν Λόντρα γι' αὐτὸ, Ἄλῃ, σοῦ στέλλω...
τραβάτε με κί' ἄς κλαίω κί' ἄς κάμνω πῶς δὲν θέλω.

Κανένα μὴν τὸ πῆτε
πῶς θέμε τὴν εἰρήνην,
ἀρεμανίως σῆτε
σὺν πολεμᾶρχοι φῆνοι
ἀλλὰ στὸν Γκρέυ πῆτε μὲ Στέντορος φωνάρα
πῶς ὄλοι δ'ὼ στὴν Πόλι τὴν θέμε μὲ λαχάρα.

Τὴν θέμε; δὲν τὴν θέμε;
Τὸ Κράτος αἰωροῦται,
«ὄχι» ἐδῶ ἄς λέμε
καὶ «ναί» στὴν Λόντρα πῆτε
καὶ κᾶμτε ὅπως ὅπως νὰ κλεισῇ μὲ καλὸ
κί' ἄς λῆη πῶς δὲν θέλει τὸ Κράτος τὸ Ψηλό.

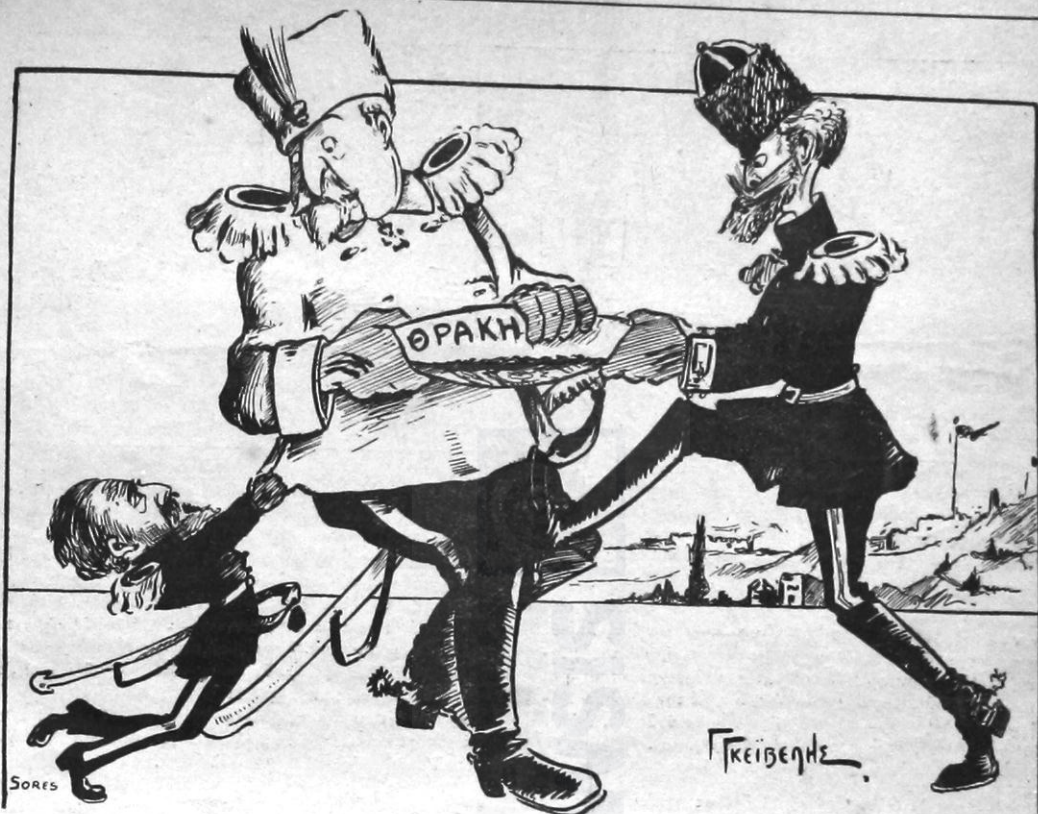
Ἐμεῖς παντοῦ νικοῦμε
στὰς Μέτρας στὸ Πλαγιάρι,
τὸν κόσμον ἀπειλοῦμε
μὲ τοῦ Θεοῦ τὴν χάρι
μὰ καὶ στὸν Γκρέυ πῆτε τὴν χάρι του νὰ δεῖξῃ
ἀρχήτερα μᾶν ὦρα ὁ πόλεμος νὰ λήξῃ.

Α. Τοῦ τᾶμαλε τοῦ Γκρέυ ὁ τέως Σαντραζάμης
καὶ τ' ἄκουσεν ἐκεῖνος μὲ τῶνα του τ' αὐτὶ
καὶ θὰ τ' ἀνακονιώσῃ, μᾶς εἶπε, στὰς Ἀνάμεις
καὶ πέποιθε π' ἀφεύκτως θὰ γείνη καῦι υ.

Τοῦ εἶπαμε πῶς δι
τοῦ κανονιοῦ οἱ κρότοι
ποσῶς δὲν συγκινοῦσι τὸν στρατηγὸ Σεβκέτη.
Κί' ἐν θέλῃ τὴν εἰρήνην
τὸ κάνει γιὰ νὰ κρινῇ
ἐν τῶντι ἐνυπάσχει στὸν κόσμον μερχαμέτι.

Τοῦ δεῖξαμε ἀκόμα ὅποιας ἡ Ἀγγλία
θὰ ὑποστῇ ζημίας σὺν χόση τὴν φίλια
ἡμῶν τῶν ἀκηνώτων τοῦ κόσμου θησαυρῶν.
Καὶ ἤνοιξε σὺν στρεῖδια τὰ μάτια του μεγάλη
καὶ ξύσας δύο ὦρας τὴν κλοῦβια του κεφάλια
«ὀλοράτε» εἶπε τέλος τὰ μάλισια ἀθρόν.

Τοῦ εἶπαμε πῶς δι ποιτὲ μὲ τὴν Βιέννη
δὲν θάχουμε στὸ μέλλον φίλιας νταλαβέρια

ΚΑΡΟΛΟΣ. - Δός κι' ἐμένα κανένα κομμάτι, συνάδελφε.

ΦΕΡΑΙΝΑΝΔΟΣ. - Βρὲ σιάσου νὰ δοῦμε πρώτα τί θὰ μείνη στὸ χέρι μου.

καὶ μόνον οἱ Ἴγγλέζοι οἱ πολυγαγατημένοι
θὰ παίρνουν τὸν παρᾶ μας καὶ μὲ τὰ δυὸ τους χέρια.

Τοῦ δείξαμε τὴ χρῆμα ὑπάρχει στὴν πατρίδα
κι' ἄς πᾶ, νὰ ἦναι ἄδειος τοῦ Κράτους ὁ Χαζνές,
ξανάνοιξε δ' ἐκεῖνος τὸ μάτι του γαρίδα
καὶ δεύτερον μᾶς εἶπε «ὀλράιτ» εὐγενές.

Τοῦ εἶπαμε ἐπίσης πῶς σιάς Ἰνδίας ζῶσι
δεκάδες μιλλιούνια πιστῶν μας ὁμοθρήσκων
κι' οὐδέποτε ἠρέμως ἐτοῦτι θ' ἀνεχθῶσι
νὰ ἴδωσι τὸ Κράτος τὸ ἰδικόν μας θηήσκον.

Τοῦ δείξαμε τὴ σάλο καὶ τὴ ἀνεμοζάλη
θὰ ἔχη σιάς Ἰνδίας τὸ Κράτος τ' ἀγγλικό...
καὶ ψάσας τῆς μπαρμπετίτες ἐν συλλογῇ μεγάλη
«ὀλράιτ» μᾶς ξανῆτε πολὺ εὐγενικό.

'Ολράιτ!... Τί θὰ κάνη κανένας δὲν τὸ ξέρει,
'Ολράιτ!... Τί ἐοκέφθη τὸ ξέρει μόν' ἐκεῖνος
ἐν γούνασί του κείνται τὰ δύστηνά μας μέρη
κι' ὀλράιτ μόνον λέγει καὶ μὲ κυττῆ σὰν κτήνος.

'Ολράιτ!... Τοῦμπες κάνω μπροστά στὸ βουβαηδόν
καὶ χαβαλὲ τὰ πάντα τὰ ἔκαμα στὸν Γκρένυ'
'Ολράιτ!... καὶ χαϊδεύει τ' ἄδρῦ του μπαρμπετόνι
κι' εἰς 8.π.ι. κι' ἂν τοῦ λέγω ὀλράιτ κείνος λέει.

'Ολράιτ!... Καὶ δὲν ξέρω τί θὰ γενῆ, Πανιᾶ μου
κι' ἂν θέλῃς ἐπιμόνος νὰ σὲ τηλαγραφῆσω
καὶ νὰ σοῦ πῶ περὶ θῆραι ἢ νέα κατανιᾶ μου
μιμούμενος τὸν Γκρένυ ὀλράιτ θ' ἀπαντήσω.
Καὶ σπάσε τὸ κεφάλι καὶ σὺ νὰ ἐννοήσῃς
ὅποια στὸ ὀλράιτ ὑπολανθάνει λύσις.

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Ἡ ἐνθρόνισις τοῦ νέου Πατριάρχου μας συντελέσθη ὑπὸ
ραγδαίαν βροχὴν, τὴν ὁποῖαν οἱ μὲν ἀντεθνικοὶ ἐξήγουν ὡς οἰωνὸν
εὐτυχῶς πατριαρχείας, οἱ δὲ ἐθνικοὶ ὡς δυσαρτέκειαν καὶ αὐτῆς
τῆς φύσεως ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ.

Ὁ μόνος ποῦ δὲν ἔδωκε καμμίαν ἐξήγησιν εἰς τὴν βροχὴν ἦτο
ὁ τὸν 12ον Οἰκουμηνικὸν Πατριάρχη ἐπιτηρῶν ἡδὴ ἀρχικλητῆ
τῶν Πατριαρχείων κ. Θεοδόσης. Γι' αὐτὸν βρέχει δὲν βρέχει,
πέτρα βρέχει.

*

Εἰς τὴν τελετὴν τῆς ἐνθρόνισις εἰσῆλθε διὰ τῆς ἀπουσίας του
ὁ ἐκ τῶν Συμβούλων καὶ πρόεδρος τῆς τελεταρχικῆς ἐπιτροπῆς κ.
Λέων Καζανόβας. Ἐγραψέν ὅτι κωλυθεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ προσέλ-
θῃ. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὀπὸ προίσις ἐκίνησε νὰ μεταβῇ εἰς Φα-
νάριον μέσῳ Κασήμ πασᾶ, ὅπου ὅμως, μὲ τὸν ὄγκον ποῦ ἔχει,
ἐκόλλησε μέσα στὴν λάσπη τοῦ χειμάρρου. Καὶ οὕτω κωλύθει
ἐκωλύθη.

*

Ἐν τῷ ναφ̄ παρετηρήθη ὅτι ὅλοι οἱ ἀντικληρικὸφρονες τωρὶς
χωρὶς προσελθόντες κατέλθον ὡς ἐκ προτιμήσεως τὰ στασιδία

ΤΕΛΟΣ ΜΗΘΥΛΑ. — Πάνε ε κανένα τει
γηφάκι ;
ΧΑΚΗΣ: — Νά ζητήσω πρώτα ε δη-
γίας από την Πόλην . . .

— Τι είναι αυτό ;
— Οι όροι από τους οποίους θέ σέ
— αναγνωρίζουμε. "Άλλος δέν σ' ανε-
γνωρίζουμε.

— Φτου νά πάρη ό διάβολος ! Ού-
τε τά πόδια μου στην θάλασσα δέν
— μ' όρίνουν νά πλύνω.
Τρυφερά συμμοχιαί έλληνοβουλ-
γαριαί δυσχόσει.

των άρχιερέων, προς τά όποια ώς έκ των άρχών που πρεσβεύουν (ι)
έπρεπε νά αισθάνονται άποτροφήν και άπέχθειαν. Έκτός έάν
συμβολική ήτο ή έπιδρομή των, ύπερβαίνουσα τās τάσεις των.

Περιττόν δέ νά λεχθή ότι τό πρώτων των στασιδίων κατέλαβεν
ό πρώτος τή τάξει των άντικληρικών.

*
Αντιθέτως προς τόν λόγον του Πατριάρχου τόν διαρκέσαντα
δχι περισσότερα των 2 λεπτών, μακροσκελέστατος ήτο ό πανηγυρι-
κός του Μ. Ίεροκήρυκος. Τώ συνέστησαν προηγουμένως νά ήται
δσφ τό δυνατόν σύντομος. Σύμφωνα δ' εκείνος μέ τήν σύστασιν ταύ-
την ήρχισε τόν λόγον του από του 'Αβραάμ και του 'Ισαάκ.

Πάλιν καλά που δέν ήρχισε άπ' τήν Κοσμογονίαν.

*
Ηκολούθησε δέ ό Μ. Ίεροκήρυξ ένα ρητορικόν σχήμα τής
Ιδίας του έπινοίας, συνιστώμενον Ιδιαίτερος εις όσους θέλουν νά
καλωσοηγούν διά μακρηγοριών. Έλεγε ούτω εις τόν Πατριάρχην :
« Εάν ήσο νέος τήν ηλικίαν, θά σ' έλεγα από του άμβωνος τούτου
ούτό κ' εκείνο και τό άλλο και τό παρακάτω. — Άλλ' επειδή δέν
είσαι νέος, έν σοι τά λέγω. » Κοι παραιτέρω : « Εάν ήσο πρωτό-
πειρος εις τήν διοικητήριαν τής Έκκλησίας, θά σοι συνίσταν νά
κάμης τουτο κ' εκείνο και τό άλλο και τά τούτους συναφή, άλλ'
επειδή είσαι πολύπειρος, δέν σοι τά λέγω κ' αύτά. »

Εις αυτόν τόν κατήφορον τραπεις δύσκολον ήτο νά σταματήση
μόνος του τόν έσταμάτησαν λοιπόν, νεύσαντες εις τούς ψάλλας νά
ψάλουν τόν Πολυχρονισμόν. Μέ τόν Πολυχρονισμόν ήννόησε και ό
Ίεροκήρυξ ότι πολύ χρόνιος κ' αύτός επί του άμβωνος και τό
κατήλθε, άρήσας, ώς ειπε, τόν λόγον του μισό. Φαντασθήτε ένάν
τόν άπετελείωνε! . . . Θ' άπετελείωνε και τούς άκροατάς του.

*
Έκτός όμως του Μ. Ίεροκήρυκος και πλείστοι άλλοι ρήτορες
εφόρμησαν τήν ήμέραν εκείνην κατά του Πατριάρχου και τόν ξε-
θέωσαν μέ τās προσφωνήσεις. Άπό τής 8ης πρωϊνής μέχρι τής 4ης
εσπερινής ώρας διαρκώς τόν έκανονιοβόλουν τά ρητορικά άνθη του
μέν και του δε. Όταν δέ προς τό έσπέρας έθεάθη εϋθυμος άκόμη
και ζωηρός, έχθροι και φίλοι συνωμολόγησαν ότι έχει τήντι όργανι-
σισμόν μεγάλης άντοχής.

*
Η πομπή εις τούς δρόμους μέ τούς παρακολουθούντας έφίπ-
πους ρασοφόρους μικρού δειν νά έκληγθή υπό τής 'Αστυνομίας
ώς παράβασις τής άταγορείσεως των άποχρεωτικών calvacades
'Ανοσιότεροι ίππείς δέν μορσοσαν νά υπάξουν. Έπεισθη δέ και ό
Σεβκέτ σάν τούς ειπε πως δέν κόμνουν οι παπάδες γρά τόν στρατόν.
Αυτοί ξεφύρουν μονάχα νά παειπνεύουν τούς μήνας δχι όμως και
νά ίππεύουν. Γι' αυτό δέ δέν άπαντιξ στο Συνεγαμτίου και καινεις
άγιο Κοβάλλας.

*
Σ' αυτήν τήν Ιπποδρομίαν ό άγ. Δευτερεύων χάσας αϊφνης τήν
Ισοροπίαν και τά ήνία από τās χειράς του έξηπλώθη φαρδύς
πλατύς κάτω από τό ώλόγό του.

*
Ορισμένους δέν είναι αυτός γιά νά κρατήση τά ήνία.

Κατά τήν πρώτην φάσιν του πολέμου οι Βούλγαροι ειλον, ως
ένθυμείσθε, έξάγγελον των νικών των κάποιον αυστριακόν αξιω-
ματικόν Βέρθερ, άνταποκριτήν τής «Ραισχπόστ» ό όποιος ως κα-
τόπιν άπεδείχθη, περιέγραψε και νίκας τās όποιάς ουδέ κατ' όνορ
ειδε. Τώρα όμως που δέν έχουν άνταποκριτάς εις τόν στρατόν
των αναγκάζονται οι καϋμένοι μόνοι των νά σκαρόνουν τās νίκας
και μόνοι των νά τās ξεγγέλλουν. Ούτω μάς άνήγγειλαν
σύν τούς άλλους ότι μία βουλγαρική μεραρχία κατετρόπωσε και
διοκόρησεν έν Πλαγιαφιό δχι μιαν ουτε δύο ουτε τρεϊς, άλλ'
εξ έν όλφ θρωμανικάς μεραρχίας !!

Χωρίς νισάφι πια τά κόβουν οι εύλογημένοι ! Έκτός έάν τό
θαύμα αυτό έπετελέσθη επειδή ή έν λόγφ μεραρχία ήτο ή του
γνωστου Ψευθοθόδωρφ τής Θεσσαλονίκης.

*
Ηδραν όμως και οι Βούλγαροι τόν καψιμάλην των έν τφ προ-
σώφφ τής Ρουμανίας. Πρίν άκόμη προσαρτήσουν τίποτε εις τās
κτήσεις των αναγκάζονται νά παραχωρήσουν μέρος του ίδιου των
εδάφους εις τόν γείτονά των. Εάν δέ τώρα μεταστραφή τυχόν ό πό-
λεμος και δέν πάρουν τίποτε, κινδυνεύουν νά χάσουν μέρος εκεί-
νων που ειχαν. Διά νά εφαρμοσθή τό γνωστόν όταν δυο μαλλό-
νουν, ό τρίτος κερδιζει.

*
Έχιδινα.

ΣΑΪΤΙΕΣ

Μέγα γεύμα χθές παρά τφ κ. Κεχαγιόγλου επί τή ένθρονησει
του Πατριάρχου. Οι συνδαιτυμένους απήλθον νηστικοί. Παρήσαν
γάρ εκεί και οι δύο Μαμμέληδες.

— Μέ τόν πόλεμον ή Περιστασις τραβή τό διάβολό της. Φεύ-
γουν οι Τούρκοι πάνε οι Βούλγαροι, φεύγουν οι Βούλγαροι πάνε οι
Τούρκοι. Και δός του εκ περιτροπής τήν βομβαρδιζουν. Θύμα των
περιστάσεων κ' αυτή.

— Η 'Αδριανούπολις στερείται πετρελίου, άλατος και ζαχα-
ρεως. Νά ζωή μαύρη και σκοτεινή, άνάλατη και χωρίς καμιά
γλύκα.

— Έκάη ή ψυχαποθήκη του Δξιβαλιού. Προσωρινώς ό Βέ-
κερ θά τήν άντικαταστήση, χρησιμοποιών τά γραφεία μιάς συνα-
δελφου.

Βελζεβούλ.

'Αγγελιαί, χρονικά—κ' εύθυμα κοινω. . .

'Αλκιβιάδης Καπαμανιδης και 'Αλεξάνδρα του Ρακτιβάν
εστεφανώθησαν επ' αίσίσις και ύμναίον ψάλλον χαβάν.

Προς αγοράν επί πιστώσει όλων των άτιμειμένων στείλατε δι' έπι-
χωριού ταχυδρ. δελταριου τήν διεύθυνσιόν σας εις τήν 'Αν. Έταιρίαν
'Ο Έρυσθός Αλέκτωρ.

*
Υπεύθυνος Κ. Γ. Μακρίδης

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ—ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΙΚΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΑΤΥΡΑΣ

ἐκδιδόμενη καθ' ἑβδομάδα ἐν Κωνσταντινουπόλει

ΥΠΟ Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΔΟΥ (ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΟΥΣ)

Γραφεία: Ἐν Γαλατῇ, Ἰσχυρλόγλου Χάν, ἀριθ. 12-13.

ΟΡΟΙ ΕΤΗΣΙΑΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐνιαῦθα γρ. 40, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 50, ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. 13

*Ὅρος ἀπαράβατος ἐγγραφῆς: Προσληρωμή.

Ἐκαστον φύλλον 20 παραδες. Ἀρ. 237

Ἔτος πέμπτον ἀριθμοῦμεν
καὶ στήν Πόλιν κατοικοῦμεν

Διακόσια τριάντα κ' ἐπὶ
καὶ βρήκαμε πάλι λεπτά.

Ἐνγηκόσια δέκα τρία, τοῦ Φιεβάρη δέκα ἑξή
ἐθνικῶν βογγῆ φατρία καὶ γιατροῦ σ' αὐτὴν ὡς τρεῖς-

Συνέχεια ἐπιστολῶν ὅπου μιλοῦν περὶ ψιλῶν.

Π. Ἀπὸ τὸ Πέργαν στὸν Ἀλῆ ποῦ μένει στὸ Λονδίνο·
Ἐπεῖγον τηλεγράφημα, Ἀλῆ μου, σ' ἀπευθύνω
καὶ σ' ἀναγγέλλω μὲ χαρὰν,
μόλις συγκρατουμένην,
πῶς πάλι βρήκαμε παρῶν
γὰ τὴν παραδαρμένην
καὶ ἐπληρώθη εἰς μισθὸς σὲ μένα καὶ σὲ σένα
καὶ μούτρα ἀνεθάρρησαν ποῦ ἴσαν κρεμασμένα.

Τὸ πόθεν τὸν ἐπήραμε κ' ἐγὼ καλὰ δὲν ξέρω
ἀλλ' εἶναι φάκτουμ καὶ γι' αὐτὸ μετὰ χαιρόντων χαίρω
καὶ εὐλογῶ τὸν δῶσαντα
κ' ἐκείνους ποῦ τὸν πήρανε
καὶ μ' ὄμματα γκουρλώσαντα
κυττῶ τὴν κάθε λίραν,
ποῦ ἐν ὄνειρῳ μοναχὰ τὴν βλέπαμε ἐσχάτως
καὶ τὴν θωριά της ξέχασε ἀκόμη καὶ τὸ Κράτος.

Μὲ κάποιω ἕνα γήτεδο ποῦ ξένων ἦτο κτήμα
καὶ μ' ἕνα χάνι ποῦχαμε στοῦ Γαλατῆ τὰ μέρη,
ἀνοίξαμε τῆς φουρχιές μας καὶ ἔθρυσσε τὸ χοῦμα
καὶ μὲ χρυσὸ γεμίσαμε τὸ κάθε μας κεμερί.
Κ' ἐπάνω εἰς τὴν ὄψιν του τὴν πάντοτε χρυσοῦν
ἐγκατοπιρίζομαι κ' ἐγὼ φωνάζων: γιασασῆν!

Πήραμε χοῦμα περισσὸν
ποῦ σὰν νὰ μᾶς τὸ χάρισαν...

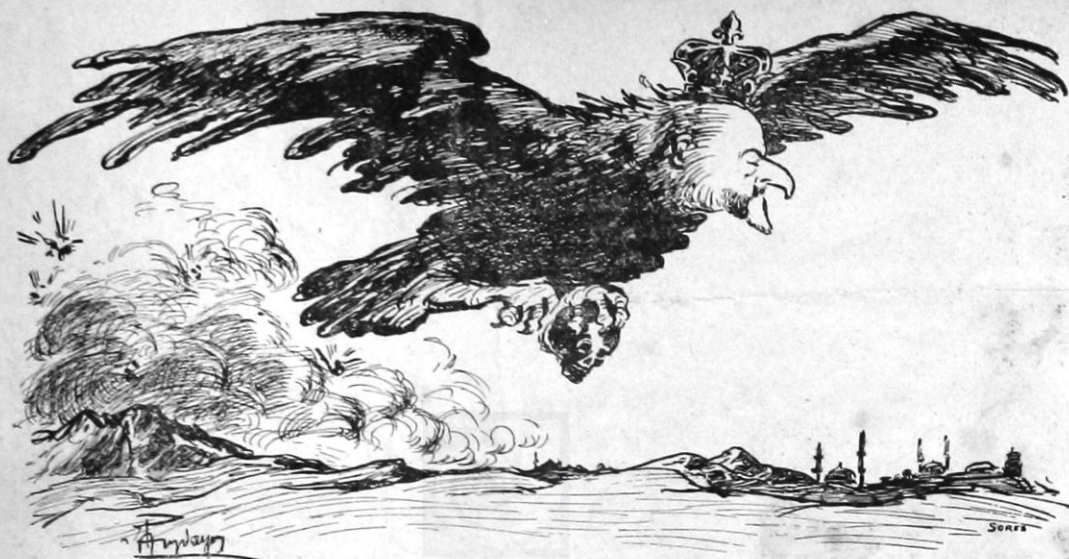
καὶ χάρις πάλιν στὸν χρυσοῦν
ἐλπίδες ἀνεθάρρησαν
κ' ἐκ νέου τὴν κατάστασι τὴν βλέπουμε χρυσοῦ
καὶ ὁ καθεὶς κηρύττει
πῶς σώσαμε τὴν Ροῦμελη καὶ κάθε μας νησι
καὶ ἴσως καὶ τὴν Κρήτη.

Ψαῦον τὸν σιέλθοντα χρυσοῦν
πηδῶ στὸ ἕνα πόδι,
μουνητζῶνω Γκρεῦ καὶ Πισῶν
καὶ μούτρα τὰ γουφώδη
καὶ βλέπων ροδινώπιτον τοῦ Κράτους μας τὸ μέλλον,
τραβῶ καὶ δύο φάσκελλα στὸν Κοῦτη Βενιζέλον.

Ψαῦον τὸ χοῦμα τὸ σιλιπνὸ
ὀρθόνομαι στὸ νύχι,
ἀπὸ τὸν λήθαργο ξυπνῶ
καὶ τὴν τῶν ὄπλων τύχη
ἀλλάζω ὅπως θ' ἀλλάξα ἐσοδωκοῦ βρεγμένο
κ' ἔμνηλογῶ τὸ γήτεδον κ' ὡς ἦταν κτήμα ξένο.

Μὲ μίαν ἔνεον χρυσοῦ στὰ ἑξαμά μου μέλη,
νοιώθω τὸ αἷμά μου θερμὸν στὰς φλέβας νὰ παρflάζη,
βλέπω προστά μου τὸν ἐχθρὸ νὰ φεῖγη σὰν κουνέλι
κ' ὡς διὰ ὀσθῶν μαγκιῆς ὁ πόλεμος ν' ἀλλάζη.
Βλέπω κ' αὐτὸν τὸν Φερδινάν, ποῦ τὸν καμπόσο κάνει,
νὰ φεῖγη μόλις ἔμαθε πῶς πούλησα τὸ χάνι.

Τώρα ποῦ ἐκποιήσαμε ἐν γήτεδον κ' ἐν χάνι
καὶ Πακτωλοὶ κατέκλυσαν ταμεῖα ἀδειασμένα,

Τὸ ὄρνειον τῆς Ροδόπης.

τώρα, Ἄλῃ, στὸν πόλεμον κανένα δὲν μᾶς πιάνει,
οὐ μὴν ἀλλὰ θὰ πάρομε κι' ὀπίσω τὰ χαμένα.
Καὶ ἔν κανένα γήπεδο πουλήσουμε ἀκόμα,
ἀφρεύτως θὲ νὰ κάνουμε τὸν Φερδινάνδο λυῶμα.

Ὁ παποδύναμος παρῶς
τὰ πάντα κατορθώνει,
αὐτὸς καὶ σάοκας πλαδαρὰς
πονικοδυναμῶνει,

αὐτὸς ἀνδρείους καὶ δειλοὺς σιὰς μάχας διακρίνει,
αὐτὸς κινεὶ τὸν πόλεμον, αὐτὸς καὶ τὴν εἰρήνην.

Αὐτὸς ὡς θεία δύναμις τῶν πάντων ἐφορεύει
κι' ὡς δοῦλον ἀέρει πίσω του ἀκόμη καὶ τὸν Ἄσπρ,
αὐτὸς καὶ τὸν κορφάλοιο τὸν κάμναι κι' ἀγορεύει
καὶ καθιστᾷ λαλίστερον κορδαλοῦ τὸ ψάρι.
Αὐτὸς τὰ πάντα κατορθοῖ ἐν εἰκοσῶν αἰῶνι
κι' ἐξαλαπάξει φρούρια καὶ ἄλλα ζορταῖνει.

Ἔχεις χρυσάφι λαμπερό;
ἔχεις τουφέκι φλογερό
καὶ γύρω οἱ ἀπένταροι πιστὰ σὲ λιθανίζουν.
Ἄλλ' ἔν δὲν ἔχεις τὸν παρᾶ
ὄλοι σὲ λένε μασκαρᾶ
καὶ φίλοι προαιώνιοι κι' ἐχθροὶ σὲ ταλανίζουν.

Ἔχει παρᾶ ἡ τόπη σου; φεγγοβολεῖς σὰν ἄστρο
καὶ ἀσθεὺς κι' ἀδύνατος μ' αὐτὸν ἐνδυναμοῦσαι
καὶ ἡ Ἀδριανούπολις, τὸ τμημένο κᾶστρο,
βαστᾷ ἀκόμη περὶ πολὺ ἀφ' ὅ, τι θὰ βαστοῦσε.

Ἄλλ' ἔν δὲν ἔχεις τὸν παρᾶ
εἶσαι μεγάλη νίλα
πέφτουν κι' ἠρόφων τὰ φτερά
σὰν φθινοπώρου φύλλα

πέφτεις κι' ἀπ' τὴν ὑπόληψιν τῶν Ἀγγλων τῶν ὀλβίων
κι' ἐπὶ τῆς ψιθάσας ἐκμετρεῖς τὸν ἄθλιόν σου βίον.

Γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους, φίλιτατε, παρ' ὄλο μας τὸ χάλι
σοῦ στέλλω τὸ μαάσι σου μὲ τσέκ ἐπὶ Λονδίνου
καὶ βάλε το στήν τσέτη σου καὶ ἔρωσε κεφάλι
κι' ὡς πρότερον ἀρήϊος μπροστὰ στὸν Γκρέϋ γίνου.

Κουδοῦνιζε στῆς τσέτες σου τῆς λίρες τῆς στεργλίνες
κι' ὀλοράιτε λέγε του καὶ σὺ σὰν συμβουλὰς σοῦ δίδει,
στὴν Λόνδρα χρονοτριβήσε ἀκόμη δύο μῆνες
καὶ μὴ συνάψης πώποτε συνθήκην Ἀνταλκείδη.

Βάστα καλά καθὼς βαστᾷ καὶ τὸ Ψηλὸ Διβάνιο
βάστα καὶ φίλο ζάναμε τὸν Ἰταλὸ Τζουλιάνο
καὶ νέον θὰ συνάψωμεν ἐντὸς ὀλίγου δάνειον
νὰ λυώσουμε τοὺς γείτονας σὰ τὰ πόδια τῶν ἐπάνω.

Α. Ἀπὸ τὴν Λόντρα στὸν Παντιᾶ ποῦ βροῖσκειται στὴν Πόλι
Ἐπῆρα τὸ μαάσι μου σὲ λίρες ἀγγλικῆς
κι' ἀμέσως τὸ μυρσίστηκαν στὴν Λόντρα μέσα ὄλοι
κι' ἡ μὲς κι' ἡ λαίδες μὲ τραβοῦν ματιὰς ἐρωτικῆς.
Ἄλλὰ κι' ὁ Γκρέϋ, πῶκαμε ὡς τώρα τὸν βαρὺ
καὶ μὲ μισὸ μού ἔλεγε τὸ στόμα καλημέρα,
ἰδὼν καὶ τοῦτος ἐκθαμβὸς νὰ πλέω στὸ φλουρί,
μὲ κέρασε στὸν καφενὲ οὔτσου μὲ μαδέρα.

Ἐκεῖ λοιπὸν στὸν καφενὲ ρουφῶντας τὸ οὔτσου
στὸν Γκρέϋ ὑπηγόρευσα τοὺς ὄρους τῆς εἰρήνης
καὶ γι' ἐς, μού εἶπε, δηλαδὴ ὀρθοὺς πολὺ τοὺς βροῖσκει
γιατ' εἶμαι τώρα παραλῆς κι' οὐχὶ σὰν πρὶν χωτίνης.

Εἰς ὅ, τι κι' ἔν τοῦ ἔλεγα ὀγιὲς μού ἀπαντοῦσε
καὶ γὰ τὰς νήσους μοναχὰ κατασούφιασε λιγάκι...
ἀκούσας ὁμοῦ πῶς χρυσὸς στὴν τόπη μου βροντοῦσε
καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα εὐρήκε πῶχω χάκι.

ΤΖΑΒΗΤ.—Μὲ τὰ τσουβίλια μᾶς προσφέρουν τὸν παρᾶ, πασᾶ μου.

ΣΕΒΚΕΤ.—Ναὶ ἀλλὰ κῦτταξε νὰ μὴ σὲ τσουβαλιάσουν.

Μ' ἀφοῦ τοὺς ὄρους στρώσαμε ἀπὸ κοινοῦ μαζί του κι' ὡς φίλοι ἀνταλλάξαμε φιλιὰ γλυκὰ γλυκὰ, αὐτός, μὲ τρόπο φορικό ὡς Ἐβραϊμοεῖτον, κύφας σὶ' αὐτὶ μὲ ρώτησε ἂν θέμε δανεικὰ θερμῶς δὲ μὲ συνέστησε, σὰν ἔχουμε ἀνάγκες, σὲ ἀγγλικὰς νὰ σπείσουμε ν' ἀποτανθοῦμε μπάγκες.

Ἄσπρη, ἔ' ἀπήνησα· μὰ ἔκείνος ἐπιμένον μὲ τὸ σταγὶ ἐγύρευε παρᾶ νὰ μᾶς δανείσῃ ὡς πού τὸν ἐξεκοῦνησα μὲ τρόπον θυμωμένον γιὰτὶ φοβήθηκα Παναῦ μὴν τύχη καὶ μὲ πείση καὶ μὲ φορτώσῃ δάνειον χωρὶς ἐγὼ νὰ θέλω κι' ἀρχήσω τότε τὸν μισθὸ ἐντεῦθεν νὰ σοῦ στέλλω.

Ἄλλὰ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα τὸ πολλαχῶς σημαῖον θέλω νὰ ξέρω ἀσφαλῶς κι' ὁ Παντελῆς τί λέει, καὶ νέας ὁδηγίας σου μ' ἀσύρματον προσμένων σοῦ στέλλω προσοκνήματα ἀπὸ τὸν μιστερ Γκρέν.

Π. Τὸ χρέημα τοῦ Σιρ Γκρέν στείλ' το κατὰ διαβόλου γιὰτὶ ἐράνους τώρα παντοῦ διενεργούμεν, χρυσίου ξένου χρεῖαν δὲν ἔχουμε καθόλου καὶ μόνου σὶς δαπάνας μ' ἐράνους ἐπαρκοῦμεν.

Ὁ κάθε πατριώτης δ,τι μπορεῖ προσφέρει, προσφέρουν σκουλαρήκια προσφέρουν καὶ βραχιόλια

κι' ἀπὸ χανοῦμ ὥραίας τ' αὐτὶ καὶ τ' ἄσπρο χέρι σράντελ κι' ὀδίδες βγαίνουν καὶ μολυβένια βόλια.

Φασκέλωσε, Ἄλῃ μου, τοὺς Ἄγγλους τραπεζίτας καὶ πὲς τους πὼς τὸ χρέημα στήν Πόλι μέσα ρέει κι' ἐκπλύνομεν μὲ τοῦτο τῶν ὄπλων μας τὰς ἦτιες σὶτὸ πείσμα τοῦ Σασόνωφ, σὶτὸ πείσμα καὶ τοῦ Γκρέν.

Καὶ δωρεὰν ἀκόμη δὲν θέμε ξένον χρέημα... τυπώνουμε καίμεδες καὶ βρισκόμε χρυσὸ καὶ σὶτὸν βωμὸν τοῦ Κράτους καθεὶς προσφέρει θῦμα δλόκληρο μισθὸ του καὶ ἄλλος τὸν μισθ.

Μούντζα τὸν μιστερ Γκρέν καὶ μὲ τὰ δνὸ σου χέρι πλὴν ψάλλε σὶς τραπεζίτας ἀπ' ἔξω ὀϊμὲ γιὰτὶ νομίζω ὅτι σ' αὐτὰ τὰ νιαλαβήρια τὸν ἄλλου μισθὸ σου θὰ λάβῃς σὲ καίμ.

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Τὸ περιφημὸν ἔθνικὸν ἢ λαϊκὸν κόμμα, τὸ καταψήφισαν τὸν Πατριόρχην εἰς τὴν ἐκλογὴν, καθόρισε κατόπιν ἐπανειλημμένων συσκέψεων καὶ διαβουλίων τὴν πρὸς αὐτὸν πολιτείαν. Ἀπεράσιε νὰ στήσῃ περὶ τὸν Θρόνον Του τὰς βασιλεῖας πολιορκητικὰς του μηχανὰς καὶ κατόπιν νὰ τῷ δηλώσῃ ἐπιτακτικῶς *Se démetre ou se soumettre*, ἤτοι: παραίτησου ἢ ὑπάκουσον. Αὐτὰ τοῦλάχιστον διαδίδουν καυχώμενα τὰ πρωτοπαλλῆκαρκα τοῦ κόμματος μέσα εἰς τὰ καφενεῖα τοῦ Πέραν καὶ τοῦ Γαλατᾶ.

ΟΙ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΒΟΥΡΟΥ: "Ένδεκα χρόνια γκαρίζαμε ήμεεις τώρα ή σε- ρά σας. Έκ μέρους του Κεραγγόγλου εις τόν Καθαράκη διά να μη κλαίεται.

— Και τί αποζημίωση θά δώ- σετε; — Ούκ άν λάθης παρά του μη έχοντος.

ΠΕΤΡΟΣ.— "Ένα παράθυρο θέ- με στην 'Αδριατικήν. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.— Βρέ ξεπερδέγντε με την Πόρτα και βλέπουμε το πα- ράθυρο.

Τό λυπηρόν γι' αυτούς είναι ότι ο Πατριάρχης δέν είναι άνθρω- πος που παραιτείται εύκολα, τόν δ' έτι λυπηρότερον ότι είτε έκ φύσεως είτε έκ γήρατος παρακοίει λίγο.

Τό πρώτον διάβημα των εθνικών παρά τή Πατριάρχη έγέ- νετο έν αυτή τή Χαλκηδόνι. Μία έπιτροπή μεταβάσα παρ' Αύτφ πομπωδώς και βαρυγδούπως, τή συνέστησε με δλην τήν έπιβολήν του έθνικου κύρους όπως διάδοχόν του έν τή μητροπόλει Χαλκη- δόνος καταστήσει τόν έπιλαχόντα ύποψήφιόν των Πατριάρχην αγ. Βιζύης, ύποσχόμενοι να καταστώσι κι' αυτοί ύποπόδια των ποδών του! "Όταν δέ ο Πατριάρχης τούς ήρώτησε: διατί ο Βιζύης και όχι ο Κυζίκου ή ο Προύσης, εκείνοι άπήνησαν με τήν αιώνιαν των έκφών: Είναι ύψιστη εθνική ανάγκη, Δεσπότη μου!

Ο Πατριάρχης έβλεπε χάσκων. Παρ' όλην τήν πείραν και τήν δέξιοιάν Του δέν μπόρεσε να ένοήση τήν ύψιστην αυτήν εθνικήν ανάγκην, τήν μέλλουσαν να έξυπηρετηθί μόνον διά του άγιου Βιζύης και δι' ουδέενός άλλου τών 87 άρχιερέων μας.

Και... παρήκουσε.

Δεύτερον σύμπτωμα χρονίας γεροντικής παρακοής έπαρουσία- σεν εύθύ: άμα ανέλαβε τήν άρχήν. Άντι να πληρώση τās τρεις κενωθείσας θέσεις τής 'Εφορίας των 'Εθν. Καταστημάτων δι' αν- θρώπων τής 'Εθνικής κλίμας, έξ εκείνον οι όποιοί από 12ετίας ήδη ως άλλοι πλανήται διαγράφονταν μετά μαθηματικής ακριβείας τās διετείς και τετραετείς τροχιάς των και έρχονται και επανέρχονται και άναεπανέρχονται και ουδέποτε έχουν ξεκομτισμό, έτόλμησε να χρίση έφόρους τρεις νέους άνδρας, έξ άν οι δύο άχρωμάτιστοι.

Κεραυνοί βαρυβρεμέτου Διός ηύλάκασαν τούς εύρείς εθνικούς όρίζοντας, συναγεμώς τής κλίμας επί τās εθνικός έπάλλξεις και κρωμοί διάτοροι πανταχόθεν: Περροδοσία.

Μπρέ άμά! Άφήστε, εύλογημένοι, και κανένα άλλον να χαρή κανέν μανουσούακι! Γεντίκι τώχτες;

Τοιαύται παρακοίαι του Πατριάρχου ήνάγκασαν τήν εθνικήν κλίκαν να σκεφθί περί δραστηκώτερων μέτρων. Άφού, ειπαν, έχει τήν άκοήν άσθενή, άς του τά γράψωμεν και άς τά θέσωμεν υπό τά όμματά του. Και έν από τά πρωτοπαλήκαρα τόν κόμματος, κάποιος ναυαγός τής δημοσιογραφίας έγραψε προχθές τρισκαιδεκά- πηχυ, άρθρον διά του όποιου έλεγε σόν Πατριάρχη: Σε κατεψη- φίσαμεν διότι έδεικνυες τάσεις να παραγκωνίσης τήν κλίκαν μας και να χρίσης νέους εθνικούς άνδρας, μέλλοντας να μίς ταράξουν τά κάκλα. Νέους σκόλλους στην γειτονιά μας δέν θέλωμε. Έμεις κι' ήμεεις. Έγκολώσωμε μας λοιπόν γιατί άλλως... θά ήης τί θά σέ κάνουμε.

Τό δυστήχημα όμως πάλιν γι' αυτούς είναι ότι ο Πατριάρχης δέν βλέπει καλά και δέν φοβείται σινετώς, να δη τίποτε από εκείνα που θά τόν κάμουν.

Όλα αυτά δέ έχουν τό τουλπέ να τά λέγουν και να τά γράφουν έξ όνόματος... τής εθνικής θελήσεως, άπαράλλακτα όπως και ό περιφημος εκείνος Κερήμ άγας τής Θεσσαλονίκης εκήρυττε τό μπουκοτόξ κατά... θέλησιν του 'Εθνους!

Που είσαι, καυμένη Κερήμ άγά! Σου κλέψανε και τήν πατέντα τής εύρεσιτεχνίας.

Μέσα δέ εις τό έθνοκαπηλικόν αυτό πανδαιμόνιον άλλου είδους ταρχήν άποτελεί και ό πολύς Παναός τής «Πατρίδος». Αυτός έσχε μίαν συνέντευξιν με τόν Πατριάρχη και τήν έπαύριον έγραψεν εις κύριον άρθρον: «Η Α. Θ. Π. έχει όλην τήν συναίσθησιν και έπίγνωσιν των μεγάλων καθηκόντων τά όποια ανέλαβε, δείγματα δέ τούτης τής συνειδήσεως διέγνωμεν κατά τήν μετ' Αύτης μακράν συνδιάλεξιν. Πλειστα ζητήματα έθίξαμεν κατ' αυτήν, έν άπασι δέ (όχι εις μερικά) διεκρίναμεν εύκρινή γνώμην και κρίσιν και μεγί- στην φιλογένειαν...».

Ο Παναός διέκρινε παρά τή διασήμω 'Ηρακλείας κρίσιν εύ- κρινή και μεγίστην φιλογένειαν και διέγνω παρ' Αύτφ δείγματα έπι- γνώσεως των καθηκόντων του! ! Καλά που βρέθηκε ένας Παναός και να τά διαγνώση όλα αυτά, διότι άλλοίμονον τί θά έγενόμεθα εάν δέν τά διέκρινε.

Κατόπιν δέ τής μακράς αυτής συνεντεύξεως και των διαγνώ- σεων, αναχωρών ο Παναός εκ του πατριαρχείου υπέγραψε και άφήκε τό έξής ιατρικόν δελτίον:

ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
Συναίσθησις και έπίγνωσις των καθηκόντων του... Τελεία
Γνώμη και κρίσις περί των καθ' ήμάς πραγμάτων... Εύκρινεστάτη
Συνειδήσις... 'Εθνικωτάτη
Φιλογένεια... Μείστη
Θέλησις... Σιδηρά
Πόθος προς έργασίαν... 'Αδάμαστος
Περροδοσίας... Ούτε ίχνος

Ο έταστής νεφρών και καρδιών εθνικών (ύποχρ.) Παναός

Σημ. Τό παρόν Δελτίον ισχύει έφόσον διατηρείται ή κουνιάδα μου διδασκάλισσα στο 'Ιωακείμιον. Άλλως άκυροίται.

Ο αύτός.
"Ότι πιστόν αντίγραφον 'Εχίδνα.

ΣΑΪΤΙΕΣ

— Τήν άντιπροσωπείαν του «'Εμπρός» έν 'Αδάνοις άπεδέχθη πάνυ ευγενώς ό εκ των έγκρίτων έμπόρων κ. 'Ιάκωβος Φραγκάκης. Οι φίλοι σ' αυτόν άς άποτεινώνται τόν λοικου. Και μακροά γιά δυο- μα του Θεού από τόν Παναγιώτην Ζεβόγλου.

Υπεύθυνος Κ. Γ. Μακρίδης

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ—ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΙΚΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΑΤΥΡΑΣ
 ἐκδομένη καθ' ἑβδομάδα ἐν Κωνσταντινουπόλει
 ὑπο **Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΔΟΥ** (ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΟΥΣ)

ΟΡΟΙ ΕΤΗΣΙΑΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐνιαῦθα γρ. 40, ἐν ταῖς ἐποχχαίαις 50, ἐν τῷ ἐξαετηρικῷ φρ. 13

Ἄλλοι ἀπαράβατοι ἐγγραφαί: Προπληρωμή.

Ἐκαστον φύλλον 20 παραίδες. Ἄρ. 239

Γραφεία: Ἐν Γα.α.σ.τῆ, Ἰσχυρολόγιον Χάν, ἀριθ. 12-13.

Ἔτος πέμπτον ἀριθμοῦμεν
 καὶ στήν Πόλι κατοικοῦμεν

Διακόσια τριάντα κ' ἐτηγὰ
 κ' ἀπὸ κακῆ χειμωνιά.

Ἐννηκῶσια δέκα τρία, καὶ μηνὸς Μαρτίου δυν
 καὶ κοντινὸν τοὺς ἀνμάχους πολεμοῦς γὰ τοὺς διῶ.

Κ2' ὁ Παντιᾶς τοιαῦτα λέει στὸν Ἐγγλέζο μίστερ Γκρέυ.

Γκρέυ τῶν Ἀνάμεων, μεθ' ἡμῶν γενοῦ,
 κύτταξε τὰ χάλια μας ποῦνα νὰ τὰ κλέμε
 κ' ἐκ κινδύνου λύτρωσον τὸ Ντιβλὲτ δεινοῦ,
 εὐεργέτην ὄλοι μας, Γκρέυ, νὰ σὲ λέμε.

Ἄκουσον δεήσεων κᾶποιον πεχλιβάνη,
 ποῦ δὲν ἔχει ἄλλα βοθηδὸν σὶας θλίψεις,
 καὶ Τσαρῖσκον μύταρο π' ὡς τὴν Πόλι φθάσει
 μόνος σὺ, πανίσχυρε, δέχθημι νὰ τριψήσ.

Ἄπὸ χεῖλη πάναργα δέχθημι δεήσεις
 ποῦ ἐκ γῆς ἀνέχονται μέχρις οὐρανοῦ...
 ὡς καὶ ὁ «Νεότουρκος» λέει μετὰ λύσεως:
 Γκρέυ τῶν Ἀνάμεων, μεθ' ἡμῶν γενοῦ.

Κάμφθημι, φιλεῖσπαγγε, πρὸς τοὺς ἰσάους θρήνους,
 ἄκουσον ἰκετιῶν, γόων καὶ λυγμῶν,
 σκόρπισον, δάλλυσον γύρω τοὺς κινδύνους
 καὶ σὺν πρώτα, Κύριε, γίνου μεθ' ἡμῶν.

Ἄνοιξον τὰ χεῖλη σου ποῦ τ' ἀκούει ὄλοι,
 βγάλε πάλι λέοντος ἕνα βρονχηθμόν,
 ἤμαστον καὶ ὄλοι μας φάλλομεν στήν Πόλι:
 Γκρέυ τῶν Ἀνάμεων, γίνου μεθ' ἡμῶν.

Ἄνοιξον τὸ στόμα σου, κεύσον τὰς ὄφρυς σου,
 πὲ τὸ ναί, ἐρίγδουλε, μ' ἤχον κεραινοῦ,

πὲ τὸ καὶ τ' ἀκούσσετε φίλοι καὶ ἐχθροὶ σου...
 Γκρέυ τῶν Ἀνάμεων, μεθ' ἡμῶν γενοῦ.

Παρὰ σοῦ ἐξήρηται ἡ τιμὴ τοῦ Κράτους,
 παρὰ σοῦ τραφήσεται κάθε μας γαστήρ,
 στρέψε κ' ἴδε γύρω μας Κρούμους ἐπαρτίους
 κ' ἔλα, ἀπροσμάχητε, γὰ τοὺς πῆς σικτήρ.

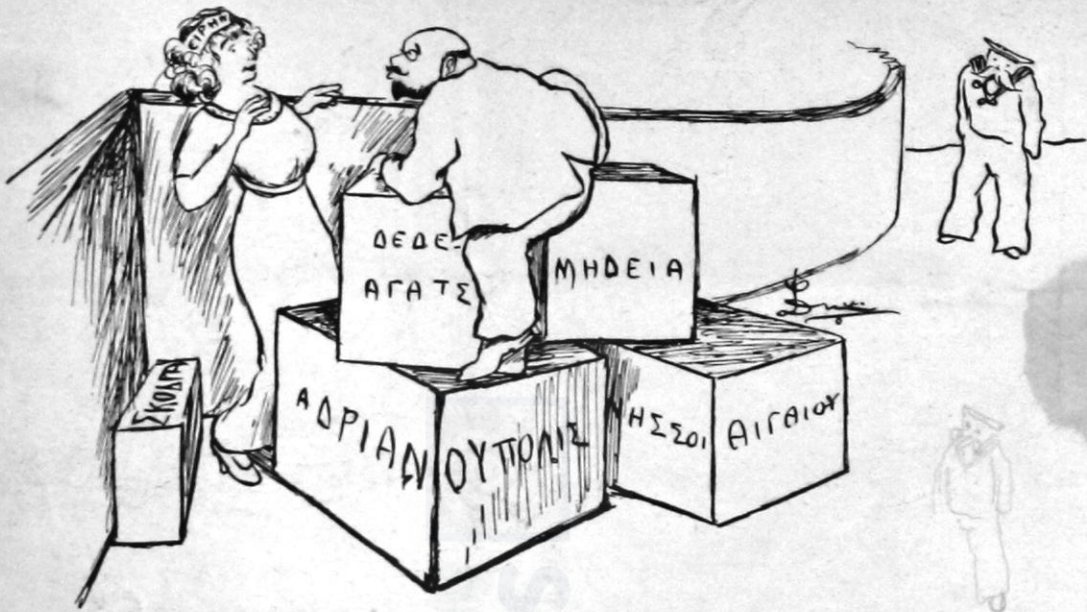
Σὺν θεὸς ἐπιβλεπον ἐπὶ τῆς ἀμπέλου,
 ἴδε καὶ λυτήθημι τὴν κατάστασί μας,
 καὶ σὺν φίλος μας παληὸς πὲς τοῦ Βενιζέλου
 νὰ μὴ θέλῃ καὶ καλὰ κάθε ἐν νησί μας.

Ἰδε τὰ τελοῦμενα περὶ ὄρν πεσοῦσαν,
 ἴδε ξυλευόμενον καὶ τὸν φίλον Βλάχον
 καὶ ἀρμάδα στείλει μας θαλασσοκρατοῦσαν
 μίτες νὰ συντριβόμεν Σαλαμνομάχον.

Μ' ἕνα λόγο ποῦ θὰ πῆς ὄλοι νὰ σιάξουν,
 θὰ γιατρέψῃς, Κύριε, κάθε μας καθμὸν
 κ' ἠτημένον, πῆσσοτες, τότε θ' ἀνακραξούν:
 Γκρέυ τῶν Ἀνάμεων εἶναι μεθ' ἡμῶν.

Τὴν καρδιά σου μάλαξον, κάμφθημι καὶ πάλι,
 παῦσον ἀδυσώπητος νᾶσι πρὸς ἡμᾶς
 καὶ θερμὴ ξανόνοιξε, Γκρέυ, τὴν ἀγκάλη,
 μέσ' σ' αὐτὴν ν' ἀνείρουμε δόξας καὶ τιμᾶς.

Τὶ κακὸ σ' ἐκάναμε καὶ μᾶς ἔχεις ἄχι;
 πῶς μᾶς ἀπαρηγήθηκες χάριν τοῦ πλαινοῦ;...

ΧΑΚΗΣ (στην Ειρήνη). — Δὲν μοῦ ξεφεύγεις πειά, ἀγάπη μου· θὰ σ' τὸ κάτω τὸ φιλι.

ἄνευ σοῦ γενήκαμε τέφρα, σκόνη, σιάνχη...
Γκρέυ τῶν Ἀννάμεων, μεθ' ἡμῶν γενοῦ.

Πότε παρηκούσαμε σιὰ θελήματά σου;
μὴ δὲ σὲ χαρίσαμε ζεῦγος ποταμῶν,
σοῦζα δὲν στεκόμασταν πάντοτε μπροστά σου,
Γκρέυ, ἀνακράζοντες, ἔσο μεθ' ἡμῶν;

"Ἴνα τί ἀπέστειρας ἀπὸ μᾶς τὴν ἄρη
ποῦ θυσίας πάντοτε κάναμε γιὰ σὲ;
πῶς ἀφῆκες, Κύριε, Κροῦμμος νὰ μᾶς κόβῃ;
δύσχος λέγων ν' ἀκουσθῆς: Φθάνει πειά, asse; ;

Σιὰς Ἰνδίας ἔχουμε ἡμοθρήσκους τόσους,
ἄλλους εἰς τὴν Αἴγυπτο κ' ἄλλους σ' ἄλλα μέρη...
πῶς ἀφίνεις τὸ λοιπὸν μέσ' σιὸ Πέραν ῥόσους
νὰ παιδεύουν μόνοι των τοῦροκο καροσιέρη,
ἐπειδὴ καὶ ἄγγιξε μὲ τὴν μάστιγά του
γραμματισκοῦ τρικιατὸ πρὸ τοῦ κοινοσλάτου;

Πῶς τ' ἀνέχσαι ἀνιά, πῶς τὰ ἐπιτρέπεις,
πῶς δ' ἀφίνεις νησιεῖς καὶ πολλῶν κοιλιές;...
μήπως ἐξεπίτηδεις κάμεις πῶς δὲν βλέπεις,
μήπως θέλεις τίποτε καὶ δὲν μᾶς τὸ λές;
μήπως τὴν προσάρτησιν τῆς Αἰγύπτου θέλεις
καὶ γι' αὐτὸ σιὸ διάβολο ἔτσι δὰ μᾶς σιέλλεις;

"Ὅ, π θελεις ζήτησ' το, κολοσσὲ τῆς σφαιρας,
καὶ θὰ τῶχης σίγουρα ὡς νὰ πῆς ἀλάτι,
ἀλλὰ σπιῦσον, ἐπειδὴ ἀδειανὴς γαστέρας
πῆνα βορβορῶζουσα, Γκρέυ, συταράττει.
Κι' ἐπειδὴ μᾶς νόρφησι γέτος κ' ὁ χειμῶν,
Γκρέυ τῶν Ἀννάμεων, γίνου μεθ' ἡμῶν.

Μὴ παρῖθης δούλους σου ἀναξίτους τῶντι,

ἔστω ἀνεξάντητος ἡ δική σου χάρις
κι' ἂν διὰ τὴν Αἴγυπτο σου πονεῖ τὸ δόνη,
πέ το νὰ σ' τὴν δώσουμε πρὶν ἢ μᾶς τὴν πάρησ'
πέ το καὶ μὴ νιρέπεις, Γκρέυ, κανενοῦ
κι' ἴλεως, ὡς ἄλλοτε, μεθ' ἡμῶν γενοῦ.

Μολονότι πένητες καὶ κολοβωμένοι,
καίτοι τόσα μέρη μας πᾶν κ' ἀκόμη πᾶν,
ὅμως γιὰ τοὺς φίλους μας καὶ πάντα μένει,
καὶ πάντα βρίσκεται καὶ γι' αὐτοὺς νὰ φᾶν,
φθάν' ἢ πόλις νὰ σωθῇ τοῦ Ἀδριανοῦ...
Γκρέυ τῶν Ἀννάμεων μεθ' ἡμῶν γενοῦ.

Ἄβραϊ συμμάχων σχέσεις ποῦ εἶναι νὰ τὰς

Τουαῦτα ὁ Γεώργιος τῷ Φερδινὰν ἀγγέλει:
Ἄγατητέ μου σύμμαχε, σ' ἀγγέλλω μὲ χαρὰ
πῶς ἔπρασ νὰ Γιάννια μαζὺ μὲ τὸ Μισκέλι,
καβάλλα δὲ ὁ γιούκας μας στῆς Νίκης τὰ φτερά
ἐμπτήκε στοῦ Ἄλῃ-πασᾶ τὴν ξακουσμένη πόλι
καὶ τὸν θαυμάσαν ὄλοι.

Παλῆου καιροῦ παραμυθῶν ζωντάνεψαν οἱ θρόλοι
καὶ συγχαρήκια ἔστειλε στὸν γιὸ μου κ' ὁ Ἐντοῦ,
κάθε Γιαννώτης χόρευε μὲ κόκκινο μαντήλι
καὶ ζήτω μυριόστομα ἀντήχησαν παντοῦ,
οὐ μὴν ἀλλ' ἀνεφάρησαν ἐκεῖνην τὴν ἡμέρα
κι' ἐμένα τὸν πατέρα.

Μὲ τοῦτο τὸ κατόρθωμα τοῦ κόσμος τὸ δοξάζει,
μ' αὐτὸν τὸν ἄθλον τὸν τρανὸν ποῦ ὄλοι τὸν γεραίρουν,
πιστεύω κ' ἡ καρδοσλά σου χαρὴν νὰ δοκιμάσῃ
πιστεύω καὶ οἱ Βοῦλγαροι μαζὺ μὲ μᾶς νὰ χαίρουν

ΤΣΑΡΟΣ. — Τι έχεις πάλι και κλαίς;

ΤΣΑΡΙΣΚΟΣ. — Όλα τὰ τζιτζιὰ ἐκείνος τὰ πήρε και 'μένα δὲν μ' ἄφησε τίποτε.

κι' ὡς σύμμαχοι νὰ μ' εἴχωνται και ἄλλα κλέη τέτοια
σὰ πέντε βιλαέτια.

Πλὴν μάθε ὁμως, φίλιτε Τσαρῖσθε τῶν Βουλγάρων,
πῶς τώρα ποῦ τὸν πόλεμον τελεώσαμε ἐμεῖς
και τὸν Ἑσάτη στείλαμεν στὴν Ἄρτα ἄρον ἄρον
μὲ τὸ σπαθὶ στὴν μέση του εἰς ἐνδειξιν τιμῆς,
ἀρχίζομεν νὰ πλῆττωμεν, τὰ χέρια μας στὴν τσέπη,
και πρὸς καινούργιο πόλεμο ἢ φρόσις μας νὰ ῥέπη.

Τώρα ποῦ συνειθίσαιμεν στῶν ὀπλων τὴν κλαγγή,
τώρα ποῦ μᾶς ἐτρόμαξε Ἄνατολή και Δέσι,
τώρα ποῦ ἐμγάλωσαν ἢ πάτριός μας γῆ,
τώρα ὁργῆ κάθε ρωμηὸς πρὸς νέας κατακτήσεις
κι' ἀκάθετος κι' ἀκράτητος ζητᾷ φιοῦ φιοῦ
ποῦ εἶναι οἱ ἐχθροί.

Ἢ τέως ψωροκόπινα ἐγένετο ληοντάρι,
ἀπὸ τὴν νόρρη ξέπλησε κι' ἐν ἀρητῶ λέσση
ἀλαμπρασιέτα περπατᾷ στὸν κόσμον μὲ τὸν Ἄρη
και θέλει νέα τρώπια τριγύρω της νὰ στήσῃ
θέλει μεγάλη νὰ γενῆ, τῶν τέκνων της προστάτης
και πρόσθε, κὲρ σύμμαχε, μὴ και βρηθῆς μπροστά της.

Τὰ περασμένα ξέχασ' τα... οἱ ὄροι ἀντιστρέφωσαν
κι' ἐν σπόρκα νῦν τὰ φέραι ἐν Ἀδριανουπόλει

κι' ἂν ὄρεξι πρὸς ἐφοδον οἱ Τοῦρκοι δὲν σὰς ἄφισαν,
πέ το σὲ μᾶς νὰ σπεύσωμεν ἐπίκουροί σας ὄλοι
πέ το νὰ σὰς δανείσωμεν γενναῖο στρατηγὸ
νὰ δοξασθῆτε μετ' αὐτοῦ, νὰ δοξασθῶ κι' ἐγώ.

Πρὸς λυσοαλέαν ἐφοδον ἐτοῦτος δὲν διατάζει,
βαρέθηκε νὰ στεφανοῖ τὴν κάραν του κι' ἢ Νίκη
πάν φρούριον ἀπόρθητον, αὐτὸς ἐξαλατάζει,
μὰ Κρούμμους δὲν ἀνέχεται μετ' στὴν Θεσσαλονίκη
και κάνε μου παρακαλῶ, κὲρ σύμμαχε, τὴν χάρι
νὰ μοῦ τοὺς πάρης ἀπ' ἐδῶ πρὶν βροῦμε στὸ παζάρι.

Εἶνα τραχὺς ὁ γυνάκας μας, δὲν εἴρει κοπιλιμένα,
ἀπὸ φροσθερότητας κουκοῦτοι δὲν σκαμπάζει
κι' ἐν δὲν τραβήξῃ ἀπ' ἐδῶ πᾶς Βούλγαρος τὴν ῥέντα
θα τσακοθῶμε κι' ὁ ἐχθρὸς θα κάμη τότε χάρι
και θα γελᾷ σαρθόνιον ἀπὸ ἀπ' τῆς Μίτρης
και ἴσως ἴσως και τοὺς δυὸ μᾶς πάρη μὲ τῆς πέτρης.

Θὰ γίνουμε ρεντικὸλο σ' Ἄνατολή και Δέσι,
θα χάσωμε ἀμφότεροι πορφύρας και κορόνας
κι' ὁ Γκερὲ ὁ προστάτης μας θαροῦ πῶς θὰ μᾶς φτώση
διαν μᾶς δὴ ἐρίζοντας αὐ ἔξενους ἀχρωῶνας.
Κι' ἐν δὲν θελήσης, σύμμαχε, νὰ φύγῃς κι' ἀπ' ἐς Σέρρες
θα μᾶς μοντζῶση ὀνιουζῆς και μὲ τῆς δυὸ του χέρης.

Λεπτότης σ' ἀσκησιμότητος θαρρῶ πῶς δὲν τσιριάζει, δὲν παίρνει ἀπ' ἀβροτήτος τοῦ Κρούμιου ἢ κεφάλαι ἀλλὰ κί' ἢ παρουσία των στὴν Δράμα μὲ πειράζει καὶ οὔτε τοὺς ἀνέχομαι νὰ μένουν στὴν Καβάλλα, γιὰτὶ ἐνώπιον Θεοῦ κί' ἀνθρώπων εἶναι κρίμα νὰ πλένουν τὰ ποδιὰ των στὸ γαλανὸ τὸ κῆμα.

Παρ' τοὺς λοιπὸν, καὶ τράβηξε λιγάκι παραπέρα καὶ φιλικῶς ἐπέκρινον τὴν συμβουλή μου τούτη, ἄκου κί' ἐμένα, σύμμαχε, τοῦ γιοῦ μου τὸν πατέρα ποῦ μὲ τὴν φούτζα ἔγραψε ἐσχάτως τὸ μεταρῶνι καὶ κτηφόρος ἔρχεται ὄργιστο πρὸς νέας νίκας... εἶπε καὶ πῆρ' ὁ διάβολος συμμάχους καὶ συνθήκας!

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Μὲ τὴν πῶσιν τῶν Ἰωαννίνων, εἰς τὴν πληθὺν τῶν αἰχμαλώτων ποῦ ἐλαχε κατορθώση νὰ φορτωσομε εἰς βάρος τῆς ἑλληνικῆς ἐπιμελητείας προσειβήσαν ἤδη ἄλλαι 35.000. Αἱ πρῶται 50.000 ἐσοίζιαν μέχρι πρὸ ἐβδομάδος εἰς τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον ταμεῖον 5 ἑκατομύρια φράγκων. Μὲ τὴν νέαν προσθήκην τὰ διὰ τὴν συντήρησιν των ἔξοδα θ' ἀνέλθουν εἰς δυσθεώρητα ὕψη, οὕτως ὥστε ἐὰν θελήσομεν νὰ παρατείνωμεν τὰς διαπραγματεύσεις τῆς εἰρήνης πέντε—ἕξ μῆνας ἀκόμη, ἀφεύκτως θὰ ἐπιφέρωμεν τὴν χρεοκοπίαν τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπορίας ἄξιον μάστιγα πῶς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ πολέμου δὲν ἐσέφθημεν νὰ παραδοθῶμεν ὅλοι ἐν σώματι εἰς τοὺς συμμάχους. Ἔως τώρα θὰ τοὺς ἐλαχε φάγει καὶ θὰ τοὺς ἠναγκάζωμεν γονυκλεῖ; νὰ μᾶς παρακαλοῦν διὰ τὴν σύναψιν τῆς εἰρήνης.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς αἰχμαλωσίας των οἱ αἰχμάλωτοι στρατιῶται πληροῦνται τακτικῶς τὸν μισθὸν των, εἰσπράττειν δὲ καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τὸν ἰδικὸν των εἰς τὸ ἄριστον. Μόνον οἱ διοικητικοὶ ὑπάλληλοι δὲν παίρνουν τίποτε, ἀλλὰ μὲ τὸ πρῶτο βαθροῦ στέλλονται ἀναυα εἰς Κωνσταντινούπολιν, εἰς βάρος τοῦ Μαλλιέ. Ὑπ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν οἱ καίμενοι οἱ Ἰταλοὶ, οἱ συλλαμβάνοντες ὡς αἰχμαλώτους καὶ ὅσους κυβερνητικούς ὑπάλληλους εὗρισκον ἐδῶ κί' ἐκεῖ καὶ ἀποδοτοῦντες αὐτοὺς τακτικῶτα, ἀπειρίχθησαν ἀναμφιβόλως; πλέον ἐγένετο καὶ πλέον πεπολιτισμένοι τῶν βαλκανικῶν.

Ὡρα τοὺς καλή, τοὺς καύμενους! Θεὸς σχωρέσει τὰ πεθαμένα τοὺς καὶ τὰ ζωντανὰ τοὺς!

Ὅλοι ἀνέμενον ν' ἄρχισουν τὸν καυγᾶ οἱ σύμμαχοι διὰ τὴν ἐσπίμειν ἢ ὥρα τῆς μοιρασιά. Τόση ὁμως εἶναι ἡ ἀνυπομονησία των ὥστε τὸν ἤρχισαν ἀπὸ τώρα Εἰς πλείστα σημεῖα τῆς περιφερείας Θεσσαλονίκης καὶ Σερρών ἐσημειώθησαν ἤδη πολὺνεκροὶ συμπολοκαὶ Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων μετὰ τηλεβόλων καὶ μυδραλλιοβόλων, ὁ δὲ φρούραρχος τῆς Θεσσαλονίκης πρίγκηψ Νικόλαος ἐδήλωσε, λέγεται, εἰς τοὺς Βουλγάρους; ὅτι ἀδυνατεῖ πλέον νὰ τοὺς φιλοξενῇ ἐν τῇ πόλει.

Μὲ τὴν δῆλωσιν του ταύτην πολὺ ἐξένισε τοὺς Βουλγάρους. Ἀρχετὰ ὁμως τοὺς ἐξένισε τόσους μῆνας καὶ ἦτο καιρὸς πλέον νὰ τοὺς ξενίσῃ καὶ νὰ τοὺς τὰ ξενίσῃ.

Οἱ Βυζαντινοὶ τὴν δολιχότητα περὶ τὰς συναλλαγὰς καὶ συμφωνίας ἀπεκάλουν *βουλγαρικὴν πίσιν*. Φαίνεται ὁμως; ὅτι καλλίτερον ἀπὸ τοὺς διαδόχους τῶν Βυζαντινῶν γνωρίζουν τοὺς Βουλγάρους οἱ Σέρβοι. Αὐτοὶ ἐφέρθησαν ἀπέναντι των ὅπως; ἐκρεπε νὰ φερθοῦν. Οὔτε μισὸ κομίταιζ ἄφηκαν νὰ ξεμυτίξῃ εἰς τὰς πόλεις ποῦ κατέλβον, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀπεσταλμένους τῆς Σόφιας πρὸς Ἰδρουν τῆς περιφερείας καὶ ταχυδρομίων καὶ τραπεζητικῶν καταστημάτων.

Τὸ μετάνοισαν βέβαια οἱ Ἕλληνας διὰ τὴν ἰδικὴν των γαντοφορεμένην συμμαχικὴν ἀβροτήτητα ἀλλὰ... «ταρική μου γνώσι νὰ εἰ εἶχα πρῶτα»

Ἐὰν ξεθοῦν οἱ Βούλγαροι ἀπὸ τὴν Θεσσαλονικὴν πολὺ δύσκολα θὰ δεθοῦν νὰ κενώσουν τὰς Σέρρας; καὶ τὴν Καβάλλαν. Εἰς τὰς Σέρρας δὲν ἔχουν πολλὰς ἐθνολογικὰς ριζὰς; ἀλλὰ σὰν λουλουδάκια ποῦ εἶναι δικαιοῦνται λέν νὰ δαιτώνται σὲ *σέρας* Εἰς δὲ τὴν Καβάλλαν ναι μὲν οὔτε μισὸς βούλγαρος ὑπάρχει; ἔφεραν ὁμως; τώρα 150 βουλγαρόπαῖδα ἀπὸ τὰ χωριὰ τοῦ Μελενίκου, τὰ ἐταποθέτησαν εἰς μίαν σχολὴν καὶ ἔτσι οἱ ἀνθρώποι εἶναι... *καβάλλα*.

Φροντίζουν σὰν καλοὶ νοικοκυραῖοι καὶ διὰ δημόσια ἔργα. Προσεχῶς ἀρχίζουν τὴν κατασκευὴν δημοσίας ἀμαξήτης ὁδοῦ μετὰ τῶν Σερρῶν καὶ Δράμας; δὲν ἐγνώσθη μόνον ἐὰν ὁ δρόμος; αὐτὸς; θὰ φέρῃ ἀπὸ Δράμας εἰς Σέρρας; ἢ ἀπὸ Σερρῶν; εἰς Δράμαν. Εἶναι αὐτὸ σημαντικώτατον διὰ τὴν διατήρησιν τῆς συμφωνίας. Καὶ ἂν ἀφεθοῦν οἱ Βούλγαροι νὰ γάμουν τῶν δρόμων, θ' ἀφεθοῦν πολὺ εὐχαρίστως; νὰ τὸν κάμουν ἀπὸ Σερρῶν εἰς Δράμαν.

Κατὰ τινὰς ὁμοῦ εἰδήσεις; ἑλληνικὸς στρατὸς; ἐφθασεν ἤδη καὶ εἰς Δράμαν; μὲ δόποσιον ἀμετάστρεπτον νὰ ἐγκαταστήσῃ κί' ἐκεῖ φρουράν. Δὲν ξεύρωμεν τί ἀπέγεινεν. Ἐὰν κατορθωθῇ ὁμως; καὶ αὐτὸ τότε *δ δρόμος; ποῦ θὰ κάμουν;* οἱ Βούλγαροι; θὰ ἦναι μᾶλλον ἀπὸ Δράμας; εἰς Ξάνθην; καί... τράβα κορδέλλα. Διότι; καὶ ἢ Δράμα; καθ' ὃ ἑλληνικωτάτη περιλαμβάνεται; εἰς τὴν ἑλληνικὴν ζώνην; καὶ ἐὰν ἐκκενωθῇ ἢ ἐκκένωσις; τις; θὰ ἦναι; διὰ τοὺς Κρούμιους; *δραματικῆ*.

Ἄλλῃ ἐν τούτοις; εἰδήσις; ἀναγγέλλει; ἀπόβασιν ἑλληνικοῦ στρατοῦ; καὶ εἰς Πόρτο Λάγον; ἐπίνοιον; τῆς Ξάνθης; κείμενον; ἐνευθεν; τοῦ ποταμοῦ Νέστου; εἰς; χώραν; δηλαδὴ; θεωρουμένην; ὡς; ἀνήκουσαν; εἰς; τὴν; βουλγαρικὴν; ζώνην. Ἐὰν; ἀληθεύῃ; ἢ; εἰδήσις; σημαίνει; ἐξάπλωσιν; τῆς; ἑλληνικῆς; ζώνης; καθῶς; ἐξήπλωσαν; καὶ; οἱ; βούλγαροι; τὴν; ἰδικὴν; των; μέχρι; Θεσσαλονίκης.

Ὅλ' αὐτὰ ὁμως; δεικνύουν; ὅτι; καυγᾶ; μυριζει; διότι; ἐκατέρωθεν; πολὺ; ἀπλώνονται; τὰ; ζωνάρια.

Ἀπαντῶσα ἢ Κυβέρνησις; εἰς; τὰ; παράτονα; τοῦ; Πατριαρχείου; διὰ; τὰς; ἀτελέσεις; τῶν; ἑλληνοβουλγαρικῶν; εἰπεν; ὅτι; τὸ; Πατριαρχεῖον; δὲν; πρέπει; νὰ; παραπονηθῇ; ἀλλ' ὡς; ὀθωμανικὴ; ἀρχὴ; κί' αὐτὸ; νὰ; ὑποβληθῇ; τὴν; Κυβέρνησιν; εἰς; τὴν; ἐξασφάλισιν; τῆς; τάξεως. Κατόπιν; τῆς; θεωρίας; αὐτῆς; τὸ; Πατριαρχεῖον; θὰ; ὑποβάλλῃ; προσεχῶς; μακροσκελέστατον; κατάλογον; ἐξοριτέων. Προσκαλοῦνται; ὁθεν; οἱ; ἔχοντες; ἀνάγκην; ἀλλαγῆς; ἀέρος; ν' ἀποταθῶσι; τὸ; ταχύτερον; εἰς; τὸ; Πατριαρχεῖον; διὰ; τὰ; περαιτέρω.

Ὁ; διάλογος; τῆς; ἡμέρας.

— Τί; θὰ; πῆ; πατάξῃ; σύμμαχοι;

— Ἀναλόγως; τῶν; συμμάχων; παιδὶ; μου; Ἐὰν; εἶναι; Βούλγαροι; καὶ; Ἕλληνας; σημαίνει; τοὺς; πολεμοῦντας; ἀναμεταξὺ; των.

Ἐχθιδνα.

ΣΑΪΤΙΕΣ

Ὅλα; τὰ; πασιουργηθέντα; τῆς; πόλεως; ὑπεκρῶθησαν; ἀπὸ; τὸν; δήμαρχον; νὰ; βάλουν; ὑλοφρακτοῦς; προθήκας. Τώρα; εἶναι; καὶ; θὰ; βάλουμε; καὶ; στοὺς; εὐρωπαίους; τὰ; γυαλιὰ.

— Ἡ; προσεχὴς; ἠλεκτροκίνηση; τῶν; τροχιοδρόμων; ἐπρόκειτο; τοὺς; κεντρικοῦ; δρόμου; μὲ; κατὰ; ἀέρισμα; καὶ; ἀκαλλιόσθητα; παλοῦκια. Μήπως; ἐξελέγησαν; ἐπίτιδες; διὰ; νὰ; συμβολίσουν; τὸ; παλοῦκι; ποῦ; μᾶς; ἔβαλεν; ἢ; ἔταιρία; μὲ; τὴν; ἀνάεωσιν; τοῦ; συμβολαίου; τῆς;

— Ἐξεδόθη; τὸ; 15ον; φυλλάδιον; τῆς; Ἐταιρίας; τοῦ; φίλου; κ. Παχτίου; πλοῦσιον; ὡς; πάντοτε; εἰς; ἐπίκαιρον; ὄλεθ; καὶ; μουσικὰ; τεμάχια.

Βελλεβουζ.

Ἰατροὺς; ΝΙΚΟΛΑΟΣ; ΜΑΚΡΙΔΗΣ; μαυεπιθρο-γυναικολόγος; Πέλιαν; Ὁδὸς; Μαργαριτῶν; ἀρ. 11 Ὁραὶ; συμβουλῶν; 1—4 μ. μ.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ—ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΙΚΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΑΤΥΡΑΣ

ἐκδιδόμενη καθ' ἑβδομάδα ἐν Κωνσταντινουπόλει

ΥΠΟ Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΑΔΟΥ (ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΟΥΣ)

Γραφεία: Ἐν Γαλατῇ, Ἰσμερλόγλου Χάν, ἀριθ. 12-13.

ΟΡΟΙ ΕΤΗΣΙΑΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐνταῦθα γρ. 40, ἐν ταῖς ἐποχχαῖς 50, ἐν τῷ ἰξαιρετικῷ φρ. 13

*Ὅρος ἀπαράβατος ἰγγραφῆς: Προπληρωμῆ.

Ἐκαστον φύλλον 20 παράδες. Ἄρ. 240

Ἔτος πέμπτον ἀριθμοῦμεν
καὶ στήν Πόλι κατοικοῦμεν

Διακόσια σαράντι' ἀριθμῶ
καὶ ψάλλω κί' ἐγὼ μὲ κλανθμῶ.

Ἐννηκόσια δέκα τρία, καὶ ἔννηά μῆρος τοῦ Μάρτη
κί' ἕνας Ρήγας θανατοῦται ἀπὸ ἔκφυλον ἀντάρτη.

Ἐν δάκρου πικρῷ σὲ Ρήγα νεκρῷ.

Ἐν μέσφ νικῶν, ἐν μέσφ θριάμβων
ποῦ μ' ἔπη ὑμνεῖ τροχαίων καὶ λάμβων
χορεία συγχρόνων Τυρταίων, Πινδάρων
σεπτὸς Βασιληῆς σὲ δάφνας διαβαίνει...
πλὴν Φθόνος ὠχρὸς καὶ Μίσος πεθαίνει
τὸν ὄλβιο Ρήγα μὲ σφαῖρες Βουλγάρων.

Ἐκεῖ καρτερᾷ, ἐκεῖ ἐνεδρεύει,
ἐκεῖ ὁ φονηῆς τὴν νίκην θηρεύει
καὶ πλήττει ἀνάνδρως ἀνύποπτα στήθη·

κρυφὰ θανατοῖ ὁ ἄιμος Δόλος
κί' ἀφρίζων κυπᾶ τοῦ Κροῦμμου ὁ χόλος
μὲ σφαῖρα ἐκφύλου, φονηᾷ κακοήθη.

Δὲν παύει μισῶν, φθονεῖ τὸν πλησίον·
κί' ἐργάτης κρυφὸς σκοπῶν ἀνοσίων
μαχαῖρι ὑψώνει παντοῦ δολοφόνο.

Τὸ θράσος ἀντελεῖ ἐκ ρεῖθρων αἱμάτων,
στὸ αἷμα τρυφᾷ ἀθῶων θυμάτων
καὶ σ' Ἄνακτος πτώμα ὀρχεῖται μὲ φθόνο.

Δὲν σβύνουν σ' αὐτὸν τὰ ἄβυσσα μίση,
κυτᾶζει παντοῦ βαθυὰ νὰ κυπησῆ,
νὰ πλήξῃ ἀκόμη καὶ σύμμαχον στέμμα.

Μὲ δμμα θολὸ γυρεύει τὸ θῦμα
καὶ κόπτει ζωῆς Ἄνάκτων τὸ νῆμα
ἀρκεῖ νὰ κορέσῃ τὸ μίσος στὸ αἷμα.

Στυλέτο δξὺ ὡς σύμβολον ἔχει
κί' αἰῶνας αὐτὸ κραδαίνει καὶ τρέχει
ἐρήμοσιν φέρων σὲ στέππας καὶ πόλεις.

Ἄτιλας ὠμὸς μ' αὐτὸ βασιλεύει
κί' ὡς μᾶστιξ Θεοῦ λαοὺς ἔξολοθρεύει
πυρὶ καὶ σιδήρῳ, ἀπάτη καὶ δόλοισ.

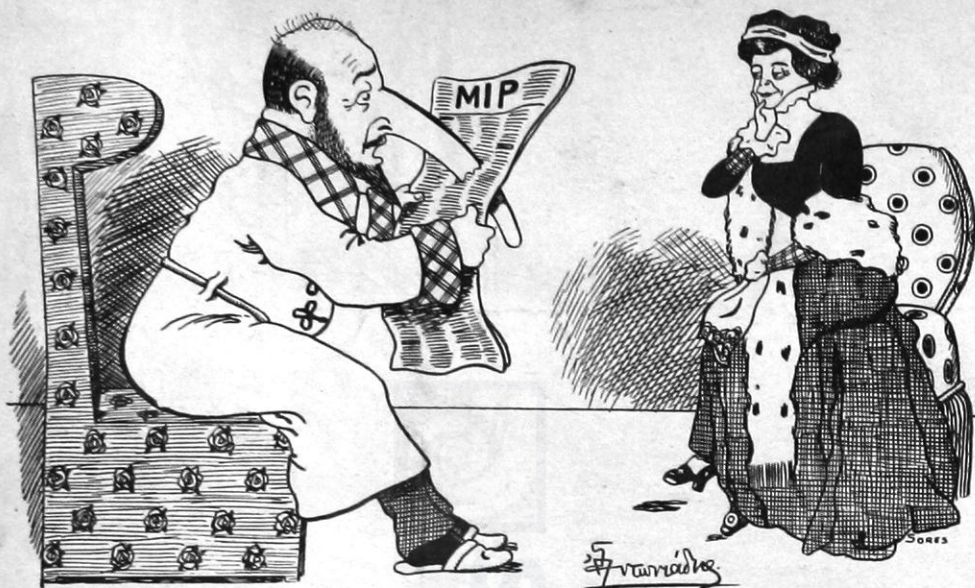
Παντοῦ συμφορὸς καὶ δάκρυα φέρει,
αἱμάσσει καρδιὰς βοῖδόδα μαχαῖρι
καὶ μπόμπες σκορπιζοῦν τριγύρω τὸν Τρόμο.

Ἄνταρτης ἐδῶ, χωρῶα ξεκληρίζει,
κομίτης ἐκεῖ, κεφάλια θερίζει
καὶ Ἄναξ νεκρὸς ξαπλοῦται στὸν δρόμο.

Ἄκουεις ἐδῶ τὸ ἄχ! οἰωμῆς;
κυτᾶς παρεκεῖ τὸ αἷμα σφαγῆς;
ὁ Κροῦμμος διαβαίνει καὶ κλινε κεφάλι.

Ἄ Ο Κροῦμμος περνᾷ καὶ στόνους σκορπιζει
κεφάλια, κορμιὰ σὰν στάχεις θερίζει
κί' ἐκεῖ ποῦ πατήσῃ χορτᾶρι δὲν θάλλει.

Καμπάνες κυποῦν; ἀκούονται θεῆνοι;
εὐχὰς ὁ παππᾶς σὲ λειψανο δίνει;...
ἐξάπαντος θῦμα τῶν Κροῦμμων κηδεύει.

ΦΕΡΑΙΝΑΝΑΟΣ. — Μπρέ! σκοτώσανε τὸν Γεώργιο!

ΕΛΕΘΩΡΑ. — Νὰ σ' ἔβλεπε κανεὶς τώρα θὰ ἔλεγε πῶς ἔχεις καὶ σὺ τὴν μύτη σου χωμένη στὴν δολοφονία.

Σφαδάζει φυλὴ σὲ ἄφρονο θλίψι;
θρηνεῖ Βασιλῆα ποῦ ἔχει ἐκλείψει;
μὲ μάλιστα Κρούμμον Θεὸς τὴν παιδεύει.

Ὁ πόνος βογγᾷ, ἡ λύπη οὐμῶζει
ψηλὰ σὺ τσατὶ ὁ κόρακας κρῶζει
καὶ γύπες προσμένουν κορμιά νὰ σπαράξουν.

Μπροστὰ στὸν Νεκρὸ φυλὴ γονατίζει
κί ἐπάνω σ' αὐτὸν παιδιὰ τῆς ὀρκίζει
ἐκείνους ποῦ σφάζουν κί αὐτὰ νὰ τοὺς σφάζουν.

Πτωχὲ Βασιλῆα!... τῆς Νίκης στεφάνι
φονηᾶδες αἰσχροὶ σοῦ τῶχουμε κάνει
στεφάνι ποῦ τώρα ἐν μνημα θὰ σκέπη.

Μὰ γύρω σ' αὐτὸ λεφοῦσι γενναίων
θὰ σπεύδῃ νικῶν καὶ στέφανον νέον
θὰ πλέκη μὲ δάφνες ποῦ πέρα θὰ δρέπη.

Τὸ αἷμα ζητᾷ ἐκδίκησιν αἷμα!...
ἀπέθανες Σὺ μὰ ὄχι τὸ στέμμα
ποῦ τώρα κροτάφους τρανοῦ θὰ στολίσῃ.

Τὸ αἷμα ἄς πιῇ ἡ γῆ νὰ χορτάσῃ
καὶ δάφνες πυκνές, ἀπέραντα δάση,
ἄς θρέψῃ γὰρ Κεῖνον ποῦ θὰ σ' ἐκδικήσῃ.

**Τάδε γράφει κί ὁ Ἄλλης
μετὰ οὐλίψεως πολλῆς.**

Α. Τὸ φρονεῖ τὸ Βασιλῆα ἐμάθαμε κί ἐδῶ
καὶ μολονοῦ βασιλῆας πολέμους μας ἦτο,
πῆγα κί ἐγὼ στὸν πρῶτον του νὰ τὸν συλλυπηθῶ
καὶ τοῦτα ὅσα πανταχοῦ μὲ λύπη μου κηρύττω;

πῶς δηλονότι ἔπταισε πολλὸ ὁ μακαρίτης
νὰ τὰ χαλάσῃ μὲ ἐμᾶς γὰρ τὸ νησί τῆς Κοήτης.

Καὶ εἶπα στὸν Γεννάδιον ἐν τῇ ῥοῇ τοῦ λόγου:
'Εφρόσον ἦτο ὀπαδὸς ὁ Ἄναξ τῆς ἀπόγον,
ἀμέριμος ἐκάθητο στὸν ὑψηλὸ του Θρόνον
χωρὶς νὰ τὸν σκοτίζουνε πολεμικαὶ φροντίδες
καὶ πήγαινε σὺν Αἰξ-λε-Μπαὶν ὄνὸ τρεῖς φορὰς τὸν χρόνον
καὶ ξετρελλαινόντο μ' αὐτὸν οἱ Γάλλοι κί ἡ Γαλλίδες.

Παρ' ὅλα τὰ γεράματα περνούσε παληκάρι
κί ὡς Βασιλῆας ἀπύλανε βασιλικὸ χουζούρι,
τοὺς πάντας εἰρωνεύετο μὲ λεπιοτάτη χάρι
καὶ στὸν καθένα ἔλεγε κί ἀπ' ἓνα καλαμπούρι
καὶ στὴν Ἑλλάδα γύριζε μὲ μάγουλα παχύτερα
κί ἦταν αὐτὸς πολλὸ καλὰ κί ἐμεῖς πολλὸ καλλίτερα.

Ὡς γείτονες περνούσαμε πολλὸ πολλὸ καλὰ
καὶ ὄλοι πέριξ ζούλευαν τὴν τόση μας γαλήνη,
ποτε ἐμεῖς δὲν βάζαμε ἐκείνον σὲ μετῆ
ποτε κί αὐτὸς δὲν ἄναθε σὺν Κροῖτος μας γιαγκίνη.
Καὶ οὕτω πως καὶ τῶν δυνῶν διεῖρξε ὁ βίος
αἰσίως καὶ ὀβλίως.

Μὲ φθόνον τὸν ἐξήλευεν καθ' ἑστεμμένην κᾶρα,
μακαριστὸν προβλέπουσα τέτοιον γλεντζὲ τὸ τέλος...
ἀλλ' αἰφνης τὸν κατέλαβε πολεμικὴ ἀντάρα
σὺν ὄμμα του τὸν ἔδεσαν ὁ Κοῆς ὁ Βενιζέλος
καὶ παρ' ἐλπίδα σύμμαχον τὸν ἔκανε γειτόνων
ποῦ ἔμοσαν νὰ ρίψουνε τοῦ Παυσᾶχ τὸν Θρόνον.

Πῶς γένηκε δὲν μπόρεσα αὐτὸ νὰ καταλάβω
γιατὶ ποτε δὲν πρόβλεψα μὰ τόση κουταμάρα,

— Αϊ!... τώρα πού χήρεψες, αγάπη μου, πιστεύω πειά...

— Μπρέ!... εμένα δεν με λογαριάζεις λοιπόν;...

να συμμαχήση δηλαδή ὁ Ἕλληγν με τὸν Σλαῦο καὶ ν' ἀρχηνίσουν καθ' ἡμῶν ἀπὸ κοινῶ τὰ σμπάρα, αὐτοὶ πού πεισοκόβουνται παντοῦ μὲ Κομιτῆτα κί' αἰῶνας τώρα τρώγονται σάν σκύλλος με τὴν γάτα.

Καὶ εἶπε τότε ὁ Κιαιμῆλ στὸν τῶν Ἑλλήγων Ρήγα: «Προβλέπω, φίλε Γεωργό μου, πῶς τὰ φρωμά σου [ν' ἴγια, γιὰ αὐτοὶ οἱ σύμμαχοι, σάν φάγουνε ἐμένα, ναὶ μὲν καμπόσα φρίχουλα καὶ σὸ θὲ νὰ τοιμπήσης, ἀλλ' ἔπειτα θὰ πέσουνε νὰ φάγουνε καὶ σένα καὶ οὕτω πως τὸν βιον σου κακῶς θὰ τερματίσης».

Ἐ Βασιλεῆς δὲν ἤκουσε τὰ λόγια τοῦ Κιαιμῆλ καὶ πρὶν προφθάσῃ ὁ πτωχὸς νὰ φάγῃ μία βοῦκα σὶ φυλλοκάρδια μέσα του τὸν κτύπησαν οἱ φίλοι κί' ἐκεὶ πού ἐκαθόντανε φυλάτιων τὴν σεντοῦκα με τὸν μεγάλο θησαυρὸ στὸν πῆτο της κρυμμένο, τώρα ἐκτάδην ἐπ' αὐτῆς τὸν κλαίνε πεθαμένο.

Ἐ Οὐα αὐτά, κὴρ προσθενιά, σ' τὰ λέγω ἕνα κί' ἕνα γιὰ νὰ τὰ πῆς στὸν Κομητὸ νάρθῃ σὶ σὺγκαλά του καὶ ἀπίστους φίλους φασκελῶν, νὰ στρέψῃ πρὸς ἐμένα, γιὰ νὰ ξέρῃς πῶς κί' αὐτὸς θὲ νάβῃ τὸν μυτελῶ του, κί' αὐτὸς θὰ φάγῃ ἔξαφνα νανὲν ἐκ-φίλου ν βόλι καὶ πρόωρα θὰ γκρεμισθῇ ἐκεὶ πού πάνε ὄλοι.

Ἐ Ἄς ξεχασθοῦνε τὰ παληά, μυτούκοιτῶς καὶ τέτοια, ἕς λησιμονήσῃ πῶς Ρωμηὸς τοὺς μπάτσους στρατηλάτου κί' ἀπὸ κοινῶ ἕς σώσωμεν τὰ πέντε βιλαῖτια γιὰτὶ ἀλλήως κί' ὁ Κομητὸς θὰ εἶδῃ τὸν μυτελῶ του.

Ἐ Ὁ Κροῦμμος με τὸν Ἑλληνα ποτὲ χωριὸ δὲν κάνει καὶ ἐπρεπε ὁ Κομητὸς ἐκ στήθους νὰ τὸ ξέρῃ, ἀδικῶς κοκοροῦεταὶ καὶ τὸν καιρὸ του χάνει, ἀφοῦ σὶ τέλος σίγουρα θὰ παίξῃ τὸ μαχαῖρι.

Ἐ Ἀπὸ καρδιῶς λυποῦμεθα τοὺς Ἑλληνας ἡμεῖς κί' ἔν θέμε νὰ τοὺς σώσωμε ἀπ' ὄνυχας κοράκων τὸ κάνουμε εἰς ἔνδειξιν εὐλικρινοῦς τιμῆς πρὸς τὸν πτωχὸ τὸν Βασιλεῆ πού γέμισε τὸν λάκκον τὸ κάνουμε γιὰ νὰ σωθῇ τὸ ἔθνος του ἐκ γλάρων τὸ κάνουμε ἀπλοῦστάτα... σὶ πείσμα τῶν Βουλγάρων.

Ἐ Ἀνάγκην μεῖς δὲν ἔχουμε ἀπ' τὴν φτωχὴν Ἑλλάδα, γιὰτὶ ἡμεῖς τελειώνουμε καὶ μόνοι τὴν δουλεύα, ἀλλὰ δὲν ἀνεχόμεθα Μεγάλην Ἑβδομάδα κομίται νὰ σκοτινοῦνε Ἑλλήγων Βασιλεῆ καὶ πού;.. σὶν ἔδραν τοῦ σπειτοῦ καὶ θείου Κομητὸ πού τέτοιας πράξεις βδελυρῶς δὲν ὀθακίμε ποτὶ.

Ἐ Σφαράlate, ἐπταῖσατε, με Κροῦμμος ν' ἀγαπήσατε, ἀδικῶς προσεπέσατε

ἐχθροὺς νὰ προσκινήσῃτε,
ἀδίκως θυσίασθε τὸν Ρῆγα τῶν Ἑλλήνων,
ἀδίκως θεὸν νὰ χάσῃτε κ' αὐτὸν τὸν Κωνσταντῖνον.

Ἐοῦς γὰρ μᾶς κ' ἐμᾶς γὰρ οἷς
μῶς ἐπλασεν ἢ φράσῃ
τὸ εἶπε κ' ὁ Κυμῆλ πασῶς
καὶ ὁ Χαμῖτ ἐπίσης
κ' ἀδίκως ἐπρωγάμασε σὺν λέκῳ πενιαλέοι...
στὸν Βενιζέλο γράψε τα νὰ δοῦμε ἴσα λέει.

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Ὁ φόνος τοῦ Βασιλέως Γεωργίου ἐξέσπασε παντοῦ σὺν μόμπῳ. Καὶ γὰρ νὰ ξεσπάσῃ παντοῦ σὺν μόμπῳ σημεῖον ἀσφαλέστατον οἷ... τὸν διέπραξαν Βούλγαροι.

Εἶναι ἀληθές ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν διεξηκριβώθη ἀκόμη. Ἄλλ' ἡ πρώτη ἐντύπωση αὐτὴ ἦτο καὶ δύσκολα, πολὺ δύσκολα θὰ ἐξαλειφθῆ. Γιατὶ καλλίτερα εἶναι νὰ βγῆ κανεὶς τὸ μάτι παρὰ τὸ ὄνομα.

Ὁ συλληφθεὶς Ἀλέξανδρος Σχοινᾶς ἐδήλωσεν εἰς τὴν πρόχειρον ἀνάκρισιν ὅτι εἶναι σοσιαλιστὴς καὶ ὅτι ἐνήργησε σύμφωνα μὲ τὰς ἀρχὰς του. Ἐπομένως τίποτε ὁ ἄνθρωπος τὸ ἐπίμειπτον δὲν ἐπραξε καὶ ἀδίκῃ τὸν κατηγοροῦν ὅτι ὡς Ἕλλην ἐνήργησε κατὰ τῶν ἀρχῶν του καὶ μάλιστα τῆς ὑπέρτης ὁλοῦ.

Λέγεται ἐπίσης ὅτι εἶναι ἀνισόρροπος δηλαδὴ ἐμπαθής. Κι' αὐτὸ ἥμως δὲν φαίνεται ἀληθές διότι ἔχοντες τὴν ἄλλην πληροφορίαν ὅτι μετὰ τὴν διάπραξιν τοῦ ἐγκλήματος ἦτο ἀπαθής.]

Παρ' ὅλην ὁμως τὴν ἀπάθειάν του αὐτὴν, θὰ τὴν πᾶθῃ τώρα

Ὁ Σχοινᾶς εἶναι Θεσσαλονικεὺς. Ἐλεῖτεν ὁμως ἐκείθεν πολλὰ ἔτη καὶ τελευταίως μόλις ἐπέστρεψε μὲσφ Βόλου. Ἦλθε δηλαδὴ διὰ Βόλου καὶ ἕνας τέτοιος ἔρχομός δὲν μποροῦσε νὰ ἦται παρὰ ἑρχομὸς διαβόλου.

Ἡ ἀνάκρισις ἀσχολεῖται ἀκόμη νὰ διαπιστώσῃ τὴν ἐθνότητά του. Διότι ναι μὲν φαίνεται Ἕλλην καὶ φέρει ἑλληνικὸν ὄνομα, ἀλλὰ λέγεται καὶ βουλγαρίζων, φέρεται δὲ καὶ ὡς χρηματίας ἀλλοτὴ ποτε ὀπαδὸς τοῦ Πανίτσα καὶ τοῦ Σανδάσκου. Ὁ ἴδιος ἐν τούτοις ἐπιμόμως κρύπτει τὴν πατριδα του δηλῶν ὅτι ὡς σοσιαλιστὴς εἶναι ἀνευ πατριδος. Εἶναι δηλαδὴ ἀπατρις, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ὑπῆρχε ἀνάγκη νὰ μᾶς τὸ πῆ ἀφοῦ ἐτόλμησε καὶ σκότωσε τὸν βασιλέα του.

Ἐλέχθη ὅτι εἶναι Θεσσαλονικεὺς. Ἐλέχθη ὅτι εἶναι καὶ Σερφαίος, κατ' ἄλλους δὲ Βουλγαρὸς τῆς Μακεδονίας καὶ κατ' ἄλλους ἱβραῖος, τοὐλάχιστον Ἐσκενάζου, ὁ ἐξελληνισθὲν ἐγένετο Σχοινᾶς. Ἐδοξάσθη ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἀνδραγαθίμα του καὶ ἀπὸ τώρα, βλέπετε «πόλεις καὶ φυλαὶ μάργανται περὶ πατριδος φονέως».

Πατρικὸν ἐν πάσῃ περιπτώσει μαγεῖλι. Καὶ διὰ νὰ τὸν λένε Σχοινᾶ ἐξάπαντος εἶναι τοῦ σχοινιστοῦ καὶ τοῦ παλουκιστοῦ καὶ δίκαια τώρα θὰ τοῦ περάσουνε τὸ σχοινί.

Ἡ ἑπίσημος Ἐφημερίς τῆς Ἑλλάδος ἀναγγέλλουσα τὸν θάνατον τοῦ Βασιλέως ἀπέφυγε νὰ καθορίσῃ τὴν ἐθνικότητα τοῦ φονέως. Τὸν ἔχαρκτηρίσας μόνον ὡς τραλλόν. Ὡς ἐκ τούτου πολλοὶ ἐπιμένοντες ἀκόμη ὅτι ὁ δόκτωρ εἶναι βουλγαρικὸς. Ἄλλως τε διὰ νὰ εἶναι σφαῖρα ἐκφύλου δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἦται ἐκ φίλου.

Εἶτε ὁμως ἐκ φίλων, εἶτε ἐξ ἐχθρῶν προσήλθεν ἡ δολοφονία, δὲν ἔφερε τ' ἀναμενόμενα καὶ προσεφληθέντα ἐδῶ ἀποτελέσματα. Δὲν ἐγένετο ἀφορμὴ διαδόσεως τῆς συμμαχίας οὔτε ἀλληλοσπαράσμου Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων ἐν Θεσσαλονίκῃ, οὔτε ἀποβάσεως ἀγῆμοντων καὶ διεθνοποιήσεως τῆς πόλεως.

Μὲ μὰ σφαῖρα δὲν ἀλλόζει φάσιν ἢ σφαῖρα.

ΣΥΜΜΑΧΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ

— Τώρα ποῦ τελείωσε τὸ κυνήγι ν' ἀδείασω τὸ τουφέκι, Μεγαλειότατε;

— Καὶ δὲν βλέπετε τὸ ἀγριογούρουνο ποῦ πρόβαλλε ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά;

Ἄλλως τε ποίαν σημασίαν δύναται νὰ ἔχη ὁ φόνος ἐνὸς βασιλέως διὰν βρῖθουν πίσω του οἱ διάδοχοι!.. Εἶναι δὲ τόσο σιγὴ Ἑλλάδα, ὥστε ἀπὸ ἕνα κάθε μῆνα νὰ σκοτώνουν πάλιν ὁ θρόνος δὲν θὰ μείνῃ κενός. Ἄδικα μόνον καὶ κουρασθῶν οἱ δολοφόνου καὶ θὰ ἐξαντληθῶν αὐτοὶ μᾶλλον παρὰ οἱ βασιλικοὶ γόνου τῆς Ἑλλάδος.

Διὰ τοὺς ἔχοντας τὴν πρόληψιν τῶν ἀριθμῶν 3 καὶ 13 ἄς σημειωθῇ καὶ τοῦτο: Ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐφορευθῆ ἡμέραν τρίτην τοῦ τρίτου μηνὸς τοῦ ἔτους 1913. Ἐφορευθῆ δὲ τὴν 3ην περίου μετασημβρινῆν εἰς τὴν γωνίαν τῆς οδοῦ Ἁγίας Τριάδος καὶ ἤθελε 13 ἀκόμη ἡμέρας διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν πεντηκονταετηρίδα τῆς βασιλείας του.

Ἀλλὰ μὲ τόσα τρία καὶ δέκα τρία ἔπρεπε τοῦ εὐλογημένου νὰ τοῦ πηγαινῆ καὶ λίγο τρία κ' ἕνα καὶ νὰ μὴ βγαίνῃ περὶς ἔξω μὲ ἕνα ψιλὸ μπαστουνάκι στὸ χέρι.

Ἐχθιδνα.

ΣΑΪΤΙΕΣ

Ὁ δολοφονηθεὶς βασιλεὺς ἦτο δημοκρατικώτατος. Καὶ ὁμως ἐφορευθῆ ἀπὸ σοσιαλιστὴν. Ἦτο κοινωνικώτατος. Καὶ ὁμως πῆγεν ἀκοινωνήτος.

— Τὴν σύνταξιν σχεδίου εἰρήνης ἀνέλαβον τώρα αὐταὶ αἱ Μεγάλα Δυνάμεις. Καλὴ δύναμι.

Βελζεβούλ.

Ἰατρὸς ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΑΚΡΪΔΗΣ μαευτηρ-γυναικολόγος
Πέαν, Ὁδὸς Μαργαρίτ ἀφ' 11 Ὁραὶ συμβουλῶν 1-4 μ. μ.

Ἰατροῦνος Κ. Γ. Μακρίδης

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ—ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΙΚΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΑΤΥΡΑΣ

ἐκδοσμένη καθ' ἑβδομάδα ἐν Κωνσταντινουπόλει

ὑπο Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΑΔΟΥ (ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΟΥΣ)

Γραφεία: Ἐν Γαλατῇ, Ἰσημυρλόγλου Χάν, ἀριθ. 12-13.

ΟΡΟΙ ΕΤΗΣΙΑΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐνταῦθα γρ. 40, ἐν ταῖς ἑποχχαῖς 50, ἐν τῷ ἑξαμηνίῳ φρ. 13

Ἄσρος ἀπαράβατος ἑγγραφῆς: Προπληρωμῆ.

Ἐκαστον φύλλον 20 παράδες. Ἄρ. 241

Ἔτος πέμπτον ἀριθμούμεν
καὶ στήν Ἰβόλι κατοικοῦμεν

Διακόσια σαράντα καὶ ἑνα
μὲ τὰ φόντα πολὺ ξελεσμένα.

Ἐννηκῶσια δέκα τρία, τοῦ Μαρτίου δεκάτη
καὶ δὲν εἶπεν ἡ Ἀστρία τὴν ἰσότητην εἶτι λέξι.

Γράμμα καὶ τοῦ Παντελεῆ πρὸς τὸν φίλο του Ἄλῃ.

Ἄλῃ μου περινοῦσάτε!.. τοῦ βασιλιᾶ ὁ φρόνος
σφαγῆς αἰτία γένηκε μέσ' στήν Θεσσαλονίκη,
οἱ Ἕλληνες ἐπέπεσαν σὺν θανάτῳ καὶ λύκοι
καὶ Μουσουλμάνοις ἔσφαξαν πολλὴν γενναιοφρόνως.
Κι' ἂν μέσ' στήν Λόντρα τίποτε δὲν ἤκουσες γι' αὐτὰ,
νὰ ξέρῃς πῶς ἐπίτηδες κι' οἱ Ἄγγλοι τ' ἀποκρίθουν
καὶ μόν' ἡμεῖς τὰ λέγομεν ἰδῶ ὁρθὰ κοφτὰ
καὶ ὅλες ἢ γαζέτιες μας σ' αὐτὰ ἐνδιατρίβουν.

Μάθε λοιπὸν, παμφίλιτα, ἐξ ἀληθῶν στομάτων
πῶς Κοῦτες χωροφύλακες καὶ εὐζωνοὶ κι' ἱστῆεις
χιλιάδας ἐξεπάστρευαν τρισκαίδεκα θυμάτων
καὶ τρέξε μὲ τὰ τέσσαρα σὸν Γαρέν νὰ τὸ πῆς,
γιατὶ κι' αὐτὸς ἐνδέχεται νὰ μὴν τὸ ἐξῆ μάθει
καὶ κάπως εἰς τὰς κρίσεις του νὰ κἀνῃ πάλι λάθη.

Μόλις ὁ Γεωργος ἔπεσε φρονῆ ἐκφύλου θῦμα,
οἱ δρόμοι ἐρημώθησαν, ἢ ἀγορὰ ἐκλείσθη,
σεισμοῦ τρομάρα ἔσπασε τὴν πόλιν παραχρῆμα
κι' εἰς δὴ τὸ καταπέτασμα κάθε τζαμιού ἐσεισθη.
Καὶ κάθε Κρῆς παληάνθρωπος σ' αὐτὴν τὴν παραζάλη
τῶν Μουσουλμάνων κύταξε τὰ ἔντερα νὰ βγάλῃ.

Φόβος καὶ τρόμος πενταχού στὰ πτωχικὰ καλῖβια
καὶ κοπετοὶ καὶ σπαραγμοὶ τὴν πόλιν συνεκλόδουν,
δλην τὴν νύκτα σύριζαν σιτοὺς δρόμους τὰ μολύβια

κι' οἱ Εὐζωνοὶ δὲν ἔπαυαν ἀθῶους νὰ σκοτόνουν,
οὐ μὴν ἀλλὰ ξεκοιλίασαν καὶ μερικὰς ἐγκύους
τοῦ κοιλοπίνους εἶχαν μεταμεσονικητούς.

Γιὰ τῶν Ρωμηῶν τὸν βασιλιᾶ
κι' ἐβραῖες σφαγιάθησαν,
ἠνοχθη κάθε μὲς κοιλιὰ
καὶ σλάχχα ἀποσπιάθησαν
καὶ ἐμβρυα οἱ εὐζωνοὶ εὐρήξαν οὐ γαστέρες
τοῦ κοκορέτσι τᾶφιαξαν καὶ τᾶτρωγαν δυὸ μέρες.

Γιὰ τῶν Ρωμηῶν τὸν βασιλιᾶ,
γιὰ τοῦ Σχο νὰ τὸ βόλι,
παντοῦ σφραγῖα, μακελιὰ
ἐστῆθησαν σὴν πόλι
καὶ ἐσῶρθησαν κι' ἐσφάγησαν μὲ λύσσα καὶ μαρῖα
πολίται τοῦ ἐξούσανε εἰς ἄκακα ἀορῖα.

Ἐνὸς ἰδῶ τοῦ ἔκοφαν τὴν μύτη μὲ ξουράφι
καὶ ἄλλων ἐξώρηναν ἀπάνθρωπα τὸ μάτι
καὶ ἂν αὐτὰ τὰ πράγματα ὁ Ἄλῃς δὲν τὰ γράφει,
ἐν τοῖτοις ὁ Νεότουρκος τ' ἀνέγραψεν ἐν πλάτει
καὶ κάθε Λόρδου ἔπερετ ἢ γλώσσα νὰ λυθῇ
γιατ' εἶναι διὰ βέβαια, Ἄλῃ μου, κι' ἀληθῆ.

Σὺ μόνος, φίλε, παροικῶν ἐκεῖ σὴν Ἰουδαία
ἀφείκτας δὲν θὰ ξυμῆες καὶ κάμε το κουβέντα,
πῶς μὲ τὸν φρόνον κόρωσε καὶ ἡ Μεγάλ' Ἰδέα
καὶ κάποιον Κροθμιον, συνεργὸν τοῦ φρόνου ἐκληφθέντα,
ἐσπαραξαν οἱ Κρητικοὶ καὶ τ' ἄσπρα εὐζωνάκια

Εικόνες φρεναστικά από τας τρομεράς σφαγής της Θεσσαλονίκης.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. — Είσαι ό παιό μικρός, παληότατο, και ύμωσ ή άταξις σου είναι ή παιό μεγάλη.

Τό μεγάλο ψάρι τρώγει πάντοτε τό μικρό.

και μάχη τότε ήναρνε μεγάλη στά σοκάκια
δπου ήμερονόκτια δυό δλα παρὰ κατι
πεισόκοφαν οι σύμμαχοι άλλήλους με γενάτι.
Είνα δέ τοϋτο γεγονός τὰ μάλα πιστευτό
διότι ό «Νεότουρκος» τ' άνέγραφε κι' αυτό.

Σάν μπουλντρουζιήνια πέφτανε νεκροί και τραυματία
και στήλαι άνυπνώοντιο σύμμαχικών τροπαίων...
άλλ' επειδή φοβήθηκαν αι ξένοι παροικία
άγήματα κατέλαβον την πόλιν Εδρωπαίων.
Και ή διεθνοποίησης σε λίγο συντελείται
κατά τό πώς τό θέλουνε οι φίλοι μας Έβραίοι...
τοϋθ' όπερ κι' ό «Νεότουρκος» σιόνδς Άγγους εισηγείται
και διάβασέ το να πεισθής, να πεισης και τόν Γκρέϋ.

Με τοϋτον τόν άνέλπιστον τοϋ Γεωργίου φρόνον
ή συμμαχία έγεινε σαν καρπουζιλοϋ σαλάτα,
ζιζάνια εσπάρησαν εν μέσφ άμπελωνών
και επειδή οι Έλληνες θά θέλουν νάρθουν πάτα
άφείκτως θά σκοτίσουνε τόν τών Βουλγάρων Τσάρον
δυό να εκλείρουν βασιλείς με εν και μόνον σμπάρων.

Με ατόν τόν φρόνον στο έξής άντιο συμμαχία
και θ' άλληλοσκοτώνονται οι σύμμαχοι σαν σκύλλοι
και επειδή δέν θαχουνε οι ξένοι ήσυχία
εξάπαντος θ' άποιαθοϋν στην Ύψηλή μας Πύλη
και θά παρακαλέσουνε γονατιστοί μπροστά της
της αιτονώμου Ρούμελης να καταστή προστάτις.

Άντιο πλέον δοκία και Ιεραί σπονδαί,
τώρα κομΐται πανταχοϋ κι' άνταρκαί δμάδες
θά ξαναπαίζουν τό κροφτό ότις' άπ' τόν μιεροντέ
άλληλοσκοτονώμενοι με Μάνλιχερ και Γκράδες.
Και μες μαργυλοί χαίροντες θά βλέπομε την πάλη
κι' αν χάσαμε την Ρούμελη θά λέγομε: χαλάλι.

Έπίσης δέν θά ξεμαθες ως μένων στο Λονδίνο
πώς τό πολν Χαμηδιέ σιου Βόλου τ' άκοροιάλι
την Άμφιτριτη έπιασε κι' ατόν τόν Κωνσταντινο...
μα έπειτα μεσχάμετεν τόν άφησε και πάλι
γιατι εν βία πήγαμε τόν βασιληά να θάψη...

και τοϋτο ό «Νεότουρκος» τό έχει άναγράψει
και εις τόν Γκρέϋ διάβασ' το, ίσως κι' ατός τό χάψη.

Έπίσης ό «Νεότουρκος» ποϋ δλα τὰ γνωρίζει
και δσα δέν έπίσταται μονάχος τὰ φαντάζεται
άνέγραφε πώς προσοχής ό Κωνσταντίνος χοήζει,
γιατι τών Κρούμμων διαβολία κανούργια έτοιμάζεται
κι' εξάπαντος θά ευρεσθί Σχοινά δευτέρου χέρι
να την άνάψη και ατόϋ ήμέρα μεσημέρι.
Και μα ποϋ ό «Νεότουρκος» δέν θέλει τό κακό του
τόν κιθισιτ προσεκιχό μ' ευγένειαν Ιπτότου.

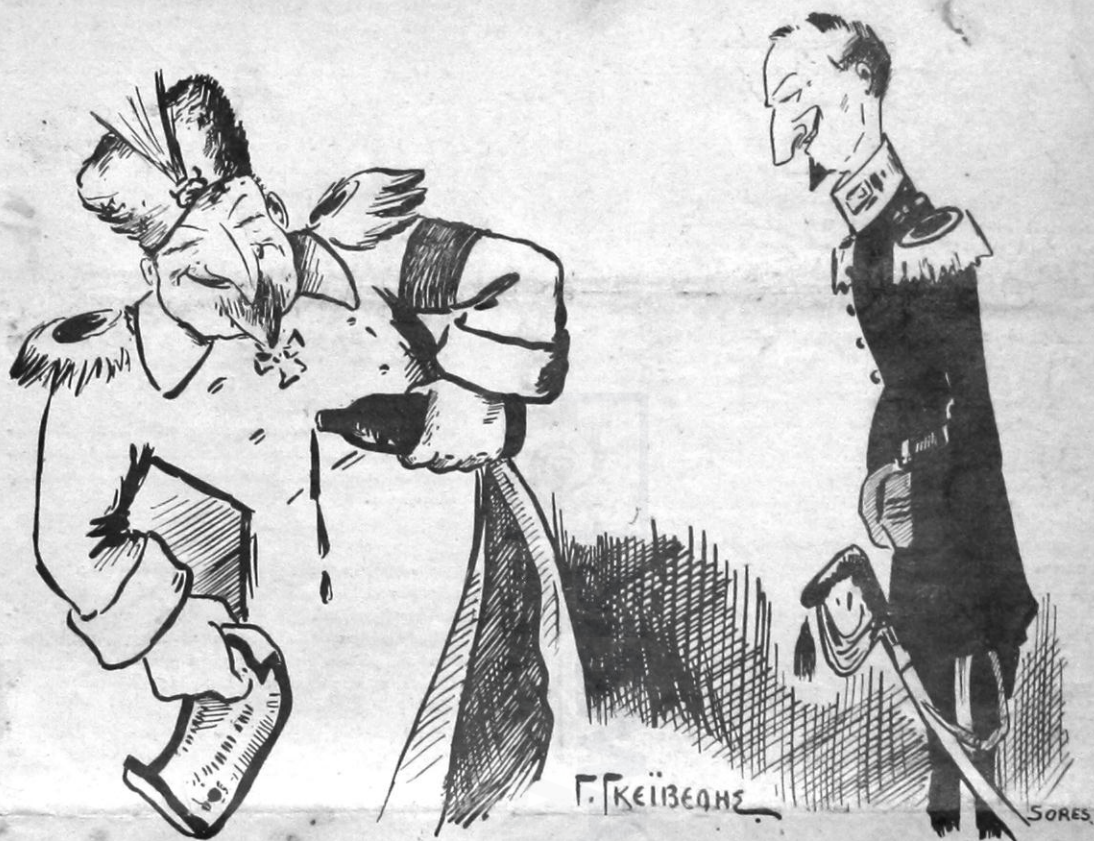
Τοιαϋτα τὰ συμβαινοντα σ' ατήν εδω την χώρα
δπου περνά για έξυπνη κάθε χονδροή κεφαλα...
και κόβω την γραφάδα μου γιατι παρηλθ' ή ώρα
και ύπνος με κατέλαβε... ες αύριον δέ τ' άλλα.

Ίστοϋς διακριθέντας και άπελαθέντας.

Και είπαμε στον Μπούσιον, στον Λίγκα στον Χωναίο
και στον Κοσμιδή Παντιελή, τοϋς τέως βουλευτάς:
Τώρα ποϋ παιά δέν παιροετε άπ' την Βουλή μηναίο
και ζώντες δώ ύφίστασθε δαπάνας περιτάς,
οϋ μην άλλα μανθάνοντες τας ήτις μας λυτείσθε
και δωρεάν και άδικα μαζί μας συγκνεϊσθε.

Τώρα ποϋ τό Νιοβλέι μας σ' ώκεανός παλαίει,
τώρα ποϋ με τόν πόλεμο γενήκαμε κουρέλι
και τίποτε παρήγορον ό Κάϊζερ δέν λείει
παρά σγχαρητήρια στην αδελφή του στέλλει,
τοϋθ' όπερ θά σας λύτωση καθός και μās πολν
και δξος ή καρδοϋλά σας θά ήπιε με χολή.

Τώρα ποϋ χασομέρηδες σιόνδς δοϋμούς περπατάτε
κι' οδδὲ μασί εχετε της πίστες να γλυκάνετε
κι' ως ξεπεσμένοι έμποροι ή τέως διπλωμάται
τάς πράξεις άλλων κρηνετε και τόν καιρόν σας χάνετε,
Ήμās, Σεβέκτης ό πολνς και Ταλαίτι ό πάνυ
εν μέτρον ετοιχάσθημεν για σας πολν σωτήριον,

ΤΣΑΡΙΣΚΟΣ.—“Όλο εύχαρίστους ειδήσεις μου φέρεις, κύριε ύπασπιστά! Ἀκόμη δὲν καλλο-
γλέντησα τὸν θάνατον τοῦ συμμάχου νὰ τώρα καὶ ἡ Ἀδριανούπολις.

ἤγουν νὰ σᾶς ταῖσουμε ἀπ' τὸ κοινὸ καζάνι
πιλάφιον τοῦ λέγεται συμβολικῶς σικτήριον.

Ναὶ μὲν εἰσθ' Ὁθωμανοί,
γνήσιοι καὶ πενριτᾶναι
κ' ἡ καρδοῦλά σας πονεῖ
δταν τὸ Ντοβλέυι χάνη
μῆς χώρας ἀρνευῖς τόσα ἀχανῆ ἐδάφη.

Μὰ γιὰ τοῦτο ἀκριβῶς
καὶ πρὸς ἀλλαγὴν ἀέρος
ἀπελαινεσθε ἀθρῶς
γιὰ νὰ πᾶτε σ' ἄλλο μέρος
καὶ γιὰ τοῦτο κ' ὁ παρὼν φιλικὸς φρειδᾶς ἐγράφη.

Ἐκτιμήσαμε πολὺ
τὰ πιστά σας τὰ χουσιμέτια
καὶ συχνὰ μέσ' ἰστὴν Βουλῆ
γιὰ τὰ πέντε βιλαέτια
συνθρηγήσαμε μὲ σᾶς ὡς καὶ σεις συχνὰ μαζί μας.

Ἄλλὰ τώρα πάει πειὰ,
περιτιτεύουνε οἱ θρήνοι,

ἔχετε τοῖν εἶθεν ἄγεῖα
καὶ κανεῖς σας ἄδῳ μὴ μένη
γιατὶ μόλις πειὰ γιὰ μᾶς θεὸ νὰ φθάνη το φραγὶ μας.

Κατευόδιο καλό,
ἐτοιμάστε τὰ μπαγκάζια
κ' ἔταν πᾶτε σὲ γυαλὸ
πῶχει κύματα γαλάζια
πῆτε τίποτε κ' ἐκεῖ γιὰ τοῦ Κράτους τὸ συμφέρον.

Κ' ἔν γιὰ λόγους ὑψηλοὺς
τώρα ἀναυλα σᾶς στέλλω,
σεῖς σ' ἐκείνους τοὺς λαλοῦς
καὶ στὸν Κοῦτα Βενιζέλο
δεῖξτε τὴν ὀρθὴν ἐδὸν καὶ ἄς ἦναι κ' ἐξ ὑστέρων.

Νὰ μᾶς γράφετε συχνὰ
μὲ χαρτὶ καὶ μὲ κον δ'λι
γιὰ συμφέροντα κοινὰ
τοῦ θά ἔχουμε σὸν φίλι,
μὴ ξεχάνοντες ποτὲ τὸν παληὸ σας τὸν Κοιζᾶ σας.

Κατευόδιο σας καλό...
μὰ καὶ πάλιν σὸν ἀχμῆκης

οὐκ θερμοπαρεκαλῶ
νὰ μὴς γράφετε συχνάκις

Ἔτσι, φίλοι μου παλαιοί, καὶ στὰ παλιοπαύτουσά σας.

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Μὲ τὸ ζήτημα τῆς ἀποζημιώσεως σὲ δύσκολον θέσιν θὰ εὐρέσθῃ ἡ Εὐρώπη. Ἐὰν ἀποφασίσῃ νὰ πληρώσωμεν, τότε ἡ Τουρκία, ἐπιβαρυνόμενη μὲ νέα χρέη, ἐνδέχεται ν' ἀναστειλῇ τὰς πληρωσμάς της, ὁπότε πρῶτιστι πάντων θὰ ζημιωθῇ ἡ Εὐρώπη. Ἐὰν πάλιν οἱ Δυνάμεις πειθαναγκάσουν τοὺς συμμάχους νὰ παρατηρήσωσι τῆς ἀποζημιώσεως, τότε τὰ Βαλκανικὰ Κράτη, καταδαπανηθέντα μὲ τὸν πόλεμον καὶ μὲ νέας ὑποχρεώσεις ἐπιβαρυνόμενα, ἐνδέχεται νὰ χρεωκοπήσωσι, ὁπότε πάλιν ἡ Εὐρώπη θὰ ζημιωθῇ.

Ἀληθὴς οὖτος ἡ ἄλλως ὁ πόλεμος θὰ τελειώσῃ μ' ἓνα οικονομικὸ κινδύνον τὸ ὁποῖον τὴν φορὰν ταύτην θὰ τὸ αἰσθανθῇ ἡ Εὐρώπη. Κ' ἴσως οὖτος παύσῃ νὰ φρονῇ διὰ αὐτὴ καὶ μόνη κορονοίξῃ τὰ πάντα κατὰ τὸ δοκοῦν.

*

Τὸ πρίεργον δ' εἶναι διὰ ἀπο μνηῶν ἤδη ἀπειλουμένη ὡς ἐκ τῆς φορᾶς τῶν πραγμάτων νὰ χάσῃ ὅσα εἶχε λαμβάνειν παρὰ τῶν ἐμπολέμων, κάθεται ἐκεῖνη καὶ τοὺς ἀπειλεῖ μὲ νότιες πῶς ἐὰν δὲν ἀκούσωσι τὰς συμβουλὰς της, δὲν θὰ τοὺς ὑποστηρίξῃ πλέον οικονομικῶς. Ἀλλ' ὁ ἐλλογημένῃ τί ἀπειλεῖ πῶς δὲν θὰ δώσῃ ἀφου ἀπειλοῖσαι νὰ μὴ πάρῃ καὶ τὰ δωσμένα σου!

*

Ἐἶτε ὁμοῦ τῇ ὑπακούουσιν εἶτε δὲν τῇ ὑπακούουσιν, ἡ Εὐρώπη θὰ δώσῃ. Ἡ Τουρκία διὰ νὰ ἀναστυχθῇ θὰ εἶχῃ ἀνάγκην πολλῶν ἐκατομμυρίων ἐκατομμυρίων καὶ φυσικῶ τῶ λόγῳ θὰ τὰ λάβῃ ἀπὸ τὴν Εὐρώπην. Ἐπίσης τὰ βαλκανικὰ, διὰ νὰ καλύψουν τὰς πολεμικὰς δαπάνας καὶ διὰ νὰ διοργανώσωσι τὸς νέας κτήσεις τῶν, θὰ χρειασθῶν χρῆμα καὶ τὸ χρῆμα τοῦτο θὰ τὸ λάβουν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, ἡ ὁποία Κύριος οἶδε πότε θὰ τὰ πάρῃ.

Αὐτὸς ὁ πόλεμος ξυτὸς θὰ τῆς βγῇ. Ἐἶναι ὁ πρῶτος πόλεμος καθ' ὃν τὰ σπασμένα θὰ τὰ πληρώσῃ αὐτή. Μόνον τὰ σπασμένα κεφάλαια μας θὰ μείνουν ἀπλήρωτα καὶ πάλιν. Κι' αὐτὸ θάβαι τὸ μεγαλεῖρο δυστύχημα.

*

Ἐβεβαιώθη τέλος διὰ τὴν Ἀδριανοῦπὸς ἔπεισε. Ἐὰν δὲ πιστεύσωμεν εἰς τὰ τηλεγραφήματα κυριολεκτικῶς ἔπεισε, διότι ὁ γενναῖος ὑπερασπιστὴς της ἅμα ἐπέισθη πλέον διὰ πᾶσα περαιτέρω ἄμυνα ἦτο περιττὴ τὴν κατέβρισε μὲ δυναμίτιδα, μὴ ἀφήσας λίθον ἐπὶ λίθου.

Τὸ εἶπε δηλαδὴ καὶ τόκαμε. Εἰμπορεῖ δὲ τῶρα νὰ καυχᾶται στὸν ἄλλον κόσμον διὰ δὲν παρέδωκε τὴν πόλιν εἰς τοὺς Βουλγάρους ἀλλ' εἰς τὰς φλόγας.

*

Μέσα σ' ὅλας δ' αὐτὰς τὸς τραγηδίας ἰαχῆς καὶ τὴν φοφούτα τὴν Εὐρώπην νὰ ὄμιλῃ περὶ Εἰρήνης εἰς ἕχον πλάγιον βροντὴν ἀνελευτήτου χειρουβικῶ. Ἀποτροπιζέται τὴν αἱματοχυσίαν. Ἀλλ' ἔως οὐ κατορθώσῃ νὰ γράψῃ μίαν νόταν παραινετικήν, πίπτουν ἑκατέρωθεν 20000 νεκροί.

Ἐὰν ἐξακολουθῇ ἔτσι ἡ πολυτίμος μεσολάβησις της, ὁ πόλεμος θὰ λήξῃ μόνος του ἐλλείψει μισητῶν. Καὶ τότε θὰ ἐπαναλάβουν θυμαβετικῶς οἱ διπλωμάται τὸν γνωστὸν στίχον:

Et la guerre a fini faute de comba lants.

*

Πρὸς τί ὁμοῦ αὐτὴ ἡ ἄσκοπος αἱματοχυσία εἰς τὰς παραμονὰς τῆς εἰρήνης; Κατὰ τοὺς πολιτικῶς μας κύκλους οἱ Βούλγαροι ἐνέτειναν τὰς προσπάθειάς τῶν ἁπλῶς καὶ μόνον διὰ ν' ἀποδείξουν διὰ ἔχον ἀκόμη δύνησις.

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸ ἀμφισβήτησε αὐτὸ, διότι εἶναι πασιγνωστον διὰ ἔχον Δυνάμεις καὶ μάλιστα τὴν δυνατωτέραν παύσῃ, τὴν Ρωσίαν.

*

Μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Ἀδριανοῦπόλεως μένει πλέον ὀρθὴ μόνη ἡ Σκόδρα ὡς ἔχουσα κι' αὐτὴ Δυνάμεις. Ὑστερον ἀπὸ τόσην αἱματοχυσίαν ἐκεῖ, ἡ συνδιάσκεψις τῶν ἐν Λοιδίνῳ προσευτῶν διάτεξε τὸ Μαυροβούνιον νὰ παύσῃ τὰς ἐπιθέσεις, διότι ἡ Σκόδρα θὰ μείνῃ

εἰς τὴν Ἀλβανίαν καὶ διότι κατοικεῖται ὑπὸ Ἀλβανῶν καὶ διότι οἱ Ἀλβανοὶ αὐτοὶ εἶναι καθολικοὶ καὶ ἐπομένως προστατευόμενοι τῆς Ἀδριατίας.

Μακρόριοι οἱ κρατοῦντες, μακραιότεροι ὁμοῦ; καὶ οἱ κρατοῦντες... τὸν πόπα ἀπ' τὰ γένηα.

*

Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἐν Θεσσαλονίῃ εὐρισκόμενος συχνὰ πυκνὰ ἐπανελάμβανε διὰ εἶναι ἐκεῖ καὶ θὰ ἦναι καὶ κανεὶς δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ τὸν βγάλῃ. Τὸν ἐβγαλεν ὁμοῦ ἀπὸ τὴν μέση ἓνας ἄθλιος ἐκφυλος.

Ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων ἄλλα δὲ... Σχοινᾶς κελεύει.

*

Εἰς τὰς τελευταίας ἐκλογὰς τοῦ Πέραν οἱ ἔθνικοὶ ἔπαθον συμφορὰν. Μόλις καὶ μετὰ βίας κατώρθωσαν νὰ συγκεντρώσωσι 40 ὁπαδοὺς ἀπέναντι 120 ἀντεθνικῶν. Ἐπειδὴ δὲ μετεξὺ τῶν τελευταίων αὐτοκατετάχθησαν οἱ ἐγκριτώτεροι τοῦ Πέραν ἐνορίζεται, ἀπεφασίσθη ὅπως τὸ κόμμα αὐτῶν ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ τῶν ἔθνικῶν ὀνομασθῇ κόμμα τῶν ἔθνικωτέρων.

Χηρεῖται τῶρα ὁ ὑπερθετικὸς βαθμὸς τοῦ ἐπιθέτου καὶ ἄς σπεύσωσι νὰ τὸν καταλάβουν οἱ ὑπερ-θετικοὶ συμπολιταὶ μας, διὰ νὰ δημιουργήσωσι ἐπὶ τέλος κατὶ θετικώτερον τῶν μέχρι τοῦδε γενομένων στὴν Κοινότητα.

*

Τὰ τῆς Ἐφορίας τῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων ἀρχίζουσιν νομιζῶ καὶ κρούουσιν φορτικῶς πλέον τὴν θύραν τῆς σατύρας.

Ὁ χημικὸς τῶν Καταστημάτων προέβη εἰς ἀνάλυσιν τοῦ διὰ τοὺς ἄσθειεις βουτύρου καὶ εὗρεν ἐν αὐτῷ 80% μαργαρίνην. Θύμωσε ὁμοῦ ὁ διευθυντὴς τῶν Καταστημάτων κ. Μαργαρίτης νομίσας διὰ ἐνέχεται (ἀν καὶ εὐρέσθῃ στὸ βούτυρον μαργαρίνη καὶ ὄχι μαργαρίτη) καὶ κατὰ πρότασιν του ἐπεβλήθη εἰς τὸν χημικὸν πρόστιμον 10 λιρῶν!

Ἔτσι τὰ μάθη κι' αὐτὸς πῶς εἶναι ἐκεῖ χημικὸς διὰ νὰ βόσῃ βούτυρο στὸ φωμί τῶν βουτυράδων καὶ ὄχι νὰ θέλῃ νὰ πάρῃ καὶ τὸ φωμί τῶν.

*

Ἐλεεῖν καὶ ἀκαλλασθῆτα καὶ κακοτυπωμένα τὰ νέα γρομμιάτοσημα. Ὡς νὰ μὴ ὤηχε καμιά ἄλλη συμβολικὴ παράστασις ἐξωγραφίσθη ἐπ' αὐτῶν τὸ... ταχυδρομικὸν μέγαρον τῆς Σταμπούλ!

Λέγεται διὰ θ' ἀντικαταστήθουν ὑπο ἄλλων πλέον καλλιτεχνικῶν. Ἐξάπαντος αὐτὰ θὰ φέρουν ζωγραφισμένον τὸ ὄνομα πῶς φέρει τὸν φάκελλον ἀπὸ Γαλιὰ εἰς Σταμπούλ ἡ κανὲν βαπτὸρ τῆς Μαχσοῦσῆ, ἡ ὁποία δὲν φέρει ποτὲ κανένα φακελίον.

Ἐχίδνα.

'Αγγελίαι, χρονικά—κ' εὐθυμα κοινωνικῆ.

Τρέξτε, κύριοι, κυριαὶ καὶ πατεῖς με καὶ πατῶ σε εἰς τοῦ Τίγγυ εὐκαιρίας οὐκ προσημένον χιλία τόσο πού τρελλαινούν κάθε ἓνα παραλὴ καὶ παρσιζή καὶ συρρέει κόσμος τόσος κι' ἀδιάκοπα ψουνίζει.

Στὰν 1913.—Ἀπὸ πολλοῦ ἐξαντηθέντος τελείως τοῦ Ἡμερολογίου «Σατὰν 1913» παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις νὰ μὴ στέλλωσι πλέον παραγγέλια. Τὰ χρήματα τῶν σταλεσῶν ἐν τῷ μεταξύ καὶ μὴ ἐκτελεσθεσίων παραγγελῶν ἐπιστράφησαν.

Τὸ δικηγोरικὸν γραφεῖον τοῦ κ. Ἰωάν. Μουλιβδὰ μετεφέρθη εἰς Γυλατᾶν, χάνιον Ἁγίου Πέτρου ἀρ. 10.

Ἐτ'λεκτὰ μνησitorήματα. — Εβδομαδιαῖον Περιοδικόν. Τὸ φύλλον 20 παρ. Διεθύνουσιν ὁδὸς Ἀσραλὴ Μετζήτ, ἀρ. 49 Πέραν.

Ἰατρὸς ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΑΚΡΙΑΔΗΣ μαγειρῆ-γυναικολόγος Πέραν, Ὁδὸς Μαργαρίτ ἀρ. 11 Ὁραὶ συμβουλῶν 1—4 μ. μ.

Υπεύθυνος Κ. Γ. Μακριαδης

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ—ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΙΚΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΑΤΥΡΑΣ
 ἐκδομένη καθ' ἑβδομάδα ἐν Κωνσταντινουπόλει
 ὑπο **Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΔΟΥ** (ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΟΥΣ)

Γραφεῖα: Ἐν Γαλατῇ, Ἰσχυρολόγιον Χάν, ἀριθ. 12-13.

ΟΡΟΙ ΕΤΗΣΙΑΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐνταῦθα γρ. 4C, ἐν ταῖς ἐποχχαῖς 50, ἐν τῷ ἑξαετηρικῷ φρ. 13

* Ὅρος ἀπαράβατος ἑγγραφῆς: Προπληρωμῆ.

Ἐκαστον φύλλον 20 παραδες. Ἄρ. 242

Ἔτος πέμπτον ἀριθμοῦμεν
 καὶ στήν Πόλι κατοικοῦμεν

Διακόσια σαράντα καὶ δύο
 καὶ νότις γελῶν ἀναλω.

Ἐνηηκόσια δέκα τρία, τοῦ Μαρτίου εἰκοστικῆς
 καὶ εἰς κομμάτια καταρρέει ἡ φιλιότη μας πατριεῖ.

Τῶν Δυναμεων ἡ Νότα καὶ τὰ νεα γεγονότα.

Ἄφοῦ σὲ λόγια φάγαρε μὴν ὄλην τοιμηρία
 καὶ ἄφοῦ γεσά βροσθήκανε οἱ πρόσβεις οἱ τρανοί,
 προσήλθον τέλος ὄλοι τους ἐν θαυμασιῇ συμπτωίᾳ
 καὶ στὸν Σεβκέτ ἐπέδοκαν τὴν νότα τὴν κοινή.
 Κι' ὁ κόσμος ὄλος θαύμασε αὐτὴν τὴν γρηγοράδα
 ποῦ μοναχὰ σὲ τοιμηρον νῦντάσσει μὴ γραφάδα.

Ἔσθη καὶ ἐξέσθη τῶν φρονῶν μὲ τὴν σθελιὰ τὴν τόση.
 κάθε γελῶνα ὀκηρὰ ποῦ τὴν βυρῦνει γῆρας...
 καὶ ὁ πολὺς τεμπελχανᾶς ἂν ἦταν ἐν τοῖς ζῶσι
 ἐξάτατος θὰ ἦρογε στοῖς προσβεντάς τὰς θύρας
 καὶ μέσα θὲ νὰ ἐπαινε νὰ τρέφονται σὺν χῆνες
 τέτοιοι φωστήρες πῶγραφαν μὴ νότα σὲ τρεῖς μῆνες.

Θαῦμα θαυμάτων ἐξοχον! σὲ τοιμηρον καὶ μόνον
 πέντε γραμμὰς ἐχάραξαν ἐπάνω σὲ μὴ κόλλα
 καὶ ὡς οἶνον νὰ τῆς γράφουρε, δεκάδες λεγεῶνων
 εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν ἀφήκανε τὰ κῶλα
 καὶ ἀπὸ τὴν πείνα ἀλλοτῶν βρωμήσανε τὰ χνώτα
 γὰρ ἓνα κόμμα πῶλειπτεν ἀκόμη ἀπ' τὴν νότα.

Μὴ λέξις ὀλγώτεση, μὴ λέξις παραπάνω
 τὰ κύκλα τῶν διπλωματῶν ἀναστατοῖ τελεῖως
 καὶ ὀφείλω γιὰ τὸ κέρι των, Ἄλλ' μου, νὰ πεθάνω...
 φτοῦ νὰ χαθῆ πῶς ἔγεινε ὁ κόσμος ὁ γελῶσις

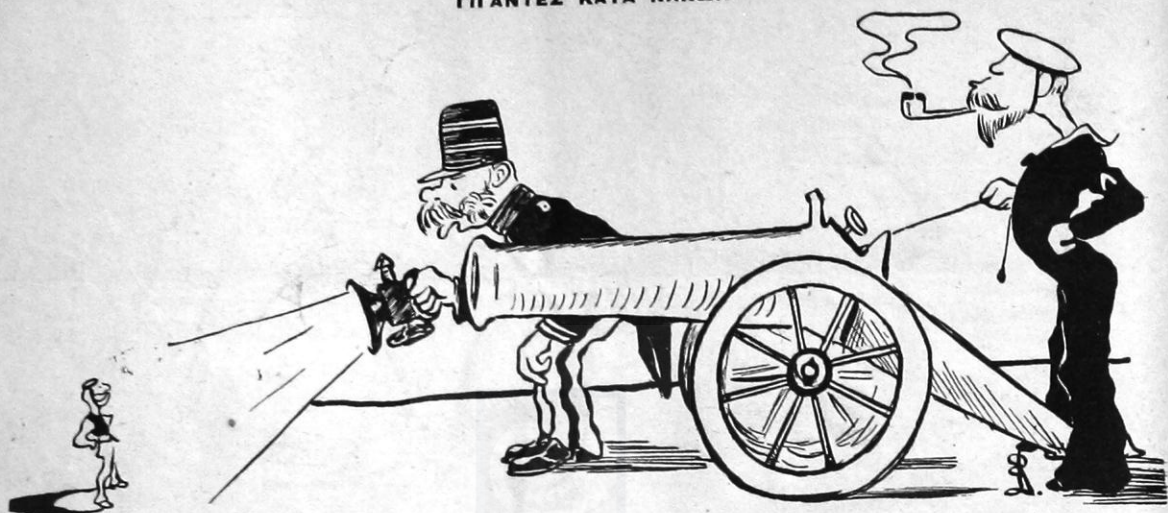
φτοῦ! νὰ μὴν τὸ βασκάνουμε, φτοῦ! μὴν τὸν πιάση μὰι,
 φτοῦ καὶ σ' ἐσέ, φτοῦ καὶ σ' ἐμὲ καὶ εἰς κάθε διπλωμάτη.

Μὲ ἓνα «καί» πρωθύτερον τὸ νόημα ἀλλάσει
 καὶ σὺν χρησμός διαβάζεται Δελφῶν διαφορομένως,
 ὁ κερδιαμένος εἰμπορεὶ νὰ βγῆ πῶς ἔχει χάσει
 καὶ ἐκεῖνος ὅπου ἔχασε νὰ ἔβγη κερδιαμένος.
 Κι' ἂν ἓνα σίγμα καὶ ἓνα νι ἐκπέσουν ἐν ταυτῷ
 ἀπὸ τὴν νότα τὴν πολλή, καὶ ἀκριβοζυρισμένη,
 ἀλλάζει καὶ τῆς Μοίρας μας, Ἄλλ' μου, τὸ γραφτὸ
 καὶ οἱ νικηταὶ μας εἰμπορεὶ νὰ βγοῦνε νικημένοι.

Αὐτὰ δ' ὑπ' ὄφει ἔχοντες καὶ οἱ πρόσβεις οἱ σκαρτῆδοι
 τὰ λόγια των ἐξόγισαν τρεῖς μῆνας παρὰ καῖν
 καὶ ἄφοῦ ψυχὰς προῖαφαν ἀγελῆδον στὸν Ἄδη,
 τὴν νότα τέλος ἔγραψαν καὶ ἔστεισαν τρεχᾶτοι
 νὰ τὴν καθυποβάλωσι στὸν Μέγαν Σαντραζάμη,
 ὡς ἄλλο τελεσθῆκον καὶ ἀνεκκλητῶν ἰλάμ.

Τὰ πάντα λέγονται σ' αὐτὴν ἐν μῆκει τε καὶ πλάτει
 μὲ ὕφος παρανετικὸν πλὴν καὶ ἐπιτακτικῶς...
 καὶ ὁ Σεβκέτ τὴν ἤρπασε καὶ πῆγε στὸ Παλάτι
 καὶ πάλι πίσω γύρισε στὴν Πόλη βιαστικῶς
 καὶ Ἰπουργικὸν Συμβούλιον καλέσας παρανετικά
 τοιαῦτα εἶπε ποῦ σοφὰ καὶ ἐγὼ αὐτὸς τὰ βόηκα:

Γνωρίζετε, συνάδελφοι, πῶς πρὸ μηνῶν στὴν Πόλη
 ἓνα μεγάλο πατερινῆ συνέθη ἐξαπτικῆς
 καὶ μὲ κλωτσιὰς ἐξέβαλον ἐντεῦθεν τὸν Κιαμήλη
 γιαι τραγοῦδι ἤρχισε νὰ ψάλλῃ τῆς εἰρήνης.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. — Τὸν ἤϋρα ἐπὶ τέλους, μίστερ Τζὼν Μπούλ... 'Ἄλλ' ἔπρεπε νὰ πάροουμε μαζὺ καὶ κανὲν μικροσκοπίον διὰ νὰ διαπιστώσουμε πῶς αὐτὸς εἶναι.

ἀποτραπιαζόμενος τὴν αἰματοχυσίαν,
τοῦθ' ἔπερ ὄλοι τῶκριναν μεγάλην προδοσίαν.

Ἐκείνου ὄθεν λάξ καὶ πύξ ἐνιεῦθεν ἀπελθόντος
καὶ τώρα χουζουρευόντος παρὰ τὰς Πυραμίδας,
τοῦ κλήρον δὲ στήν ῥάχι μας ξανὰ μανὰ λαχόντος,
ἐσπεύσαμεν νὰ θύσωμεν καὶ τὰς στερνὰς ρανίδας·
κ' εἰς μάχας ἐκκινώσαντες τοῦ Κράτους τὰς φαρέτρας
ἐθθάσαμεν, ὡς ξεύρετε, καὶ πάλιν εἰς τὰς Μέτρας.

Τοῦ κακόν προσπαθήσαμε νὰ πᾶμε παραπάνω,
ματαιῶς ἀνεμείναμε θεὸν ἐκ μηχανῆς;
ἀδίκως ἱκετεύσαμεν κ' αὐτίνα τὸν Ρουμᾶνο
ποῦ ἀντιλήπτωρ πάντοτε μᾶς ἦτο εὐμενής.
Κανένας δὲν μᾶς ἤκουσε, κανεὶς δὲν συγκινήθη,
εἰς μάτην κ' ὁ Γεώργιος στὸν δρόμο ἐκτυπήθη.

Τὰ Γιάννινα ἠλώθησαν ἐδῶ καὶ ἓνα μῆνα,
ἀφοῦ μὲ αἷμα βάρησαν οἱ ἐνδοξοὶ τῶν βράχοι,
μὰ κ' Ἄνδριανοῦπολις, ποῦ βύσταγε στήν πείνα
κ' αὐτὴ ἐάλω προδριτα, ἐν πολυνέκρῳ μάχῃ
κ' ἀπ' ὅλα μας τὰ φρούρια ὑφίσταται μὰ Σκόδρα
ποῦ χίλιοι γείτονες κ' αὐτὴν τὴν βλέπουνε ἐπόδρα.

Εἰς προσιρῖβάς τῶν ἰσχυρῶν στηρίζαμε πολλὰ,
ὄλο καὶ θάβγη, λέγαμε, καμμιά ἀναμπαμπούλα,
ὄλο καὶ ἀνεμείναμε στὸν ἄνω μαχαλᾶ
ν' ἀνοίξη γλάρων νησιτικῶν ἢ ἀδηφάγος γούλα
νὰ γείνη ἀναστάσιως στὸν κόσμον γενική...
μὰ τίποτε, συνάδελφοι, δὲν βγήκε κ' ἀπ' ἐκεῖ.

Τρεῖς μῆνες παρατείναντες τὴν ἄμυναν ἐν λύσῃ
καὶ δι' αὐτὴν κενώσαντες τοῦ Κράτους τὸ ταμεῖον
ἐνδόξως κατηγήσαμε σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖον
εἰς ἕπερ εἶχε κ' ὁ Κιαμὴλ ἀδόξως καταντήση

καὶ οὔτω πως ἐσώσαμε τοῦλάχιστον τὴν δόξυ
κ' ὡς πᾶν νὰ λένε μερικοὶ πῶς κάναμε μὰ λόξα.

Πλὴν ὅλα τώρα τέλειωσαν
καὶ εἶπα στὸν Σουλτᾶνο
πῶς κ' οἱ ἐχθροὶ μας ἔλυσαν
στὰ πόδια τῶν ἐπάνω

καὶ δὲν μποροῦν νὰ ἔλθουνε ἐδῶ κ' ἂν τοὺς φλουρώσω
ἄλλ' οὔτε 'μεῖς νὰ κάνουμε ἐν βῆμα πρὸς τὰ πρόσω.

Σ' αὐτὸ ἐπάνω, φίλιτατοι, αἱ κραταιαὶ Δυνάμεις
ποῦ πάντοτε κ' ἀνέκαθεν μᾶς ἦσαν συμπαθεῖς
μὰ νότα μ' ἐνεχείρισαν κ' ἐγὼ σὰν Σαντραζάμης
σᾶς συνεκάλεσα νὰ 'δῶ τί λέει ὁ καθεὶς.

'Ἡ νότα τῶν Δυνάμεων ὀρίζει μὰ γραμμὴ
ἦτις ἐξ Αἰνὸν ἄρχεται καὶ λήγει ἐν Μηδείᾳ
εὐθὺν διήκουσα, χωρὶς νὰ γίνωντ' ἐλιγμοί·
καὶ ἐπειδὴ γνωρίζετε πῶς μὰ γραμμὴ εἰσθία
συντομωτέρα ἄπασῶν τυγχάνει τῶν γραμμῶν
πρὸς τὸ συμφέρον καὶ αὐτὴ θεὸν ν' ἀποβῇ ἡμῶν
ταχύτερον ὀρίζουσα τὴν χώρα ποῦ μᾶς μένει
παρὰ ἂν ἦτανε λοξή, κυρτὴ ἢ τεθλασμένη.

Τὰ πέραν ταύτης τῆς γραμμῆς ἡμέτερα ἐδάφη
τοῦτέστι ὅλ' ἡ Ρούμελη ἐκτὸς τῆς Ἄλβανίας
εἰς τοὺς ἐχθροὺς μας δίδονται, καθὼς ἡ νότα γράφει.
Καὶ ἦτο τοῦτο ἄξιον ἰδιαιτέρας μνείας,
γιατὶ νὰ μὲν τὰ πήρανε αὐτοὶ καὶ τὰ καρποῦνται
καὶ κλήρο τώρα βάζουνε γιὰ νὰ τὰ μοιρασθοῦν
ἄλλ' ἂν δὲν ποῦμε μεις τὸ «ναί» δικὰ μας θεωροῦνται
κ' ἀπ' τὸ αὐτὶ οἱ κλέπτει τῶν μὰ μέρα θὰ πιασοῦν.

Χωρὶς νὰ ποῦμ' αὐτὸ τὸ «ναί» δὲν γίνεται εἰρήνη·
μὰ μὰ ποῦ γιὰ τοὺς κόπους τῶν μᾶς τὴν ζητοῦν ὡς γέρας,
ἄντε κ' ἐμεῖς μεροχάμετεν ὡς ποῦμε «ναί» νὰ γείνη
τὸ θέλημα τῶν ἰσχυρῶν καὶ κρατερῶν τῆς σφαίρας

ΦΕΡΑΙΝΑΝΔΟΣ. — Καὶ νὰ σοῦ λένε πῶς ἡ Ἀδριανούπολις θὰ εἶναι ὁ καλλίτερος ἀδάμας τοῦ στέμματός μου!...

Ἴνα μὲ ὄμμα συμπαθὲς κ' αὐτοὶ μᾶς ἀτενίσουν
καὶ λίγα μιλλιούνια στὸ μέλλον μᾶς δανείσουν.

Γιὰ τοῦ Αἰγαίου τὰ Νησιά ἢ Νότα ἐπιτάσσει
στοὺς πρόβους ν' ἀναθέσωμεν τὴν πᾶσαν μας ἐλπίδα
καὶ ἐπειδὴ ἡ χώρα μας δὲν ἔχει τι νὰ χάσῃ
ἄφ' οὗ καὶ δὲν τῆς ἄφῃσαν γιὰ δοκο μὴ νησίδα,
μποροῦμε ν' ἀπαντήσουμε στὴν πρότασί τους σι,
ἴσως καὶ πίσω πάροουμε κανένα μας νησί.

Ἰδιαιτέρως, κύριοι, ἡ Νότα συνιστᾷ
ν' ἀπαρηθῶμεν τέλεον τὰ «βλατά» ἐκεῖνα
κ' ὀρθὰ κορτὰ καὶ ξάστερα νὰ ποῦμε χωριστὰ
πῶς γιὰ τῆς Κρήτης τὸ νησί κοπάζει πειὰ ἢ γρίνα
καὶ τοῦ λοιποῦ δὲν θάβουμε κανένα πᾶρε-δόσε
κ' οὐδὲ θὲ ν' ἀκονίζονται σ' αὐτὴν ρητόρων γλώσσα.

Ἐπερβαλλόντως δύσκολο τὸ πρᾶγμα τοῦτο μοιάζει
ἰδίᾳ γιὰ τοὺς χύσαντας τὸ αἷμ' αὐτῶν ποτάμι...
μὰ μὴ πού νῦν στὰς φλέβας τῶν σὸν πρόβα δὲν παρφάζει
οὐ μὴν ἀλλὰ τὸ στράγγιζαν καὶ δὲν τοὺς μένει δρᾶμι
φρονῶ πῶς δὲν θὰ ταραχθοῦν τὰ πνεύματα καθόλου
ἢν πᾶνε καὶ τὰ βλατά πεσκέσι τοῦ διαβόλου.

Γιὰ τὴν ἀποζημίωσιν ἢ Νότα δμλεῖ
μὲ πνεῦμα συμπαθέστατον γιὰ μᾶς τοὺς φουκαράδες
καὶ πλέον ἢ σαφέστατα στοὺς γείτονας δηλοῖ
πῶς δὲν ὑπάρχουν σὸν χαζνὲ τοῦ Κράτους μας παρᾶδες

καὶ οὐ μὴ λήγονται κ' αὐτοὶ ἐν εἰδει ντις-κηρᾷ
μηδὲ φαροῖνι τσακιστό, μηδὲ μωδὸν παρᾷ.

Ἐτούτῃ ἢ παράγραφος τῆς Νότας ἦναι θεία
καὶ τοῦτο τὸ κατόρθωμα ὀφείλεται σ' ἐμένα
γιατ' ἀπ' αἰῶνων, κύριοι, ἢ δόλια μας Τουρκία
παντὸς πολέμου πληρῶνε ἢ ἴδια τὰ σπασμένα
καὶ θᾶν' ὁ πρώτος πόλεμος αὐτὸς ποῦ δὲν θὰ δώσῃ
κᾶν σιλιτισμένο γρᾶσι.

Τοιοῦτο εἶναι, κύριοι, τὸ κείμενον τῆς νότας
ποῦ μίαν ὄλην Ρούμελη γιὰ πάντα μᾶς στερεῖ...
καὶ ναὶ μὲν λύτην προξενεῖ αὐτὸ στοὺς πατριώτας
ἀλλὰ ἀνάγκη πελθῶναι ἀκόμη κ' οἱ θεοὶ
καὶ κλείνουν τὸν ἀχέαν των ὡς οἱ κοινοὶ βροτοὶ...

Τὶ λέγετε καὶ σεις;
(Μὰ γρῶ δὲν εἰπέ τις
κ' ἢ Νότα οὔτω παμψηφεί ἐγένετο δεκτὴ).

Καμποῦλ καὶ τὴν δεχόμεθα
καὶ πέσ, Ἀλῆ, σὸν Γκοῦ
πῶς τῶρα δὲν βρυχώμεθα
κ' οὐδ' ἀπειλὰς τις λέει.

Ἀνάγγελον τὴν ἤτιάν μας εἰς τὴν διαπαῶν
δεῖξε κοιλὴς ποῦ στένοσι
δεῖξε πληγὰς ποῦ χαινοσι
καὶ πέσ' του πῶς γιαιτροῦνται μονάχα μὲ χρυσόν.

— Για το πόρταριό πάρε τώρα και εσύ αυτά και τρέβα στη δουλειά σου.

'Η απάντησις του Νικήτα εις τας Μεγάλας Δυνάμεις.

Μίο κάρω φρατέλλο πάντα μαρό σο θέλω.

— "Ας τήν δεχθώμε! Για τί αυτές ή νότες σοφ πάν νοτιώτερον μας στέλ λουν.

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Η άτελείωτος αυτή τραγωδία του πολέμου φαίνεται ότι έχει σκοπόν να καταλήξει με μίαν διασκεδαστικήν κομωδίαν! 'Ο βασιλεύς των Μαύρων Όρειών δέν έννοει να ύπακούση εις τας διαταγάς όλοκλήρου της πιθηροφρακτού Ενώτης. Και αι εξ Μεγάλαι και τρααί Δυνάμεις κινητοποιούν τώρα στόλους και στρατούς όπως έξασήσασιν πείσει επί του μικροσκοπικού ήγεμόνος και τόν πειθναγαχάσασιν εις ύπακοήν.

Πώς να μήν νικηθή ή Τουρκία υπό τών τεσσάρων πολεμίων της, άφου ό μικρότερος αυτών τολμά ν' άντεπεξέλθη καθ' όλοκλήρου της Εδέωτης!

Κωμικώτερον δέ καθίσταται τό πράγμα, άφ' ής εις τήν άλλόκοτον και πρωτοφανή αυτήν έκστρατείαν μέτεχει έκ τών πρώτων και ό βασιλεύς της Ιταλίας, γαμβρός επί θυγατρί του καθ' ου γίνεται ή έκστρατεία. Γαμβρός δέ έκστρατεϊή έναντιον του πενθερού, έπειδή ό πειθερός δέν άνοιει να ύπακούση εις τόν γαμβρόν! Είναι ώραιον θέμα γιά όρερέτα. Να ήτο τούλάχιστον πενθερά ή μη ύπακούουσα, τό πράγμα θα ύπεφέρετο!...

Φαίνεται όμως ότι τό πολύχρονον αυτό 'Ανατολικόν ζήτημα' τό γελωτοποιήσαν επί ένα αιώνα την διπλωματία. πέφτει με τήν λείον του να τήν έξευτελίση όλως διόλου. Διότι εάν υποθέσωμεν ότι με τόν άποκλεισμόν του 'Αντιβάρως δέν θα συγκινήθη ό επίμοιος Νιήτας, καθ' ανάγκην αι Μ. Δυνάμεις ό' αναγκασθούν προς περισσώσιον του γόητερον των, να κάμουν άπόβασιν επί του Μαυροβουνιωτικού έδαφους, όποτε ό Νικήτας, ως ήγεμών έλευθέρου και άνεξαρτήτου κράτους, δικαιούται κατά τά διεθνή δίκαια να δώση τό διαβατήρια εις τούς έν Κεττιγην πρεσβεύτας των και να κηρύξη τόν πόλεμον κατ' αυτούς συλλύβην και άθρόως. Μεγαλειτερον άπ' αυτόν έξευτελιόμιν των Μ. Δυνάμεων δέν θα μπορούσε να επινοήση και ό π' έόν εφάναταστος θεατρικός συγγραφέυς.

Μέσα σ' όλα δέ ύπάρχει εκεί στην Σκόδρα και έν τμήμα όθωμανικό στρατού, τό όποιον, διαταχθέν να προσιήση τό όθωμανικόν έδαφος κατά της έπιδρομής του έχθρου, παλαιεϊ τώρα, χωρίς να τό έξερή ίσως, ύπερ της ίδρύσεως μιας Αλβανίας δαπάναις του όθωμανισμού, μελλούσης δέ να καταστή τιμόριον της Αύστριας και της Ιταλίας.

Και εάν μόν ό στρατός αυτός νικηθή δέν έχομεν τίποτε να χάσωμεν διότι ή Σκόδρα είναι ποδ είναι χαμένη γιά μās. Έάν δέ πάλιν νικήση δέν έχομεν τίποτε να κερθώσωμεν, άφου ουδως ή άλλως ή Σκόδρα προορίζεται διά τούς 'Αλβανούς. Τότε τί παλμεί; Για τού μπαπά του τήν ψυχή;

Κατά μίαν προϊνήν συνάδελφον από μιας ήδη έβδομάδος ή

είρήνη είναι πλέον ζήτημα ώρων. Αι ώραι όμως παρέρχονται, αι ήμέραι κατακυλοούν, και ή είρήνη δέν ανατέλλει, επειδή ακόμη δέν συνεφωνήθη ποιός χώρας θα δώσωμεν και ποιός θα κρατήσωμεν. 'Όστε ή είρήνη δέν είναι ζήτημα ώρων, αλλά μάλλον χωρών.

Πραγματική έκλογή με όλα της τά ξάρτια ήτο όμολογημέως ένέτος ή των Γατσούλων. Πεισιματώθησαν τά δύο κόμματα και έφεραν πρό της κάλης έκλογής περισσοτέρους και των έγγεγραμμένων εις τούς καταλόγους!

Προς επίτευξιν του κατορθώματος αυτού ύπεσχέθησαν από βραδύς οι ένδιαφερόμενοι λαγούς με πετραχίλια 'Άλλοι έκέρασαν κρασί στης ταβέρνας, άλλοι έμοίρασαν μετζητάκια και άλλοι τέλος έμοίρασαν πετροκάρβουνα. Οι κερδισάντες δέ ήσαν οι τελευταίοι ουτοι, δια να άποδειχθή ότι τά κάρβουνα δέν μαυρίζουν πάντοτε, αλλά κάποτε και λευκαίνουν.

Τό Συμβούλιον όμως έστειλεν έξαρχον διά να τά διαλευκάνη καλλίτερα.

Άλλο πάθημα έπαθε εις λατρός στο Κοινοσκάλι, τέως ύποψήφιος βουλευτής Κασταμονής και νυν κατανήσας ύποψήφιος άντιπρόσωπος της έννορίας του διά τήν έκλογήν συμβούλων. Αυτός πάσχει φαίνεται και από ύπνοβασίαν και νύκτωρ εμφανιθείς εις τά γραφεία μερικόν εφημεριδών άνήγγειλε μετά χαράς τήν έκλογήν του, χωρίς καν να γείνη έκλογική συνέλευσις. 'Ητο τόσο βέβαιος ό άνθρωπος ώστε τόβλεπε και στον ύπνον του. Οι έκλογής του όμως, θυμωθέντες διότι τούς προεξώφλησε, τόν έμάτρισαν τήν άλλην Κυριακήν αλαρχά. Και έμεινε έτσι έκλογής μονοχά στο χαρτί και καθ' ύπνου.

Εις άλλην έννοριαν ό Κεχαγιάς, ό αναλαβών τήν διανομήν των προσκλητηριών, πήγε τό βράδυ εκείνο στο μπακαλικο διά τό τακτικό άξαμείλιγκι. Τραβήξας όμως μερικές παραπάνω, έξέχασε τά προσκλητήρια, τά όποια εύρών τήν έσπέραν τό μπακαλάκι ήρχισε να τά χρησιμοποιή τυλίσσον μέσα σαλαμούρα και μοσομυρωδάτες σαφδέλλες. Και έτσι προσήλθον εις τήν έκλογικήν συνέλευσιν μόνον όσοι έτυχε να ψωνίσου έν τω μεταξύ από τό μπακαλάκο.

Και ιδού, κύριοι, πώς εκλέγονται οι ένδοικοί σύμβουλοι στην Πόλι.

Η Βουλγαρία παίρνει τήν Θράκη. Η Ρουμανία συγκινείται και ζητεί τήν Σιλιστριαν. Η Ρωσία εις άποζημίωσιν έτοιμάζεται να ζηρήση μέρος της ρουμανικής Βεσσαραβίας. Ίσως και ή Σουηδια σηκαθθή στα παινά και ζητήση τήν Φουλλανδιαν. Κρίμα δέ ότι δέν ύπάρχουν κάτοικοι στον Βόρειον Πόλον: άλλως κι' αυτοί θα έξήτουν άνεμισαθμισματα.

Έχτινα.

Υπεύθυνος Κ. Γ. Μακρίδης

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ—ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΙΚΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΑΤΥΡΑΣ

ἐκδομένη καθ' ἑβδομάδα ἐν Κωνσταντινουπόλει

ὑπο **Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΔΟΥ** (ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΟΥΣ)

Γραφεία: Ἐν Γαλατῇ, Ἰσημεριολόγου Χάν, ἀριθ. 12-13.

ΟΡΟΙ ΕΤΗΣΙΑΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐνιαυθὰ γρ. 40, ἐν ταῖς ἑποχῆσις 50, ἐν τῷ ἑξαετηρικῷ φρ. 13

Ἄστος ἀπαράβατος ἡγεγραφῆς: Προπληρωμή.

Ἐκαστον φύλλον 20 παράδες. Ἄρ. 243

Ἔτος πέμπτον ἀριθμοῦμεν
καὶ στήν Πόλιν κατοικοῦμεν

Διακόσια σαράντα καὶ τρία
καὶ τριῖσι τὸ δόντ' ἢ Ἀστυρία.

Ἐννηκῶσια δέκα τρία, καὶ τριάκοντα τοῦ Μάγτη
φευγ' ὁ ἔνας Καζανόδας καὶ ὁ ἄλλος θέλει νῆστρον.

Τοῦ Ἄλῃ μιὰ προφητεία σοδαρά τε καὶ αστείαι.

Μετὰ χαρᾶς σ' ἀγγέλλω, Παντιᾷ μου πεχλιβάνη—
ἴνα καὶ σὺ τ' ἀγγείλῃς
στῆς Ὑψηλῆς μᾶς Πύλης
σὺ τὸ Ὑψηλὸ Ντιβάνι—
πῶς οὐ τελευταίως στήν στάσιον τῆς Ἀγγλίας
τήν δυσμενῆ ἀρχήθεν καὶ λίαν ἐχθρικήν
ἀπὸ σημεία ἔγνω μεταστροφῆς τελείας
ποῦ ἠέφρανε μεγάλως κ' ἐμὲ καὶ τὸν Χακκῆ.

Κατόπιον κόπων τόσων καὶ μόχθων μου ἀνύτων
κατώρθωσα νὰ κάμνω τὸν ἄκαμπτον τὸν Γκρέυ
καὶ στήν Βουλῆν τῶν Λόρδων καὶ στήν τῶν Κοινοτήτων
γλυκὰ γὰ μᾶς λογάκια τὸν ἤκουσα νὰ λέῃ
καὶ δόντια τοῦναντίον νὰ τριῖξῃ γιὰ τοὺς ἄλλους
τοὺς τέσσαρας συμμάχους, μικροὺς τε καὶ μεγάλους.

Ἐγύρισε τὴν γούνα ὁ Γκρέυ, καφαντάρη,
καὶ τῶρα μᾶς χαυδεύει
στοὺς ἄλλους δ' ἀργιεύει
καὶ μικρὸς εἰς τὸν Νικῆτα σὺν δάσκαλος ποζάρε
ἐπαπειλῶν νὰ δεισῇ μ' ἕνα χοινοδὸν ραβδί
τὸ ἄτακτο παιδί.

Ἄν ἔξεις δὲ πῶς χαίρω σὺν βλέπω τὸν Νικῆτα
ἀπ' ἔξω ἀπ' τὴν Σκόδρα νὰ στέκῃ ἔσπευμένος
νὰ μὴν μπορεῖ νὰ φάγῃ ὁ κακομοιριασμένος
ἕνα μικρὸ κομματί ἀπ' τὴν μεγάλην πῆτα,

οἱ δ' ἄλλοι, ποῦ δὲν ἔχουν κἂν ψιχουλο ἀφήσῃ,
νὰ λένε στὸν πεινῶντα: Θεὸς νὰ σ' ἐλεῆσῃ.

Οἱ σύμμαχοι ἀφήσαν μὲς' στοῦ λουτροῦ τὰ κρούα
τὸν γέρω τὸν στρατάρχῃ
ποῦ πρῶτος εἶχ' ἀρχήσῃ αὐτὴν τὴν φασαρία
κ' οὐδ' ἔσοχατος ἑπάραξει,
ἀλλὰ μπεξῆς στοὺς βράχους κτυπῆ τὴν σομπανήκα
καὶ μένει καὶ θὰ μείνῃ μονάχα μὲ τὴν γλύκα.

Ἀγρίεραν ὁ Γκρέυ, ὁ Μπέτιμαν κ' ὁ Τζουλιάνο
μὲ τούτουνα τὸν νῆνο
καὶ ἔξ τραναὶ Ἀννάμεις δομήσανε σὺν λύκοι
ἐπάνω σὸ ποτιτίκι
μὰ δίχως νὰ τολμοῦνε στήν τρώπα του νὰ φθάσουν
καὶ νὰ τὸ κομματιάσουν.

Πῶ, πῶ! τί ρεζιλήκῃ
γὰ κάθε διπλωμάτῃ!
ἕνα μικρὸ ποτιτίκι
νὰ τρέμμουν τόσοι γάτοι
κ' ἐκεῖνο νὰ κομπιάξῃ μπροστά των σὺν ληοντάρη
καὶ νὰ τολμᾷ τὰς ἔξῃ Ἀννάμεις ν' ἀφροντάρῃ.

Σασῶνωφ, Μπέροχτολδ, Γκρέυ
γενήκαν κεπαζέδες,
Ἀρχικαγκελαρεῖ
γενήκανε μεζέδες
κ' Αὐτοκρατόρων ἔλαψῃ ἐβγήκαν ἀπ' τὴν θήκη
νὰ κόμουν καὶ νὰ σφάζουν τοσοῦτακο ποτιτίκι

ΝΙΚΗΤΑΣ.—Μωρέ τρόπος σι μμάχων... "Όλοι σας ξαπλωθήκατε φαρδυνά πλατυὰ καὶ μόν' ἐμένα τὸν γέρω ἀφήκατε στὸ πόδι!

Ἄκουὲς ἐκεῖ νὰ θέλῃ
αὐτὸ τὸ ταπεινὸν
στὸ διάβολο νὰ στέλλῃ
τῆς νότιες τῶν τρανῶν

καὶ νὰ μὴν ὑπακούῃ στὸ θέλημα Καιοσάρων
τὸ πειὸ μικρὸ, Παντιὰ μου, μπισωνῆται τῶν τισσάρων!..

Ἀρμάδες ἐκοτρατεύουν γιὰ νὰ τὸ κάμουν ζάρφι
καὶ κερανοὶ Ὀλέμτοι κροτσῶσι σμερδαλέοι,
σὴν ἀγγλικὸ κμιστρίνι ὁ Ἄσκουθὶ ἀνάφτει
βάζει φοσιὰ σὰ τὰ τόκια κ' ὁ φέχραμος ὁ Γκρέθ
κ' ὁ σποτικὸς μπροστὰ τῶν κρατῶντικ τὸν χορὸ
τὸν πύσσουμοις φωνάζει, τούτσιου δὲν μποροῦ.

Καὶ σὶὸν Χαμήτη σιλόλους ἀπίσειλλον οὐχρά,
μὰ πρὶν προφθάσουν νάθων ἀτ' ἐξ' ἀτ' τὰ μοιγαζία
τοὺς ἔκαμε ἐκείνος μακρῶθεν τιμνὰ
κ' ἐνέδωκεν ἀμέως χωρὶς μεγάλα νάζια.
Καὶ ἦτο ὁ Χαμήτης μονίχης πισθενῆς
καὶ δεχὶ σὴν ἐτοῖον τοῦ μοιάζει χερπανῆς.

Ἐν τούτοις οὐγκνεῖται μ' αὐτόνα κόσμος ὅλος
τροχιζονται τὰ ξίφη σ' Ἀνατολὴ καὶ Δόσι
κορόνει μὲσ' τὰ χιόνια γι' αὐτόνα κ' ὁ Χαχόλος
καὶ δὲν μπορεῖ κ' ὁ Τσάρος τὸ μάτι του νὰ κλείσῃ
ἐνὸσφ οὐλλογέται πὸς μὰ τρελλοταπιῆρα
μπορεῖ φοσιὰ ν' ἀνάμῃ σὶὸν κόσμον πέρα πέρα.

Γι' αὐτοὺς λοσιὸν τοὺς λόγους σιοὺς ἐν τῇ Πόλει πῆς
τὴν Σκόδρα νὰ κρατοῦνε καὶ μὲ τὰ δόντι' ἀκόμη,
μ' αὐτὴν σὶὴν μέση θάβωγον τοῦ κόσμου ἢ πομιτῆς
κ' ἐκ ταύτης ἐξαριθῶνται προφητὰ τε καὶ νόμοι.

Σ' αὐτὴν τὴν πέτρα ἄνω Ἀδοιτριακοὶ καὶ Ρῶσοι
μαγαζία ἀκονίζουεν ν' ἀλληλοσπαραχθοῦν
γι' αὐτὴνα τὸ μεγάλο γαγκιὶν θὰ κορώσῃ
κ' οἱ ἰσχυροὶ τῆς σφαιρας γι' αὐτὴν θὰ ρημαχθοῦν.

Γιὰ παληαρβαντάδων δυὸ ξύλινα καλύβια
γιὰ ρεῖθρα τοῦ Βογιάνα καὶ ἔλη νοσηρὰ
κουλιὰς θεὸ νὰ θερίσουν τοῦ Μάνλιχρ μολύβια
καὶ κόσμον θὰ χαλάσουν κανόνια βροντερά.

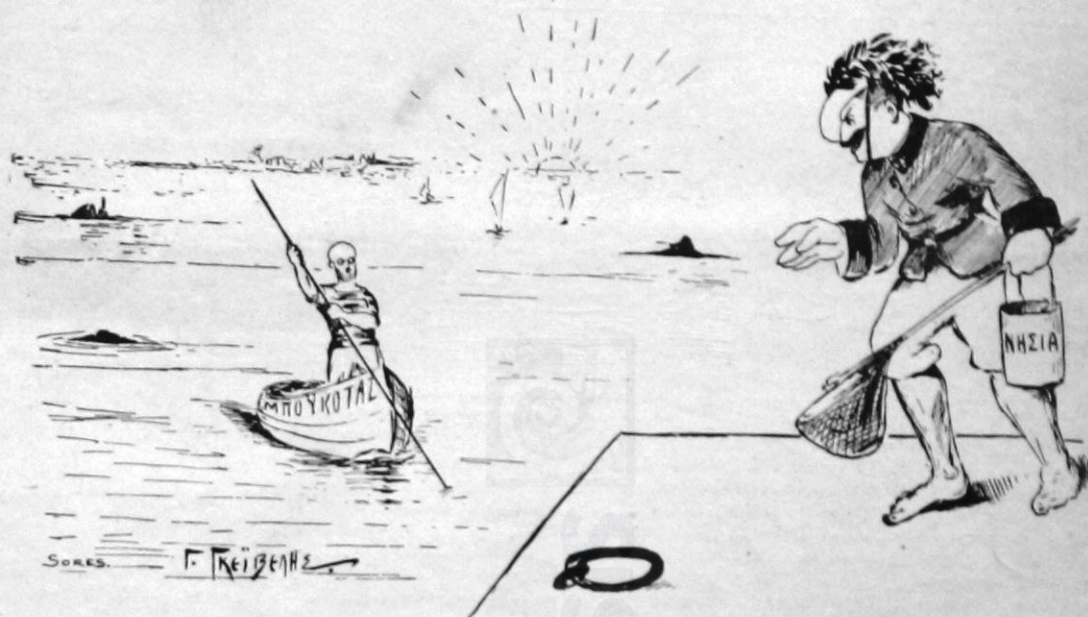
Ἐκεῖ θὰ ξοφληθοῦνε
τὰ κρῖματα αἰῶνων
ἐκεῖ νὰ ξεοχισθοῦνε
πορφύρες ἡγεμόνων
καὶ στέμματα ποῦ ἦσαν τὰ φρόβητ' ἀδυνάτων
θὰ γίνουεν μὲ τὴν Σκόδρα τισουκάλια ἀποπάτων.

Γι' αὐτὴν θὰ ρεῖσῃ αἷμα
ὡς ποταμὸς ἀγάρρους
γι' αὐτὴν Καιοσάρων στέμμα
θὰ στέψη τίους Τσάρους
κ' οἱ Τσάρου θὰ κατέλθουν σὶὰ βάθη τῆς χθοῦδς
καὶ κύριος τοῦ κόσμου θὰ μείν' ὁ Ἄλβανός.

Κορώνα θὰ σιόλλη τοῦ Ἄλβανοῦ τὴν κοῦτρα
καὶ γιὰ τὴν Σκόδρα σκῆπτρα θὰ γείνουνε φουκάρια
κ' οἱ σύμμαχοι σὲ τούτην θὰ σπάσουνε τὰ μοῦτρα
καὶ ἴσως ἴσως τότε ἐμεῖς τὰ παληκάρια
ὀρμώντες ἐξαπίνης μὲ τοῦ Θεοῦ τὴν χάρι
κ' ἐν κράτει κ' ἐν δυνάμει
θὰ πάρωμεν ὅποιον δσα μᾶς ἔχουν πάρει...
καὶ πῆς τὴν προφητεῖαν αὐτὴν σὶὸν Σαντραζάμη.

**Τάδε λέγει Βενιζέλος
καὶ τ' ἀκούει ὁ φρατελλος**

Καὶ εἶπεν ὁ Λευθέρης
σὶὸν κύριον Τζολιῆν
Πιστεύω νὰ μὲ ξέρῃς,
ἀμίκο, κ' ἀτ' τὴν Κρήτην,

— Δὲν παίρνεις στὴν βάρκα κι' ἐμένα νὰ ψαρέψουμε μαζὺ;
— Δὸς πρώτα τὸ γέμι ποῦ μ' ἔκλεψες καὶ κατόπι βλέπουμε.

ἕτου χρονᾶκια δέκα καὶ κἄτι παραπάνω
κατόρθωσα στολάρχους μανιτᾶρες νὰ τοὺς κάνω.

—
"Ἦμην μικρὸς ἀκόμη,
ἀλλὰ δὲν ἀμφισβᾶλλω
πὼς ἔμαθε ἡ Ρώμη
καθὼς κι' ὁ Κανεβάλλο
πὼς ἔκοιτε μεγάλος γενόμενος κι' ἐγὼ
στὸς ἀπειλᾶς φραιτέλλον σὰν πρώτα δὲν σιγῶ.

—
Δὲν με ποιεῖ σὰν πρώτα
ὁ ἦχος τηλεβόλων
μηδὲ Τικόν, Νότα
μηδ' ἐπιδειξίεις στόλων.
Τὰ ξέμαθα ἐκεῖνα καὶ τώρα μὲ καλὸ
ἐκείνους ποῦ μ' ἠπειλοῦν ἐγὼ τοὺς ἀπειλῶ.

—
Γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους, φίλοι Τζουλιᾶνο καὶ Τζολίτι
κι' οἱ ἄλλοι φρονακωμένοι τῆς Ρώμης βατραχοί,
στὴν "Ἠπειρο μὴ θέτε νὰ χρώσετε τὴν μύτη
γιατὶ τὸ κλίμα εἶναι ἐκεῖ πολὺ τραχὺ
κι' ὑπάρχει φόβος μέγας κακῶς μὴν ἐπιθρᾶση
τὴν εὐγενῆ σας κρᾶσι.

—
Μὴ θέτε νὰ κοπῆτε σ' αὐτὴν τὴν φασαρία
τῶν Γκέκιδων προστάται γιατί εἴθετε περιτοί,
ἔχουν αὐτοὶ προστάτη κοιζᾶμ τραπὴ Ἀδοτρία
κι' ἀδίκως θὰ γενῆτε γιὰ τούτους μισητοὶ
σ' ἓνα λαὸ ποῦ πάντα σὰς ἔιχε γιὰ εἰκόνα
καὶ σὰς ἀπεμιμῆτο σὰν γόνυρο μοντέλλο...
ἀπέφυγε δ' ἐσχάτως νὰ μπῆ καὶ στὴν Ἀλλῶνα
μὴν τόχη καὶ πικράνη μὲ τοῦτο τῶν φραιτέλλο.

—
'Αδίκως κι' ὁ 'Αμῆλιο
μᾶς κάμνει τὸν μεγάλον
καὶ προκαλεῖ τὸ γέλιο
τῶν "Αγγλων καὶ τῶν Γάλλων,
ἀδίκως κοπιᾶζει ἐν εἰκοσιῶ αἰῶνι
νὰ κάμνη τοὺς Ροδῖους νὰ τρώωε μακαρόνι.

—
'Αλλὰ σὰς λέγω ἐγὼ, στοῦ λόγου μου τὴν θύμη,
πὼς στὴν Θεσσαλονικὴ οὐκ ἄλλοις αἰχμαλώτους
ἐπάσαιμιν ἐνδόξως καὶ τὸν πολὺν Κερῆμη,
ποῦ ἦτο στὸν καιρὸ τοῦ ὁ πρώτος πατριώτης.
Μαθὼν δὲ παρ' ἐκείνου τοῦ μοιθοκῆτι τὸν τρόπο
καὶ ὄλας τὰς μεθόδους νομίμους τε καὶ μὴ,
σ' ἐπέγγειαν τὰς βάζω χωρὶς κανένα κόπο
καὶ χάνετε ἀμέσως κι' αὐτὸ σας τὸ ψωμί.

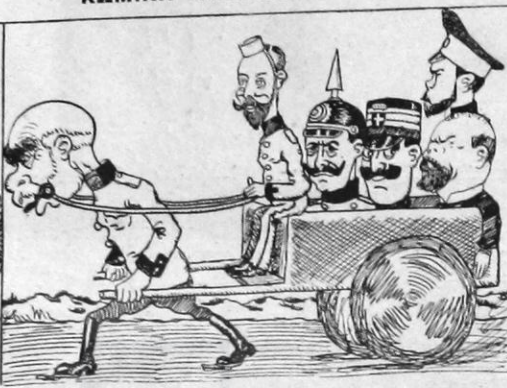
—
Δὲν θέλουμε βεβαίως νὰ φθάσωμεν ἐκεῖ
καὶ νὰ σὰς τῆρουμ' ἔτσι ἐμποροκῶδες τὴν μύτη
ἂν ὅμως τὴν Χειμάρρα τὴν θεῖ' Ἀλθακική,
ἀμέσως ὁ Κερῆμης μοιθοκῆτις κηρύττει
καὶ παύουσι τὸντινῆθεν τὰ πλῆθη τῶν 'Ελλήνων.
ποῦ ἔχουν τὴν κεφάλα ἀπὸ μωαλὰ κενή,
νὰ φέρουν γατριώτητα καπέλλα Μποροαλίτων...
ὡς πῆν' νὰ τὰ φορέσουσι κι' αὐτὸ οἱ 'Αλθακοί.

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

—
Ἄδριον ἐκλέγονται ἐν Φανερίῳ οἱ νέοι Ἐθνικοὶ μας Σύμβουλοι.
'Υποψήφιοι τοῦ Ἐθνικοῦ (ἡ κόρματος εἶναι: 'Αντὶ τοῦ ἀποχωροῦντος κ. Α. Καζανόβα, ὁ ἀδελφός του, ἀντὶ τοῦ ἀποχωροῦντος κ. Στ. Καραθεοδωρῆ, ὁ ἀδελφός του, ἀντὶ τοῦ ἀποχωροῦντος κ.

ΦΑΡΙΣΑΙΟΣ. — Εύκολα κτυπιέται το παιδί με ή άρκουδα;

ΦΑΡΙΣΑΙΟΣ. — Καλά τους σέρνω με τ' όρμα μου... Μά τι διάβολο μου πήρασαν αυτό το χαλινάρι;

Πώς σκοτώνονται διπλωματικός τὸ ἐνοχλητικὰ ζουφία.

Πασχαλίδου, ὁ ἀδελφός του. Μόνον τὸν κ. Χατζόπουλον ὄθει ἀντικατάσταση ξένος τις, ὁ κ. Δίγκας, πρὸς μεγάλην λύπην τοῦ κόμματος, μὴ δυνθέντος ν' ἀνεύρη ἀδελφὸν τοῦ κ. Χατζόπουλου διὰ τὸ μὴ ἀπάρχει ἀτυχῶς τοιοῦτον. Ἄλλως θὰ τὸν ἐξέλεγεν. Ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Δίγκας σὰν ἀδελφὸς πενήθ, δεδομένου ὅτι διὰ τὰ μέλη τοῦ κόμματος εἶναι ἀδελφωμένοι.

Καὶ ἔχουν τὸ τουτέ κατόπιν νὰ κατηγοροῦν τοὺς ἀρχιερεῖς διὰ τὸ φιλάδελφον.

Μεταξὺ τῶν ἀποχωρούντων ἐφέτος εἶναι καὶ ὁ κ. Πασχαλίδης, τοῦ ὁποῦ ὀλόκληρος ἡ διετὴ συμβουλευτικὴ δράσις συνίσταται εἰς μίαν διαρκὴ ἀποχώρησιν. Ὅσάκις τὸ κόμμα εἶχε ν' ἀσχοληθῆ ἐν τῷ Συμβουλίῳ περὶ ὕψιστου ἐθνικοῦ ἐνδιαφέροντος μικροκομματικὰ ζητήματα καὶ ἔβλεπε τὴν πλειοψηφίαν ἐναντίον, κάποιον μιλιετακὰ, ἐπικαιρῶς ἐρχόμενον εἰς χεῖρας τοῦ κ. Πασχαλίδου, ἐσήμανε τὸ σάλπισμα τῆς ἀποχώρησός. Καὶ ἀποχωρῶν ὁ κ. Πασχαλίδης κατέστρεψε τὴν ἀπαρτίαν καὶ οὕτω ἐσφίξετο . . . τὸ Ἔθνος.

Τὴν οὕτην δὲ τακτικὴν ἐτήρησε, μέχρι τῆς τελευταίας συνεδρίας. Ἀπεχώρει πάντοτε. Καὶ κάποιος συνάδελφός του ἠρώτα περιεργός:

— Μὰ ἀφοῦ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην συχνὰ πικρὰ ν' ἀποχωρῆ γιατί δὲν κάθεται σὲ τὸ ἀποχωρητήριόν του μόνον ἤλθε νὰ γίνῃ σύμβουλος;

Βούλγαροι καὶ Σέρβοι ἐρίζουν τώρα διαφιλονεικούντες τὴν δόξαν τοῦ τίς πρῶτος ἠγματοῖσε τὸν φρούραρχον Ἀδριανουπόλεως Σουκρὴ πασά. Οἱ Βούλγαροι ἰσχυρίζονται ὅτι τὸν ἔπιασαν ἀπ' τὸν γακὰ τὴν οἰγιμὴν ἀκριβῶς καθ' ἣν ἠορολεῖτο καταστρέφον τὰ ὄρηκα. Οἱ Σέρβοι ὁμως ἐξ ἄλλου διαβεβαίου διὰ τοῦ μάλλον ἐπισήμου τρόπου ὅτι εἰς αὐτοὺς πορευθῆ. Τέλος ὁ Σουκρὴ πασὰς εἰς τὰς δημοσιογραφικὰς του συνεντεύξεις προσπαθεῖ νὰ μὴ δυσωρεστήσῃ κανένα καὶ νὰ παραστήσῃ ἑαυτὸν παραδοθέντα καὶ εἰς τοὺς δύο, ὁμοῦ καὶ ταῦτοχροῦνας.

Καλὰ εἶχε σκεφθῆ ὁ κοῦμένος ν' ἀνατιναχθῆ με δυναμίτιδα καὶ νὰ γίνῃ κομμάτι! Ἔτσι ὁ καθεὶς θάπαινε ἀπ' ἕνα κομμάτι του καὶ θὰ μάλλων τὴν ὄραν σὸν μικρὰ παιδιὰ.

Οἱ στόλοι τῶν ἐξ Μεγάλων Δυνάμεων ἤρχησαν ἀπὸ τῆς προχθῆς τὸν φοβερὸν καὶ τρομερὸν ἀποκλεισμὸν τῶν λιμένων(!) τοῦ Μαυροβουνίου, ὄντων, ὡς γνωστὸν, 1 1/2 τὸν ἀριθμὸν. Τὸ γεγονός ἐξηγγέλη εἰς τὰ τετραπέρατα τοῦ κόσμου. Φαίνεται δ' ὅτι διὰ τὸ μέγα τοῦτο ἔργον δὲν ἐπαρκοῦν τ' ἀποσταλέντα 22 σκάφη καὶ διαρκῶς ἐξαγγέλλονται ἐκ τῶν πρωτεύουσῶν τῶν Μ. Δυνάμεων ἀποστολαί... ἐπισύρσων!

Ἐδῶ δὲ εἶναι ποῦ ἐφαρμόζεται ἡ πορομίᾳ «Σαράντα παλληκάρια φορτῶναι ἕνα γάδαρο καὶ πάλιν φανάζανε». Ἄλοι στήν μοναξιά.

Εἰς τὴν κηδείαν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου παρέστη κατὰ τὰ ἀθηναϊκὰ φύλλα καὶ ὁ κ. Μπούσιος, τοποθετηθεὶς ὁμως ἐν τῷ μητρο-

πολιτικῷ ναφ εἰς τὸν... γυναικωνίτην.

Ἄλλόκοτος ἀντίληψις τῶν Ἀθηναίων! Ἐμεῖς τὸν διώξαμε ἀπ' ἐδῶ διότι τὸν ἐθεωρήσαμε ὡς ἐπικίνδυνον εἰς τὴν ἀσφάλειαν τοῦ Κράτους. Ἐκεῖνοι ἐκεῖ τὸν θεωροῦν τὸσον ἀκίνδυνον ὅστε τὸν βάλανε καὶ στὸν γυναικωνίτην.

Πλήρης ὁμως χαρᾶς εἶναι αἱ κυρίαί μας καὶ ἰδίᾳ ἡ Φαναριώτισσες διὰ τὴν τοιαύτην τοποθέτησιν τοῦ Μπουσιού. Ὡς τελετάρχης κατὰ τὴν κηδείαν Ἰωακείμ τοῦ Γ' τὰς εἶχε ἐξοστρακίσῃ ἀπὸ τοῦ Πατριαρχικοῦ ναοῦ, ἀφῆσας κενὸν τὸν γυναικωνίτην. Τὸν ἐμμήθησαν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τὴν κηδείαν τοῦ Βασιλέως ἀλλὰ καὶ τὸν ἐγυναικοποίησαν. Καὶ ἡ Φαναριώτισσες τρίβουν με χαρὰν ἐκδικήσεως τὰς χεῖρας.

Οἱ Ἴταλοι στὰς νήσους θύουν καὶ ἀπολύουν. Τελευταίως συνέλαβον ἐν Ρόδῳ καὶ ἕνα ἱερεῖ, τὸν ὁποῖον ἀφοῦ ἐξυλοκόπησαν καὶ ρίψαντες τὸ καλυμμαῖκι τοῦ ἐποδοπάτησαν καὶ τὸν ἐφυλάκισαν εἰς τὰ ἐπι 24 ὄρας, κατόπιν τὸν ἀπέλυσαν με τὴν δικαιολογίαν τοῦ Ἀμέλιου: Λάθος γέννηκε! Γιαγνίς ὀλοῦ τζάνη! Προνόμιον τῶ-χοιμε μόνον ἔμεῖς ἐδῶ νὰ κάμνουμε τέτοια λάθη;

Ἐξήτησαν μάλιστα καὶ τὴν ἀνάκλησιν τοῦ μητροπολίτου Καρπάθου! Κι' αὐτὸ προνόμιον τὰχα τῶχοιμε;

Πανταχόθεν πλέον διεβεβαιόται ὅτι ἡ εἰρήνη εἶναι ἐγγύς, ἐγγύτατα. Ἡμεῖς εἶναι ἀλήθεια ὅτι δὲν τὴν βλέπομεν ἀκόμη. Τὴν ἀκούομε ὁμως ἀπὸ τῆς κανονικῆς ποῦ πέφτουν διαρκῶς στὰς Μέτρας. Ὁμολογουμένως ἐγγύτατα ἐφθάσε. Ἴσως μάλιστα συναφθῆ μεθαύριον δευτέραν ποῦ εἶναι καὶ . . . πρωταρχιλιὰ!

Ἐχιδινα.

ΣΑΪΤΙΕΣ

Εἰς τὴν διενέργειαν τοῦ ἐράνου τοῦ Ἀούλου τῶν Μητέρων μετέσχε τὴν παρελθούσαν κυριακὴν καὶ ὁ φίλος κ. Ἀνδρεάδης, τρέψας εἰς φυγὴν πολλοὺς καὶ ἰδία πολλὰς. Μολοντοὶ αἰ τελευταῖαι δὲν ἔχουν, εἶναι ἀλήθεια, κανένα λόγον νὰ τὸν... ἀποφεύγουν.

— Τὸ Σκοῖτιν δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὰς δεσποινίδας τοῦ ἐράνου νὰ εἰσελθουν μέου. Καὶ τὴν ἀπάντησιν τὴν ἔδωκε νέτην σκέτην.

— Καλὰ ὁμως ἔκαμε διότι ὁμολογουμένως δεσποινίδες δὲν ἔχουν τόπον . . . ἐκεῖ μέου.

— Νέα συμπλοκὴ τῶν συμμάχων μεταξύ των, αὐτὴν δὲ τὴν φορὰν εἰς τὰς Ἐλευθεράς. Μετὰ τὸ δικη τοὺς ἑλευθερωτικὸς γὰρ ὁ πόλεμος.

— Προσκαλεῖται διὰ τελευταίαν φορὰν τὸ Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων Τραπεζούντες νὰ κανονίσῃ τοὺς λογαριασμοὺς του μετὰ τὸ Ἐμπρὸς· γιατί θὰ τὸ βάλω μπρός.

— Κυκλοφορεῖ μεθαύριον τὸ 16ον φυλλάδιον τοῦ ἀρίστου περιοδικοῦ «Μουσική» πλήρες ὡς πάντοτε ὅλης καὶ μουσικῶν τεμαχίων ἐπικαίρων.

Βελλεβοῦλ.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ—ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΙΚΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΑΤΥΡΑΣ
ἐκδιδομένη καθ' ἑβδομάδα ἐν Κωνσταντινουπόλει
ὑπο **Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΑΔΟΥ** (ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΟΥΣ)

Γραφεία: Ἐν Γαλατῇ, Ἰσχυρολόγου Χάν, ἀριθ. 12-13.

ΟΡΟΙ ΕΤΗΣΙΑΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐνταῦθα γρ. 40, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 50, ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. 13

* Ὅρος ἀπαράβατος ἐγγραφῆς: Προπληρωμῇ.

Ἐναστον φύλλον 20 παράδες. Ἄρ. 246

Ἔτος πέμπτον ἀριθμοῦμεν
καὶ στήν Πόλιν κατοικοῦμεν

Διακόσια σαράντα καὶ ἑξή
καὶ τὸ αἷμα ποτάμι θά τρέξῃ

Ἐννηκῶσια δέκα τρία, κ' εἰκοστὴ μηνὸς Ἀπριλίῃ
κ' ἐπεδόθη περὶ κ' ἡ Νότα τῶν Δυνάμεων στήν Πόλιν

**Τέτοιο ἓνα ψάλλει ἔπος
στὸν Νικῆτα ὁ Γκιουζέπος.**

Βρὲ θεότρελλο τσαχτίνι,
γειτονεῖδιον λωλό,
μὲ τὰ σένα τί θά γείνη
δὲν μοῦ λές, παρακαλῶ;

Ἄπο συμβουλὰς δὲν παίρνεις,
δὲν φοβᾶσαι κ' ἀπειλὰς
κ' ἄνω κάτω πάντα φέρνεις
τῆς Εὐρώπης τὰς αὐλὰς.

Τόσος δὰ ἀτέναντί μας
μέγα κάμνεις σαματᾶ,
ἀψηφῶν καὶ τὸ σπαθί μας
καὶ τὰ πλοιά μας αὐτᾶ.

Σὲ προστάζουν ἔξ Δυνάμεις
μέσ' στήν Σκόδρα νὰ μὴ μιτῆς
ἀλλὰ πάλι σὺ τὸ κάμεις
κ' ἓνα γέροντα λυπεῖς.

Ἄπο νότες κ' οὐλιμᾶτα
δὲν σοῦ καίεται καρφί
δλα τᾶκαμε σαλᾶτα
ἢ γελοία σου μορφή.

Καὶ τὸν κάθε διπλωμάτη
ἀναγκάζεις, σερπειτό,

νὰ κοιμᾶται μ' ἓνα μάτι
καὶ μὲ τ' ἄλλο ἀνοικτό.

Νᾶνος σὺ πρὸ τῶν γιγάντων
τρῖεις δόντι νὰ τοὺς φῆς,
προκαλεῖς τὸν τρόμον πάντων
καὶ κανένα δὲν ψηφῆς.

Βρὲ ἀτίθασσο τσαχτίνι,
γειτονεῖδιον λωλό,
μὲ τὰ σένα τί θά γείνη,
δὲν μοῦ λές, παρακαλῶ;

Σ' ὑπουργοὺς σοφοὺς μου βάζεις
πονηρὴ τρικλοποδιὰ
καὶ μὲ τοῦτα ξελογιάξεις
τὰ δικὰ μου τὰ παιδιὰ.

Στὰ παράθυρα σκυμμένα
τὸ τί κάμνεις σεργιανοῦν;
τοὺς ἐπῆρες καὶ τὴν φρένα,
τοὺς ἐπῆρες καὶ τὸν νοῦν.

Καὶ τὰ κλέη σου τὰ μάγα
ἀντηχοῦσιν ἐπαράτως
εἰς σὸ Ἄγραμ, εἰς τὴν Πράγα
καὶ εἰς ὄλο μου τὸ Κράτος.

Κᾶνέ μου λοιπὸν τὴν χάρι,
γειτονά μου σκανδαλιάρη,

ν' αποσύρης απ' την Σκόδρα τὰ ξερά σου ὄσον τάχος.
 Γιατί ἂν διατάζουν ἄλλοι
 νὰ σοῦ σπάσουν τὸ κεφάλι,
 σὰ γεράματά μου τώρα σοῦ τὸ σπάζω καὶ μονάχος.

Ἐξ αἰτίας σου καὶ μόνον
 τόσα πλήθη λεγεῶνων
 ἔξη μῆρας καρτεροῦνε σὰ βονὰ καὶ σὰ λαγκάδια.
 Καὶ κοροῦνε τὰ σκυροῦνια
 μὰ καὶ τρῶνε μιλιοῦνια
 καὶ δὲν πρέπει νὰ γυρίσουν μὲ τὰ χέρια πίσω ἄδεια.

Ἄνοιξε λοιπὸν τὰ μάτια
 καὶ ξεκένωσε τὴν πόλι
 μὴ σὲ κάνουμε κομμάτια
 καὶ φρονιάζουν κ' οἱ Χαχόλοι.

Δὲν φοβοῦμαι μήτε Ρῶσο
 μήτε Γάλλο μήδ' Ἰγγλέζο...
 μὴ μὲ κάμης καὶ κοροῦσο
 γιατί ξέρεις πῶς δὲν παίζω
 κ' ἂν ἐμπλόφαρα ὡς τώρα, ἐμπλοφάρωζα γιατί
 δὲν ἐπίστευα ποῖέ μου νὰ σὲ δῶ καὶ νικητή.

Ἄλλὰ τώρα ποῦ στήν Σκόδρα, ἐν ἡμέρα Πασχαλιῶς,
 μπήκες μέσα κ' ἐν νικησίας κ' ἐν γελῶσας τὸν Ἐσάτη,
 νικητὴς δὲ σὺ ἐχρίσθης καὶ ἐκείνος βασιλεῦς,
 ἐξηριτέλως κανάγια, τὸν πεῖδ φῖνο διπλωμάτη.

Καὶ τὸ πρόσωπόν μου κρύπτων τῆς μεταρπίτες μου μαδῶ
 καὶ δὲν ξέρω τί νὰ φιάζω...
 ἔσκουμπήσου μὴ σὰν Καῖσαρ τὸν Ρουβίκωνα διαβῶ
 κ' ἀπ' τὴν Σκόδρα εὐ πετάζω.

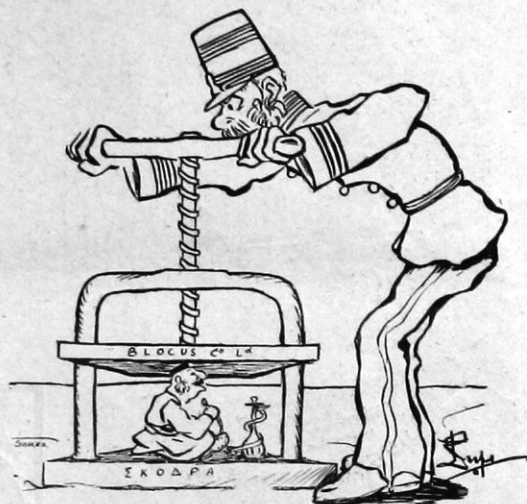
Κ2' Ὁ Νικητὴς ἀπαντᾷ στὸν Γκιουζέπο τὰ καὶ τὰ:

Εἰς τὴν Σκόδρα εἶμαι μέσα
 κ' ὅτι θέλεις τώρα κἄμε...
 φασκελῶνω τὰ κογκρέσσα
 καὶ κανένα δὲν φοβᾶμαι,
 φασκελῶνω δὲ κ' ἐσένα ποῦ μοῦ κάμνεις τὸν καμπόσο
 καὶ σὲ στέλλω νὰ γκαρίζης στὸν προστάτη μου τὸν Ρῶσο.

Δὲν σκοτίζομαι καθόλου
 ἂν μαδᾷς τὰ μεταρμετινῶνια
 ἀρηφῶ καὶ τὰ κανόνια
 τοῦ σιγατοῦ σου καὶ τοῦ στόλου
 κ' ἂν δὲν ἔχω γ'ὼ καρᾶβια στοῦ Δουλιτίνου τὸ λιμάνι,
 ἔχει ὁμως ὁ Χαχόλος καὶ αὐτό, θαρρῶ, μὲ φθάνει.

Μὴ τὸν ἄγριο μοῦ κάμης
 καὶ τ' αὐτί μου δὲν ἰδρώνει,
 ἄδικα τὸν κόπο χάνεις
 καὶ στὸν βρόντο πᾶν οἱ στόνοι
 ἐγὼ μένω καὶ θὰ μείνω
 ἔσπλωμένος σὰ μακάτια
 καὶ αἰτία θὲ νὰ γείνω
 νὰ γενήτε οεῖς κομμάτια.

Ἡ ΠΙΕΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΥ

— Ἡ ἐγὼ γέρασα πολὺ ἢ αὐτὸ τὸ κεφάλι εἶναι
 σκληρότερο κ' ἀπὸ πέτρα...

Ἰδρωσα, Γκιουζέπο γέρο,
 πῆρα κ' ἔδωκα καὶ μπέσσα
 ὡς ποῦ νὰ τὸ καταφέρω
 εἰς τὴν Σκόδρα νᾶμπω μέσα.
 Ἄλλὰ τώρα, μὰ ποῦ μπήκα
 κ' ἔδοκίμασα κ' ἐγὼ
 κατακτῆσεως τὴν γλύκα,
 βλάκας εἶμαι πειὰ νὰ βγῶ;

Ποῖος σᾶς εἶπε νὰ βιασθῆτε
 εἰς Κογκρέσο νὰ στρωθῆτε
 καὶ μονάχοι σας τῆς Σκόδρας νὰ ρυθμίσετε τὴν τύχη;
 Ποῖος σᾶς εἶπε νὰ μετροῦτε,
 ὃ γελῶσι διπλωμάται,
 τὸ πανὶ τὸ ἰδικὸ μου μὲ τὸν ἰδικὸ σας πῆχη;

Ὅταν πῖνατε οὐίσκου καὶ τσιγάρ' ἀπ' τὴν Χαβάνα
 εἰς τοῦ Γκρέβ τὸ σαλόνι
 τί τὰ θέλετε γὰ Σκόδρες καὶ γὰ ὄχθες τοῦ Βογιάνα
 νὰ μιλάτε, φαρμαρῶνοι,
 καὶ νὰ στέλλετε καρᾶβια στοῦ Δουλιτίνου τὸν λιμένα;...
 μπάς ροπήξατε κ' ἐμένα;

Διαρκοῖντος τοῦ πολέμου
 στήν χερσόνησον τοῦ Αἴμου
 πῶς ἐσεῖς ἀπὸ τὴν Λόντρα διενέμετε τὰς χώρας.
 Καὶ στὸν ἕνα καὶ στὸν ἄλλο
 δίδετε λουφῆ μεγάλο
 κ' ἀπεκλείετε τὴν Σκόδρα τῆς πτωχῆς μου Τσερναγῶρας;

Ἐξη μῆνες ὁ καυμένος
 ἔσκοτώθηκα γ' αὐτήρα
 κ' ἐπὶ τέλους κουρασμένος
 καὶ φροφῶν ἀπὸ τὴν πείρα
 μπήκα μέσα νὰ ἔσπλωσω στοῦ μπαμπᾶ μου τὰ χαλιὰ
 καὶ σῆς θέλετε νὰ φύγω πρὶν νὰ κάμω Πασχαλιὰ;

Η ΕΝΩΣΙΣ ΚΑΜΝΕΙ ΤΗΝ

ΔΥΝΑΜΙΝ... ΚΑΩΤΣΙΟΣΚΟΥΦΙ

— Δὲν σοῦ τῶλεγα, μπάρομπα Γκιουζέπο, νὰ μὴν τὰ μπλέξης μ' αὐτὰ τὰ τσαχπίνια;

Δὲν κουνῶ ἀπὸ ἴδω πέρα,
ἐνοῶ νὰ μείνω ἄρχων
δὲν μὲ σκιάζει ἡ φοβέρα
τῶν μεγάλων σὰς ναυόρχων,
γιατί δὲν μποροῦν τὰ Δοῦλῶσι νὰ συλλάβουν ἓνα νᾶνο
στὰ κατσάβραχα ἐπάνω.

Ἀπ' τὰ Μαῦρά μου τὰ Ὀρη
σὰς κυτιῶ σὺν φύλλους ὄλους,
φτύνω κάθε σὰς βατόρι
φτύνω κ' ὄλους σὰς τοὺς στόλους
μὰ καὶ πειὸ μικρὸ ἀπ' ὄλους ἀπ' ἐδῶ ἐπάνω βλέπω
σέ, τὸν Καίσαρα Γκιουζέτο.

Ὅσο ἔχω γ'ὸ προστάτη
τὸν κουμπᾶρό μου τὸν Τσᾶρο
μὲ μισὸ σὲ βλέπω μάτι
κ' ἀπ' τὴν Σκόδρα δὲν λασκάρω
κ' ἴν τὰ θωρηκτά σου στείλης ἀπ' ἐδῶ νὰ μ' ἀπελάσουν
χιλίαι βίντοια νὰ μὲ σέρονουν πάλιν δὲν θὰ μ' ἀποσιπάσουν.

Εἶμαι, μένω καὶ θὰ μείνω
καὶ κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ
ἀπ' ἐδῶ νὰ μὲ κουνήσῃ...
Κ' ἄντε κλάμου στὸ Λονδίνο
ποῦ σὲ ἄφηκε στὴν μέση
γὰ νὰ σὲ ἐξευτελίσῃ.

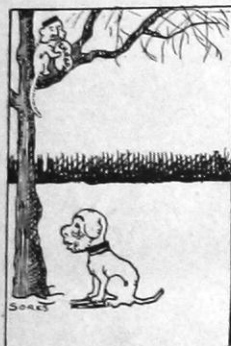
Εἶμαι νᾶνος, ἀλλὰ μένω
κ' ἀρρηφῶ τὸν ὑψηλὸ
καὶ στὸ χέρι μου κραδαίνω
τοῦ πολέμου τὸν δαυλὸ
ποῦ μπορεῖ, σινοῦ Γκιουζέτο,
νὰ σὲ κἀνὴ νὰ μικραίνης...
ὄτε μ' οἶκτο θὰ σὲ βλέπω
μὰ καὶ δὲν θὰ σ' ἐπιτρέτω
στὴν Βιέννη κᾶν νὰ μένης.

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Τὸ σχέδιον ὅπως αἱ Δυνάμεις ἐκπονήσωσι τὸ πρωτόκολλον τῆς εἰρήνης, οἱ δ' ἐμπόλεμοι κληθῶσι ἀπλῶς νὰ τὸ υπογράψωσι ἐγκατελήφθη. Ὑπερίσχυεν ἡ ἄλλη ἰδέα, ὅπως δηλαδὴ ἐπαναληφθῶσι αἱ ἄμεσοι μεταξὺ τῶν ἐμπολέμων διαπραγματεύσεις, τοῦθ' ὅπερ σημαίνει... καὶ τοῦ χρόνου. Διότι δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι κάθε λίγο καὶ λιγάκι τὰ δύο μέρη θὰ διίστανται, αἱ διαπραγματεύσεις θὰ διακόπτονται, αἱ Δυνάμεις θὰ ἐπεμβαίνουν συνδιαλλακτικῶς καὶ οἱ μῆνες θὰ καταρακυλοῦν εἰρηνικῶς μὲν, ἀλλὰ καὶ μὲ ἓν ἑκατομῦριον στρατοῦ ὑπὸ τὰ ὄπλα, ὁ ὁποῖος, μὲ τὰ ἐπερχόμενα κυνικά καύματα, κυριολεκτικῶς θὰ λυῶσῃ στὰ πόδια.

*

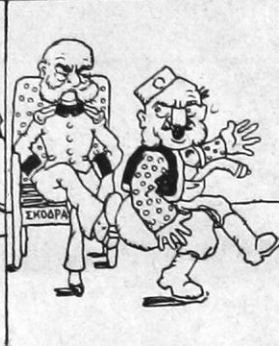
Μαζὺ μὲ τοὺς Βαλκανικοὺς θὰ λυῶνῃ στὰ πόδια καὶ ἡ Αὐστρία. Αὐτὴ, ἅμα ὡς εἶδε τὰ βαλκανικὰ νικόντα, ἔκρινε καλὸν νὰ διενεργήσῃ γενικὴν ἐπιστροφάτευσιν, σκοπὸς τῆς ὁποίας, ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων, ἦτο ἡ δημιουργία αὐτονόμου Ἀλβανίας. Ἡ Αὐστρία, ὡς γνωστόν, εἶναι Δύναμις περὶ πολλοῦ ποιουμένη τὰ δίκαια τῶν ἐθνοτήτων καὶ συνεπῶς ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἠδύνατο ν' ἀνεχθῆ νὰ

Το ζήτημα της Σκόδρας στήν εποχὴν τοῦ Αἰσώπου.

— Σή-τω σὺ νὰ καθήσω ἐγώ.
— Μὰ ἐγὼ εἶμαι περὶ γέροντος.

— Εἶσαι σὺ περὶ γέροντος ἄλλ' ἐγὼ εἶμαι περὶ γέροντος.

Ὁλόκληρον τὸ προεδρεῖον τῆς ληστροκτικῆς συμμορίας τοῦ "Ανω-Κάτω".

ὑπαχθῶσιν οἱ Ἀλβανοὶ εἰς ξένον ζυγόν, ἀδιάφορον ἂν τὸ ἥμισυ τῶν ὑπῆκων τῆς εἴνε ξενία ἐθνότητες καταδυναστεύονται. Τέτοιαν μέριμναν τῆς Αὐστρίας ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας μόνον ἀρβανίτικα κεφάλια μποροῦσαν νὰ τὴν χάσουν.

Ἐξέδωκε δὲ μέχρι τοῦδε ἡ Αὐστρία διὰ τὴν ἐπιστράτευσιν καὶ γὰρ τὰ μαβρία τὰ μάτια τῶν Ἀλβανῶν 850 ἑκατομῦρια κορονῶν, ποσὸν δηλαδὴ μὲ τὸ ὅποιον θὰ ἤδυνάτο νὰ ἐξαγοράσῃ ὄχι μόνον τὴν Σκόδραν ὅλην, ἀλλὰ καὶ τοὺς κατοικοὺς τῆς, ἂν καὶ τοὺς τελευταίους τούτους ἀπὸ ἐτῶν τοὺς εἴλενε. *ἐξηγορασμένους.*

Πρὸ τοιούτων πακτωλῶν χρυσοῦ ἢ καλλιτέρα τὴν σήμερον ἡμέραν ἐπιχείρησις εἶναι νὰ εἶναι τις Ἀλβανός. Ὁ Ἰσμηλ Κεμάλ βῆς τοῦλάχιστον ἕκαμεν, ὡς λέγουσιν, τὴν τύχην του. Δὲν προφθαίνει ὁ καυμένος νὰ τρέχῃ μίᾳ στήν Βιέννην καὶ μίᾳ στήν Ρώμην, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ ἔσχη καὶ τὴν σύνταξιν τὴν ὅποιαν ἐλάμβανε ἀπὸ τὸν Μαλλιέ ὡς πάλαι ποτὲ διοικητῆς Τριτολιτιδος.

Τώρα εὐρίσκειται εἰς Γαλλίαν, τὴν κατ' ἐξοχὴν πολεμίαν τῆς συστάσεως Ἀλβανικοῦ κράτους. Ἀλλὰ κατὰ μίαν τουρκικὴν παροιμίαν ὁ Ἀρβανίτης καὶ στήν κόλασιν αὐτὴν πηγαίνει εὐχαρίστως, ἀρκεῖ νὰ βῇ λουφές.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Σκόδρα ποῦ ἔπεσε, δὲν ἔπεσαν, ὡς φαίνεται, δι' ἄλλο τι, ἀλλὰ διότι ἔπεσε... παρὰς. Κατὰ τὰς ἀποκαλύψεις τῶν «Ταίμς» ἡ πόλις εἶχε τροφὰς καὶ πολεμοφόδια διὰ τρεῖς ἀκόμη ἐβδομάδας, προσηγήθησαν δὲ τῆς πτώσεως τις ὄχι τὸσον μάχι ἀποφασιστικαί, ὅσον μακρὰ καὶ ἀπόκρυφα πασσαλίγια. Κατὰ τὰ διαδιδόμενα ὁ Ἐσσαὶ πασὰς ἔλαβε 500000 φράγκων, τοῦθ' ὅπερ μαθὼν ὁ Ἰσμηλ Κεμάλ τὸ ἀπέκλεισε προδοσίαν. Ἰσως διότι τὰ βρήκε λίγα ἢ ἴσως διότι δὲν μετέσχε... τῶν διαπραγματεύσεων.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει πρόκειται περὶ τελείας καὶ κυριολεκτικωτάτης *παρὰ-δόσεως* τῆς πόλεως.

Τοῦτο ὅμως καθιστᾷ δυσκολώτερον τὴν ἐκκένωσιν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Νικητῆ. Ὁ ἄνθρωπος τὸν παρὰ του ἔδωκε, νὰ τὴν φάῃ θέλει. Θὰ πεισθῇ ὅμως, φαίνεται, νὸ τὴν ἐκκενώσῃ καὶ αὐτός. *Δυσκολεύεται* μὲν, ἀλλὰ μὲ μίαν δραστηριοτάτην διάλυσιν χρυσοῦ θὰ ἐπέλθῃ ἡ ἐκκένωσις.

Γίνεται ἤδη λόγος περὶ παροχῆς αὐτῷ ὑπὸ τύπον δανείου 30 ἑκατομμυρίων φράγκων. Θὰ τὰ δεχθῇ. Τὸ ν' ἀγοράσῃ τις καί τι μὲ μισὸ ἑκατομμύριον καὶ νὰ τὸ πωλῇ κατόπιν 30, εἶναι ὁμολογουμένως *χρυσὴ δουλειά.*

Ἄλλωστε μὴ λησμονῆτε ὅτι ὁ Νικητὴς ἐπιδίδει καὶ εἰς τὴν ποίησιν. Καὶ μὲ τέτοια *ἐκ-ποίησις* εἶναι σύμφωνος μὲν τὸν χαρακτῆρά του.

Τί θὰ γείνη ὅμως τώρα ὁ Ἐσσαὶ; Αὐτός, ἂν καὶ ἀποκηρυχθεὶς ἐντέθεν, ἀνεκήρυξε τὴν Ἀλβανίαν αὐτόνομον βασιλείον ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τῆς Τουρκίας, ἀνεκήρυξε δὲ καὶ ἐαυτὸν βασιλεῖα. Δὲν τὸν ἀνεγνώρισεν ὅμως ὁ Ἰσμηλ Κεμάλ, ὁ ἐπίσης αὐτοχειροῦ-

ντος κυβερνήτης τῆς Ἀλβανίας. Αὐτὸς ἐννοεῖ ἡγεμόνα τῆς ἐκλογῆς του διὰ νὰ τὸν χρίσῃ ὁ ἴδιος. Καὶ ἐπειδὴ ἡ χρίσις θὰ ἦγαί τι νέον διὰ τὴν Ἀλβανίαν, ἐξάπαντος θὰ χρεισθῇ ὁ Κεμάλ διὰ νὰ τὸν χρίσῃ *χρυσόν*. Δηλαδὴ ὅπως δίνῃ τὰ πειὸ πολλά.

Ἀπ' ἀρβανίτικη δὲ φλέβα φαίνεται νὰ βαστοῦν καὶ οἱ . . . ἐπιτροπὴ τῆς Παναγίας τοῦ Πέραν. Αὐτοὶ κατὰ τὰς μεγάλας τελετὰς τῆς Μ. Ἑβδομάδος καὶ τοῦ Πάσχα δὲν ἐπέτρεπον τὴν εἰσοδὸν εἰς τὸν σωλεῖα παρὰ μόνον εἰς τοὺς καταθέτοντας εἰς τὴν παλάμην τῶν ἐπιτρόπων... ἐν χρυσάκι.

Τὸ μέτρον ἀτέδωκε ἀμέτρητα χρυσάκια. Κ' ἐνθαρρυνθεῖσα ἡ ἐπιτροπὴ σκοπεύει ν' ἀναβιάσῃ προσεχῶς τὸ τίμημα τῆς εἰσοδου, ἴσως δ' ὡς τοῦ χρόνου θεασίση καὶ διακεκριμένας θέσεις ἐν τῷ σωλεῖᾳ ἡ κατασκευαὶ καὶ μερικὰ θεωρεῖα.

Ἐχθὴνα.

ΣΑΪΤΙΕΣ

Ἀντιρρόσωπος τῆς «Μαύρης Σπειράς» ἐν Μεροῖνι ἀνεκαλύφθη ὁ Παναγιώτης Ζεβράγλους ποῦ ἐλήστευσε καὶ ἔμεινα. Ἐπιστάται ἰδιαιτέρως ἡ προσοχὴ τῆς Τραπεζῆς ποῦ τὸν ἔχει ὑπάλληλον.

— Πληροφοροῦμαι ἐξ ἄλλου ὅτι ἡ Ἐταιρία τοῦ ἐν Τραπεζοῦντι «Πρακτορείου τῶν Ἐφημερίδων» μετετράπη εἰς ὁμόρρυθμον ληστροκτικὴν συμμορίαν μὲ λήστρογον τὸν κ. Στυλιανίδην. Καλὴν πρόσδον.

— Ἡ βουλγαρικὴ στρατιωτικὴ λογοκρισία ἐν Ἀδριανουπόλει ἔσβυσε μὲ οἰκινὴν μελάνην ἀπ' ὅλα τὰ φύλλα τοῦ ἐκεῖ ἐκδιδομένου «Ἐβρου» πάσαν μνείαν περὶ συμμετοχῆς τῶν Σέρβων εἰς τὴν ἄλωσιν τῆς πόλεως. Ἄν ἦτο στοὶ χέρις τῆς θὰ ἔσβυσε καὶ τὴν Σερβίαν ὁλόκληρον ἀπὸ τοῦ χάρτου.

— Τόσπον πολλὰ αὐγὰ ἠγόρασαν ἐφέτος εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ὥστε περιέσεισαν καὶ δὲν ξεύρουσιν τί νὰ τὰ κάμουν. Ἀπεφασίσθη νὰ τὰ μοιράσουν εἰς τοὺς πτωχοὺς. . . .

— Αὐριον θεατρικὴ παράστασις εἰς τὰ Ταταῦλα ὑπὲρ τοῦ Συστοίου τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Θὰ διδασθῇ ὁ «Μπάρμπα-Λινάρδος».

Βεελζεβούλ.

Ἄγγελια, χρονικὰ—κ' εὐθυμα κοινωνικά.

Πρέπει, πρεπει ὅλες κα' ὄλοι νὰ γνωρίζετε, χαῖροι, πῶς δὲν βρισκεται στήν Πόλι ἄλλο ἓνα μαγαζι

ποῦ νὰ ἐχθῇ σάν τοῦ Τιγγι ρούχα τόσον εὐθηνά μάθετέ το ἐπί τέλους γιὰ νὰ μὴν τὸ πῶ ξανά.

ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ "ΕΜΠΡΟΣ",

Οἱ 4 τόμοι τοῦ Ἐμπρός χρυσόδοτοι πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖά μας πρὸς 1 λίραν Ἀγγλίας. Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλονται ἐλευθεροὶ ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἀπαίτεται προπληρωμή.

Ἐπεύθυνος Κ. Γ. Μακρίδης

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ-ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΙΚΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΑΤΥΡΑΣ

ἐκδιδόμενη καθ' ἑβδομάδα ἐν Κωνσταντινουπόλει

ὑπο Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΔΟΥ (ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΟΥΣ)

Γραφεία: Ἐν Γαλατῇ, Ἰδρυτολόγιον Χάν, ἀριθ. 12-13.

ΟΡΟΙ ΕΤΗΣΙΑΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐνιαυθα γρ. 40, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 50, ἐν τῷ ἔξωτικῷ φρ. 13

Ἄσρος ἀπαράβατος ἐγγραφῆς: Προπληρωμή.

Ἐκαστον φύλλον 20 παραδες. Ἄρ. 248

Ἔτος πέμπτον ἀριθμοῦμεν
καὶ στήν Πόλιν κατοικοῦμεν

Διακόσια σαράντα κ' ὀκτώ
κ' ὑπνώττει γλυκὰ τὸ Μικτό

Ἐνηηκόσια δέκα τρία, τέσσαρες μῆνος τοῦ Μᾶν
κ' εἶρε τέλος κ' ἡ Ἀντορία ἕνα ψίζουλο νὰ φᾶν

Μεταξὺ Παντιᾶ κ' Ἄλλῃ ὁ τηλεγράφος μιλεῖ.

Α. Ἀπὸ τὴν Λόνιτρα στὸν Παντιᾶ, τὸν φίλον κ' ἀρ-
[κανιάση
ποῦ κάποιον φύλλον ἐμμετρον εἰς τὸ Σταμτοδὺλ συντάττει:
Ἐκ νέου ἀντιπροσώπος στήν Λόνιτρα ἔχω φθάσει
καὶ εἶδα, πάλιν βρὲ Παντιᾶ, τοῦ Σαίνζαμ τὸ παλάτι
δοῦν κατὰ Δεκέμβριον μὲ τοὺς ἔχθρους παρῆα
γὰ τὴν Ἀδριανουπόλιν τὰ λέγαμε ὁραῖα.

Ὅς ἐνθυμῆσαι βέβαια, ἐγὼ ζητοῦσα τότε
ἢ πόλις κτῆσις ἄμεσος τοῦ Κράτους μας νὰ μείνῃ,
μαζὺ μου δὲ φρονάζατε καὶ σεῖς οἱ πατριῶται
πὼς δίχως ταύτην δὲν μπορεῖ νὰ συναρθῆ εἰρήνη,
γιατ' ἔχει τάφους καὶ τζαμιά καὶ μενδρσοδέδες τόσους
ποῦ σεβασμὸν ἐνέπνευσαν πρὸ χρόνων καὶ στοὺς Ρώσους.

Ἄλλ' ἔκτοτε τὰ πράγματα ἐπῆραν ἄλλην ὄρι,
ἀλούσης δὲ τῆς πόλεως περίσσεψαν κ' οἱ τάφοι
καὶ κατορθώσας ὁ ἔχθρος τὸν βῆχα νὰ μᾶς κόψῃ
εἰς τὰ παλῆα παπούτσιον τὸν τὰ δικαῖά μας γράφει,
θωπεύων δὲ κ' ὁ Φερδινὰν τὸ κλασικὸ του μοῦσι
μηδὲ ριζᾶδες δέχεται γὰ τάφους πειὰ ν' ἀκούσῃ.

Τότε, κατὰ Δεκέμβριον, μιλοῦσαμε ἀκόμη
περὶ φρουρίων οἰσιμῶν κ' ἀνακαυχῆς στήν Λύσιον
κ' ἐντόνως ὑπεστήριξα τὴν ἰδική μου γνώμη
κ' ἐξήτουν κάποιον ἐντιμὸν τῶν ζητημάτων λύσιον.

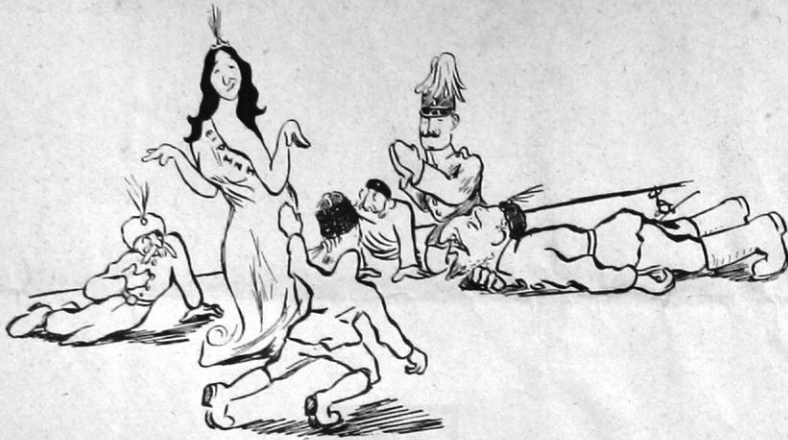
Μὰ τώρα πᾶν τὰ φρουρία, περὶντα ἕνα ἕνα,
πᾶν κ' οἱ στρατοὶ τῆς Λύσεως κ' οἱ τῆς Ἀνατολῆς
καὶ τὴν εἰρήνην δέχομαι, Παντιᾶ μου ὠμίμενα,
μὲ σύνορα ἀτέχοντα τῆς Πόλεως βολῆς!

Τότε, κατὰ Δεκέμβριον, δὲν μ' ἔφθαν ὁ Ἐργιῶνης
ἀλλ' οὔτε τὸ Δεδάγατς μηδὲ ἡ Γκιουμουλιτζινα,
μὰ νῦν κ' αὐτὰ τὰ παραυτὸ πρὸς χάριν τῆς εἰρήνης
καὶ γίνονται γὰ τούτην τοῦ κόσμου ἢ τζαριτζινα
καὶ ἔτι κ' ἂν μὲ δώκουνε, κἄν τὴν Τσορλοῦ μονάχη,
κἄν τῶν Στενῶν τὸ πέρασμα μὲ κάποιον μας νησί,
λιγὼ σὲ δυὸ ὁ φουκαρᾶς τὴν κυρτωμένη ράχι
καὶ λέγω: μὴ μερσῆ.

Τότε, κατὰ Δεκέμβριον, ζητοῦσα τοῦτα, τᾶλλα
ἴσως καὶ κᾶτι ἀπ' αὐτὰ μπορέσω νὰ φυλάξω,
μὰ νῦν τὰ πάντα φρότωσα στὸν πετεινὸν καβάλλα
καὶ πρέτομαι στὸ πρόσωπον τὸν Λάνερ νὰ κεντάξω,
ἀλλ' ἀτενίζω μοναχὰ μ' ἑλλίδια διακοιῶρη
τὸν Γκρεῖν καὶ τὸν Ἀσκουῖθ, ἴσως μοῦ κάμουν χάρι.

Μέσα στήν Λόνιτρα περπατῶ
μὲ τρίτιον τὸ κεμέρι
κ' ἀτηλησιμῆτος ἐπαυτῶ
διὰ μου τέως μέρη
κ' ἐκεῖνοι ποῦ μοῦ τὰκλειψαν μὲ βλέπουν καὶ γελοῦνε
καὶ δὲν μὲ ἔλεονε.

Οἱ τέως νᾶνοι γίγαντες γενήκανε ἐμπρός μου
κ' ἐγὼ ὁ γίγας γένηκα μερσοτὰ σ' αὐτοὺς μικρός,

Παῦσε περὶ τὰ νάζια, κοπελιὰ πανώρια,
καὶ μᾶς ἔχεις κάνει ὄλους μας βαπόρια.

περίγελος κατήγησα, βρὲ Παντελῆ, τοῦ κόσμου
καὶ τώρα ποῦ τὸ ἔννοιασά μετανῶσά πικρῶς
καὶ σκέπτομαι: Τί ἤθελα μὲ τόσους νὰ τὰ βάλλω
καὶ κάθε λιλιπούτειον νὰ κάμω ἴγώ μεγάλο;

Πλὴν γέγονεν ὃ γέγονε... Καὶ τώρα, ἀρκανάση,
ἀπ' τὰς Δυνάμεις κρέμονται οἱ νόμοι κ' οἱ προφήται,
σ' αὐτὰς ἀνέθεσα κ' ἐγὼ τὴν περαιτέρω δρᾶσι
γιατὶ μονάχα ἀπ' αὐτὰς ὁ γείτονας φοβεῖται
καὶ ὅπως θέλουνε αὐτὲς τὰ σύνορα χαράζει,
ἐμένα δὲ τὸν ἄμοιρο οὐδὲ μὲ λογαριάζει.

Σ' αὐτὴν τὴν Συνδιάσκεψιν ποῦ ἔστειλαν κ' ἐμένα
σπουδαῖον ἀντιμῶντισσον τοῦ Ἵψηλοῦ μας Κράτους
θὰ ἔβρω τὰ ζητήματα, Παντιᾶ, προλελυμένα
ἀπ' τοὺς μεγάλους καὶ τρανοὺς τῆς σφαιρας μας Πιλάτους,
ποῦ ἔχουν ὄλοι τῶν καρδιῶν ὡσεὶ ἀτέκτους βράχους
καὶ οὐτ' ἐμὲ θ' ἀκούσουνε ἄλλ' οὔτε τοὺς συμμάχους.

Στὴν πρώτη συνεδρίασιν ποῦ κατ' αὐτὰς θὰ γείνη
ἓνα στενόμακρο χαρτί ὁ Γκερέν θὰ μᾶς φέρῃ
ποῦ λέγεται, βρὲ Παντελῆ, προσωρινὴ εἰρήνη
καὶ ἐπισημῶς μᾶς τοιμητῶ τῆς Ρούμελης τὰ μέρη.
Κί ἐγὼ ἀέκων τε κ' ἐκὼν θὲ νὰ τὸ ὑπογράψω
χωρὶς νὰ μ' ἐπιτρέπεται γι' αὐτὸ μηδὲ νὰ κλάρω.

Τὰ παζαρολήκια τέλειωσαν
καὶ πλέον δὲν χρειάζονται,
ὄλοι στὰ πόδια ἔλυσαν
καὶ ὄλοι τώρα βιάζονται
ἐπιτοῦ τὸ στενόμακρο χαρτί νὰ ὑπογράψουν
καὶ ὅσα μᾶς ἐσοφροσαν ἀνάτως νὰ τὰ χάσουν.

"Ὅταν αὐτὸ ὑπογραφῆ,
ὁ πόλεμος τελειώνει,
κάθε κοιλιά θὲ νὰ τραφῆ
θὰ παύσουν πείνας στόνοι
καὶ θὰ κληθῆ, βρὲ Παντελῆ, τὸ Ἵψηλὸ Ντοβλέτι
νὰ σκάσῃ ὅσα κόστισε κ' αὐτὸ τὸ ζιαρέτι.

Αὐτὴν τὴν ὑψηλὴ τιμὴ
τοῦ νὰ μᾶς προσκαλέσουν
εἰς τὸ στενόμακρο χαρτί νὰ βάλλουμε μουχοῦρι,
τὸ κάμουν γιὰ τὴν πληρωμὴ,
τὸ κάμουν γιὰ νὰ δέσουν
τὸν γάδαρό μας πειὸ καλὰ στὸ διεθνὲς ἀχοῦρι,
νὰ τὸν προοπειταλώσουνε μὴν τύχη καὶ τοὺς φύγη
καὶ νέον τότε στήρουνε γιὰ τούτονα κυνήγι.

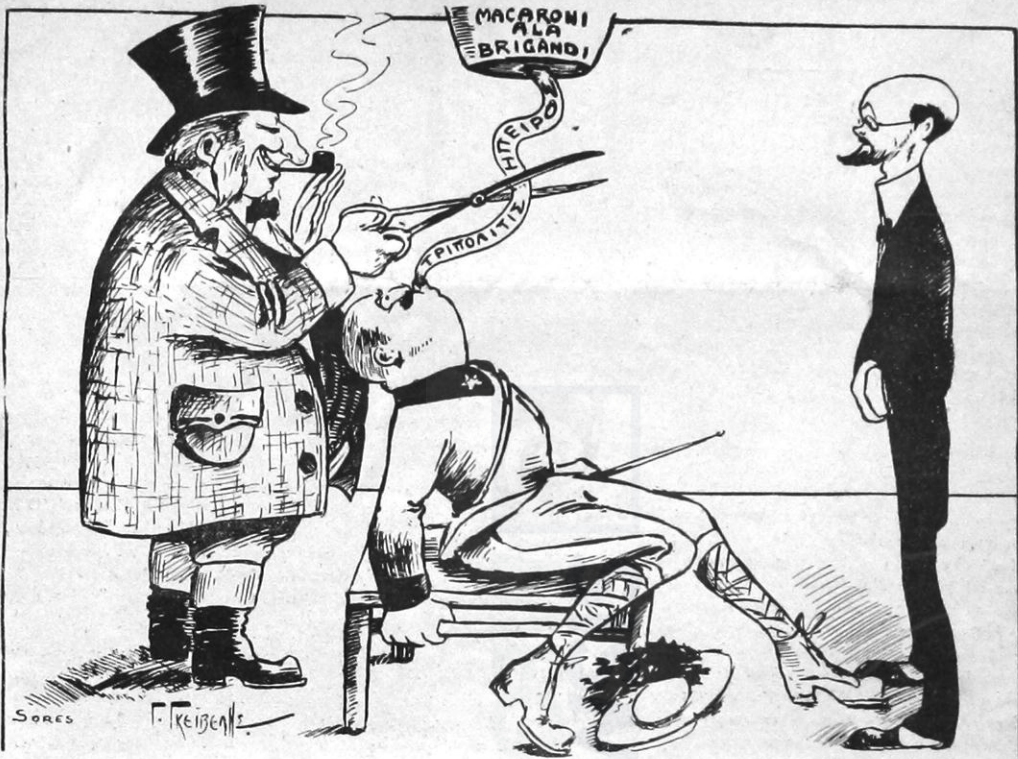
"Ὅταν λοιπὸν ὑπογραφῆ
τὸ ἔργον τοῦ Σιρ Γκερέν
καὶ ἡ εἰρήνη συναρθῆ
κ' ἀσφαλισθοῦν τὰ χερεῖ
τότε θ' ἀρχήσῃ, βρὲ Παντιᾶ, ἡ μεταξὺ λεγκάτων
ἀτέλειωτη κ' ἀπέραντη ἐκείνη φλυαρία
ποῦ περὶ πλείστον ἐν ταυτῶ θὰ συζητοῦν θεμάτων
χωρὶς νὰ μεταπίθεται ὁ βλάχος Μπατασαρία.

Γιὰ κάθε ἓνα ζήτημα καὶ δευτερεῖον ἔτι
γερός κανγῆς θὰ στήνεται κ' ἀμέτι μουαμέτι
θὰ τὸ ὑπερασπιζόμενον ἐγὼ μετὰ τοῦ Βλάχου.
Θὰ λέμ' ἐμεῖς, θὰ λέν' αὐτοὶ εἰδῶν λογιῶν μορίας,
κουνοῦπι θὰ τοὺς γίνεται ὁ Βλάχος Μπατασαρίας
καὶ θὰ συνεκστρατεύουμε κατὰ παντὸς συμμάχου.

Καὶ ὅταν θὰ βαρύνονται οἱ ἰσχυροὶ τῆς σφαιρας
ν' ἀκούνε τῆς μορίας μας ἐπὶ μακρὰς ἡμέρας
τότε, θαρῶ, στὸν διάβολο πεσκέσι θὰ μᾶς στέλλουν
Τότε θ' ἀποστομῶνουνε τὸν κάθε Μπατασαρία,
τότε θὰ λέν πῶς δυὸ καὶ δυὸ ἐν ὄλω κάμουν τρία
καὶ ὅλα τὰ προβλήματα θὰ λύνουν ὅπως θέλουν.

Εἰς ὅ,τι θὲν οἱ Σύμμαχοι ἐμεῖς θὰ λέμε ὄχι
κ' εἰς χεῖρας τῶν Δυνάμεων τὸ ζήτημα θ' ἀφίνεται,
ὅποτε καὶ θὰ μένωμεν οἱ ντελεγκὲ στὴν κόχη
καὶ ὅ,τι λένε οἱ κρηταί, ἐκεῖνο καὶ θὰ γίνεται.

Μαριονέττες θάμαστε σὲ τοῦτο τὸ Κογκρέσσον
καὶ σύνεδροι πραγματικοί, Παντιᾶ μου, ἄλλοι θάνα...

ΤΖΩΝ ΜΠΟΥΛΑ. — Φθάνει, πειά, θά στομαχιάσης. Κι' άλλος περιμένει νά φάη.

σ' αυτούς λουτιόν τὸ ἔρωμα μου κι' ἐγὼ θὰ τὸ προσδέσω
καὶ ἔπου θέλουνε αὐτοὶ ἄς πᾶν νὰ μὲ τραβᾶνε.

Αὐτὰ λουτιόν κι' ἐγὼ σκεφθεῖς,
Παντιᾶ μου παραλίπτα,
στὸν Γκρέν ἔτρεξα εἰθὺς
καὶ πονηρῶς τοῦ εἶπα:

Τζάνημ Γκρέν, ὁ τὸν μίτον
τῆς πολιτικῆς κρατῶν,
ὁ ἀπ' ἄλλους φίλους κρεῖττων
κι' ἀπ' τὸν Κάιζερ ἀτὼν,
ἔλα, τζάνημ, νὰ τὰ ποῦμε
ἓνα χέρι 'μεῖς καὶ 'μεῖς
καὶ λογαριασμοὺς νὰ δοῦμε
ποῦνα χρόνια ἐκκρεμεῖς.

Σὲ τοιαύτας περιστάσεις
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς ζάλης
τί, Σιὸ Γκρέν μου, θὰ χάσης
ἂν προστάτης μου προβάλῃς
καὶ κυττάξῃς ὅπως ὅπως,
δίχως νὰ σοῦ γένη κόπος,

τῆς μεγάλης μου τῆς ἡτιης νὰ μικραίνῃς τὴν ζήμια; ..
ἄντε, Γκρέν, κάνέ μὲ το καὶ σοῦ δίδω τὴν Οὐρμιά.

Τὶ θὰ σοῦ κοστῆσῃ τᾶχα
ἂν στὸν Δάνεφ πῆς τὸν χάχα

νὰ μὴ θέλῃ νὰ μᾶς πνίξῃ καὶ τὰ Μάλγαρα μ' οὐσοῦλι;
Καὶ σὲ τι θὰ ζημιώσης
ἂν τὴν Αἰνο δὲν τοῦ δώσης
κι' ἀντ' αὐτῆς ἐγὼ σοῦ δώσω γιὰ οἰγάλο τὴν Μουσοῦλη;

Κατὰ τι δὲν σὲ συμφέρει
ἂν τὸν Κρητὰ τὸν Λεφτέρη
δὲν ἀφήσης νὰ μᾶς πάρῃ κάθε ἓνα μας νησί;
Ἄν τὴν Χίο μᾶς γλυτώσης
καὶ τὴν Θάσο μόνον δώσης
κι' εἰς ἀντάλλαγμα ἐτοῦτου τὴν Βασσόρα πάρῃς σὺ;

Τὶ θὰ χάσης, βρεῖ χαβλία,
ἂν τοὺς φέξης δυσκοιλία
καὶ δὲν πῆς ποτὲ ἐκεῖνο τὸ πανίσχυρον 'Ολραῖ;
Καὶ ὁ Δάνεφ ὁ λιμάξης
τι μπορεῖ νὰ πῆ σὰν πάξης
ἓνα τμημα τῆς Βαγδάτης μὲ λιμένα τὸ Κοβαῖ;

Τέτοια ποῦ λὲς ἐλάλησα, βρεῖ Πανιελῆ, στὸν Γκρέν
κι' οἱ λόγοι μου τοῦ φάνησαν τὰ μάλιστα ὄρθαιοι
καὶ ἐν 'Ολραῖτε χάριεν μοῦ εἶπε γελαστίς:
τοῦθ' ὅπερ δλοφάνερα σημαίνει, βρεῖ χριστινῆ,
πῶς ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμή νὰ κλειθῇ ἡ εἰρήνη
ἐξάπαντος θὰ μᾶς σταθῇ προστάτης σεβαστός.

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Όδινεν υδρος και ετεκε μὴν! Ἡ μεγάλη και τρανή Αὐστροουγαρία, ὕστερα ἀπὸ τὸς τρομακτικὰς τῆς ἐπιστρατεύσεως και τὰς κτητοποιήσεις τῶν στόλων της και παρασκευὰς της πρὸς ἐκστρατείαν και τὰ καθημερινὰ της τελειόγραφα, ἐξέσπασεν ἐπὶ τέλους, καταλαβοῦσα... μίαν μικρὰν νησιδα εὐρισκομένην ἐντός τοῦ Δουνάβεως, τὸ περίφημον Ἀδὰ-Καλέ. Ἡ κατάληψις ἐγένετο ἀπὸ φόβον δῆθεν μήπως τὴν καταλάβουν οἱ Σέρβοι. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι ἔσπευσε νὰ προβῆ εἰς αὐτὴν ἡ Αὐστρία διὰ νὰ μὴ ἐξεχῶσιν τὴν τέχνην της και διὰ νὰ μὴ ἐξεπέση ὁλος διόλου ἡ φήμη της ὡς ἀρπακτικοῦ ὄρνεου.

Κατόπιν τῆς «επαγγελματικῆς» ταύτης ἀρπαγῆς πρέπει νὰ τροποποιήσῃ λίγο και τὸ σύμβολόν της: Ὁ ὄνυχος τοῦ διπλατοῦ της νὰ γείνουν τεραστίων διαστάσεων, πῆριξ δὲ τῶν κεφαλῶν νὰ γραφῆ ἡ ρήτρα: Μάζευε κ' ἄ, ἦν' και ρώγες.

Εἶναι δὲ τὸ Ἀδὰ Καλέ ἐν μικρῷ και χαριτωμένον νησάκι, περιβρεχόμενον ἀπὸ τὰ γολανὰ κύματα τοῦ Δουνάβεως και κατάρχυνον ἀπὸ τριανταφυλλίης. Κατὰ τὴν σύναψιν της συνθήκης τοῦ Βερολίνου ἐξέχασαν οἱ συντάκται της νὰ τὸ ὀνοματίσουν. Καὶ ἔκτοτε ἔμεινε ἀμφοισθητόμενον μεταξὺ τῆς Οὐγγαρίας, τῆς Σερβίας και τῆς Τουρκίας. Οἱ κάτοικοι τῆς νησίδος, μουσουλμάνοι ὄλοι, ἔμεινον ἀπὸ τότε ἀνενόχλητοι. Ναι μὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ εἰς οὐγγρος ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς μετὰ δύο χωροφυλάκων και ἐνὸς τελωνοφύλακος, ὑπῆρχον ὅμως και τοῦρκοι ζαπιτιδες και μουφτῆς και χότζας και ταποῦ μεμοῦρης και μόνον σκόλλα τῆς Μαχσουσὲ ἔλειπε διὰ νὰ συμπληρωθῆ ἡ ὅλη εἰκόνα. Μὲ τὴν ἐπίσημον τώρα προσάρτησιν και τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Μουφτῆ, διαμαρτυρηθέντος δι' αὐτὴν, χάσιν ὁ Δούναβις μίαν ζώσαν ἀναμνηστικὴν εἰκόνα, προσαρτῆ δὲ τέλος και ἡ Αὐστρία κατὰ ἀπὸ τὴν ἀγαπημένην της Ἀνατολήν, ἔστω και μὰ φρούτχα γάματος γιὰ παρηγοριά.

Αἱ μεταξὺ τῶν συμμάχων συμπλοκαὶ ὀλονεν πληθύνονται και ἐπεκτείνονται. Οἱ Βούλγαροι, μὰ ποῦ φθάσανε ἔως τὴν θάλασσαν, ἔννοοῦν νὰ τὰ κάμουν θάλασσα. Ἐπιτίθενται παντοῦ σάν λυσισαμένα σκυλλιά και προσπαθοῦν ν' ἀρπάξουν κ' αὐτοὶ ὅτι μπορέσουν. Κόπηκαν δεῦτεροι ἀστριακοὶ. Καὶ δὲν ἔχουν ἀδικον οἱ λοχυροὶ ζόμενοι διὰ τὴν Βουλγαρία ἀποκλίνει μᾶλλον πρὸς τὴν Αὐστρίαν. Ἄλλως τε και ὁ Φερδινάνδος εἶναι ἀστριακὸς πρίγκηψ και συνεπὼς... ἀπὸ ποῦ 'σαι κλαναράκι ἀπ' ἐκείνου τὸ δενδράκι.

Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν εὐδοοῦνται και πολὺ αἱ ἀρπακτικαὶ ἐπιχειρήσεις των στὴν περιοχὴν Παγγαίου. Πῆγαν ν' ἀρπάξουν τὴν Νιγρίταν και... τὴν ἀρπαξαν. Πῆγαν ν' ἀρπάξουν τώρα τὰς Ἐλευθεράς και τὴν ἐνανόπαζαν. Ἄν πᾶν ἡ δουλεῖθ ἔτσι φόβος ὑπάρχει διὰ τὸν Φερδινάνδον μήπως ἀπὸ θαλασσινὸς ποῦ ὄνειρευθήκε νὰ γείνη δὲν μείνει στὰ στενὰ και Καβαλλί-ἀργε.

Τὸ περιεργον δ' εἶναι ὅτι, ὕστερα ἀπὸ κάθε σπαλιόρα ποῦ τρώγουν ἐκεῖ οἱ περίφημοι αὐτοὶ τροπατοῖχοι, συμπυλνόνονται μὲ τοὺς κωπημάληδες των και ἔννοοῦν σόνει και καλά νὰ συνταχθῆ και πρωτοκόλλων. Οἱ Ἕλληνες πολὺ εὐχαρίστως τοὺς δίδουν ἐκάστοτε αὐτὰ τὰ προτοκόλλα, ποῦ νὰ ἔλθῃ ἡ στιγμή νὰ τοὺς τρέψουν εἰς φυγὴν και ἔτσι νὰ τοὺς δώσουν και πιστόκωλα.

Κατὰ περιεργον δὲ σύμπτωσιν αἱ συμπλοκαὶ αὐταὶ τῶν σταυροφόρων τοῦ ἑλευθερωτικοῦ ἀγώνος γίνονται εἰς τὰς Ἐλευθεράς. Μὰ τὸς παίρνουν οἱ Βούλγαροι μὰ, τὸς παίρνουν οἱ Ἕλληνες. Καὶ τραβοῦν τὸν διάβολο των οἱ κάτοικοι τῶν Ἐλευθερῶν, μὴ βλέποντες τὴν ὥρα πότε θὰ ἑλευθερωθοῦν κ' ἀπ' τοὺς δύο, χαραιοσμένους ἐκεῖ οὐδέτερος ζώνης.

Μὲ τοὺς Βουλγάρους τοῦλάχιστον ὡς ἑλευθερωτὰς συμφέρον των Ἐλευθερῶν και τῶν ἑλευθεριῶν εἶναι νὰ μείνουν οὐδέτεροι.

Ὡς νὰ μὴ ἴσκουν δὲ οἱ Βούλγαροι ἔχει ἡ Ἑλλάς και τοὺς Ἴταλοὺς. Δὲν ἔννοοῦν αὐτοὶ νὰ περιεῖθῃ εἰς χεῖρας τοῦ ἑλληνικοῦ

Βασιλείου τὸ στενὸν τῆς Κερκύρας, διότι τὸ στενὸν τότε τοῦ Ὀτράκου θὰ τὰ εὐρῆ στενά.

Αὐτοὶ οἱ Ἴταλοὶ ὄλο μὲ στενά καταγίνονται. Ἐπὶ ἔν ἔτος ἐπαδεύοντο πρὸ των Στενῶν τοῦ Ἑλλησπόντου. Τώρα βρῆκαν και καταγίνονται μ' ἄλλα στενά. Πολὺ στενοκέφαλοι φαίνονται.

Ἀπὸ χάριν ὅμως πάντοτε πρὸς τὴν ἀδελφὴν Ἑλλάδα ἐδέχθησαν νὰ τροποποιήσουν κάπως τὸ ἀρχικὸν των σχέδιον περὶ των ἡπειρωτικῶν ἀκτῶν. Καὶ ἀρχὰς ἤθελαν νὰ ἐκταθῆ ἡ Ἑλλάς ἔως τὰς ἐκβολὰς τοῦ Θυάμυδος. Κατόπιν τὴν ἀφήκαν ν' ἀναβῆ λίγο παραπάνω, μέχρι τῆς Σαγιαδάς. Τελευταίως δὲ, ἀπὸ μεγάλην πόντοτε χάριν, τὴν ἀνεβίβασαν μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Στόλου. Καὶ στυλώθησαν πλέον ἐκεῖ, μὴ ἐπιτρέποντες τὴν παραιτέω ἐπέκτασιν ἐπ' ἀπειλῆ στυλέτου. Καὶ οἱ Ἄγγλοι, οἱ παρακολουθοῦντες τὴν θρασείαν αὐτὴν ἀναστηλάων τὸ Ἴταλικὸν νετο, ἔσπευσαν πολὺ δικαίως νὰ τοὺς στηλητεύσουν κ' αὐτοὶ.

Ἡ προσωρινὴ ἀλβανικὴ κυβερνήσις διέρχεται ἀναμφιβόλως... κυβερνητικὴν κρίσιν Ὁ πρόεδρος της ταξειδεύει, λαβῶν πρὸς τοῦτο πιστωσιν 1000 λιρῶν. Μαζὺ του ταξειδεύει και ὁ ὑπουργὸς των οικονομικῶν, κουβαλῶν τὸ ταμειον τοῦ Κράτους. Ὁ ὑπουργὸς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας ἰώκωφες λάσπη... δι' ἀσφάλειάν του. Ὁ ὑπουργὸς των ὁδῶν ἐτρέπατ τὴν μόνην ἐν Ἀλβανίᾳ εὐθαρῶν ὁδῶν, τὴν ἄγουσαν δηλαδὴ εἰς τὰς αἰωνίους μονίας. Οἱ ἄλλοι ὑπουργοὶ γιὰ καλὸ και γιὰ κακὸ ἰώκωσαν κ' αὐτοὶ στὴν Ἰταλίαν. Καὶ τὸ νεογέννητον βασιλεῖον κυβερνᾶται τώρα ἐξ Ἰταλίας. Ὁ ἔδει δεῖξαι.

Ἡ ἔφετεινὴ λογοδοσία τῆς Κεντρικῆς Ἐφορίας Σταυροδρομίου ἀνομολογεῖ τὴν ἀθλίαν οικονομικὴν θέσιν τῆς κοινότητος. Καὶ πρὸς βελτίωσιν των σχολῶν της προτείνει τὴν ἐκποίηση μερικῶν προσοδοφόρων κτημάτων. Πρωτιμότερα θὰ ἴησιν κατ' ἔμ ἡ ἐκπύσις μερικῶν πετυχημένων και παχυκοιλάρων ἐπιτρόπων.

Κλαίει δὲ και δῶδεται ἡ Κεντρικὴ διότι ἐφέτος ἠλαττώθησαν αἱ εἰσπράξεις ἐκ των κηδεύων και ἐκ τῆς πωλήσεως φερέτρων! Μωρὲ Ἐφορία! Ἄλλ' ὁποσδήποτε τὸ νὰ θρηγῆ διότι δὲν μᾶς ἐκήδευσεν ὄλους, σημειον ἀσφαλὲς ὅτι κῆδεται των τῆς Κοινότητος.

Ἐχίονα.

ΣΑΪΤΙΕΣ

Τὸ πρῶτον βουλγαρικὸν πολεμικὸν σκάφος τοῦ Αἰγαίου πῆγε φουῖτο, δῶσαν τὸ ὑπόδειγμα τῆς ἐθελουσίας: και εἶθε ἡ μέλλουσα θαλασσοκράτειρά Βουλγαρία νὰ ἐξακολουθήσῃ βαίνουσα ἐπὶ τὰ ἴχνη αὐτοῦ.

— Ἐν ἀτόπιον τοῦ Παντολέοντος δὲν ἐπετράθη νὰ προσεγγισθῆ εἰς Δεδεάγιας διότι κατὰ τὸ ταξειδιον ἀπέθανε κάποιος ἐπιβάτης ἐκ λύσεως. Βοήθηθηκαν οἱ Βούλγαροι μήπως κολλήσουν ἀπὸ τὸ νόσημα. Βούλγαροι νὰ φοβοῦνται μήπως κολλήσουν ἀπ' ἄλλους λύσαν!...

— Ὁ ἐν Μερίνη κ. Παναγιώτης Ζοβιάουλου ἐκάνοιςε τοὺς μετὰ τοῦ «Ἐμπερὸς» λογαριαμοὺς του.

— Ἀγριον ἐκλεκτὴ καλλιτεχνικὴ παράστασις ἐν τῇ «Γαλλικῇ Ἐνώσει» τῆ συμπράξει τοῦ βαθυφώνου κ. Ι. Κατοζᾶ και τοῦ δραματικοῦ Θιάσου Κ. Βασιλειάδου. Θὰ διδαχθῆ ὁ Κλέτης δρᾶμα διδασκικώτατον διὰ τὴν... σύνταξιν τοῦ Ἄνω-Κάτω.

— Καὶ τὴν προσοχὴν Παρασκεῖν ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ ὄραια καλλιτεχνικὴ παράστασις ὑπὸ Ὀμίλου Ἐρασιτεχνῶν.

— Ἡ ἐξεδόθη και κυκλοφορεῖ τὸ 17ον φυλλάδιον τῆς «Μουσικῆς» τὸ λαμπρὸν τοῦτο περιοδικόν, ἐδραιωθὲν πλέον κατακτῆ ὁσημέραι ἔδαφος και ἐκτίμησιν δικαίαν.

Βεζλ(εβούλ).

'Αγγελία, χρονικὰ—κ' εὐθυμα κοινωμικὰ.

Πρέπει, πρέπει ὄλες κ' ὄλοι νὰ γνωρίζετε, χαζοί, πὼς δὲν βροῖσεται στὴν Πόλι ἄλλο ἓνα μαγαζὶ ποῦ νὰ ἔχῃ σάν τὸν Τίριγγι ρούχα τόσοσιν εὐθιμὰ μὰτέτε τοῦ ἐπὶ τέλους γιὰ νὰ μὴν τὸ πὼ ξενά.

Ἐπεὶ οὖνος Κ. Γ. Μακρίδης

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ—ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΙΚΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΑΤΥΡΑΣ
 ἐκδομένη καθ' ἑβδομάδα ἐν Κωνσταντινουπόλει
 ὑπο Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΔΟΥ (ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΟΥΣ)

Γραφεία: Ἐν Γαλατῇ, Ἰσχυρλόγλου Χάν, ἀριθ. 12-13.

ΟΡΟΙ ΕΤΗΣΙΑΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐνταῦθα γρ. 40, ἐν ταῖς ἑποχαῖς 50, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 3

* Ὅρος ἀπαράβατος ἑγγραφῆς: Προπληρωμῆ

Ἐκαστον φύλλον 20 παράδες. Ἄρ. 251

Ἔτος πέμπτον ἀριθμοῦμεν
 καὶ στήν Πόλι κατοικοῦμεν

Διακόσια πενήντα καὶ ἓνα
 κ' ὡς πληρώνομε γυν τὰ σπασμένα

Ἐννηκῶσι δέκα τρία, εἰκοσὴ καὶ πέμπτη Μῆν
 κ' ἡ κεφάλαι τοῦ κύρι Δάνεφ ὄλο σχέδια γεννάει

Πῶς ἀγγέλλει τὴν εἰρήνην στὸν Παντιᾶ του τὸν χριστινῆ.

Α. Ἐπεῖγον τηλεγράφημα, Παντιᾶ μου, σ' ἀπευθύνω
 καὶ πρὸς ζουρνᾶ καὶ ταμπουρᾶ
 σοῦ ἐξαγγέλλω μὲ χαρὰ
 πῶς σήμερα, δεκαεπτὰ τοῦ Μῆν, ἐν Λονδίνω,
 αἰσίως ὑπεγράφημε μὲ τοὺς ἐχθροὺς εἰρήνην,
 εἰρήνην Ἀνταλκίδειον τὴν τρισκαταραμένην
 ποῦ μὰ λωρίδα μοναχὰ τῆς Θράκης μᾶς ἀφίνει
 κ' αὐτήνα ἀκαθόριστον καὶ ἀμφοσθιτουμένην.

Ἐκεῖ ποῦ παζαρεύαμε σὰν τοῦ τσαροῦ Ἑβραῖοι
 κ' ὁ ἓνας δέκα ζήταγε κ' ὁ ἄλλος ἕδι' ἓνα
 «γκόντεμ» ἐξαίφνης κραίγασε ἐξοργισθεὶς ὁ Γκρέν
 κ' ἀμέσως ὄλο πῆραμε σὸ χέρι μᾶς τὴν πέννα
 καὶ βάλामε ὑπογραφή χωρὶς κανεὶς νὰ πῆ τι
 κατὰ τὸ πῶς ὁ θυμωθεὶς Ἰγγλέζος τὸ ἀπίπτει.

Χωρὶς πολλὰς ἀβρότητες, ἀλλὰ σχεδὸν μὲ ζόρι,
 χωρὶς παζάρια καὶ φωνές, ἀλλὰ μετὰ σιγῆς,
 ἐγένοντο ἀποδεκτοὶ οἱ τῆς εἰρήνης ὅροι
 κατὰ τὸ πῶς θέλαγε οἱ ἰσχυροὶ τῆς Γῆς.

Καὶ ἠτημένοι τε καὶ μὴ
 ἐπέκωψαν σὸν Γκρέν
 καὶ στήν Ἰγγλέζικη πυγμῇ
 ποῦ σεβασμὸ ἐμπνέει.

Γκόντεμ μᾶς εἶπεν ἐν ὄργῃ,
 Γκόντεμ καὶ ἐξοργίσθη

κ' ὑπὸ τοὺς πόδας μᾶς ἡ γῆ
 ἐκ βάθρων συνεσείσθη.

Γκόντεμ καὶ πᾶνε πέταξαν σιερίες, νησιά, πελάγη,
 Γκόντεμ καὶ πᾶσα ἐνστασις σὰν φουσκὰ διεραράγη.

Γκόντεμ ὁ Ζεὺς βρονχίσθηκε
 κ' ἐσούφρωσε τὴν μουρῆ
 ποῦ κ' ὁ Ρωμηὸς φοβήθηκε
 καὶ ἔβαλε μουχοῦρι,

Γκόντεμ καὶ τὰ πρωτόκολλα ἐμείνανε σὸ ῥάφι
 καὶ τ' ἀρχικὸν τὸ σχέδιον ὡς εἶχεν ὑπεγράφη.

Γκόντεμ μᾶς εἶπε μὲ θυμὸ
 καὶ φόβον συνεσθήθημεν
 γκόντεμ καὶ καὶ σὸν Ρωμηὸ
 ποῦ λόγους ὑπεσχέθημεν
 γκόντεμ καὶ μεῖς τοῦ εἶπαμε τοῦτέστι τὸ ξεχάσαμε
 καὶ ἔτσι τὸν γελάσαμε.

Μὲ ἓνα γκόντεμ τρομερὸν
 ἀπ' ἄγγελον σιαρόνας
 ἀπειστερήθημεν μερὸν
 ποῦ τᾶχαμε αἰῶνας.

Μ' ἓνα χαρτὶ στενόμακρο ποῦ ἄλλοι τὸ συντάξαν
 καὶ μὲ μίαν τζιφρα μόνον
 νομοὶ τοῦ Κράτους πλοῦσιοι κάμαν φτερά καὶ πέταξαν
 σὰ χέρια τῶν γειτόνων
 κ' ἀπὸ νομοὶ σὲ μὰ σιγμῇ
 γενήγαγε, Παντιᾶ, νομῆ.

ΚΩΜΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

'Από τὰ ἐκτελεσθέντα γεγονότα.

Αδυστήρην καὶ πάλιν θά τηρήσουν οὐδετερότητα.

— 'Αμάν, μαζί μου ἴλα, σοῦ μου.

Κλάψε, Παντιῶ, τὴν Ροῦμελη, τὴν Ἡπειρὸν τὴν Θράκη,
κλάψε καὶ τοὺς ἐρίζοντας γιὰ τὴν διανομὴ
γιατὶ κ' ἡ συμμαχία των μ' αὐτὴν θά γείνη ράκη
καὶ ἀπὸ σύμμαχοι ἐχθροὶ θά γείνουν στὴν στιγμῇ.

Ναὶ μὲν φίλια διαρκῆς κ' εἰρήνη ὑπεγράφη,
ἀλλὰ καὶ πόλεμος δεινὸς οὐ λίγο θε' ἀρχίσῃ
καὶ ὅσο αἷμα ἔχρσα σ' ἐκεῖνα τὰ ἐδάφη
τόσο καὶ κάθε σύμμαχος γιὰ τοῦτα θε' νὰ χύσῃ
κ' ἐγὼ ποῦ τώρα ἔγραφα γιὰ κέφι των θναία
τότε μὲ κέφι θά κυτῶ τὴν αἱματοχυσία.

'Εκείνοι μὲ ξεκλήρισαν,
μὲ βγάλαν ἀπ' τὴν μέση,
ἀλλὰ κ' ἀμέσως ἤρσαν
γιὰ τὴν δικὴ μου θέσι

κ' ἀπὸ τὴν Θράκη στέλλονται στρατεύματα ἐν τάχει
πανέτοιμα σὲ ἀλλοποῦ νὰ φροταθοῦνε ράκη.

Τώρα ἐμφύλιος, Παντιῶ, θ' ἀρχίσῃ σπαραγμὸς,
τώρα θά σκοῦζονε ἀμάν τ' ἀνήμερα θηρία
τώρα θά βρῶν ἐδικαίωσιν θημάτων στεναγμὸς
κ' οἱ δημοὶ των θάβρουνε κ' αὐτοὶ τὴν τιμωρία.

Πρέπει ὅμως νὰ γνωρίζῃς, Παντελῆ μου, καφαντάρη,
πῶς οἱ μέγχι χθὲς ἐχθροὶ μου οὐρανὸν κινοῦν καὶ γῆ
καὶ ἐρίζουν πρὸς ἀλλήλους ποῦς γιὰ φίλο θά μὲ πάρῃ
στὸν μεγάλο τὸν ἀγῶνα π' ἀσφαλῶς θά ἐκτραγῆ.

'Ο καθένας βοηθὸ τον μὲ ζητεῖ φιοῦ-φιοῦ
ἄλλοι τώρα ἐθεδιάζουν τὸν γενναῖο τὸν στρατὸ μου
κ' ὁ καθεὶς πρὸ τῶν ποδῶν μου εὐτελὸς μ' ἐκλιταρεῖ
καὶ δακρύων λικιτεύει νὰ τὸν κάμω σύμμαχό μου.

Σέρβοι, Ἕλληνες, Βουλγάροι
σοῦζα στέκουν ἄλλοι μπρὸς μου,
ἐρωτύλωσ μὲ κοριτάρει
κάθε χθεσινὸς ἐχθρὸς μου
καὶ λαγὸς μὲ πετραχίλια ὁ καθένας των μὲ τάζει
καὶ σὲ περασμὸ μὲ βάζει.

'Απ' ἐκεῖνα πῶχρον πάρει κ' ἀπὸ ὅσα δὲν ἐπῆραν
καὶ ἕκαστος μοῦ δίνει σύμμαχό του νὰ μὲ κάη,
ἄλλος τὸν Παλαυλόγρον μοῦ ἀφίνει τὴν πορφύραν,
ἄλλος νήσους μοῦ χαρίζει ποῦ τὰς ἔχουν Ἰταλιάνοι

κ' ὄλοι τέλος προσπαθοῦνε νὰ μὲ πάρουνε γιὰ φίλον,
κλωποσοκοῦφι νὰ μὲ κάνουν νὰ μὲ ρίχνουν κατ' ἀλλήλων.

Σὰν ἐπαίται ὄλοι κλαίγουν
καὶ τὴν χεῖρά των μου τείνουν
μὰ κ' οὐδὲν σαφὲς μοῦ λέγουν
οὔτε τι σ' ἀλήθεια δίνουν

ὁ δὲ Δάνεφ, πειδ κουρνάζος ἀπ' τοὺς ἄλλους, προσπαθεῖ
μ' ἀνεμώλια λογάκια καὶ μὲ χάπια Μπαρμπαλέξη
νὰ μὲ πείσῃ ν' ἀνασῶω ἀπ' τὴν θήκη τὸ σπαθί
καὶ στὸν πόλεμο π' ἀρχίζει ὁσονοῦτω νὰ μὲ μπλέξῃ.

Τὶ νὰ κάμω δὲν γνωρίζω...
κάθουμαι καὶ τοὺς κυτῶζω,
βλέπω τὸν ρομηδὸ κ' ἀφρίζω,
βλέπω Βούλγαρο καὶ σκάζω

καὶ δὲν ξέρω μετὰ τίνας ἀπ' τοὺς δυὸ νὰ συμμαχήσω,
ποῖόν νὰ σφάξω πρῶτα πρῶτα καὶ ποῖον δεῦτερο ν' ἀφίσω.

Καὶ τοὺς δυὸ τοὺς ἔχω ἄχι,
ἴδιοι εἶναι, δολοφόνει,
μ' ἔκανε ὁ ἕνας σιῶχη
μ' ἔκανε ὁ ἄλλος σκόνη.

κ' εὐχαρίστως θά ἐπέθουν ταυτοχρόνως καὶ τοὺς δυὸ
κρεμασμένους νὰ τοὺς 'διδῶ.

'Αλλὰ ποῖὸ συμφέρει τώρα, καφαντάρη Παντελῆ;

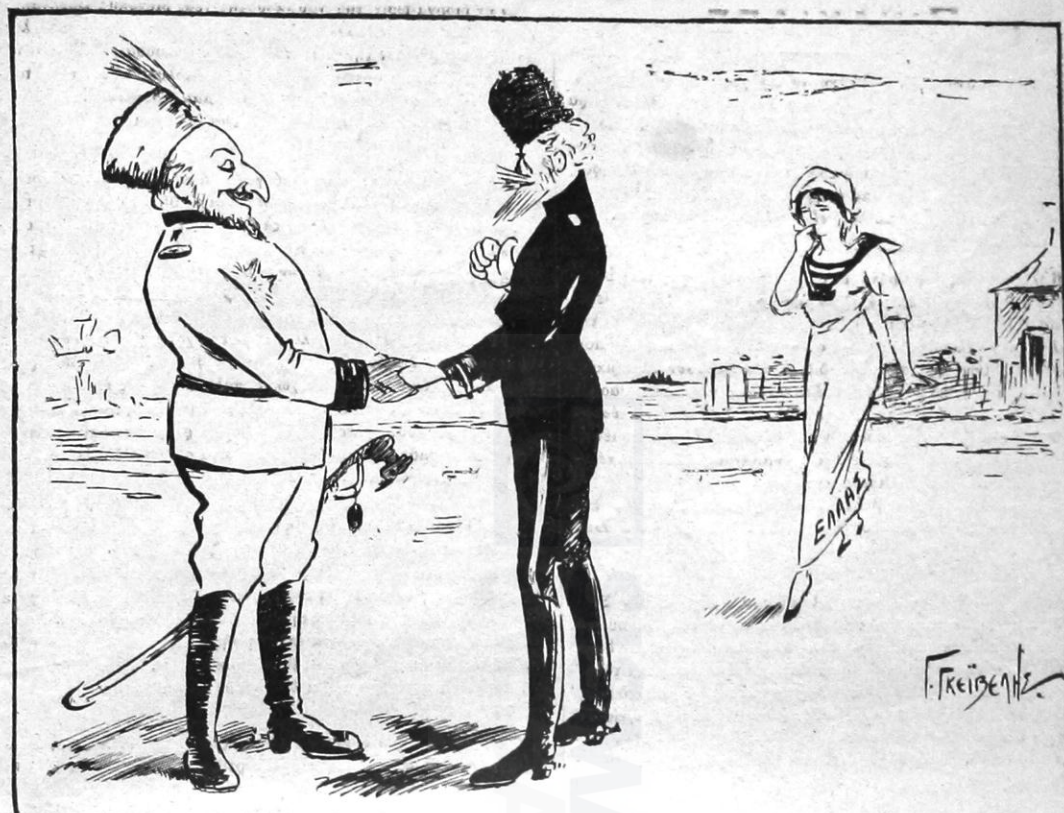
Πρὸς τὸν Ἕλληνα νὰ κλίνω
ἢ τὸν Κροῦμμον νὰ προκρίνω;

τί κ' ἡ σὴ μὲ συμβουλεύει πεπινυμένη κεφαλή
γιατὶ μ' ἔχουνε ζαλίσει οἱ οὐζῶδες των οἱ τόσοι
καὶ μὲ πῆραν τὸν νοῦν μου καὶ μὲ πῆραν καὶ τὴν γνώσι.

Κ2' ὁ Παντιῶς πρὸς τὸν Ἄλλῃ τέτοις ἀπέλλει συμβουλή.

Π. Εἶναι δύσκολος τῶ ὄντι τοῦ διλήμματος ἡ λύσις
καὶ πολὺ δικαίως ἔμπρὸς του παραδέσσει τὸ ξερό σου
γιατὶ μ' ἔβουινε τὸς δύο τοὺς ἐχθροὺς σου συμμαχίης
καὶ ὡς σύμμαχος ἀκόμη θάνηαι ἄστονδος ἐχθρὸς σου.

'Ο τιθήποτε κ' ἦν γείνη στὸν ἐμφύλιον ἀγῶνα
κἂν νικήσῃς μὲ τὸν φίλο κἂν μαζί του νικηθῆς.

ΦΕΡΑΙΝΑΝΔΟΣ.— Τί εὐτυχής, πασᾶ μου, ποῦ σφίγγω πάλι τὸ χέρι σου.

ΣΕΒΚΕΤ.— Νὰ μὴν ἔμαθες τὰ γλυκὰ τὰ μάτια ποῦ μοῦ κάμνει ἡ παλῆά σου φιληνάδα;

τίποτε δὲν θὰ μασσῆς ἢ δική σου ἢ σαγόνα
ἀλλὰ ξύλο μόνον νέο στὰ στεγνὰ θὲ νὰ γευθῆς.

Μὴ πιστεῖσῃς εἰς τοῦ Κροῦμμου τὰς δολίας ὑποσχέσεις
μὴ στὰ δίκτυα τοῦ Δάνερ ἀρεθῆς νὰ ἐμπλακῆς
γιατὶ δύσκολα κατόπι νὰ ξεμπλέξῃς θὰ μπορέσῃς
καὶ θὰ τρέξῃ στὸ Λονδίνο νὰ σὲ σώσῃ ὁ Χακκῆς.

Μὴ συνάρῃς συμμαχίας μὲ τοὺς χθεσινούς υφραγεῖς σου
ποῦ τοὺς τρώμαξαν στὴν Θράκη καὶ οἱ γονεῖς των οἱ
[Χαχόλοι...
μὴ τὴν τύχη σου συνδέσῃς μὲ τοὺς ἄσπαργας τῆς γῆς σου
ἐπειδὴ μπορεῖ στὸ τέλος νὰ σ' ἀρπάξουν καὶ τὴν Πόλι.

Παῦσε νᾶχῃς πᾶρε δόσε μὲ φυλὴν ἀταπεινῶν
καὶ στὸν πόλεμον τὸν νέον παρασιτῆς των μὴν πῶς...
μὴ τὸ μέλλον σου στηρίξῃς σ' ὑποσχέσεις των καὶ μόνον
γιατὶ ἔπειτα σὰν Ἑλλῆν τὸ κεφάλι θὰ κτυπᾷς.

Ἄν ἐν τούτοις, φίλον ἦτορ, παρὰ πάντα λογισμό
θεωρεῖς πῶς ἔχεις χρέος ἄλλη μὰ νὰ ξεφουκλήσῃς
καὶ στὰ στήθη μέσα νοιώθων φιλοπόλεμον κλισμὸ
ἐννοεῖς καλὰ καὶ σώνει νέας δάφνας νὰ θεορίσῃς,
συμμαχίαν μεθ' Ἑλλήνων σὲ προτοξέτω νὰ συνάρῃς
ἵνα κἄτι τι στὸ τέλος δυνηθῆς καὶ σὸ νὰ χάψῃς.

Ὅταν ὁ κανυᾶς ἀρχῆσῃ καὶ εὐρεθοῦν οἱ γειτονές σου
στὴν ἀνάγκην ν' ἀποστείλουν τὸν στρατὸ στὴν Σαλονικὴ
φρασκελόνεις ἀποφάσεις καὶ προτοκόλλα Κογκρέσου
καὶ ἀνασιτῶν, Ἄλῃ, γενναίως τὸ σταθὶ σου ἀπ' τὴν θήρη
ἐξορμᾷς ἀπὸ τὰς Μέτρας καὶ χωρὶς νὰ ρίξῃς βόλι
ἀνακτᾷς τὴν Θράκη ὅλη.

Κι' ἐπειδὴ αἱ τύχαι εἶναι τῶν πολέμων ἀσταθεῖς
πίθανόν ἐκεῖ στὴ Σκῆπτεια καὶ στὰς Σέγγρας καὶ στὴν Δράμα
ἀπ' αὐτοὺς ποῦ θὰ μαλλνούν νὰ μὴ μείνῃ μηδὲ εἰς
καὶ ἀντιστάσεως μὴ οὔσης — μέγα, μὰ τὸ ναί, τὸ θᾶμμα—
προσελαίνεις καὶ τὰς κτήσεις πῶχῃς χάσει ἀνακτᾷς
καὶ ἴσως ἴσως καὶ τὴν Σόφρια στὸ Ντοβλέτι προσαρτᾷς.

Εἰς τοὺς χρόνους δῆτον ζῶμεν βλα εἶναι δυνατὰ
ἀρκεῖ νᾶχῃς διὰν πρότη στὸ κεφάλι λίγη γνώσι...
καὶ ἓνα Κράτος ποῦ τὸ κερῖνον οἱ γαιτροὶ τοῦ θανατᾶ
ἐμπορεῖ καὶ τοὺς γαιτρούς του μ' ἓνα χρόνον νὰ σκοιῶσῃ.

Ἄνοιξε λοιπὸν τὰ μάτια, κἄν' τα δέκα, βρὲ Ἄλῃ,
καὶ στὸ μέγα νιαθατοῦρι ποῦ σὲ λίγο θ' ἀρχινήσῃ
φίλο κῦταξε νὰ ἔχῃς μοναχὰ τὸν Γιουνανλῆ
φρασκελόνων τὸν κῆρ Δάνερ ποῦ κυττάζει νὰ σὲ γόδη.
Ἄλλως θάβῃ καὶ ἡ Πόλις τὸ κακὸ τὸ ριζικὸ τῆς
καὶ ἡ νέα σου ἢ πλάνη ἔσται χειρῶν καὶ τῆς πρώτης.

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Έως διου υπογραφή ή Ειρήνη τή πράγματα ήσαν ειρηνικό τερα. Μόλις όμως ύπεγράφη, ήτσαν και κόρωσαν και όλοι τάρτα θεοοροφν τόν πόλεμον άναπόδραστον και έκτακειμενον. 'Αλλόκοτος, μά τήν άλήθειαν ειρήνη κι' αυτή. τήν σύνταξη τής όποις; άκολουθεϊ έξόντως άμοιβαία τών ειρηνευσάντων διά πυρός και σιδήρου. Και κάτοις πολλό όρθώς παρετήρησε:

— Αυτή δεν είναι, βρε άδελφέ, *ειρήνη!* αυτή είναι *πυρήνη*.

*

Μόλις ύπεγράφη ή ειρήνη, αϊ άρπακτικά διαθέσεις τών Βουλγάρων άπεκαλόφθησαν έν όλη τή μεγαλοκρεπεία των και τή μεγαλομανί ήναι δε χαριτωμένη και ή επιχειρηματολογία των τή Κοβάλλαν τήν θέλουν διά να *εισπνεύσουν* τήν αύραν του Αιγίου, τήν Θεσσαλονικην τήν άπαιτούν διά ν' *αναπνεύσουν* έμπορικώς, τήν 'Αχρίδα τήν διεκδικούν διά να *έμπνεύσουν* άπ' εκεί σεβασμόν εις τούς 'Αλβανούς, ώς επίσης και τήν Θάσσον διά να *έμπνεύσουν* θάρρος εις ένα βούλγαρον σοουτήν που είναι εκεί *έγκατεστημένος*. Και τίποτε τέλος δεν άφίνουν εις τούς συμμαχούς: διότι *διαπνέονται* υπό πνεύματος έξόχου διπλωματικότητας.

Πολύ *έμπνευσμένη*, ώς βλέπετε, ή επιχειρηματολογία των και κρίμα που δεν ζητούν και τόν Γολγοθά... διά να *έκπνεύσουν* εκεί. 'Αμή!

*

Μπασιτούνια όμως τή βρήκαν οι καυμένοι ίδιό με τούς Σέρβους, οι όποιοι με κανένα τρόπον δεν έννοούν να τοίς δώσουν τό Μοναστήρι. Και όμως πρέπει να τοίς τό δώσουν, όχι τόσον διότι τό όρτζι ή συντήρη των, αλλά διότι ύστερα από τόσας και τόσας κακουργίας που διέπραξαν στην Θράκη και στην Μακεδονία έχουν άπόλυτον ανάγκην να μπουν σέ *μοναστήρι* για να ξεγανίσουν τός ψυχάς των.

Είναι κι' αυτό έν επιχείρημα, του όποίου άπορίας άξιον πως δεν έκαμαν άκόμη χρήσιν.

*

'Αλλο επιχείρημα, τό όποιον κατά κόρον έπαναλαμβάνουσι κατ' αυτές προς άρπαγήν τής Μακεδονίας, είναι και τό δι καταπόν των μεγάλων θυσιών του βουλγαρικού λαού δεν μπορούν ν' ανεχθούν οι Μακεδόνες να μη γείνου... βούλγαροι!

Κατ' αυτούς πός Μακεδών είναι ή πρέπει να γείνη βούλγαρος, άδιάφορον εάν ήναι έλλην, σέρβος, τουρκος κιλ. Κατ' ανάγκην δε Φίλιππος ό Μακεδών ήτο βούλγαρος, βούλγαρος και ό Μέγας 'Αλέξανδρος, βουλγαρική δε και ή 'Αλεξάνδρεια, τήν όποίαν καταχρηστικώς τήν έχουν τώρα οι Αιγύπτιοι. 'Ας γείνουν μιά τή βουλγαρικά Δρηνάουτ και τήν παίρνουν μιά χαρά.

*

Τό βέβαιον έν τούτοις είναι ότι πανταχόθεν τής Μακεδονίας όπου έφερανίσθησαν αυτοί οι έλευθερωταί, οι Μακεδόνες *έγκαταλείποντάς* όποις των και τρέπονται εις άκατον φυγήν. 'Όσοι δεν τό κατορθώνουν, μένου εις τή ίδια και στενάζουν υπό τόν ζυγόν.

Και πός να μη στενάζου οι καυμένοι άφου ή πρώτη δουλειά τών Βουλγάρων είναι να προσθέτου εις τό όνομα *έκάστου* άπ' ένα *εφ* ή άπ' ένα *εωφ*.

'Όφι... 'Εφ!... 'Όφι!...

*

Η δε κατά θάλασσαν συνδρομή του 'Ελληνικού στόλου είναι κατά Βουργάρους άδικον ν' αποδίδεται εις τούς 'Ελληνας, άφου ό 'Αβέρωφ είναι, ώς εκ τής καταλήξεώς του δείκνυται, γησιάζ Βουλγαρική; καταγωγής σκαφος. 'Ο 'Αβέρωφ τό έδούρησε τότε εις τούς 'Ελληνας επειδή δεν ήτρχον Βούλγαροι εις τό Αιγαίον, δεν ήτο δε δυνατόν και να διελθόν τό σκάφος διά τών Στενών. Τώρα όμως που ή Βουλγαρία έγινετο ναυτική δύναμις πρέπει οι 'Ελληνες να παραδώσουν εις αυτήν τόν 'Αβέρωφ.

*

'Όσον άφορά τόν Κουντουριώτην, ναι μέν θα μείνη τότε άνευ έργασίας, αλλά περι αυτού θα φροντίσουν οι 'Ιταλοί. 'Ο Κουντουριώτης είναι, ώς γνωστόν, 'Υδραίος. Και επειδή οι 'Υδραίοι είναι άλβανικής καταγωγής, θα μειτεβούν οι 'Ιταλοί διά να διορισθ ή άρχιναύαρχος του άλβανικού στόλου.

Τήν διοργάνωσιν του ναυικού τής νέας Μεγόλης Βουλγαρίας φαίνεται ότι θ' αναλάβουν οι 'Ιταλοί. Αυτοί θα τούς κάρουν δελφίνια. Και θ' άρχίσουν τήν ναυτοποίησιν τών άρκαουδιόρητων από τής διδαχής βέβαια εις αυτούς τής τέχνης του κολυμβάν και του επιδιδεσθαι εις μακροβούτια. 'Αν και στα *μακροβούτια* 'Ιταλοί και Βούλγαροι επέδειξαν τελευταίως ότι είναι ίσολαοί.

*

Εις τήν Στρώμισταν οι Βούλγαροι άμα ώς εισηλθον εκριναν καλόν να κλείσουν τή έλληνικά σχολεία διότι δήθεν ή τήρχεν όστρακιά. Μετά μερικώς όμως ήμέρας τή ήνοιξαν πάλιν αλλά... βουλγαρικά. 'Η *όστρακιά* έξέλειπεν άμειως. Είχεν επινοηθ ή απλώς και μόνον διά να *έξοστρακίσουν* τούς Έλληνας.

*

'Η Ρουμανία άπειλει πάλιν ότι έν ένδεχομένη συγκρούσει τών συμμαχών δεν θα δυνηθ ή να μείνη ουδέτερά. Καλά τό βρήκε αυτή. Χωρίς επιστρατεύσεις, χωρίς πόλεμον, χωρίς έξοδον έννοει ν' άρπαξη *έκάστοτε* από ένα κομμάτι από τήν Βουλγαρίαν.

'Εάν έξακολουθήσει έτσι, ναι μέν ή Βουλγαρία θα έκπεκτείνεται προς νότον και δυσμάς και ανατολάς, αλλά σιγά σιγά θα *έκτοπισθ* από τήν κυρίως Βουλγαρίαν.

*

'Εν Θεσσαλονικη συνελήφθησαν υπό τής ελληνικής άστυνομίας μερικά εκατοντάδες βουλγάρων κομιτατζήδων, άνεκαλύφθησαν δε και βόμβες. Είναι για να μη ξεχούν οι άνθρωποι τήν παλιά των τέχνη. Μπόμπες, ταραχαί, σφαγή μερικών *άθώων* και *φιληούσων* Βουλγάρων κατόπιν συλλαλητήρια έν Σοφίς, διαμαρτυρία, και τέλος άναφαίρετα δικαιώματα επί τής γής έκεινης τήν όποίαν *έπότισε* με τό αίμα του ό γενναίος βουλγαρικός λαός.

Αυτή είναι ή βουλγαρική μέθοδος τών κατακτήσεων.

*

'Η οικονομική συνδιάσκεψιν τών Παρισίων ήρχισε και θα περατωθ ή μέχρι τέλους 'Ιουλίου. Τήν άπαρτίων περι τό 80 μέλη, τών όποιων ή συντήρησις στοιχίζε, εις τή οικεία κράτη ήμερησίως περι τός 20 χιλ. φρ. δεδωμένον δι ή συνδιάσκεψιν θα διαρκήση 2½ μήνας τή έξοδά τής θ' άνέλθουν εις 75 χιλ. εικοσάφραγκα μόνον. Και λέγεται ή συνδιάσκεψιν... *οικονομική*.

'Εχίδια.

ΣΑΪΤΙΕΣ

Κάπου διάβασα πός ό δήμαρχος Πριγκηποννήσων Γιάγκο βής 'Ιωαννίδης έξασσει τή καθήκοντά του πεφωτισμένως. Δεν ξεύρω τί κάμνει σι' άλλα τή Νησιά, αλλά στήν 'Αντιγόνην πάν άλλο ή *πεφωτισμένος* δημαρχεύει, άφου τέτοιον σκοτάδι ποτέ έως τώρα δεν είδε τό ώραίο νησίαι.

—Και ύπεσχέθη εις τούς 'Αντιονίους να στήση *έκει* 25 λούξ. Μήπως περιμένει ν' άποπαρακρωθύν όλοι διά να γείνου οι ίδιοι λούξ;

—'Ο άγιος 'Ηρακλείας ένεταλή να μεταβή εις τήν έπαρχίαν του όπως όπω; διασπών έν ανάγκη τόν άποκλεισμόν τής Ραιδεστού. 'Επί τούτοις ό άγ. 'Ηρακλείας παρήγγειλεν εις τή συνεργεία του 'Αρμιστροκε δύο Δρηνάουτ και καμμά δεκαριά άντιτορπιλικά.

Βελζεβούλ.

'Αγγελίαι, χρονικά—κ' εϋθυμα κοινωνικά.

Πρέπει, πρέπει όλες κι' όλοι να γνωρίζετε, χαρσοί, πός δεν βρισκεται στην Πόλι άλλο ένα μαγαζι που να έχη σαν του Γίγγι ρούχα τόσον εϋθηνά μάθετέ το επί τέλους για να μην τό πώ ξανά.

ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ "ΕΜΠΡΟΣ"

Οί 4 τόμοι του 'Εμπρός *χρυσόδοτεο* πωλούνται εις τή γραφεία μας προς 1 λίραν 'Αγγλίας. Εις τός *έπαρχίας* άποστέλλοντο *έλεύθεροι* ταχυδρομικών τελών. — 'Απαιτείται *προπληρωμή*.

*Υπεύθυνος Κ. Γ. Μακρίδης

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ - ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΙΚΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΑΤΥΡΑΣ
 εκδιδόμενη καθ' ἑβδομάδι ἐν Κωνσταντινουπόλει
 ὑπο Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΔΟΥ (ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΟΥΣ)

Γραφεία: Ἐν Γαλατῇ, Ἰδρυολόγου Χάν, ἀριθ. 19-13.

ΟΡΟΙ ΕΤΗΣΙΑΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐνταῦθά γρ. 40, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 50, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ γρ. 15

Ἄσρος ἀπαράβατος ἡγγραφή: Προπληρωμῇ.

Ἐκαστον φύλλον 20 παράδες. Ἄρ. 252

Ἔτος πέμπτον ἀριθμοῦμεν
 καὶ στήν Πόλιν κατοικοῦμεν

Διακόσια πενήντα καὶ δύο
 καὶ εἰς εἰρήνης συμβάσεις εἰσδήω

Ἐννηκῶσι δέκα τρία, πρώτη τοῦ μηνὸς Ἰούνη
 καὶ ἀντιγράφονται αὐτῶν καὶ δοσιάζουν πάλιν ὄννοι

Στὸν Σεφκέτη μὲ σεκλέτι

Νὰ καὶ ἄλλος σὸν τοῖς ἄλλοις
 ποῦ φρονήδιον πέφτει θῆμα,
 νὰ καὶ ἄλλος τ' ἐνεργάλης
 ποῦ κατέοχεν σὶδὸ μνήμα,
 νὰ πῶς πᾶνε δυὸ στυγατάροι αὐτὸ μὴδὸν μονάχα χρόνον
 ἀπὸ σφαίρας δολοφόνων!

Ποῖν χοιτάρι νὰ βλατιήσῃ
 εἰς τὸν τάφον τοῦ ἐνὸς
 καὶ ἄλλον στέλλομεν νὰ δύσῃ
 σὶδὸ ἀγκάλας τῆς χθονὸς
 καὶ τὰ μνήματα ἐκείνων ποῦ γὰρ μᾶς Ἰδρωῖτας χύνουν
 ὅσῳ πᾶνε καὶ πληθύνουν.

Φονικῆς ἀλύσου κελκοῖ
 πέφτουν σ' ἄμορφο σκορῶ...
 οὔτε κατὰ τύπους δέσῃ
 οὔτ' ἐνόχων τιμωρία
 πέφτουν, πέφτουν ὀλοένα καὶ κανεὶς αὐτῶν δὲν ξέρει
 τίνας ἦτανε τὸ βόλι, τίνας ἦτο τὸ μαχαίρι.

Δοξασμένος σερασκέρης
 τὰς πληγὰς μᾶς ἐπουλῶν,
 τρώγει βόλια δολοφόνων
 ἐν ἡμέραις δυσχεμερίοις
 καὶ κανένας μᾶς δὲν ξέρει διατὶ καὶ αὐτὸς νὰ πέσῃ
 καὶ ἔτσι ἀκαυρὰ στὸν Ἄδην νὰ τὸν στείλωμεν πεσκέσι.

Ἄτυχια σ' ἀτυχία,
 σκοτωμὸς στὸν σκοτωμὸ,
 φόνου ἐν ἀλληλουχία,
 φόνου ὄχιως τελειωμὸ
 καὶ καθένας θὰ διστάξῃ τὸ Ντοβλέυ νὰ δουλέψῃ
 ἀπὸ φόβου μήπως χέρι δολοφόνου τὸν πασιτρέψῃ.

Ὅσῳ πᾶμε δὲ προόδους
 σὶδὸ φρονεῖν ἀποκοῦμε
 τῶρα σ' ἀνοικτὰς τριόδους.
 σερασκέρηδες κτυποῦμε,
 τῶρα δὲ καὶ ἀδοκνήτων ἐπιβαίνουν οἱ φρονεῖς
 κατὰ μίμησιν τῶν Φραγκῶν ποῖναι σ' ὅλα εἰγενεῖς.

Τὸ φρονεῖν μὲσ' στήν Πόλιν
 εἶναι μέθοδος ποῦ δλοῖ
 τὴν γνωρίζουν περὶ στήν Πόλιν

Τῶρα περὶ μ' ἀπομομπίλι
 ἐπελαίνουσι οἱ Βροῦτι
 καὶ εἶναι πρόδοδος καὶ τούτη.

Κὶ ἴσως ἴσως, τῆς προόδου ὀλον' ἐπεραιοσύνης,
 νὰ ἴδοῦμε μὴν ἡμέρα σὶς ὁδοὺς τῆς πρωτεύουσας
 ἐπιβαίνοντες διπλάνων νὰ ἐνακῆπτουν οἱ φρονεῖς
 νὰ περσεύουνε πρὸς ὄρας, νὰ σκοπίνουνε, νὰ σφάζουν
 καὶ σὶδὸ ἴδια τὰ φτερά των τὰς ψυχὰς μᾶς νὰ ἀρπάξουν
 καὶ ἄγνωστοι στήν Γῆν νὰ μένουν καὶ γνωστοὶ ἐν ὀρανοῖς.

— "Ελα!... φιληθήτε τώρα σάν σύμμαχοι.

— Τί νά φιληθούν ποῦ λές κι' ἀκονίζουν αὐτοὶ τὰ δόντια τους.

Ἐπιστρέφει ἐκ Λονδίνου μέ στεφάνια ἐκ κοτίνου

II.

Βρὲ καλῶς τὸν μπιφαντέρη
ἀπ' τὸ "Ἄσιν τοῦ Ἀσνδίνου
ποῦ ἔληῦς κλαδί μᾶς φέρει
καὶ στεφάνι ἐκ κοτίνου,

βρὲ καλῶς τὸν ντελεγκάτο ἡτημένον Ντοβλετιού,
τὸν νικησαντα-ἐν τέλει μέσ' σὲ σάλα Παλαιού.

Βρὲ καλῶς τὸν διπλωμάτη
τῆς πατρίδος τὸ καμάρι
ποῦ στοῦ Σοινζαμ τὸ Παλάι
τόσας νίκας ἔχει ἄρη,
π' ἀξιώθη καὶ στοῦ πλάγι
νά καθήσῃ βασιλεύς
καὶ μαζὺ μ' αὐτὸν νά φάγῃ
τὴν μπουτιγκα πεναλέως.

Βρὲ καλῶς τὸν ἡτημένο
καὶ συγχρόνως τροπαιοῦχο,
ποῦ τὰ εἶπε μ' ἔσπερμένο,
ποῦ τὰ εἶπε μὲ σκηπτειούχο,
ποῦ τῆς γούνας εἶχε γείνη
τοῦ Σέρ Γκρέβι τὸ μανηκι
καὶ ὑπέγραψεν εἰρήνη
κι' Ἀνταλκίδειον συνθήκη.

Πῶς τὸ πέρασες, Ἄλῃ μου,
στοῦ Λονδίνου τόσους μῆνας;...
Σ' ἔστερέθηκα πευλί μου

καὶ χωρὶς σπαλιόρα μείνας
πῆρα κι' ἔδωκα μονάχος στοῦ σατυρικό μας φύλλο
χωρὶς νάχω γλωσσόδετη, τὸ σωτήριό σου ξύλο.

Μένος κι' ἔρημος ἔδῳ
δίχως φόβητρον ἔσῳ
ἔβαλα χωρὶς αἰδῶ
τὰ ισαντζαὶ τὰ σπασμένα,
μωφολόγησα μονάχος τὴν τε Ρούμελη καὶ Θοράκη
καὶ πολλὰς ἀνεμνήσθην τὸ δικό σου τὸ νταγιάκι.

Ἐκλαυσα περὶς κλαπαῖδρα
δσα παίζονον εἰ Συμμάχι
δίχως νά δεχθῶ σπαλιόρα
στὴν εραγιάδική μου εἰρήνη
εἶπα κι' ἔβαλα ἀρόβως καὶ τὰς ἡτίας καὶ τὰ κλέη
καὶ τὸν κόλπον τοῦ Κοβάιτ ποῦ σοῦ ταίμησε ὁ Γκρέβι.

Ἐφρεῖα μεγάλα λάθη
ἀλλὰ—θαῦμα τῶν θανιάτων!—
ἴκιστε δὲν ἔχω πάθι
γὰρ τὸν ψέγον τὸν σφαλμάτων
καὶ γὰρ δσα ἔχω γράφει ἐμμερότα τε καὶ περὶ
οὐδὲ μ' ἔπαισαν ἀκόμη οὐδὲ μ' ἔβαλαν τζεζᾶ.

Ἄλλ' ὡς εἰ παρόσθης, φίλε,
εἰς τὴν πόλιν τὸν ἐρώταν
ποῦ τὴν ζῶνον νῦν τορτίλλαι
Κροούμμα ν' ἀσαλαμνάτων
καὶ δὲν ἔχει ἔξουσία μηδὲ βάρκα ν' ἀρμενίζῃ
στὰς ἀκὰς τῆς Προπενίδος ἔπιν Βούλγαρος ὀρίζει.

— "Ωχ όλοσούν! ώχ όλοσούν!... 'Η σειρά μου τώρα να κάμω κι' εγώ λίγο κέφι.

Καλώς ήλθες εις την Πόλι
την παληά την ξακουσμένη
πού την λαχταρούσαν όλοι
καί δική μας πάλι μένει...

μά για πές να καλονούσω πώς, συνάδελφε, συνέθη
να συνάψης μὲν ειρήνην με τοὺς φαύλους μας γειτόνους
να μᾶς ἔοχεσαι κομιζων θαλεροὺς ειρήνης κλώνους
κι' ἡ κατάστασις ἐν τούτοις διαφ' πάει ν' ἀγορεύῃ.

Πῶς τὰ ἔχεις καταφέρει
να κρατῆς σὸ ἐνα χέρι
τὸ παρήγορο κλωνάρι
καί σὸ ἄλλο ξίφος Ἄση;

να θωπεύης μὲ τὸ ἐνα καί μὲ τ' ἄλλο ν' ἀπειλῆς...
πῶς τὰ ἔχεις κατορθώσει δια τούτα;... δὲν μιλῆις;

Πῶς τὰ ἐμπλεξες καί πάλι,
τί ειρήνη εἶναι τούτη
πού ἀνθίξει κι' ἀναθάλλει
μὰ μυρίζει καί μπαροῦτι;

Πῶς τὴν ἔχεις ὑπογράψει καί κανένας δὲν γνωρίζει
ποῖαν στάσιν θὰ τηρήσης εἰς τὸν πόλεμον π' ἀρχίζει;

Ἀρροβάρεις ἀπ' τὴν Λόντρα
ειρηνόφιλος κι' ἀγιλος...
καί μὲ ποῖον θὰ ἦσαι κόντρα
καί μὲ ποῖον θὰ ἦσαι φίλος

περιέργως ἐρωτᾶται ὁ καθένας διαπλωμάτης,
περιέργως δ' ἐρωτῶμαι ὡς κι' ἐγὼ ὁ χατζαϊδάτης.

A. Ἀπὸ τὴν Λόντρα ειρήνη φέρω
πού τοὺς συμμάχους θὰ παραλίση
γιατί ἀκόμη κι' ἐγὼ δὲν ξέρω
μὲ ποῖον ἀπ' ὄλους τὴν ἔχω κλείσει.

Ειρήνην φέρω, Παντιῶ, καί θάρσει
καί τῆς ἑλπίας δέξου τὸν κλώνα
θελήσει Γραβὺ κι' αὐτοῦ συνάρει
τὴν ἔχω κλείσει ἀλλά... μὲ ποῖον;

Ρωτῆς ἐμένα... μὰ μήπως ξέρω
μήπως γνωρίζω τί ἔχει γείνη,
περὸς τί στήν Πόλι τὸ βῆμα φέρω,
γιατί στήν Λόντρα δὲν ἔχω μείνη;

Βάλε, μοῦ εἶπαν, ἔδῳ μουχοῦρι
καί ἡ ειρήνη εἶναι κλεισμένη,
δείξε στὸν Λάνεφ γελῶσαν μούρη
εἰς δὲ τοὺς ἄλλους κατασφραγισμένη.

Ὅ, τι μοῦ εἶπαν τὸ ἔχω κάμη
δίχως τὸν λόγον να ἐρωτήσω
καί ἐσπινόμενος στήν Πόλι, βλάμη,
ἤλθα μαζύ σου νὰ συζητήσω.

Μ' ὄλους φίλιαν ἔχω συνάρει
ειρήνην μ' ὄλους καί μὲ κανένα
κι' ἂν τὸ τουφέκι θὰ ξαναγάμη
θὰ παρασύρη, θαρρῶ, κι' ἐμένα.

Μίαν ειρήνην ποῦ δὲν ν' εἰρήνη
 τί μὲ κωλύει νὰ τὴν ξεχάσω
 κι' ἂν νὰ κτυπιῶνται ἀρχλοῖν κείνοι
 τί μ' ἐμποδίζει κι' ἐγὼ ν' ἀρχήσω;

Ἔνα μουχοῦρι ποῦ τῶχω βάλει
 χωρὶς νὰ ξέρω κι' ἐγὼ τί κάνω
 τ' ἂν πειράξῃ ἂν μέσ' στὴν ζάλη
 φανῶ ἐξαιρήνης πῶς τὸ ξεχάσω;

Μὲ παρασπένδους ἐχθροὺς μου γύρω
 τί ἂν ἐπίσης παρουσιάζω
 κι' ἂν τὸ κεφάλι κι' ἐγὼ ἐγείρω
 κι' ἀπὸ τ' ἄν τέρψαν ἀνιπιδήσω;

Ποῖς θὰ μπορέσῃ ν' ἀναχωτήσῃ,
 εἰς μάχας νέας ποῖς θὲ νὰ πάσῃ
 ἔνα ποῦ θέλει νὰ ἀνακτήσῃ
 τὰς χώρας πῶχει σὲ μάχας χάσει;

Γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους δύνισαι νὰ λὲς γὰ τὴν εἰρήνην
 τὸ τῆς Πυθίας παραφῶν τὸ «ἤξεῖς τε κι' οὐ θνήξῃ»
 πῶς ἡ εἰρήνη ἔγινε μὰ καὶ δὲν ἔχει γείνη
 καὶ ἐληξεν ὁ πόλεμος χωρὶς νὰ ἐξηλὴ λήξει.

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Ἐκ τῶν δραστῶν τῆς συγγεῆς δολοφονίας τοῦ Σεφκέτ πασᾶ ὁ μόνος συλληφθεὶς εἶναι ὁ Τοπάλ Τεβφῆκ, βραχέος, ὡς λέγεται, ἀναστήματος, χωλὸς καὶ παλιὸς γνώριμος τῆς Ἀστυνομίας. Ὡς γ' ὄριμος αὐτὸς συνελήφθη. Οἱ ἄλλοι ὅμως ὡς ἀγνωστοὶ εἶναι καὶ παραμένον ἀγνωστοί. Τὸ νὰ συλληφθῇ ὁ χωλὸς σημεῖον ἀσφαλῆστατον ὅτι ἡ ὑπηρεσία τῆς δημοσίας ἀσφαλείας... δὲν χολαίνει.

Περίεργον ὅμως πῶς οἱ σύντροφοὶ τοῦ χωλοῦ κατόρθωσαν νὰ διαφύγουν καὶ δὴ μὲ τὰ τέσσαρα. Κατὰ τὸ ἀρχαῖον λόγιον «εἰ χωλῶ παροικίησῃ ὑποσκάσει μαθήσῃ» ἔπεσε λοιπὸν νὰ ὑποσκάξουν κι' αὐτοὶ καὶ νὰ μὴ μποροῦν νὰ φύγουν σὰν ἀστραπή. Ἐκτὸς ἐάν παρὰ τῷ χολῶ μαθητεύσαντες ἀντὶ νὸ μάθουν νὰ ὑποσκάξουν ἐμαθὼν μᾶλλον... νὰ τὸ σκάξουν.

Μετὰ τὴν διάπραξιν τοῦ κοινουγκήματος ὁ Τοπάλ Τεβφῆκ κατέφυγεν εἰς ἕν ἀποχωρητήριον ὅπου καὶ συνελήφθη. Τὸ μέρος ὅπου προετίμησε νὰ καταφύγῃ δὲν μαυρεῖται πικρῶ αὐτῷ μεγάλῃ γενναϊότητι.

Δὲν μποροῦσε ὁ τρισκατάρatos νὰ λάβῃ ἀπὸ φόβον τὴν ἀνάγκην τοῦ μέρους αὐτοῦ πρὶν διαπράξῃ τὸ ἔγκλημα;

Ὁ συλληφθεὶς λέγεται ὅτι εἶναι καφεφῶς τὸ ἐπάγγελμα, καταδικασθεὶς εἰς 15ετή φυλάκιον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Χαμήτ καὶ ἀπολυθεὶς κατὰ τὴν ἀνακρίψιν τοῦ συντάγματος. Ὡστε εἶναι λουλοδάκι τοῦ κυριῶ τοῦ Χομητ. Τότε θάματα ἔκαμινεν ὁ καφεφῶς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης· τῶρα οἱ καφεφῶοί τῆς.

Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἡ δολοφονία εἶναι πολιτικῆς φύσεως καὶ ὄχι ἀπλῆ προσωπικῆ ἐκδίκησης. Τί σχέσις ἦδύνατο νὰ ὑπόχρημαξῃ ἐνὸς ἐξώλους καὶ προούλους Τοπάλ Τεβφῆκ καφετζί καὶ ἐνὸς Μ. Βεζύου; Ἐκτὸς ἐάν ἡ πολιτικὴ τοῦ Σεφκέτ πασᾶ δὲν ἐτύγχανε τῆς ὑψηλῆς ἐγκρίσεως τοῦ καφεφῶοῦ τῆς Υ. Πύλης.

Ἡ ὑπόθεσις ὅμως ἀπὲ ἀποκλείεται διότι ὁ Τεβφῆκ δὲν ὑπῆρξε εἰς τὴν Υ. Πύλην. Κατ' ἀνάγκην λοιπὸν θὰ παραδεχθῶμεν

ὅτι διέπραξε τὸ ἔγκλημα κατὰ παραγγελίαν ἄλλων, ὅτι δηλαδὴ ἐχρησίμευσεν ὡς ὄργανον *ἑτεροκίνητον*, ἀδιάφορον ἐάν τὸ ἔκαμε μὲ αὐτοκίνητον.

Οἱ μεγάλοι ἐλευθερωταὶ τῶν Μακεδόνων, οἱ Βούλγαροι, ἀφοῦ κατέκλεψαν ὅτι εἶχαν, ὡς καὶ τὴν τιμὴν των ἀκόμη, ἤρξισαν τῶρα νὰ τοὺς ἀκροτηριάξουν. Τοῦ ἐνὸς κόπτον τὴν μύτη, τοῦ ἄλλου τὰ αὐτιά, τοῦ ἄλλου τὰ δάκτυλα, ἴδιως δταν φέρονται καὶ δακτυλίδια. Καὶ τὸ φυλάττον ὡς ἐνθύμια τοῦ ἐλευθερωτικοῦ των ἀγῶνος!

Τελευταίως δὲ ἤρξισαν νὰ βάζουν χερί καὶ εἰς τὰς ἀρχαίας ἱερὰς εἰκόνας. Δὲν ποτεῖται νὰ τὰς ἦθραν, πῶς εἶναι Βουλγαρικῆς τέχνης. Ἄλλ' ὅπως ὅποτε μὰ ποῦ τὰς κλέπτουν, γίνονται κι' αὐτὰ τῶρα προϊόντα βουλγαρικῆς τέχνης.

Κλέπτουν δὲ ἐκτὸς τῶν ἀρχαίων καὶ οἰανδήποτε ἄλλην εἰκόνα ἀρκεὶ νᾶχῃ κάποιαν ἀγοραῖαν ἀξίαν. Χριστοῦς, Παναγίς, Ἁγ. Γιώργηδες, Ἁγ. Γιάννηδες, ὅ τι τέλος κι' ἂν ἦναι. Οἱ πλέον ἐν τοῦτοις ἀνεπτυγμένοι των ἀξίωματικῶν κλέπτουν ἐκλεκτικῶς, προτιμῶντες τὰς εἰκόνας τῆς ἁγίας Βαρβάρας ὡς πολιοῦχου τῆς φυλῆς τῆς. . . .

Οἱ ἐν Σόφιε ἐξακολουθοῦν νὰ ἦναι φιλοπόλεμοι. Ἀκράτητον ἰδίῃ πολεμικότητα δεικνύουν οἱ ἀγορασταὶ καὶ μεταπωληταὶ παλαιῶν ἐπίπλων. Οἱ χρυσοχόοι καὶ οἱ ἔμποροι ἱερῶν ἀντικειμένων. Αἱ ἐκ Θράκης καὶ Ἀνατολ. Μακεδονίας ἀποστολαὶ τοιούτων εἰδῶν κοιντεύουν νὰ ἐξαντιληθῶν καὶ οἶμαι αἱ ἐλπίδες των στηρίζονται ἤδη εἰς τὴν ἐκ τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας *λεῖαν*. Ἀδιάφορον ἐάν ἡ πρὸς τὰ ἐκεῖ φέρουσα ὁδὸς δὲν εἶναι καθόλου *λεῖα*.

Ὁ συμμαχικὸς πόλεμος ἐξακολουθεῖ νὰ φέρεται ὡς ἀφρευτος καὶ ἐπικείμενος. Ὅλοι τρίζουν τὰ δόντια καὶ μόνον ὁ κ. Βενιζέλος ἐξακολουθεῖ τὸ αἰώνιον του μειδιάμα. Ἄς εὐχηθῶμεν ὅπως αὐτὸς θάβῃ ποῦ θὰ γελᾷ καὶ τελευταίως.

Ἐάν ἐκραγῇ ὁ πόλεμος δὲν φαίνεται ὅτι θὰ διεξαχθῇ ἐν στενῷ βοσχανικῷ κύκλῳ καθὼς ὁ προηγούμενος. Ἡ Ρουμανία προεδήλωσεν ἤδη ὅτι δὲν θὰ παραμείνῃ καὶ πάλιν ἀπαθὴς θεατῆς. Ἐπίσης ἡ Ρωσία προειδοποίησε τὸν Φερδινάνδον καὶ τὸν Πέτρον ὅτι θ' ἀναγκασθῇ νὰ ἐπέμβῃ. Ἐπεμβαίνουσιν δὲ τῆς Ρωσίας φυσικῶν θῶ λόγῳ θ' ἀναμυχθῇ καὶ ἡ Ἀυστρία, ὅποτε ὅλοι θέλοντες καὶ μὴ θὰ παρασυστοῦν εἰς τὸν ἄγωνα. Μόνον ἡμεῖς ἐδῶ θὰ μείνωμεν ἴσως οὐδῆτεροι, θεώμενοι μακρόθεν νὰ μαλ' ἄνουν στοὺς ἀχρυσῶνας μας ὄχι δυὸ ἀλλὰ δεκαδυὸ.

Οἱ Ἴταλοι δὲν ἐδέχθησαν εἰς Ρόδον τὸν ἅγιον Ροδοστόλον. Τὸ προεῖπον. Τέτοιο ὄνομα ἐπισκόπου φέρον εἰς τὴν Ρόδον καὶ στόλον δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ ἐμπνεύσῃ τρόμον εἰς τὰ Ἴταλικά Δηνήσαντ. Καὶ πολὺ δικαίως ἐζήτησεν ὁ Ἄμελιο τὴν ἐγνάθοδον τοῦ ἀθωωθέντος Ρόδου, χωρὶς στόλον καὶ χωρὶς ἀγκάθιον.

Οἱ Βούλγαροι εἰδοποίησαν τὴν κυβερνήσιν ὅτι εἰς τὰς ὑπ' αὐτῶν κατεχομενὰς ἀκτὰς τῆς Τροποντιδίδος καὶ εἰς ἀπόστασιν 10 μιλίων ἐτοποθέτησαν ζώνην τορπιλλῶν. Βουλγαρικὸς δόλος κι' αὐτὸς τις οἶδε τί ὑποκρύπτειται. Διοτι μὲ τί' καρᾶβια τὰς ἐτοποθέτησαν καὶ μάλιστα εἰς ἀπόστασιν 10 μιλίων; Μὲ τὸ μακαρία τῇ ἤξει Μπελομόρετι;

Ἐχθῖνα.

Ἄγγελίαι, χρονικά—κ' εὐθῦμα κοινωνικῶν. κ.α.

Πρέπει, πρέπει ὅλες κι' ὅλοι νὰ γνωρίζετε, χαρῶν, πῶς δὲν βρῖσκειται στὴν Πόλι ἄλλο ἔνα μαγαζι

ποῦ νὰ ἐχρῶν σὰν τοῦ Τιγγῶ ροῦχα τόσον εὐθῦνὰ μάθετε τὸ ἐπὶ τέλους γὰρ νὰ μὴν τὸ πῶ ξανά.

Ἐπεθύμους Κ. Γ. Μακρίδης

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ—ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΙΚΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΑΤΥΡΑΣ
ἐκδιδόμενη καθ' ἑβδομάδα ἐν Κωνσταντινουπόλει
ὑπο **Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΔΟΥ** (ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΟΥΣ)

Ἐπιγραφή: Ἐν Γαλατῇ, Ἰσημερινόγλου Χάν, ἀριθ. 12-13.

ΟΡΟΙ ΕΤΗΣΙΑΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐνταῦθα γρ. 40, ἐν ταῖς ἐπασχίαις 50, ἐν τῷ ἐξαετικῷ φρ. 13

Ἄθος ἀπαράβατος ἐπιγραφῆς: Προσκληρωμῆ.

Ἐκαστον φύλλον 20 παράδες. Ἀρ. 253

Ἔτος πέμπτον ἀριθμοῦμεν
καὶ στήν Πόλιν κατοικοῦμεν

Διακόσια πενήντα καὶ τρία
μὲ βροχὰς καὶ χαλάζια καὶ κρύα

Ἐνηντάκοντα δέκα τρία, καὶ ὀγδόη Ἰουνίου
μὲ καινούργιον Σαντοῦζῆμιν τοῦ Ἐρηλοῦ μας Ντιβανίου

Μιά κονδέντα τῶν δυο φίλων περὶ πλείστων καὶ ποικίλων

Π. Δὲν συνελήφθης βρῆ καὶ σὺ ὡς ὑποπιος ἢ δροάστης,
δὲν ἤλθανε σὶ τὸ σπίτι σου νὰ κάμουμε ἐρεῦνας
σὰν ποτικὸς σὴν ἰούπια σου, Ἄλῃ μου, δὲν ἐπίσπστης,
ἢ δὲν ἠμῶνθης κραταιῶς ὡς ἄλλος ἦρος Πλεῦνας
νὰ ρίξῃς σιμπάρα ὀμαδὸν
σὶ ἀπλήθη τῶν χυδαίων
καὶ σὶ τὸ σπιτιοῦ σου τὸν οὐδὸν
νὰ τρώσῃς Ἰουδαίων;

Δὲν εἶχες σχέσεις ἰουφεράς μὲ τὸν Τοπιλ Τεβφῆρη
μὲ τὸν ἀλιᾶ-παλάβρατζη ἢ μὲ κανένα κίωρη;
εἰς σένα τ' αὐτοκίνητον δὲν βρῆκαν πῶς ἀνήκει
δὲν σ' ἔβγαλαν συνένοχον καὶ σένα μὲ τὸ ζῶρι
νὰ σὲ καθήσουν φυλακῆ
σὲ χάψη ἐρεβώδη
γὰ νὰ μονγκορίξῃς μέσα κεί
σὰν μανιασμένο βῶδι;

Σ' αὐτὸ τὸ μέγα ἐγκλημα ποσῶς δὲν ἀνεμύχθῃς;
ἄκων καὶ σὺ δὲν ἐδράσας σὴν ἄκουσιν ἐνόχους;
καὶ σὺ μὲ βία σὶ τὸ Σαμιοῦλ, Ἄλῃ μου, δὲν ἀπέχθεις
νὰ πλήξῃς τὸν Σεβκέτ πασᾶ χωρὶς σκοπὸ νὰ τῶχῃς
ἀλλὰ μονάχα ἐπειδὴ
σὶ εἶπε τοῦτος κείνος
καὶ σὺ σὰν ἄμυαλο παιδί
νὰ δροάσῃς ἀνευθύνως;

Δὲν εἶχες ἐπιλοσάσια σὲ κρύφιας καὶ σοφίτας
δὲν εἶχες σχέσεις φιλικὰς μὲ τὴν κοινή των φίλη
καὶ σὺ σὶ τὰ χαρτοπαίγνια μαζί των δὲν ἐφοίτας
νὰ παίξῃς πρέφα, λαοκένε, κοντοῖνα γὰ σαμιπῆλι
καὶ κόζι βάζων καὶ λιμὸ
ἢ ἔξω βγαίνων, βλάμη,
νὰ συνφανῆς σκοτωμὸ
Μεγάλου Σανιριζᾶμιν;

Σὲ τέτοια μιά περιστάσι ποῦ πείνα μᾶς θερίζει
κί ἢ ἀδειανές μας ἢ κοιλίες ἡχοῖν σὰν τουμπελέκι,
ἀπ' τὸν Σερίφ, ποῦ τὸν παρᾶ σὶ τὸν ἀνεμον σκορπίζει,
σὰν Κιὸρ Ἐμὴν δὲν ἐλαβες καὶ σὺ κανένα τσέκι;

Δὲν ἐλαβες καὶ σὺ παρᾶ
δὲν πῆρες, βλάκα, χροῖμα
ποῦ τὸν καθένα μαχαιρᾶ
τὸν κάνει παραχροῖμα;

Μιά τέτοια στείραν ἐντιμων γιὰ δὲν τὴν σχεϊσθής;
Α. Γιὰ δολοφόνου τὸ λοιπὸν μὲ ξέρεθ, βρῆ πρωφῆμη;
Π. Πῶς μὲ τὴν Ὀλγαν τὴν ἀβράν καὶ σὺ, δὲν συνεκλεισθῃς,
τὰ κάλλη της νὰ θυμῆς μολὸν μὲ τὸν Κιαζῆμη
καὶ τρώγων πίνων καὶ γλεντῶν μὲ τὴν ἑταῖραν τούτη
παρᾶ νὰ παίξῃς μερικὸ ἀπ' τοῦ Σερίφ τὰ πλοῦτη;

Πῶς ἀφῆκες νὰ σὲ φῆγῃ μιά τέτοια εὐκαιρία,
πῶς ἐγκαρῶς, βρῆ Ἄλῃ μου, δὲν ἐπῆρες μωραδιά
νὰ χωθῆς καὶ σὺ μὲ τῶτό μὲσ' σ' αὐτὴν τὴν ἑταιρία
στρατηγῶν κεφάλια παίξων σὶ τῆς ἑταίρας τὴν ποδιά;

Πώς σέ μιά συνωμοσίαν
 ποῦ σοῦ ἔδωκε κι' ἐλπίδα
 μονομιῦς νὰ δῆς πλουσίαν
 τὴν πτωχὴν μας ξινογράδα,
 πὼς συνέθη, καφαντάση, νὰ μὴ λάθῃς κάποιον μέρος;
 πὼς καὶ σένα νὰ μὴ πλήξῃ τῆς Ἀγγλίδος μὲς ὁ ἔρωτος;

Πὼς ἀδιάφορος νὰ μείνῃς σ' ἓνα τέτοιο ραβδίσι,
 πὼς καὶ σένα δὲν σὲ πῆραν βοήθῃ οἱ δολοφόνοι,
 ν' ἀκουσθῇ καὶ τ' ὄνομά σου τὸ τρωάνδοξον στὴν Δύσι
 καὶ τὸν βίον σου κατόπιν νὰ τελειώσῃς σ' τὴν ἀγχόνῃ;

Α. Δὲν τὸ χαιρέσαι, κανάρια;

Π. Θάσουν τώρα ξακουστός
 καὶ γιὰ σένα ἢ γαζέτιες μὲ τῆς ἕμερες θὰ μιλοῦσαν,
 ἀπὸ ἀσημος ποῦ εἶσαι θὰ γενόσουνε γρασιδός,
 θὰ σὲ ξωμπλιαζάν κι' οἱ ξένοι καὶ θὰ σὲ φωτογραφοῦσαν
 ἢ δὲ ἄνοσθῃ σου μούρη ποῦ καμμιὰ δὲν ἔχει χάρι
 πῶσαν νὰ συνεκίνει καμμιὰ μὲς δολλαριουχο
 καὶ νὰ ἤραχτο στὴν Πόλι σὺνυγὸ τῆς νὰ σὲ πάρῃ,
 μὲ τὸ ζόρι νὰ σὲ κάμῃ δυσκαταμυριουχο.

Α. Ἄλλ' ἀφοῦ θὰ μὲ κρεμοῦσαν;

Π. Δὲν τὸ ἤξευρες αὐτό,
 γιὰτὶ μιά συνωμοσία κι' ἓνας φόνος μὲς στὸν δρόμο
 καὶ μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄγει πρὸς τὴν λαμηριόμο
 ἀλλ' ἐπίστε, σὰν εἶναι κι' ἀπ' τὴν τύχη σου γραφτό
 κι' ἔλθῃ κι' ἢ δουλειὰ σου ράσι
 ἤρωσα, Ἄλῃ, σὲ κάμνει ἀπὸ σκέτο νέο δράστη.

Ἄν πετύχαινε τὸ κόλπο τοῦ Κιαζήμ τοῦ Πεχλιβάνη
 κι' ἐπεκράτει τῶν ἐχθρῶν του διὰ τῆς δολοφονίας,
 ἢ γαζέτιες ὅλες τότε θὰ τοῦ πλέκαρε στεφάνι
 θάπαιρνε δ' εἰς χεῖρας ἴσως καὶ τοῦ Κράτους τὰς ἡρίας
 κι' ὅποιος βλάσας θ' ἀπετόλμα δολοφόνο νὰ τὸν πῇ,
 θὰ ἐρρίπτετο στὴν χάνη ἐκεῖ μέσα νὰ σαπῇ.

Ἄν πετύχαινε τὸ κόλπο ὁ Ἐμὴν ἁγῶς ὁ κίβρης
 ὀξυδέρεϊαν μεγάλην θ' ἀπαντιοῦσεν αὐθωρεῖ,
 τέσσαρα θὰ εἶχε μάτια καὶ ποσῶς δὲν θὰ δυσφύρεις
 ὡς τὸν ἔβλετες βελλάδα διπλωμάτου νὰ φορῇ.

Εἰς αὐτὴν ἔδω τὴν χώρα ὅλα εἶναι δυνατά...
 διατρέπεται εἰς φόνος... οἱ δὲ φαῖλοι δολοφόνοι
 ἂν δὲν ἔχουν λίγη τύχη ἀναβαίνουν στὴν ἀγχόνῃ,
 ἀλλ' ἂν ἔχουν, ἀποκοῦνε διπλωμάτου τρικανιά.

Τὸν Σεβκὴ τὸν λὲν πὼς εἶναι ἰσογαδρός καὶ τοπάλης,
 κάθαρμα τῆς οἰκουμένης καὶ κατὰπτιστο κοθόνι,
 μ' ἂν πετύχαινε τὸ κόλπο, δὲν θὰ ἦταν ἰζενεράλης
 κι' ἂν ὀλόχρυσο ἀκόμη δὲν θὰ ἔβαζε γαλόδι;

Ἔρχεται μιά τρικυμία, μιά τρελλὴ ἀνεροζάλη,
 στροβυλίξεσαι μὲ ἄλλους... κι' ἀπὸ σκόβαλο τοῦ δρόμου
 σ' ἀνεβάξει ὁ ἄερας καὶ σὲ κάμει ἰζενεράλη
 ἢ σὲ παίρνει καὶ σὲ ὀρῖνει μὲς σ' ἐνὶ τῷ ὑπονόμου.

Ἡ τοῦ ἕνους ἢ τοῦ βάλους... Μέσος ὄρος δὲν ὑπάρχει
 ἢ σὲ στέλλουν στὴν κρεμάλλα χειροπόδαρο δετό

— Βρὲ παληόπαιδα, θὰ καθήσετε φρόνιμα ἢ θὰ σὰς
 ἀφίσω νὰ σὰς φάῃ ὁ μπουμπούτσῃς ἀπ' ἐκεῖ;

ἢ σὲ παίρνουν καὶ σὲ κάμουν κἂν Βυζύρη, κἂν σιρατάρχη
 ἢ σὲ στέλλουν ἐξορία ἢ σὲ βάζουν τρικανιό.

Μία τύχη σ' ὅλα εἶναι
 ποῦ γελᾷε πότε πότε
 κι' ἄλλοι βγαίνουνε χάνη
 κι' ἄλλοι βγαίνουν πατριώται,
 ἄλλοι τράχηλον ἐπαίρνουν
 κι' ἄλλων κῶπτιονται οἱ σβέρκοι
 καὶ χαρὰ σὲ ὅποιους ξέρον
 νὰ γυροῦν ἀπὸ τὸ τσέρκι.

Εἶν' ὁ κόσμος οὗτος τσέρκι κι' ἀσκολοῦν τσεβινιέ...
 κι' ὁ Τσοῦλε Μεχμέτ, τοῦτεστιν ὁ κουλὸς τὴν μίαν χεῖρα
 ἂν πετύχαινε τὸ κόλπο καὶ τὸν βάζαν στὸν χαζὸν
 δὲν θὰ ἦτο ἐκατόγχειρο στὸ κτυπῆν τὴν κάθε λίρα;

Μὰ κι' αὐτῶν τῶν τόσων «περῶν» ποῦ τοὺς στέλλουν στὴν
]Σινώπη

καὶ μονάχα πέντε γρόσια θὰ τοὺς δίδουν τὴν ἡμέραν
 δὲν θ' ἀμείβοντο, νομίξεις, οἱ μεγάλοι τῶν οἱ κῶπτοι
 καὶ δὲν θάπαιρναν μᾶσι νὰ ταῖζουν τὴν γαστέρα
 ἂν πετύχαινε τὸ κόλπο καὶ μποροῦσαν ἀπὸ πρῶν
 ἔνεργον ἰπηρεσίαν ν' ἀνακτῆσουν εἰς τὸ τρῶειν;

Ἐπιμοὶ θὰ ἦσαν τότε
 δίχως δεύτερη μὰ γνώμη
 ὅλοι, ὅλοι πατριώται
 ἢ καὶ ἤρωες ἀκόμη,

ἢ δὲ Ὀλγα τῶν ἐκεῖνῃ ἢ ματρεόσα ἢ Ἀγγλὶς
 πῶσαν κι' αὐτὴ μαζὺ τῶν νὰ γινόνταν ἤρωῖς.

Μὲ τὰ κόλπα τὰ μεγάλα
 καὶ μὲ πόρνη κολασμένη
 ἢ πηγαίνει στὴν κρεμάλα
 ἢ ἀγνὴ παρθένος βγαίνει
 κι' ὅλοι τότε τὴν θαυμάζουν καὶ κανεὶς δὲν ἐξετάζει
 ἀπὸ πόσον ἐπωλεῖτο στὸν Ἐμὴν τὸν κουμαρατζή.

Δι' αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς λόγους ἔαν ἦσο συνωμοτῆς
 κι' ἐπετύχαινε τὸ κόλπο κατὰ μῆκος τε καὶ πλάτος,
 ἀσφαλῶς καὶ σὲ μὲ ὄλους θὰ περνοῦσε πατριώτης
 καὶ θὰ λέγαμε πὼς ὅτι σὲ ἐλύτρωσε τὸ Κράτος

Κρινέ μας, Μεγάλε Τσάρε, ως άλλος νέος Πάρις
 αλλά κύτταξε μὴν τύχη και τὸ μήλο σὺ τὸ πάρης.

κί εἶναι δίκαιον νὰ πάρης και κανὲν παχὺ μαῖσι
 γιὰ τὴν ἐντιμὴ σου δοῦσι.

Ἔχασες τὴν εὐκαιρίαν
 ν' ἀκουσθῆς, Ἄλλῃ, σὴν Δύσι
 και γιὰ σὲ ἡ Ἱστορία
 πανευφρόμως νὰ μιλήσῃ.
 Σ' ἔκλεψε χροσὴν μὴ τύχη
 κᾶποιος δαίμονος ἀλάστου
 και δὲν σ' ἄφησε, Ξυρὸχι,
 νὰ γενῆς και σὺ προγάτωρ.

A. Ἄλλ' ἀφοῦ τὸ κόλπο τοῦτο δὲν ἐπέτυχε, ζεβζέκη,
 φανερόν πὼς ἂν μετεῖχα κί ἐγενόμην συνωμότης,
 τοῦ φρουρίου τῆς Σινώπης τώρα θάμωνα δεσμώτης
 και στὰ χέρια πέδας θάχα κί ὄχι τοῦ Σερίφη τσέκι.

II. Μὰ κί αὐτὸ θὰ ἦτο κᾶπ,
 μὰ δόξα, ἓνα κέλος
 ἐνῶ τώρα, χατζαϊβάτη,
 στένεις πάλιν πειναλέος
 κί οὐδ' ἐλπίζεις ὡς οἱ ἄλλοι ἀπ' τὰ βάθη τῆς εἰρηκτῆς
 ἐθνομάρτυς νὰ προβάλλῃς και στεφάνια νὰ ζητῆς.
 A. Φῆτες τὸ λοιπὸν και σὺ
 μὲ ταβὰν σουπουρησῆ
 γιὰ νὰ μάθῃς νὰ μὴν παίξῃς, γκεβεζέ, ἐν σὺ παικτοῖς.

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Καί εἰδήσεις ἐκ Ραιδεστοῦ ὅλοι οἱ ἐκεῖ μεταβάντες Βούλγαροι
 ἀξιωματικοὶ ὡς και οἱ διοικητικοὶ των ὑπάλληλοι ἔζησαν ἐπὶ ἐπτά-
 μηνον και ζῶσιν ἀκόμη εἰς βάρος των κατοίκων τῆς πόλεως διὰ τῆς
 μεθόδου τῆς καταναγκαστικῆς φιλοξενίας. Προσεκλήθησαν εἰς τὰ
 σπίτια μόνοι των, ἐγκατεστάθησαν εἰς ὅποιον δωμάτιον τοὺς ἤθεσε
 περισσότερον, τρώγουν, πίνουν κοιμῶνται και εἰς ἐπίμετρον κλέπτουν
 ὅ,τι βροῦν, ἔστω και μὴ κίενα, ἔστω και ἐν προσώπῃ.

Ὁ μόνος ἀξιωματικὸς ὁ ὁποῖος ἀπὸ των πρώτων ἡμερῶν τῆς
 ἀφίξεώς του ἔσπευσε νὰ ἐνοικίσῃ σπίτι εἶναι εἰς Στενημαχίτης...
 ἔλλην. Σημεῖον ἀσφαλές και τοῦτο ὅτι δὲν κατώρθωσαν οἱ Κροῦμι-
 μοὶ νὰ τὸν ... ἐκβουλαγάρουν.

Οἱ διοικητικοὶ των ὑπάλληλοι ἐφθασαν ἐκεῖ μὲ μισὸ παπούτσι
 και θ' ἀποχωρήσουν συναποκομιζόντες εὐτραπέστατα κομποδέματα
 σχηματισθέντα ἀπὸ ἐντίμους ἐπιχειρήσεις ἐν τῇ πόλει και εἰς τὰ
 πέριξ και ἀπὸ ρουσαφετολογίαν. Τὸ ρουσαφέτι εἶναι παρ' αὐτοῖς καν-
 νὼν. Ἡ ἀπλουστερά ὑπόθεσις δὲν τελειώνει παρὰ μὲ ρουσαφέτι. Δέ-
 χονται τὸ πεντόφραγον μὲθ' ὄσης προθυμίας και τὸ εἰκοσόφραγον.
 Ὅταν δέ τις αὐτῶν κίμῃ πὼς δὲν θέλῃ ἢ ἐκπλήσσειται τάχα
 διὰ τὴν δωροδοκίαν, ὁ δωροδοκῶν δηλοῖ ὅτι τὸ διδὲν διὰ τὸν Ἐρω-
 θρόν Σταυρόν. Καί ἔτσι χροῖς εἰς τὸ σχῆμα τοῦ Σταυροῦ-σῶζονται
 και τὰ προσῆματα.

Ὅταν ἀκόμη δὲν εἶχε κριθῆ ἡ μέλλουσα τύχη τῆς Ραιδεστοῦ,
 οἱ ὑπάλληλοι εἶχον ἀρχίσει νὰ διενεργῶν μεταξύ των κατοίκων
 κομματικὴν προπαγάνδαν και νὰ ψηφιοθροῦν προκατοβολικῶς ὑπὲρ
 των κομμάτων εἰς ἅ ἕκαστος ἀνίγη. Ἄλλοι ἦσαν ροδολαϊκοί,
 ἄλλοι ἐθνικόφρονες ἄλλοι τοῦ γερμανικοῦ κόμματος και ἄλλοι σο-
 σοσιαλισταί. Καί μὲ λύσαν προσεπάθουν νὰ κομματίσουν και τοὺς
 κατοίκους, οἱ ὁποῖοι, μὴ ξευρόντες ἀκόμη τί θὰ ἐγένοντο ἐφαι-
 νοντο ὅτι κομματίζονται ἀπὸ φόβον μὴ τοὺς κομματίσουν.

Εἰς τὸ σπίτι ἐνὸς ὁμογενεῦς προὔχοντος ἐφιλοξενήθη ἐπὶ μὴ-
νας εἰς ἀνώτερος ἀξίωματικὸς τοῦ ἐπιτελείου. Ὅταν δ' ἀνεχώρησεν,
εὐγνώμων διὰ τὴν πολλὴν περιποίησιν ποῦ τοῦ ἔκαμαν, εἰς μὲν τὸν
ὀλοδοσάπειθον ἔδωκεν ὡς ἐνθῆμον μίαν... παλῆαν σέλλαν τοῦ
αἰκόλου του. εἰς δὲ τὴν ὑπέρτεριαν τοῦ αἰτιοῦ γενναιοδώρας, προ-
σέφερε... 1/2 φράγκο. Ὡς ποῦ νὰ σπιέθουν δ' ἀμφοτέροι ἀπ' αὐ-
τὴν τὴν ἔκτακτον γενναιοδωρίαν, ὁ συναπερχόμενος ὑπέρτης τοῦ
ἀξίωματικὸς πήρε μαζὺ του καὶ τὴν δωρηθεῖσαν σέλλαν, πήρε
δὲ καὶ τὸ 1/2 φράγκο ἀπὸ τὴν ὑπέρτεριαν ὑπὸ τύπον προσωρινοῦ
δανείου.

Ἐταὶ κύριος καὶ ὑπέρτερος ἔμειναν χωρὶς ἐνθῆμα τῆς Βουλγα-
ρικῆς κατοχῆς, πρᾶγμα διὰ τὸ ὅποιον δὲν πιστεύω νὰ ἴησι καὶ
πολὺ δυσηρησθημένοι.

Κατὰ τοὺς Βουλγάρους δὲ καὶ ὁ βασιλεὺς των. Εἰς μίαν ἑπαι-
λιν ἔξω τῆς Ραιδεστοῦ μῆκαν οἱ Βούλγαροι, κατέστρεψαν τὰ
σαρατὰ, ἔκλεψαν δὲ βρήκαν καὶ ἀπὸ 500 κούρκους ποῦ εἶχε δὲν
ἀφήκαν φτεροῦγα. Ὅταν δὲ κατόπι πῆγε εἰς Ραιδεστον ὁ Φερδι-
νάνδος, ὁ κύριος τῆς ἐπουλείας ἔσπευσε νὰ τῷ ὑποβῆ ἀναφορῶν
τῶν διαπροσθέντων καὶ νὰ ζητήσῃ ἀποζημίωσιν. Ὁ Φερδινάνδος
μετέβη εἰς τὴν ἑσπαιλίαν, εἶδε τὴν γενομένην ρεμούλαν καὶ ἀπερχό-
μενος ἔσφιξε τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου ἐχαριστῶν αὐτῶν θερμῶς· διὰ
τὴν ἐγγεῖη φιλοξενία, ἦν ἀπροφρόνως· παρέσχεν εἰς τὰ στρατεῦ
ματὰ του·!

Διαρκούντος τοῦ πολέμου, εἰς ἀγγλος ἀναποκριτῆς, συνοδεύων
ἐν Θρόνῳ τὸν τουρκικὸν στρατὸν, παρεπλανήθη καὶ ἔπεσεν εἰς χεῖ-
ρας τῶν Βουλγάρων. Εἰς τόσα δὲ βασανιστήρια ὑπεβλήθη, ὥστε
ἐπρελάθη ὁ δυστυχῆς καὶ μὴ δυνάμενος γὰ ἰαθῆ ἔθρεσεν τέρμα εἰς
τὸν βίον του ἀτοκτονήσας τελευταίως ἐν Ἀμερικῇ ὅπου κατέφυγε
χάρην ἀλλαγῆς ἐντυπώσεως.

Ἄφ' ἑαυτῶν ἀπ' τὰ χεῖρα τῶν Βουλγάρων μόνον στήν Ἀμερικὴν
παίρνει τὴν ἀνία του. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ τὸν τρέλλαναν οἱ
Βούλγαροι. Θὰ ἦτο ἐκ τῶν προτέρων τρελλός, ἀφοῦ πεσὼν εἰς χεῖ-
ρας των δὲν ἔσπευσε ἀμέσως ν' αὐτοκτονήσῃ διὰ νὰ γλυτώσῃ τὰ
βασανιστήρια. Βούλγαροι λέγονται αὐτοὶ καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ ξενύρη.

Μεταξὺ τῶν δολοφόνων τοῦ Μαχμούτ Σεβκέτ δυὸ εἶναι μὴ-
νόφθαλμοι, εἰς κούτσος καὶ εἰς κουλχέρης. Ἀνάτηροι δηλαδὴ
ἀλλὰ πολὺ πεπειραμένοι περὶ τὸ σκοτώειν, ἀφοῦ τόσον ἐπιτυχῶς
τὰ καταφέραν.

Εἶναι δὲ ἀξίον περιεργείας πῶς συνέβη ὥστε ἐνὸς τόσοφ φοβεροῦ
καὶ τρομεροῦ στρατηλάτου νὰ φῆν τὸ μῖτι δυὸ μονόφθαλμοι! Φαί-
νεται πῶς οἱ σημαδεύονται σημαδεύων καλὰ.

Αἱ συλλήψεις ἐξακολουθοῦν. Σχεδὸν ὅλοι οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ
κόμμα τῆς «Συνεννόησος» καὶ «Ἐλευθερίας» συνελήφθησαν καὶ ἐρρί-
φθησαν εἰς τὸς φυλακὰς ὅπου καὶ μένουσιν ἀπομεμονωμένοι ἀπ' ἀλ-
λήλων διὰ νὰ μὴ συννενοῦνται.

Ἐπιπλέον αὐτὸ δὲν πιστεύω νὰ ἰσχυρίζονται ἀκόμη πῶς
ἀνήκουσιν εἰς τὴν «Ἐλευθερίαν Συνεννόησιν»...!

Ἡ Οἰκονομικὴ Συνδιάσκεψις τῶν Παρισίων ἀπεφάσισεν ὅπως
ὅλα τὰ ζητήματα λύονται διὰ παμψηφίας. Ἐὰν ἀληθεύη, τότε
κανὲν ζήτημα δὲν ὑπάρχει ἐλπίς νὰ λυθῆ. Εἰς τὸ ζήτημα τῆς πολε-
μικῆς ἀποζημίας ἀσφαλῶς θὰ μειονοψηφίσουν οἱ Τούρκοι πληρε-
ξούσιοι, εἰς δὲ τὸ ζήτημα τῆς κατανομῆς τοῦ Δημοσίου Ὄθωμαν.
Χρέους οἱ Βαλκανικοὶ. Εἰς ἐν καὶ μόνον ζήτημα θὰ εὐρεθοῦν σύμ-
φωνοι ὅλοι· εἰς τὴν ἐπ' ἀπειρον παράτασιν τῆς Συνδιασκέψεως διὰ
νὰ μένουσιν στὸ Παρίσι καὶ νὰ περοῦν ζωὴ καὶ κόστα.

Οἱ Ἴταλοι τὴν ἑσπαιλίαν πάλιν εἰς τὴν Κυρηναικίαν. Εἰς μίαν
μάχην 8 μόνον ὄρας μακρῶν τῆς παραλίας ἔχασαν 2000 ἄνδρας
πρὸς δὲ 4 τηλεβόλα, 2 μισραλλισβόλα καὶ δὲν ἔξω πῶσε κά-
σας μακροῖα τῆς Νεαπόλεως, μὲ τὰ ὅποια ἄθχουν οἱ Ἀραβες
νὰ τρώγουν ἐπὶ μῆγας. Καὶ θυμωθέντες οἱ ἐν Ρόμῃ ἀνεκάλεσαν
τὸν στρατηγὸν καὶ ἀπέστειλαν ἄλλον, ὀνόματι Σάλτσαν. Ἐπιπλέον
ἀπὸ τὴν λαφυραγωγίαν τῶν μακρονοίων ἕνας τέτοιος στρατηγὸς

δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία διὰ τὴν ἀρίστην ὑποδοχῆς παρὰ τοῖς
Βεγγαζίοις.

Αἱ παρὰ τὴν Ἀσιατικὴν ἀκτὴν τῆσσι θὰ ἐκχωρηθοῦν, ὡς λέ-
γεται, εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴ τὰς χρησιμο-
ποιῶσιν ὡς βάσιν πολεμικῆν. Ἡ ἐπιφύλαξις οὗτῃ ἀφορᾷ ἰδίᾳ τὴν
Χιόν. Μὲ τοὺς χιῶτας ὡς ὀθωμανοὺς στρατιώτας τρομάξαμε τὸν
κόσμον. Ἡ σειρά μας τώρα νὰ τοὺς τρέψωμεν.

Ἡ Ἰταλία ἐπιμένει ὅπως τὸ Ἀργυροκάστρον καὶ ἡ Κορυτσᾶ
προσαρτηθοῦν εἰς τὴν Ἀλβανίαν ἐπειδὴ ὁ πληθυσμὸς ἐκεῖ γνωρίζει
καὶ τὴν Ἀλβανικὴν γλῶσσαν. Ἀλλὰ διατὶ τότε οἱ μεγαλοιδεῖται πολι-
τικοὶ τῆς Ρώμης οἱ τόσον κοπτόμενοι διὰ τὴν ἀδελφὴν των Ἀλ-
βανίαν, δὲν τῆ δίδουν καὶ τὰ 70 περίπου Ἀλβανόφωνα χωρία ποῦ
σοῦνται ἀκόμη ἐν Σκελίᾳ; Μὲ ξένα κόλυβα ἐννοοῦν νὰ μνημο-
νεύονται ὑπὸ τῶν ἀλβανῶν ὡς προσταταί;

Ἐξήντα.

ΣΑΪΤΙΕΣ

Καθὼς μοῦ γράφουν ἀπὸ τὴν Κίον, αἱ ἐκεῖ μαθητρίαὶ καὶ δι-
δασκάλοισι δὲν κατεδέχθησαν τῆς Πεντηκοντατῆς νὰ γονατίσουν
Αἱ μαθητρία δίκαιον εἶχον νὰ μὴ γονατίσουν ἀφοῦ γονατίζου
ὀλόκληρον τὸν χρόνον. Ἀλλ' αἱ διδασκάλοισι;

— Μεταξὺ τῶν ἐν Καλλιπόλει προσφίγων ὁμογενῶν καθ' ἑκά-
στην σχεδὸν σημεῖονται θάνατοι ἐκ πείνης. Οἱ διὰ τοὺς σεισμο-
παθεῖς ἔρανοι τί νὰ γίνονται ἀργά; Μήπως ἐξακολουθοῦν νὰ
χορταίνουσι ἄλλους πεινῶντας;

— Τὸν Βουλγαρικὸν στρατὸν ἐν Σέρραις μαστίζει χολέρα. Σεισμοὶ
ἐξ ἄλλου ἐν Βουλγαρίᾳ κατέστρεψαν πλείους πόλεις. Ὅτε ὑπάρ-
χει καὶ Θεός.

— Ὁ φάκελλος τῆς ὑποθέσεως τῶν κτημάτων τῆς Μονῆς Καρῶ-
πιν ἐν Ἀντιγόνῃ ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὸ Κτηματολόγιον. Οὐδὲν ἄπορον.
Ἐδῶ τὰ γήπεδα κάμουν φτεροὶ καὶ πετοῦν καὶ τὰ χαρτιά δὲν θὰ
κάμουν;

— Τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου ἕνας μὴ γνωρί-
ζων τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς νυκτερινῆς κυκλοφορίας ἐξήλθεν ἀπὸ τὸ
σπίτι του διὰ νὰ πάγῃ στὸ «Quo vadis» Συνελήφθη.— Ποῦ πᾶς τῷ
λέγει ὁ ἀστυνόμος.— Quo vadis, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.— Καὶ τί θὰ πῇ
Quo vadis.— Ποῦ πᾶς;— Βρῆ στὸ μαῖτάρι μᾶς παίριες... Καὶ τὸν
ἀδήγησαν στὸ φρέσκο.

— Οἱ βούλγαροι στρατηγοὶ Χιασαπτόσηφ καὶ Ἰβάνωφ ἐπεσκέψθη-
σαν ἐν Θεσσαλονίκῃ τὸν «Ἀβέρωφ» ἵσως διὰ νὰ διαπιστώσουν τὴν
ἐθνομυσίαν του καὶ νὰ βροῦν πῶς σύμφωνα μὲ τὴν κατάληξιν «ωφ»
εἶναι βουλγαρικὸ σκόφος.

— Ὅποσδήποτε ὄμως καλὸ κουράγιο εἶχεν ὁ Κουντουριώτης νὰ
τοὺς δεχθῆ μέσα στὸ σκάφος του. Ἐκτός ἐὰν τοὺς ἔφαζε προηγου-
μένως καὶ εἰπεῖσθαι διὰ δὲν εἶχαν στής τσέπες των μπόμπες.

Βεζλέβουλ.

Ἀγγελία, χρονικὰ—κ' εὐθυμία κοινωνικὰ.

Πρέπει, πρέπει ὅλες κι' ὅλοι
νὰ γνωρίζετε, χαρῶς,
πῶς δὲν βρισκεται στήν Πόλι
ἄλλο ἕνα μαγαζὶ

ποῦ νὰ ἔχη σὰν τοῦ Τιγρίφ ρούχα τόσον εὐθηρὰ
μᾶθετέ το ἐπὶ τέλους γιὰ νὰ μὴν τὸ πῶ ξανά.

ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ "ΕΜΠΡΟΣ,"

Οἱ 4 τόμοι τοῦ «Ἐμπρός χρονοδέτοι» πωλοῦνται εἰς τὰ γκα-
φελά μας πρὸς 1 λίραν Ἀγγλίας. Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλονται
ἐλευθεροὶ ταχυδρομικῶν τελῶν.— Ἀπαιτεῖται προπληρωμὴ.

Ἐπιπλέον Κ. Γ. Μακρίδης

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ—ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΙΚΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΑΤΥΡΑΣ
 εκδιδόμενη καθ' ἑβδομάδα ἐν Κωνσταντινουπόλει
 ὑπο Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΔΟΥ (ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΟΥΣ)

Γραφεῖα: Ἐν Γαλιατῆ, Ἰσχυρολόγων Χάν, ἀριθ. 12-13.

ΟΡΟΙ ΕΤΗΣΙΑΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐνταῦθα γρ. 40, ἐν ταῖς ἐπιχειρίαις 50, ἐν τῷ ἐξαετικῷ γρ. 13

Ἄσρος ἀπαράδωτος ἐγγραφῆς: Προσπληρωμή.

Ἐκαστον φύλλον 20 παράδες. Ἀρ. 256

Ἔτος πέμπτον ἀριθμοῦμεν
 καὶ στήν Πόλιν κατοικοῦμεν

Διακόσμη πενήντα σὺν ἔξῃ
 κ' ὁ Δάνεφ δὲν λέει περὶ λέξι.

Ἐννηκόςαια δέκα τρία, εἴκοσι κ' ἑννῆ Ἰούνη
 κ' ἦσαν τὸν Καγιμάλη οἱ νεώτεροί μας Οὐντοι.

Πολεμικὰ καινούργια κ' οἱ Βούλγαροι στὰ γιούργια.

Ὁ Ἰβανῶφ σὸν Φερδινάν
 τηλεγραφεῖ καὶ λέει:
 Αἰθένητα μόν, εὐοὶ εὐάν!
 καινούργια πάλιν κλέη,

καινούργιες νίκες ἦσαν οἱ ἐνδοξοὶ σου Κρούμμου
 καὶ κατακερματίσαντες τὰ πλήθη τῶν Ἑλλήνων
 ἐτίσασμε αἰχμάλωτον τὸν Στέφανον Δραγούμη
 τὸν Δούσμανη, τὸν Μεταῦ κ' αὐτὸν τὸν Κωνσταντῖνον.

Μὲ μυριάδα μοναχὰ τοῦ Κρούμμου ἀπογόνων
 χιλιάδες ὀδοῦκοντα Ἑλλήνων ἐσκορπίσαμε
 περιλαμπρο σοῦ σίτισαμε στήν Σαλονίκη θρόνον
 ποῦ μὲ κρανία ἐχθρικὰ ἐνέγκωσ τὸν στολισμὸν
 καὶ ἄλλο τι δὲν ἔμεινε παρὰ νὰ ἔλθῃς τώρα
 καὶ μακαρίως νὰ στρωθῆς μὲ τὴν Ἑλεονώρα.

Εὐοὶ, εὐάν! κ' ἀλλαλαγμὸς
 ἐπὶ τῇ νῆα νίκη
 καὶ τῶν ἐχθρῶν μας σπαραγμὸς
 μέσ' στήν Θεσσαλονίκη

ὅπου λαὸς ἐνθουσιῶν δὲν βλέπει περὶ τὴν ὄρα
 πότε θὰ ἔλθῃς ὀδηγῶν καὶ τὴν Ἑλεονώρα.

Νίκη καθ' ὄλην τὴν γραμμὴν
 νίκη κατὰ βαρβάρων
 νίκη μὲ ὀδῶν καὶ τιμῆν
 γὰ τὸν σεπτὸν μας Τσάρων,

νίκη ποῦ καὶ τὸν θρόνον σου στηρίζει τὸν κλονοῦμενον
 καὶ γράφει νοῦλα στὸ χεῖρ καὶ νοῦλα τὸ κρατοῦμενον.

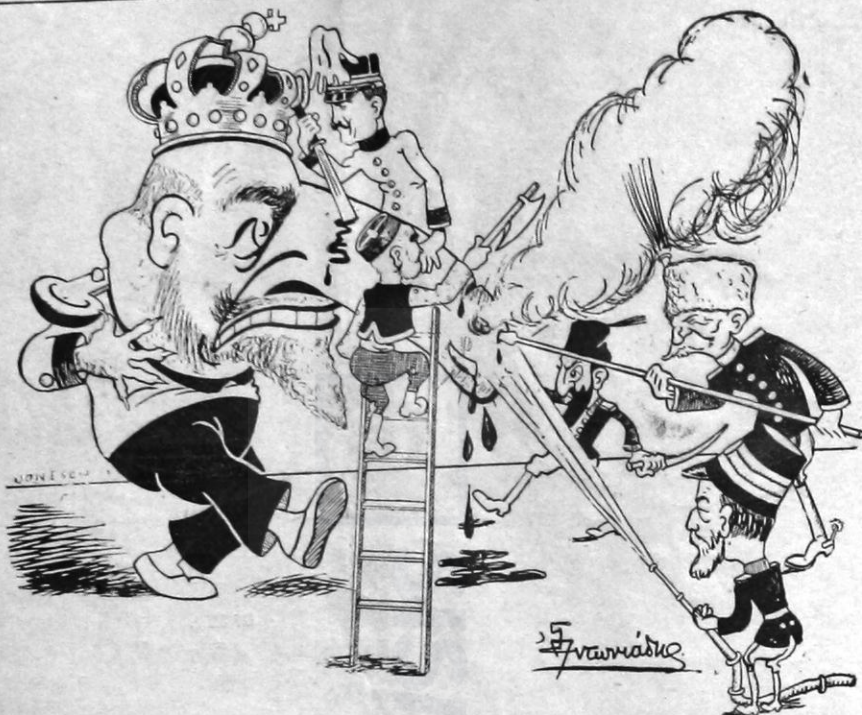
Νίκη ποῦ διεσκόρπισε τῶν ἐναντίων πλήθη
 νίκη ποῦ καὶ τὸ μάτι σου ἀπὸ χαρὰ θὰ κλάμη
 νίκη σωστὴ κ' ἀδιάφορον ἂν μοιάξῃ παραμῖθι
 ἀρκεὶ σὰν χεῖρ ὁ λαὸς ὁ βλάκας νὰ τὴν χάρῃ.

Τοιαύτην νίκην ἤραμε ποῦ φύγαμε πηλάλα
 καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἀκούσαμε νὰ λέν τὴν νίκην ἦσαν...
 μὰ στήν μεγάλην μας ἔμεις κ' ἡρωϊκῶν φευγάλα
 μηδὲ μισὴ ἀφήσαμε γυναῖκα στήν Νιγρίταν,
 ἀλλ' ὅλες τῆς λογίσαμε κ' ἀνδρείως τῆς σπαράξαμε
 καὶ τρεῖς οὐρὰ οἱ νικηταὶ γὰ σένα ἀλλαλάξαμε.

Νικήσαμε καὶ στήν τρυγὴν
 ποῦ κόσμος τὴν θαυμάζει
 παντοῦ ἐκάναμε σφαγὴν
 γὰ κέφι καὶ γὰ χάρι
 κ' ὡς ἦρωες ἀντάξιοι τοῦ Κρούμμου τοῦ γενναίου
 διάκρισι δὲν κάναμε γέρον, γρηῆς ἢ νέου.

Νικήσαμε καὶ κλάμα
 τὴν νίκην μας μὲ γόους
 κ' ἀρειμανίως κάναμε
 συνουσιασμοὺς ἀθῶους,
 ποῦ τέφρα τώρα καὶ σποδὸς διαλαλοῦν τὴν νίκη
 καὶ δειχνοὺν πόθεν πέρασαν οἱ φευγάλοι λύκοι.

Δόξα καὶ αἰνος καὶ τιμὴ
 στὸ τσαρικό σου στέμμα,

Ὁ Συμμαχικός πόλεμος.

παντιού ἐφάνημεν ὦμοι
κι' ἀκόρσοι σὸ ἀίμα
παντιού ὁ Κροῦμμος ἰώδειζε πῶς εἶνε πάλι τέρας
κι' οὐδὲ μωρέλι ἄφησε σὲ ἀγκαλιὰ μητέρας.

Πρὸ τῶν ἐχθρῶν μας φύγαμε
μὰ φεύγοντες μὲ βία
μέσα σὸ ἀίμα πνίγαμε
γυναῖκες καὶ παιδία
καὶ ἐκατόμβας στήσαμε
χωρὶς σταλιὰ δειλίας
οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ψήσαμε
μωρὰ ὡς ὄβελιας.

Ἀπὸ τὴν τέχνην τὴν παλῆν
τίποτε δὲν ξεχώσαμε
καὶ τῶν Ρωμῶν τὴν βασιλιῆν
π' οὐχιάλοτον τὸν πιάσαμε
πεσκέσι σοῦ τὸν στέλλουμε νὰ τὸν γευθῆς καὶ σὺ
κι' ὡς Κροῦμμος ἀπ' τὴν χάρα του νὰ πίνης τὸ κρασί.

Παντιού ἐπολεμήσαμε
μετ' ἀκρατίτου μένου
ἐσφάξαμε, λογχίσαμε
ἐγκύους καὶ παρθένους
καὶ στέλλομεν τοιγαριστὰ δυὸ ἐμβρυα ὡς δῶρα
στὴν τοῦ ἑλλένου ἀδελφῆν—ψυχή μου—Λεονώρα.

Ὡς τοῦ Σωτήρος ὀπαδοὶ
ἀλλὰ καὶ ὡς ἀρκιτύλοι
ὅπου κι' ἂν βοήγαμε παιδί
ἀρσενικὸ ἢ θῆλυ

τοῦ βγάλαμε τὴν πίστι του μὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν χάριν.
Καὶ κάποιος χότζας σεβαστὸς διδάχθηκεν ἐσχάτως
ὅτι σὸ θεοφροῦρητον τοῦ Φερδινάνδου κράτος
οὐκ ἐνὶ νέα ἢ γρηῃ, οὐκ ἐνὶ θῆλυς κι' ἄρρη.

Παντιού σὲ χώρες ὄρεινές καθὼς καὶ σὲ παράλια
ἀφθόνως τοῦ πολιτισμοῦ τὰ δῶρα προεχίσαμε,
παντιού ἐνεπεδώσαμε τὴν τάξιν καὶ ἀσφάλεια
κι' εἰς κάθε πόλι καὶ χωριὸ ψηλὸς ἀγγχόνες στήσαμε
ὅπου κερμινέται παρευθὺς πᾶς ὅστις ἀντιτείνει
τῆς σῆς Μεγαλειότητος ὑπὸ πύκου νὰ γελῆ.

Κι' οἱ πλέον γεροντιέροι τοῦ κόσμου δὲν θυμοῦνται
νὰ εἶδαν ἢ νὰ ἤκουσαν λαὸ σὰν τὸν δικό μας...
σφαγῆ εἰς τὸ Δεδέαγατς, αἱ Σέρροι πτορολοῦνται
κι' οὐδὲ καλύβι ἔμεινε μέσ' σὲ χωριὰ καὶ κόμας.

Κι' ἂν, ὅπως λέγουν, ἄλλοι τὸ πόδι τοῦ Ἄτιλα
ἐμάρανε καὶ ἐξήρανε κάθε χλωρὸ βλαστάρι,
ἐξάπαντος θὰ πάθαινε κι' ὁ ἴδιος ξηραῖα
ἂν κατὰ τύχην βροσκοιτο σὸ διάβα ἀρκουδιάρη.

**Τέτοια κι' ἡ Μοῦσα ψάλλει
στὴν μύτη τὴν μεγάλη.**

Ψάλλε μου, Μοῦσα, μύταρον, ἐκείνον τὸν μεγάλο
ποῦ σὰ ἐπὶ τὰ οὐράνια ἰσχάτως εἶχε φθάσει,
ποῦ εἶχα πλέον βαρεθῆ τὰ κλέη του νὰ ψάλλω
καὶ τὸ μυαλό μου ἔπαθε ἀπὸ τὴν ζούλια στάσι.

ΣΑΒΒΩΦ. - Έκερδίσαμε, Μεγαλειότατε. — ΦΕΡΑΙΝΑΝΔΟΣ. - Ποῦ;... — ΣΑΒΒΩΦ. - Στὸν δρόμον!...

Ψάλλε μου μῦτον τὸν παχὺν
τὸν μακρορροθουνάτο
ποῦ δλα τοῦρθαν κατ' εὐχὴν
στὸν κόσμον ἔδω κάτω
ποῦ φοῦσκοσι κ' ἠδέξθηκε κ' ὑπόθη ὑπερμέτρως
κ' ἐπεσκιάσθη ὑπ' αὐτὸν ὁ τῆς Σερβίας Πέτρος.

Ψάλλε μου μῦτον τὸν χονδρὸν
τὸν παιταχοῦ ζωθέντα,
πῶ κλεψε κ' ἄστεια ἀνδρῶν
κ' ἐπράφη μ' ἀργαγέτια
μύταρον μέγαν καὶ δέξιν καὶ μύταρον καμπούρη
ποῦ τώρα τὸν τσακίσανε σὺν νῆτανε ἀγγουρι.

Πῶ πό! Θεέ μου, τί ντροπή, πῶ πῶ τί κατασχὴνη...
οὐ δέκα μέρες ἔγεινε ὁ μύταρος μνίτσα
καὶ δὸς του μαῦρα δάκρυα ὁ κακομίστης χύνη
καὶ μ' οἰκτινὸν τώρα τὸν θωρεὶ ἀεόμη κ' ἡ Τσαρίτσα.

Πῶ μῦτος ποῦ καίτεσε σὺ ἰσχατο περιβάξι,
πῶ μῦτος ποῦ τοῦ κόγανι ἐξαίφνης τὰ ἡτερὰ
πῶ μῦτος ποῦ συνίθιζε τὸν κόσμον νὰ χλευάζη
καὶ τρώει νῦν σκορδομυτιές σὺν μῦτος μασκαρᾶ.

Ποῦ σου, μύταρε, τὸ μένος,
ποῦ σου, μύταρε, τὸ νεῖκος;
ἓνας Σέβθος λυσιαγμένος
κ' ἓνας εἰζωνας ἀργαίκος
σ' ἔχουν τώρα περιτάμι
κ' ἐν μᾶ καὶ μόνη μᾶχη

νὰ δακρῶζης σ' ἔχουν κάμι
σὺν νὰ ἐπαθες συνάχη.

Τι ἀγέρωχον ἐκεῖνο
ποῦζες τότε στὸ Λονδίνο
διὰν ἔβρωτες τὸ μπόι ὑπερῶνο καὶ τοῦ Γ' κ' ὀ!
Πῶς μπάρα σὺν ἐκείνη
πῶς μακρόλη ἔχει γείνει
κ' ἀπ' τοὺς ρόθωνάς της τώρα μῦξα μόνον καταρθεῖ;

Τέτοιος μύταρος Τσαρῶσκου, τέτοιος μύταρος ἀχρείος
ποῦ δὲ ἔβου σου τοῦ βίου
ὡς κρατῆρ τοῦ Βεζουλίου
πῶρ καὶ σίδηρο καὶ φλόγες ἐξηρηγίτισο ἀχρείως,
πῶς σὲ δέκα μόνον μέρες μῦτη ἔγεινε μεθύσου
κ' ἔσους φόθιζες τῆς ἄλλης σὲ φωνάζουν τώρα ξέσου.

Ξέσου, μύταρε Κοβοίργων,
κορινφὴ φνύλης κακούργων
ξέσου κ' ἔφαγες απαλιόρα.
" Ἀσχημα σὲ ἔχουν τρέψει
κ' ἄμε τώρα νὰ σὲ κρύβη
ἢ γλυκεῖά σου Λονδῶρα
κ' ἄλλη μὰ μὴ ξεμυτῆς
νικητῆς σὲ σὲ νικητῆς.

ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ "ΕΜΠΡΟΣ,"

Οἱ 4 τόμοι τοῦ "Ἐμπρός" χρονοδότηται πωλοῦνται εἰς τὰ γρα-
φεῖά μας πρὸς 1 λίραν Ἀγγλίας. Εἰς τὰς ἐπιτοχίας ἀποστέλλονται
ἐλεύθεροι τοχυδρομικῶν τελῶν. — Ἀπαιτεῖται προπληρωμή.

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Ὁ συμμαχικός πόλεμος — τί ειρωνεία εκφράσεως — έξακολουθεῖ λυσσαδῶς.

Οἱ Ἕλληνες, πετώντες πάλιν ἀπὸ νίκης εἰς νίκην, δῆλυνσαν ἐντός 10 ἡμερῶν μεγαλειτέραν ἀπόστασιν ἐκείνης τῆν ὅποιαν δῆλυνσαν κ' ἐτ' Ὀκτώβριον. Ἀτέκτεσαν ὡς βλέτετε *πείσαν* καὶ γ' αὐτὸ καὶ *πῆσαν* τόσα μέρη.

Ἐν τῇ ἀκατασχέτῳ των πορεῖς ἔφθασαν καὶ εἰς μίαν θέσιν ἀναγραφομένην εἰς τὸν χάρτην τοῦ αὐστριακοῦ ἐπιτελείου μὲ τὴν δυνάμιν ὁμοσίων *Κουραδία*. Αὐτὴν δὲν πιστεῦν νὰ τὴν καταλάβουν. Θὶ τὴν ἀφήσουν διὰ τοῦ; Βουλιάρους.

*

Ἄλλ' ὅσα σαφῆ εἶναι τὰ γινόμενα εἰς τὸ θέατρον τῶν ἑλληνοβουλγαρικῶν συγκρούσεων, τόσα περιπελεγμένα φαίνονται διὰ δραματιζόμενα μεταξὺ Σέρβων καὶ Βουλγάρων. Αἱ ἐκ Σόφρας καὶ Βελιγράδων ἐρχόμενα εἰδήσεις γρονθοκοποῦνται καὶ ἀλληλοσυγκρούονται λυσσαδῶς. Λές νὰ εὐρίσκονται κ' αὐταὶ εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν καὶ συνάπτουν καθ' ἑκάστην ἀπεγνωσμένας μάχας, μὲ μόνον θῦμα τὴν . . . Ἀλήθειαν.

*

Καὶ πράγματι Σέρβοι καὶ Βούλγαροι, ἂν καὶ πολεμῶσι καθημερινῶς, ἐν τοῦτοις κατορθῶσιν νὰ βγαίνουν ἀμφοτέροι νικηταί. Καταλαμβάνουν οἱ Σέρβοι χωριά καὶ κόμας καὶ πόλεις καὶ ὀπωθεῖσι καὶ διασκορπίζουσι τοὺς Βουλγάρους· καταλαμβάνουν ὅμως καὶ οἱ Βούλγαροι γαμμῶς καὶ ὄχρως θέσεις καὶ ποταμούς καὶ ἀποδεκατίζουν τοὺς ἐναντίους. Ἀμφοτέροι νικῶν, ἀμφοτέροι προχωροῦν, ἀμφοτέροι κυριεύουσι καὶ ἐκπορθοῦσι, ἀμφοτέροι *καταλαμβάνουν* καὶ μόνον ἡμεῖς ποῦ τὰ διαβάζουμε δὲ *καταλαμβάνουμε* τίποτε.

*

Οἱ ἐν Σόφρα ὅμως, μὴ ἔχοντες, φαίνεται, τίποτε τὸ θετικῶς εὐχάριστον νὰ ποῦν εἰς τὸν λαόν, ἐπισημῶς μὲν τὸ γύρισαν εἰς τὴν μυσικοπάθειαν, ἐπιφυλασσόμενοι μὴ καὶ καλῆ ν' ἀνογγεῖλλον τὴν κατατρόπωσιν τῶν ἐχθρῶν, ἀνεπισημῶς δὲ ἀφήσαν ἀχαλίστον τὴν πλαστοίην φαντασίαν τῆς «Διέβνικ» καὶ τῆς «Βε-ξέρνα Πόστ» ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν ὁποίων ἀνηλεῶς ἀποδεκατίζονται καθ' ἑκάστην αἱ ἑλληνοσερβικαὶ στρατιαί.

Αἱ τελευταῖαι εἰδήσεις των ἀνέφερον ὅτι ἡ Θεσσαλονικὴ ὀριστικῶς πλέον κατελήφθη ὑπὸ τῆς στρατιάς τοῦ Ἰβάνωφ ἤτις, καὶ πορεύεται τώρα κατὰ τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικον· διότι ἐὰν ἔξακολουθήσουν τὰ καθημερινὰ φθασίματα αἰχμαλώτων εἰς Ἀθήνας, ὀλόκληρος ἡ στρατιά τοῦ Ἰβάνωφ ἐκεῖ θὰ καταντήσῃ νὰ συγκεντρωθῆ.

*

Τόση δὲ εἶναι ἐκεῖ ἡ ἔξαπτήσις τῆς δημοσίας γνώμης, ὥστε καὶ ὁ ἐν Θράκῃ βουλγαρικός στρατός ἀγοσεῖ τὰς ἐν Κιλικίᾳ καὶ Δοιράνῃ καὶ Σέρραις συμφορὰς τῶν συναδέλφων του. Τούναντιον τὰ ἐν Θράκῃ στρατεύματα ἐορτίζουσιν καθημερινῶς νίκας. Ἐν Τσατάλῃσιν τοὺλάχιστον τόση εἶναι ἡ φροντίς των ἐπὶ τῷ θηριῶν, ὥστε οἱ ἐκεῖ βούλγαροι ἀξιοματικοὶ δὲν προφθάνουν ν' ἀνοιξουν μὲν ἀπὸ τὰ ἐνίκεια μεθύσια. Φλοζ ἔλθῶν ἐκεῖθεν μὲ βεβαίῳ οὖν τὴν παρελθούσαν δευτέραν εἰλον γίνεσι πάλιν σκνίπα ἀπὸ τὸ μεθύσι, ἐορτίζοντες τὴν εἰδὴσιν ὅτι ὁ στρατός των εἰχε φθάσει τρεῖς ὥρας μακρὰ . . . ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

Ἐξάπαντος θὰ εἰχον λάβει τὴν εἰδῆσιν αὐτὴν ὄχι πρὶν μεθύσων ἀλλὰ κατόπιν. Ἰσως μάλιστα νὰ εἰχον ρουφήσει ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ λίγῃ χάσις, ἐνδειγνόμενον παρηγορητικὸν γιὰ τῆς *χασούρας*.

*

Ἄλλὰ πῶς θὰ τελειώσῃ ὁ πόλεμος; Κοινῶς δὲν τὸ ξεῦρει. Διότι νικημένης ἐπὶ τέλους τῆς Βουλγαρίας, πιθανόν νὰ τῆ ἔλθῃ ἐπίκουρος ἡ Τουρκία, ἡ ὅποια, ἐκωφελομένην ἢ τῆς ἐξαντλήσεως ὅλων τῶν πολεμίων τῆς, εὐκόλως θὰ τοῦς ἐξωθήσῃ εἰς τὰ παλαιὰ των σύνορα, ὁπότε πάλιν νέα θὰ συναφθῆ συμμαχία μεταξὺ τῶν Βαλκανικῶν διὰ νὰ τὴν ἐκκοπίουν. Καὶ τὸ σούρτα φέρτα αὐτὸ μπόρει νὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρις οὗ δὲν μείνῃ ψυχὴ ζῶσα σ' ὅλην τὴν Ρουμέλην.

Μόνον οἱ Ἄλβανοι τὴν ἔχουν καλὰ καὶ εἰς αὐτοὺς ἐπὶ τέλους θὰ λάξῃ ἡ ἡγεμονία τῆς Βαλκανικῆς, ἀδιάφορον κ' ἂν δὲν ἔχουν ὀλοκήν ἡγεμόνα.

Ἐν ἀρχαίον λόγιον λέγει: «Φιλεῖ τὸ ὑπῆκοον μμεῖσθαι τοὺς ἀρχοντας». Διὰ τὴν Βουλγαρίαν ὅμως οἱ ὄροι ἀνεστράφησαν, οἱ δὲ ἀρχοντες ἤρχισαν νὰ μιμῶνται τὸ ὑπῆκοον. Ἀφοῦ τὰ ἐνδοξα ἀπελευθερωτικὰ στρατεύματα τῶν Κρούμιων ὄπου κ' ἂν ἐπάτησαν ἐφρόντισαν νὰ κατακλέθουν τὸν κόσμον, ἤλθε καὶ ἡ βασιλικὴ των οικογένεια διὰ ν' ἀποσώσῃ τὴν ρεμπούλαν. Καλὴν ἀρχὴν ἔκαμεν ὁ Φερδινάνδος Φλοζηνθηδὺς ἐν 40 Ἐκκλησίας εἰς τὸν οἶκον τοῦ κ. Δοδοπούλου ἐξέφρασε κατ' ἐπανάληψιν τοῦ θαυμασμὸν του γιὰ ἓνα χαλί. Ὁ κ. Δοδοπούλος τοῦ τὸ ἐχάρισε. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀνακτορικῶν θεράποντες ἤλθον καὶ ξεσηλώσαν ὅλα τὰ χαλιά του οπιτιοῦ του, ἀκόμη καὶ τὸ σουδὶ ποῦ σκουπίζουν τὰ παπούτσια. Πάλιν δὲ καλὰ ποῦ δὲν ἔδωκαν καὶ τὰ παπούτσια στὸ χέρι τοῦ κ. Δοδοπούλου.

*

Ὅτι ὅμως δὲν ἔκαμε ὁ Φερδινάνδος τῶκαμε ὁ γυόκακς του 'ς τὰς Σέρρας. Κατὰ τὴν ἐκεῖ μετάβασιν του αἱ ἀρχαὶ κατέχον *προσωρινοῦς* ἓνα μέγαρον κάποιου μπῆ διὰ νὰ φιλοξενηθῆ ὁ διάδοχος. Εἰς τὸ μέγαρον αὐτὸ ὑπεχερόσθησαν αἱ πλουσιώτερα οικογένεια νὰ φέρουν αὐτὸ πολύτιμον εἶλον: ἐπιτραπέζια σκευὴ, ἐπιπλα, χαλιά, κρεββάτια κτλ. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν ὅμως τοῦ πρίγκηπος, ἄγριου φρουροῦ ἐτάχθησαν πρὸ τοῦ μεγάρου, δηλοῦντες ὅτι αὐτὸ καὶ τὰ ἐν αὐτῷ, μὰ ποῦ *κατεδέχθη* καὶ τὰ *εἰμίσησεν* ὁ Διάδοχος, ἦσαν πλέον ἰδιοκτησία του. Ἰσως μάλιστα νὰ θύμισεν ἡ Ὑψηλότης του ποῦ δὲν ἐφρόντισεν ὁ νοικοκύρης νὰ τὸ κάμη βιδωτὸ διὰ νὰ μεταφερθῆ κ' αὐτὸ 'ς τὴν Σόφια.

*

Ὁ αὐτὸς πρίγκηψ, μεταβαίνων εἰς Θεσσαλονικὴν εἰχεν ἀρέσει σ' ἓνα τοιφλῆκι κάποιον μῆδρον θαυμάσιον ἄλογο. Τὸ ἐξήγησε, τὸ πήρε καὶ ἐπιβαίνων αὐτοῦ εἰχε κάμη τὴν θριαμβευτικὴν του εἰσοδονεῖς Θεσσαλονικὴν. Ὅταν ὅμως ὁ ἰδιοκτήτης παρουσιάσθη 'ς τὸ *στ-αῦλαρχεῖον* διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ ἄλογου, οἱ ὑπασισταὶ τὸν ἔδωξαν μὲ *κλωτσιές*.

Ἄλλὰ καὶ ἡ Ἐλεονώρα δὲν ὑπελείφθη. Εἰς Τουρολόην ἀνεκάλυψεν εἰς χεῖρας ἐνὸς ἔβραϊον μίαν θαυμασίαν ἐπιτραπέζιον οὐσκευὴν, κτήμα ἄλλοτε τοῦ Χαμητ. Τὴν περιεργάσθη, τὴν ἐθαύμασε καὶ εἶπε βασιλικῶς: Αὐτὸ μόνον 'ς τὸ παλαῖτι μου ἔχει τὸν τόπον του. Καὶ τὸ φουρνιμένο κοσμεῖ τώρα τὸν μπουφέ της.

Τέτοια μὰ οικογένεια, ἀναφανδὸν ληστεύουσα καὶ συλοῦσα, δὲν εἶναι περὶ βασιλικὴ ἀλλὰ σκέτη νέτη *συλική*.

Ἐχίδια.

ΣΑΪΤΙΕΣ

Κατὰ τὴν μάχην τοῦ Κιλικίς τὸ βουλγαρικὸν στρατηγεῖον ἤδρευε εἰς *Λαχανά*. Ἀπὸ τὴν ἔβρασιν τῆς μάχης φαίνεται ὅτι τὸ ἀπετέλουν *λαχανατζήδες* καὶ γ' αὐτὸ τὰ κάμανε οὐλάτα.

— Εἰς τὰ Φιλανθρωπικὰ Καταστήματα ὁ ἀποθανὼν Καμπούρογλου πασῶς ἔκαμε τὴν εὐεργετικωτέραν δωρεάν: Δὲν ἀφήκε νέα σχέδια νέων κτιρίων. Ὁ κ. Μαυρογορδάτος εἶναι ἀπαρηγόρητος γ' αὐτό.

— Πρώτης τάξεως δρομεῖς οἱ Βούλγαροι. Διεκριθῆσαν αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἰς κάθε εἶδος δρόμου, ἴδια ὅμως εἰς τὸν δρόμον μετὰ *φορῶς*, ἀφοῦ *μετέεργαν* τὴν Σόφραν καὶ καργέλες ἀκόμη κλοπιμαῖες.

— Τὸ ἑλληνικὸν ἱπικὸν μῆκε στὰς Σέρρας, ὁ δὲ στόλος εἰς τὴν Καβάλλαν. Ἴππικὸν σ' *σέρρες* μέσα καὶ στόλος *καβάλλα*. Ἦν ὀλλόκοτα ποῦ θὰ φαίνονταν αὐτὰ στοὺς ἀρκουδιάρηδες.

Βελζεβοῦλ.

Ἀγγελίαι, χρονικά—κ' εὐθυμα κοινωτικά.

Μνηστρα ψάλλο ἐπ' αἰοίσις τῆς Κατίνας τοῦ Τσελλέντη μὲ τὸν Νίκον τὸν Κωνιανὸν παληκάρι καὶ λεβέντη.

Ἐπου πῆς, ὅπου σταθῆς κ' ὅποιον τόχῃ νὰ μιλῆσῃς νέους, γέροντας καὶ παιδιὰ καὶ κορίτσια καὶ κυρίας, θὲ ν' ἀκούσῃς νὰ οὐ λὲν χιλίες δυὸ καλὰς εἰδήσεις γιὰ τοῦ Τίγιου τὰς λαμπρὰς καὶ ἐκτάκτους εὐκαιρίας ποῦ τοὺς πάντας συγχ' ἰσὺν καὶ τοὺς πάντας συνητεύουν κ' ὄσα ὄσα τῆς ἀρπάζουν δίχως κὰν νὰ παζαρεύουν.

Ἐγεθύνας Κ. Γ. Μακρίδης

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ—ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΙΚΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΑΤΥΡΑΣ

ἐκδομένη καθ' ἑβδομάδα ἐν Κωνσταντινουπόλει

ὑπο **Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΔΟΥ** (ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΟΥΣ),

Γραφεία: Ἐν Γαλατῇ, Ἰσχυρολόγιον Χάν, ἀριθ. 12-13.

ΟΡΟΙ ΕΤΗΣΙΑΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐνταῦθα γρ. 40, ἐν ταῖς ἐποχχαίαις 50, ἐν τῷ ἑξαετηρικῷ φρ. 13

Ἄροσ ἀπαράβατος ἔγγραφης: Προσληρωσμή.

Ἐκαστον φύλλον 20 παράδες. Ἄρ. 257

Ἔτος πέμπτον ἀριθμοῦμεν
καὶ στήν Πόλιν κατοικοῦμεν

Διακόσια πενήντ' ἀ' ἐπιτά
καὶ σπάσανε μοντέρα οσπιά.

Ἐνηηκόσια δέκα τρία, κ' ἔξη τοῦ μηνὸς Ἰούλι
βγήσαν νὰ ἑλευθερώσουν κ' ἔγειναν οἱ ἴδιοι δοῦλοι

Κ2' ὁ Παντζᾶς μετὸν Ἀλῆ γιὰ τὸν πόλεμον μελεῖ.

Π. Νίκας, Ἀλῆ μου, πάντοτε, νίκας κατὰ βαρβάρων,
νίκας οἱ Σερβοἕλληνες περιφανεῖς νικῶσι,
νίκας ποῦ ἐξηντίλειαν τὸν Ἐρυθρὸν τὸν Τσάρον
κ' εἰς κάθε νότια του γυροῦν τὰ νῶτ'ά των κ' οἱ Ρῶσοι,
νίκας ποῦ καὶ τὸν Νάτσεβιτς τὸν ἔχον κάμει ράκος·
καὶ μολονοὶ λέγεται φρονῶν τοῖς Τούρκοις φίλα,
ἔμεῖς, τὰς ἡτίας φάλλοντες τῶν Κροῦμμων χαιρεκάκως,
τὸν στείλαμε, συνάδελφε, νὰ πᾶ νὰ κόβῃ ξύλα.

Νίκας σὲ νότον καὶ βορρᾶ κ' ὁ Κροῦμμος ἐξηρθρώθη
καὶ προχωροῦν οἱ νικηταὶ παντοῦ στεφανωμένοι,
νίκας καὶ κάπτοιαν φρόνημα μετὸ τούτους ἀνορθώθη
κ' ὡς νικηταὶ κοιμπάζουνε ἔκει ποῦσαν ἡττημένοι,
νίκας κ' οἱ Κροῦμμοι φερίγουνε στὸν Αἴμο σὰν ἐλάφια,
νίκας καὶ ξαναρχίσαινε χονδρὰ νὰ λέμε λάφια.

Μοῦντζες στὸν ἄτιμον ἐχθρό!! κ' ἂν μέχρι χθὲς ἀκόμα
ἐνοιώθαμε στὸν σβέρκο μας ἐπάνω τὸ σπαθὶ του,
μοῦντζα τον τώρα, βρὲ Ἀλῆ, ποῦ ἔχει γείνει πτώμι
κ' εἰς δέκα μέρες ἔχασε τὸν τίτλον τ' ἀητητόν,
μοῦντζο τον τώρα ἐξνομισατῆ, χωρὶς καμμιά φροβέρα,
καὶ βρῖζε τον ἐλεύθερα μητέρα καὶ πατέρα.

Μοῦντζα τον τώρα, βρὲ Ἀλῆ, ποῦ ἔχει γείνει ράκη
κ' εἰς θέον τὸν κατήτησαν τὰ μάλιστα δεινήν,
καὶ ὄσες δάφνες ἔδρεψεν ὁ ἄτιμος στήν Θορφή

κ' ἀδελφὸς ἀκόμη μοῦντζοσ' τες μαζί μετὴν Ἐτανήν.
Μοῦντζα καὶ ἔξῃκα τὰ παλῆτ' ἀ καὶ βλέπε τὰ καινούργια
καὶ πάρινα στὰ γιούργια.

Τώρα ποῦ τὸν τσακίσανε
καὶ δύναμιν δὲν ἔχει,
τώρα ποῦ τὸν νίκησαν
καὶ στήν φουλήτ' του τρέχει
τρέξε καὶ σὺ ἀκάθεκτος, τρέξε καὶ σὺ οἶον ἄλλοις
καὶ τράβηξέ του μὴ κλωστοῦτ' ἄχτι σου νὰ βγάλης.

Πανοτρατιᾷ ἐκκίνησαν στής Θορφῆς τὰ πεδία
καὶ δίχως τίποτε, Ἀλῆ, σὰν προῦτ' ἀ νὰ φοβῆσαι,
δός του κλωστοῦτ'ε πισόκοκα ἐν πάσῃ ἀναδειῖα
καὶ δεῖξ' τον ποῖος εἶσαι.

Ἄν θαύρης μπρός σου τοὺς στρατοὺς ποῦ εἶχες τὸν χει-
[μῶνα
ποῦ σ' ἔκαναν, κακόμοιρε, νὰ κύρης τὸν ἀχῆνα,
δὲν θαύρης τὴν ἀτιθασσον ἐκείνην λεγεῶνα
τοῦ Σάββωφ τοῦ δαφροστεφούς ποῦ τρώμαξε κ' ἐμένα.
Τώρα θὰ εἶρης πτώματα καὶ μύτες ξελεσιμένες
καὶ στρατιᾶς κομμάτινες σὰν νᾶτανε χαρτίνες.

Ἐμπρός! μὴ στέκισαι σιγμῇ,
τὸ μέλλον σου στοχάσου...
πρότεινε τώρα τὴν παγμῇ
σιτὸς πρόφην νικητᾶς σου,
τρέξε κ' οἱ αἱματόδρεκτοι σ' ἀναζητοῦνε τάτοι,
τρέξε χωρὶς νὰ σκέπτισαι τί θὰ γενῆ κατότι.

Ἡ μετανοοῦσα Μαγδαληνὴ τῆς Σόφιας.

Ἐμπρός! μὴ στέκειαι στιγμή,
τρέξε μετὰ Ρουμάνων...
γύρω ἀκούονται λυγμοὶ
θυμάτων τῶν τυράννων
γύρω σιενάζουν γέροντες, τουρκόπουλα σφαδάζουν
κ' ἀπὸ μακρῶν σὲ βλέπουνε καὶ «σοῦε με» φωνάζουν.

Ἐμπρός! μὴ χάνης τὸν καιρὸ
σὲ σαχλοσυζητήσεις,
τάνυσσε πάλι τὸ φτερό
σὲ νικηφόρους πτήσεις
καὶ τώρα ποῦ τὸν Βούλγαρο τὸν ἔχουν κάμει λυῶμα
δὸς του καὶ σὲ σὶν πισινὸ μία κλωτσιὰ ἀκόμα.

Ἐμπρός! ἄς λειπ' ἡ συλλογὴ
κ' ἡ φρόνησις ἡ τόση,
εἶναι βεβαία ἡ φυγὴ
τὴν βεβαιῶν κ' οἱ Ρῶσοι
καὶ μὰ τὸ ναὶ σὲ βεβαιῶ πῶς δὲν θὰ βρῆς μπροστά σου
κανένα ἀπ' τοὺς περσινὸς εἰκείνους νικητὰς σου.

Ἐμπρός! μὴ στέκης σὸν χαζὸς
καὶ μὴν τὸ συλλογέσαι...
κὲν καθιλλάρης κὲν πεζὸς
κατὰ τῶν Κρούμμων πέσε
καὶ εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸν
πᾶρε σὸν θῆς κ' ἐμένα
νὰ σπάσω μούτρα κομιτῶν
ἀπ' ἄλλους ραγισμένα.

Ἐμπρός! καὶ δὲν ἀκούεται τοῦ κανονιοῦ ὁ βρῶμος...
μέσ' στὴν φυγὴ τὸν πνιγεται
κ' ὡς τὴν Ἀδριανούπολιν ἀπρόσκοπτος ὁ δρόμος
μπροστά σου διανοίγεται.

Ἐμπρός καὶ μὴν τὸ σκέπτεσαι, ἔμπρός καὶ μὴ διατάξης
μόν' βγάλε τὴν μαχαίρα σου καὶ ἄρχισε νὰ σφάζεις.

Ἐμπρός καὶ Κρούμμους θέρισε...

Α. Μὰ παῦσε, κουιεντέ,
καὶ μάθε σὸν δὲν ἔμαθες ἀκόμη, βρὲ σαοκίνη,
πῶς ἦδη προχωρήσαμε στὴν Θράκη νικηταί
κ' ὡς τὰς δὲχθας φθάσαμε τοῦ ποταμοῦ Ἐργίνη
χωρὶς νὰ συναντήσουμε κ' ἐμεῖς σὸν τοὺς Ρουμάνους
τοὺς Κρούμμους τοὺς τυράνους.

Μ' ἀεροπλάνα Μπλεριὸ
μ' ἐπιτεῖς καὶ μὲ ταμπουρογία
προβαίνοντες χωριὸ χωριὸ
τοὺς πέρνομε στὰ γιοργία,
πάντοῦ σὲ ἄτακτον φυγὴν κ' ἐμεῖς τοὺς ἀπαθοῦμε,
ἀλλ' οὐδαμοῦ προφθάσαμε, Παντιᾶ, καὶ νὰ τοὺς δοῦμε.

Χωρὶς τουφέκι ν' ἀνοιγῆ,
χωρὶς νὰ πέση βόλι,
τρέπονται σ' ἄτακτο φυγὴ
ἀπὸ μπροστά μας ἄλλοι
καὶ μόλις πεῖα στὴν Ραιδεσιὸ ἔγγυς τῆς Ἡρακλειτοῦς
ἕνα γιὰ ὄρκο πιάσαμε... ἀλλ' ὁμως παρ' ἐλπίδα
κ' αὐτὸς Ἀρμένης βρέθηκε τοῦπικλήν Μικηροδίτης
καὶ ἄφοβα, κατάμουτρα, ἐπῆγα καὶ τὸν εἶδα.

Π. Ἀνίστη ὁ κακίσσοτος;

Α. Νὰ ἀνίστη ἔσκέφθη
ἀλλὰ ἐμεῖς ἀνάγαμε τουφέκια φλογισμένα
κ' ἡ μάχη οὕτω γρήγορα κ' ἐπιτυχῶς ἐστέφθη
διὰ τοῦ φόνου αὐτοῦ τοῦ Βουλγαροαρμένη.

Ἐκεῖθεν προελάσαμεν στὴν Χόρα καὶ σὶν Γάνον,
ἀλλὰ καὶ τὴν Περίστασον, Παντιᾶ μου, ἀνεκτήσαμε
καὶ σ' ἄλα μας μιμούμενοι τὸν φίλο μας Ρουμᾶνο
μηδὲ ρουθοῦνι Κρούμμικο σὶν δρόμο συναντήσαμε.

— Ουρέ, τί τώχουνες αὐτοῦνο τὸ στραβάγγουρο ἰν ἀλλούτρια καθήκοντα;

Πλὴν βρήκαμε τὰ ἴχνη των εἰς δλας τὰς ὁδοὺς
ἤγουν κοράκια τρώγοντα τὰς σάρκας θνησιμαίου,
παντοῦ νεκροῦς καὶ αἵματα καὶ τέφρας καὶ σποδοῦς
καὶ ἄλλα τέτοια δείγματα πολιτισμοῦ ἄκμαίου.

Ἐπίσης ἀνεκτίσαμεν, Παντιᾶ, καὶ τὴν Κεσσάνη,
τὸ Μουρατλή, τὴν Μήδεια, τὰ Μάλγαρα, τὴν Αἶνο
καὶ ὄλην τέλος τὴν γραμμὴν τὴν βάλαμε στὸ χέρι...
μὰ 'κεῖ ἐστάθη ὁ στρατὸς λιγάκι ν' ἀνασάνη
καὶ νὰ σκεφθῇ καλλίτερα μὲ νοῦ ἐξουρασμένο
δύοτερον στὸ Ὑψηλὸν Ντοβλέτι μας συμφέρι:
νὰ προχωρήσῃ πειὸ πολὺ, νὰ πάγῃ παραπάνω,
ἢ νὰ σταθῇ μιμούμενος κ' εἰς τοῦτο τὸν Ρουμῆνο.

Π. Καὶ ἡ Ἀδριανούπολις;

Α. Κάθε ψυχὴ τὴν κλαίει,
κάθε καρδιά γιὰ τοῦτηνα κρουνοὺς δακρῶν χύνει,
πλὴν ἄλλο βούλεται Τζαχίτ κ' ἄλλα κελεύει Γκρέθ
καὶ δὲν γνωρίζουμε, Παντιᾶ, τί διάβολο θὰ γένη.

Π. Μπρὲ τὴν Ἀδριανούπολιν!...

Α. Μὴ μὲ τὴν λὲς καὶ φριττω,
μὴ μ' ἀναφέρῃς τ' ὄνομα ἐτοῦτο καὶ παθαίνω,
βλέπω δευθόμενον βοννὸ τοῦ Φερδινάν τὸν μῦτο
τὸν ἔστω καὶ σπασμένο
καὶ μέσα στὰ ρουθούνια του τὸν Ρῶσο διορθῶ
κ' ἀπὸ τῆς Αἶνου τὴν γραμμὴν γραμμὴν δὲν προχωρῶ.

Π. Μὰ ἡ Ἀδριανούπολις;

Α. Μὴ μὲ τὴν λέγεις, σκάσε,

μὴ μὲ τὴν λὲς κ' εἰς πέλαγος ὁδῶν μέσα πλέω,
ἀρκέσθητι ἀπὸ μακρὰν καὶ σὺ νὰ τὴν θεῶσαι
καὶ κλαίῃ τὴν σιωπηλῶς καθὼς κ' ἐγὼ τὴν κλαίω.

Βεβαίως θέλω σὰν πουλὶ νὰ τρέξω νὰ τὴν πάρω,
βεβαίως μένος ἱερὸν τὰ στήθη μου δονεῖ,
μὰ βλέπω μὰ τὴν ἄμοιρη καὶ μὰ τὸν Μέγαν Τσάρο
κ' ἀκούω ἀπὸ μέσα μου νὰ λέῃ μὰ φωνή:
Κάθησε φρονίμα, Ἀλῆ, μὴ στὰ καλὰ καθούμενα
χίστες ἀπὸ τὰ χέρια σου καὶ 'κεῖνα τὰ κρατούμενα.

Μὲ ἔπειτα προεξοφλῶ γι' αὐτήνα νέα κλέη,
κάνω φτερά καὶ ἵπταμαι, στραβά φορῶν τὸ φέσι,
ἀλλὰ διαβάξω ἔξαφνα τὸν λόγο τοῦ Σιρ Γκρέθ
κ' ἀισθάνομαι τὸ μένος μου νὰ κόπτεται στὴ μέση
καὶ βλέπω ἐγειρόμενον στῆς Αἶνου τὴν γραμμὴν
ἐν φρούριον ἀπόρθητον, τοῦ Γκρέθ τὴν πυγμὴν.

Π. Εἶσαι ξεθξένης ἂν γι' αὐτὸ καὶ μόνον σταματῆς,
εἶσαι σασκίνης, βρὲ Ἀλῆ, ἂν μέσ' σ' αὐτὴν τὴν ζάλη
τὸν Γκρέθ καὶ τὸν Ἀσκουὶθ ἀκόμη ἐρωτῆς
καὶ δὲν ὀρμῆς ἀκάθεκτος στὴν δὶνη τὴν μεγάλη,
ὅπου σιστρέφονται λαοί, ἀνακυκῶνται φύλα
καὶ τὰ δικὰ σου ὄλοι τους ἐυλεῖονται τὰ ξόλα.

Δοκίμασε, βρὲ μπουντιαλᾶ,
τὴν τύχη τὴν ὑστέρη
καὶ κᾶν ἄλλα κᾶν πολλὰ
ὄλο θὰ πάρῃς κᾶτι,

δλο και σὺ θὰ μεταλωθῆς
καθὼς μεταλόνουν' δλοι
κ' ἂν κατὰ τύχη ἤτηθῆς
τί χάνεις; μία Πόλι.

A. Φῦτε; λοιπὸν, παληράνθρωπε, σὴν γλῶτταν εἶν' ξερὴ σου
γι' αὐτὴν τὴν πρόρρησιν σου.

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Τὸ Βουλγαρικὸν Τηλεγραφικὸν Πρακτορεῖον δὲν μιλεῖ πειά.
Ὁ Δάνεφ δὲν μιλεῖ. Ὁ Σαλαμπατόσφ, ὁ Θεοδώρωφ και ὁ Μαντζά-
ρωφ δὲν μιλοῦν κ' αὐτοί. Ὅλοι ἑσώπασαν, ὅλοι βουβάθησαν σὺν
νὰ ἦσαν τὸ ἀμίλητο νερό. Ἡ δὲ χαριτωμένη «Μίρ» ἀφοῦ ἐν ἀρχῇ
τοῦ πολέμου ἔκοψε και ἔγραψε δὸς παλιὰρες μπόρες, εἰσήγησεν
εἰ τέλος κ' αὐτὴ, ἐπιφυλασσομένη ὡς μιά και κολῆ «ἔξα
γεῖλλη τὸν τελικὸν θρίαμβον».

Ποῖο θρίαμβον νὰ ἔνοη; τὴν θριαμβοεικτικὴν εἰσοδὸν τῶν
Ἑλληνοσέρβων εἰς τὴν Σόφίαν;

Τὸ βέβαιον ἐν τούτοις εἶναι ὅτι χάριτας πρέπει νὰ ὀφείλωμεν
ὅλοι εἰς τὴν μεγαλυχιαν αὐτῆν τῶν βουλγάρων πολιτευτῶν, εἰς
τὸν σωβινισμόν των και ἰδίᾳ εἰς τοὺς κομιτατζήδες τῆς Σόφιας.
Ἐὰν δὲν ὑπήρχον αὐτοί, ἴδεν θὰ ὤφισταντο οἱ πληθυσμοὶ τῆς Μακε-
δονίας τὰ βάσανα ποῦ ὑπέστησαν, Ἑλλάς δὲ και Σερβία, βλέπουσαι
τοὺς ὁμοθετεῖς των περιελθόντες ὑπὸ μίαν πατρικὴν ὑποσῶδηποτε
κυβέρνησιν, θὰ παρέβλεπον εἰς πολλὰ και θὰ ἔδεχοντο νὰ συμβι-
βασθῶσι μετ' τὴν Βουλγαρίαν ἔστω και μετὰ μεγαλειτέρας θυσίας.
Χάρις ὁμως εἰς τὸν σωβινισμόν τῶν Ἀρκουδιάρηδων και εἰς τὰς
περιφρομὰς ἐκεῖνας Ἑσωτερικὰς και Ἐξωτερικὰς Ὀργανώσεως τῆς
Σόφιας ἐπὶ ἤδη ὁ πόλεμος και τὰ ἐξοχὰ του ἀποτελέσματα.

Ὡ; θαυμασὰ τὰ ἔργα σου, Κύριε! πάντα ἐν Σοφίᾳ ἐποίησας.

Σιγὰ σιγὰ ἤρχισαν οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ νὰ μανθάνουν ὅτι ἠττήθη-
σαν. Ὁ μόνος ἀκόμη ποῦ ἐξακολουθεῖ νὰ εὐρίσκειται ἐν τῷ σκότει
και τῇ σκιά τῆς κουφάρας του εἶναι ὁ περιφρομὸς ἀναποκρίτης
τῶν «Τάιμς» κ. Μπάουτσερ. Αὐτὸς ἔμεχρι τῆς παρελθούσης Τετάρ-
της ἀκόμη ἐτελεγραφεῖ εἰς τὸ παγκόσμιον και ἀμερόληπτον φύλλον
των οὐ αἰ ἐκ τοῦ πεδίου τοῦ πολέμου εἰδήσεις εἶναι εὐνοϊκαὶ διὰ
τοὺς Βουλγάρους, ὅτι δὲ οἱ ἐν Σοφίᾳ ἐτοιμάζουν καταλύματα διὰ
τοὺς ἀναμενομένους ἐκεῖ. πεντασχιλίους αἰχμαλώτους!!!

Ὅσοι λέν πῶς ἀπὸ τὰ γηρατεῖα παρακοῦει ὁ Μπάουτσερ ψεύ-
δονται. Μετὰ τὰ γραφόμενά του ἀποδεικνύει αὐτὸς ὅτι πολὺ καλὰ
ἀκούει... ἔτι τοὺ λέν οἱ πότερῶτες του.

Κωμικὴ ἀρχίζει νὰ καταντῇ ἡ νικηφόρος αὐτὴ προσέλασις τοῦ
Ρουμανικοῦ στρατοῦ. Οἱ Βούλγαροι διετάχθησαν νὰ μὴ ἀντιτά-
ξωσιν ἔστω και τὴν παραμικροτέραν ἀντίστασιν. Οἱ Ρουμάνοι ὁμως
ἐννοοῦν σώνει και καλά νὰ πείσουν ἑαυτοὺς ὅτι διεξάγουν πόλεμον.
Φεύγει ὁ ἀρχιστράτηγος διὰ τὸ ἀρχηγεῖον και δὲν μᾶς λέν ποῦ εὐρί-
σκειται αὐτὸ τὸ ἀρχηγεῖον ἐκ φόβου μητ' τὸ μάθη ὁ ἐχθρὸς. Περνοῦν
τὸν Δούναβιν εἰς δύο σημεία και μᾶς τὰ κρατοῦν μυστικὰ μη και
τὰ μάθουν οἱ Βούλγαροι και τοὺς γαλάσσουν τὰ σχέδ' α.

Τὸ κωμικώτερον ὁμως ὄλων εἶναι ὅτι εἰς τὰ ἐπίσημά των ἀνα-
κοινωθέντα προσθέτουσιν στερεοτύπως: «Ὁδεμίαν ἐσχομεν ἀλώ-
λειαν. Τὸ ἠθικὸν τῶν στρατευμάτων παραμένει ἑξαιρετικόν, τὸ φρό-
νημα γενναίων». Πολὺ μετρίφρονες οἱ καυμένοι.

Και ἄρχις ὥρας μὲν οἱ Βούλγαροι δὲν παρεπονέθησαν διὰ τὸ
ἠθικὸν αὐτὸ τῶν ρουμανικῶν στρατευμάτων, μη σημειωθέντων ὁκό-
μιαν ἐκβιασμῶν τῶν παρθέντων και ἀτιμώσεων παιδιῶν τὸ μέλλον
ὁμως ἀδύηλον ἀκόμη. Και ναι μὲν δὲν θὰ συμβοῦν αἱ ἄγρια ἐκείναι
σκηναὶ τῆς Μακεδονίας — διότι κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ φθάσῃ εἰς
ταῦτα τοὺς Βουλγάρους — ἀλλ' ὄλων και θὰ παῖξῃ τὸν ρόλον του ὁ
ἀνίκαιος ἐν μάχῃ Ἐρως. Ὅταν δ' ἀρχίσῃ τὸ ἔργον του ὁ περωςτὸς
υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης, τότε ἐξάπαντος τὰ ρουμανικὰ κοινοποιηθέντα
θὰ γράφουσι: «Εἰσὴλθόμεν νικηφόροι εἰς Βάρναν» ὅλοι οἱ ἀξιωμα-

τικοὶ ἐτρέφθησαν θανασίμως... ἀπὸ τὰ γλυκὰ τὰ μάτια τῶν Βουλ-
γαρίδων. Μάχαι ἐκ τοῦ συστάδην, συμπλοκαὶ κτλ. κτλ.

Εἰς τὰς Σέρρας, εἰς ἐν μεγάλο κονάκι μπέτη, τὸ ὅποιον ἀπὸ τῆς
ἐπισκέψεως τοῦ πολλοῦ Ψευδοθεδώρωφ οἱ Βούλγαροι ἀξιωματικοὶ
εἶχον κάμει κατοικίαν των, εὐρέθησαν ἐντὸς δωματίου περὶ τὰ ἑκα-
τὸν δέματα ὄχι δυναμίτιδος, ἀλλ' ὄλων τῶν ἀσπρορρούχων και τῶν
ἐνδυμάτων και τῶν ὑποδημάτων τοῦ δραπετεῖσαντος μπέτη.

Οἱ ἐλευθερωταὶ τὰ εἶχον μαζεύσει και μακακετᾶρι ἐπιμελῶς ὅπως
τ' ἀπαγάγουν κ' αὐτὰ εἰς Σόφίαν. Εἶχον μαζεύσει ἀκόμη και τὰ
ἄπλατα ἐσώβρακά του. Ἄλλὰ δὲν πρόφθασαν οἱ πτωχοὶ νὰ τὰ
πάρουν ἂν και ἐν τῇ πανικοβλήτῃ φυγῇ των ὄλων και θὰ τὰ ἔλα-
βον ἀνάγκην, ἰδίᾳ τὰ εσώβρακα.

Τὴν Δράμαν κατέλιπον οἱ γενναῖοι ὑπερασπιστὰι τῆς φεύγον-
τες προτροπάδην ἐφρόντισαν ὁμως και ἐκεῖ νὰ κάψουν και νὰ σφά-
ξουν. Εἰς πεντακόσια ὑπολογίζονται τὰ θύματά των. Ὅσοι δὲν ξεύ-
ρουν πόθεν ἡ ὀνομασία τῆς Δράμας ὕστερα ἀπ' αὐτὸ τὸ δράμα θὰ
παύσουν ν' ἀσχολοῦνται μετ' τὴν παραγωγήν τοῦ ὀνόματός τῆς.

Ὅδὲν ὁμως ἔμαθον και οὐδὲν ἀπέμαθον οἱ Βούλγαροι. Τὴν
στιγμὴν καθ' ἣν ἐπεμβαίνουσα ἡ Ρωσία ζητεῖ ἀνακαχῆ, οἱ δὲ Σερ-
βοἕλληνες φαίνονται πρόθυμοι νὰ δεχθοῦν διαπραγματεύσεις, τὸ
ὑπουργεῖον Δάνεφ παραιτεῖται.

Θὰ ἔχουν ὅρα γι τὴν κοιταμάραν τὰ σύμμαχα ἐπιτελεῖα ν' ἀνα-
μεινῶν τὸν καταρισμὸν νέου ὑπουργεῖου ἢ θὰ προχωρήσουν εἰς τὴν
Σόφίαν ν' ἀπαλλάξουν τὸν Φερδινάνδον ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐνασχόλησιν

Ὁ Ὄθωμανικὸς στρατὸς ἐξακολουθεῖ χωρῶν ἐπὶ τὰ πρόσω.
Ἀπὸ προχθὲς διήλθε και τὴν περιφέρειαν γραμμῆν Αἰνίου-Μηδείας,
τοῦθ' ὅπερ προκάλεισε τὰς διαμαρτυρίας τοῦ Δάνεφ. Ἡ Πύλη
ὁμως εὐρίσκειται ἐν τῷ δικαίῳ τῆς. Ἐπειδὴ ἡ γραμμὴ αὐτὴ δὲν
εἶχε καθορισθῆ ἑπακριβῶς, ποὺς δὲς ἐμποδίζει νὰ τὴν θεωρήσω-
μεν ἀρχομένην μετ' ἐκ Μηδείας, ἀνερχομένη ὁμως τὴν παραλίαν
τοῦ Εὐξείνου μέχρι τῶν παλαιῶν συνόρων, ἀκολουθοῦσαν εἰτα αὐ-
τὰ, περιλαμβάνουσιν ἐντὸς και Ἀδριανούπολιν και Μουσταφᾶ
πασᾶ και Σάνθηνακί Γκιουμουλτζίνα, και Δεδέαγατς, καταλήγουσαν
δ' ἐν τέλει εἰς Αἶνον. Εἶναι ἑξητημα ἐρημνείας. Εἶναι γραμμὴ
τεθλασμένη και περισπωμένη και σύμφωνος μετὰ τὰς θλάσεις
και τοὺς περισπωμένους τῆς γείτονός μας.

Ἐχθῆνα.

ΣΑΪΤΙΕΣ

Μετ' ἡλίου καύματα ὁ κ. Νάτσεβιτς περιπατεῖ στὸ Πέραν φέρων
πελωρίαν μαγὴν ὀμβρέλλαν. Ὑστερα ἀπὸ τόσας ψυχρολοουσίας ποῦ
ὑπέστη ἐδῶ πῶς νὰ μὴ περιπατεῖ ὁ πτωχὸς μετ' ὀμβρέλλαν.

—Οἱ Ἕλληνες ἐξενίκισαν πάλιν τοὺς Βουλγάρους εἰς τὴν Μπάνι-
τοαν. Ἐτοὶ ἐξώφλησαν τὴν ἠτταν ποῦ ἔπαθαν εἰς τὴν ἄλλην ἐκείνην
Μπάνιτοαν.

—Οἱ Ρουμάνοι πέρασαν τὸν Δούναβιν χωρὶς νὰ μᾶς λέν ποῦ.
Διὰ νὰ πάρουν ὁμως τοὺς Βουλγάρους στὰ γιούργια ἐξάπαντος θὰ
τὸν πέρασαν κοντὰ στὸ Γιούργεβο.

—Ὁ καλύτερος χάρτης διὰ νὰ παρακολουθῆσῃ τις τὸν Συμμα-
χικὸν πόλεμον εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ κ. Χρυσσογῆνι ἐκδοθεὶς. Τιμᾶ-
ται γο. 7 1/2.

—Ἐξεδόθησαν τῆς Μουσικῆς τοῦ κ. Παχτίκου δύο τεύχη ὀμοῦ,
τοῦ Ἰουλίου και τοῦ Αὐγούστου, πλήρη ἐπισκαιροῦ ὕλης και μουσι-
κῶν τεμαχίων.

Βελλεβοῦ, j

Ἄγγελια, χρονικὰ—κ' εὐθυμα κοινωνικὰ.

Ὅπου πῶς, ὅπου σταθῆς κ' ὅποιον τύχη νὰ μιλήσῃς
νέους, γέροντας και παιδιὰ και κορίτσια και κυρίας,
θὲ ν' ἀκούσῃς νὰ οὐ λέν χίλιες δυὸ καλὰς εἰδήσεις
γιὰ τοὺς Ἰγγυζὺς τὰς λαμπράς και ἐκτάκτους εὐκαιρίας
ποῦ τοὺς πάντας συγκαλοῦν και τοὺς πάντας συγγενεῖους
κ' ὅσα ὅσα τῆς ἀπαίξουν δίχως κἂν νὰ παζαρεύουν.

Ἰγνούθωνος Κ. Γ. Μακρίδης

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ—ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΙΚΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΑΤΥΡΑΣ
 εκδιδόμενη καθ' ἑβδομάδα ἐν Κωνσταντινουπόλει
 ὑπο Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΑΔΟΥ (ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΟΥΣ)

Γραφεῖα: Ἐν Γαλατῇ, Ἰσχυρολόγου Χάν, ἀριθ. 12-13.

ΟΡΟΙ ΕΤΗΣΙΑΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐνταῦθα γρ. 40, ἐν ταῖς ἐποχχαῖς 50, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 13

* Ὅρος ἀπαράβατος ἐγγραφῆς: Προπληρωμή.

Ἐκαστον φύλλον 20 παράδες. Ἄρ. 258

Ἔτος πέμπτον ἀριθμοῦμεν
 καὶ στήν Πόλι κατοικοῦμεν

Διακόσια πενήντα κ' ὀκτώ
 κ' εἰς φέστες φαιδρῆς ξηυκτιῶ.

Ἐνηκασία δέκα τρία, δεκατρεῖς μηνός Ἰούλι
 Χουριῆτ γιορτιῶ φέτος με ζουρνάδες καὶ νταβολι.

Νῆκες καὶ φέστες μ' Ἰούλη ζέστες.

A. Δόξα τῷ δεῖξαντι τὸ φῶς
 δόξα τῷ ἐν Ὑψίστοις
 τῷ κατασπείραντι σοφῶς
 τὸ νείκος ἐν ἀπίστοις,
 τῷ σ' ἔριδας ἐμπλέξαντι τὰ τῶν ἐχθρῶν μας πλήθη
 καὶ νίκας δώσαντι ἡμῖν ποῦ μοιάζουν παραμῦθι.

Π. Δόξης φωνὴν κ' ἐγώ, Ἀλῆ,
 στὴν Κύριον ἐγείρω
 ποῦ ἀπὶ θρήνων, εὐχολιῆ
 ἀκούεται τρυφῶν,
 δόξα καὶ αἶνος καὶ τιμὴ στὸν Ὑψιστον προσήκει
 ποῦ τέλος μᾶς ἐδώρησε κἄν ἄμαχον μὴν νίκη.

A. Δόξα στὸν δίκαιον Κορητῆν
 ποῦ τὸ καλὸ μας θέλει
 ποῦ τὸ Ντοβλέτι νικητῆν
 τ' ἀνέδειξεν ἐν τέλει
 ποῦ ἐν ἡμέραις Χουριῆτ μᾶς εἶδε πικραμένους
 καὶ συμπονησας ἔστειλε μὴ ν' κη σ' ἡττημένους.

Π. Τοῦκ τοεκοιούρ, τοῦκ μετερεκέτ
 Θεῶ τῷ Παναγάθφ,
 ποῦ ἐν ἡμέραις Χουριῆτ
 ἐπέπρωτο νὰ μάθω
 πῶς κ' ἡ δική μου ἡ πατρις, ἡ Θούρη ἡ καυμένη
 ὑπὸ πατοῦνες βρώμικες κομπιταῖη δὲν στένει.

A. Δόξα, Παντιῶ, καὶ τῷ στρατῷ
 ποῦ ὤρμησε σὸν λέων
 ποῦ μ' ἓνα βῆμα φτερωτὸ
 ταχὺ καὶ σμερδαλέον
 ὀγδόνα χιλιόμετρα διήνυσε μὴ μέρα
 κ' εἰς τάχος ἐξηντέλησε κ' αὐτόνα τὸν ἀέρα.

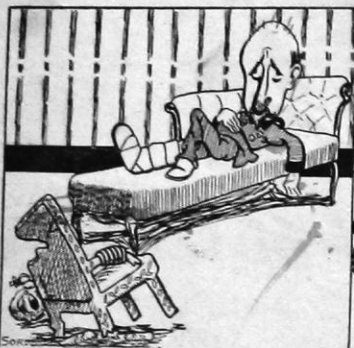
Π. Δόξα, Ἀλῆ, στὸν νικητῆν
 δόξα κ' εἰς ὅποιον θέλεις
 δόξα κ' εἰς κἄποιον Κωνσταντιῆν
 ποῦ με ὀρμὴν νεφέλης
 ἐξώρμησε καὶ τσάκισε τῶν Κρούμμων τὰ πλευρά
 καὶ εἰς ἡμᾶς ἐδώρησεν αὐτὸ τὸ πάνηγυρι,
 δόξα κ' εἰς τοῦτον, βρε Ἀλῆ, ὡς παῦμε μὴ φορὰ
 στὸ πείσμα τῆς Τασθῆρι.

A. Μωρὲ τὸ ἤλιτζες αὐτό,
 τὸ πιστευες, βρε βλάμη;

Π. Κ' ἂν ἐτι τὸβλεπα γραφτὸ
 θ' ἀμφέβαλλον ἀκόμη,
 ἀλλὰ καὶ τώρα, βρε Ἀλῆ, ποῦ γεγονὸς τυχάνει
 θαρρῶ πῶς εἶναι ὄνειρο κ' εὐφοροκομῆ ἐν πλάνη.

A. Μέσ' στήν Ἀδριανούπολιν, τὴν πόλιν μας ἐκείνην
 ποῦ τόσα μᾶς ἐθέρισε πανένδοξα κορμά,
 ποῦ στὸν ἐχθρὸ τὴν δώκαμε με ἔγγραφον εἰρήνην
 κ' ἐκλάψαμε τὸ ὕστατον τεκέδες καὶ τζαμά
 ἤλιτζες, βρε βλακένιες, νὰ ἔλθῃ πάλι μέρα
 νὰ στήσουμε σὰ τελεχῆ τῆς τὴν τοῦρκικῆ πανιῆρα;

ΚΩΜΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Πάσχει από αρθριτίδα και ο θρόνος του από έξαρθριτίδα.

Ότι μύτες έκοψε κι'ή μύτη του έκόπη.

Κατά της παχυσαρκίας. Πρώ του πόλεμου. Μετό.

Ό μέγας και τρανός Χεζα-ψ ή ε φ.

Π. Γιασά μωρέ και γίνεται και τέτοιω ίνα θαύμα... Τί δροσερό πού φαίνεται το κενικό το καύμα όταν με τούτο φθάνουνε και δροσεραί ειδίσεις πού κάμνονν και τὰ χάνουνε 'Ανατολή και Δύσις!

Α. "Ηλιπίζες πόπιτεε έσύ, τό πίστενες, βρέ λέρα, από τό πέλμα τό θρασού ν' άπαλλαγώ μιά μέρα και στην 'Αδριανούπολι να μπαίνω νικητής ού μήν και φέστες να τελώ Συντάγματος γιορτής;

Π. Γιασά, μωρέ συνάδελφε... κοιτούω να τὰ χάσω βλέπω τριγύρω έναλλα την πλάσι και την κίσι... χωρίς να με κεράσης σύ, χωρίς να σε κεράσω, θαρρώ πώς σκάνια γέννηκα και τύφλα στο μεθύσι.

Γιασά, μωρέ Χουριτιλή!... Γιασά, Έδιωρελή μου!... δέν ήπια κι' ήμωσ ήγενα, συνάδελφε, σκουπί, από την χαρά ζαλιζεται ή δόλια κεφαλή μου κι' οδδέ καρφι μου καίεται ο Γκρόνι τί θα πή.

Τύφλες δεξιά, μουνιζες ξεροθά στην Λένιρα, στο Παρίσι, τύφλες και στην Πετρούπολι, τύφλες και στο Μπερλίνο, ρουφώ χαμτέρα εΐθυμα και στο γλυκό μεθύσι β.π κι' αν λένε οι τρανοί, πεντάρα γώ δέν δίνω.

Α. Μωρέ τό πίστενες ποτέ, γλυκέ μου Πατριάκη, ως τροπαιούχοι νικηταί να μπαίνουμε στην Θράκη, με άνθη να μās ραίνοννε κορίτσια και μωρέλια και μπρός μας οι «άήτητοι» να φεύγουν σαν κουνέλια;

Τόλιπίζες πόπιτεε, χαλέ, να μās φιλοΰν τās χείρας, παντού ειδών λογιών φυλαί να μās καλοΰν σπηήρας και μ' άμαράντους, βρέ Παντιά, να σέφρωσι στεφάνους οι χριστιανοί άρχιερείς έμās τούς Μουσουλμάνους;

Τό εφρατάζεσο ποτέ πώς χριστιανοί κατοκτηταί θα φεύγατε και θάπαιωναν οι χριστιανοί άνδρα και θα έδέχοντα ήμūs τούς άλλοθρήσκους με τιμής και θάναθαν παντού ποδιές και δεσποτάδων ράσα;

Π. Μώρ' εν' αυτὰ άπίστευτα και πάγω να τὰ χάσω, μου έρχεται νιλιζιο από την πολλή χαρά... Α. Γιασά μωρέ τό Χουριέτι κι' έλα να σε κεράσω βροντώδες να τονισωμην άμφοτέροι ούροα και νίνας έορτάζοντες και τρώπια μεγάλα αίμα να μην αφήσουμε σε Κρούμμων φλέβες στάλα.

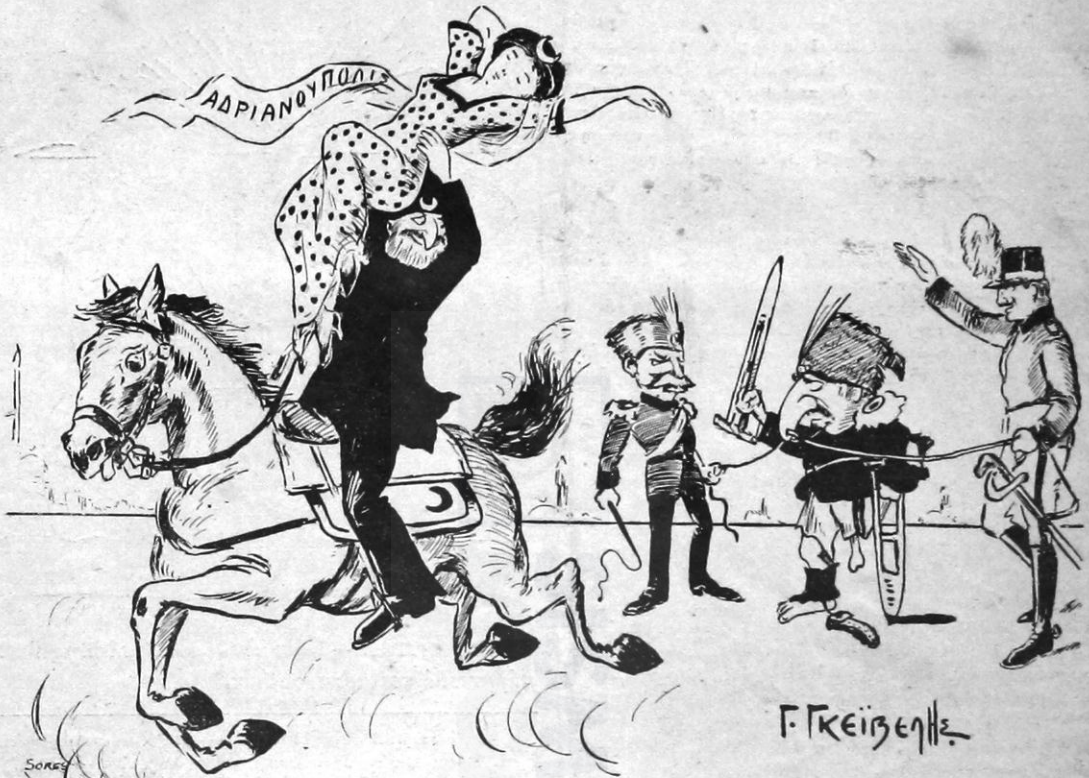
Π. Μώρ' εν' αυτὰ άπίστευτα και πάγω να τὰ χάσω... Α. Μπορέ σύνελθε και γλέντισ' τό, κρασί άφράτο πίνων... κι' αν κάποιο άθροο ήγραψε τό φύλλο του Καρῶσο προσβλητικό για την φυλήν εν γένει των 'Ελλήνων, αυτὶ τὰ προήματα, Παντιά, συμβαίνοννε παντού και κάποιος λάθος θάγγενε, μούτλακ γιαγνίς δλητού.

'Εμπρός ής ρέση τό κρασί σαν αίμα των Βουλγάρων και στην ύγειά ής πλωμεν 'Εμβέρ του νικητού κι' αν στίτι δέν απέμεινε στην πόλιν των Μαλγάρων εκ λάθους θα εκάησαν, κατά γιαγνίς δλητοδ.

'Εμπρός ής ρέση τό κρασί που λήθη σ' όλα χίνει και στην καρδιά του πίνοντος πιζοίες δέν άφίνει, εμπρός ής ρέση τό κρασί σαν ποταμός αίμάτων και δυα τέτοια γίνονται λησμόνα τα στην πάτων.

'Εμπρός ής ρέση τό κρασί και φώναζε γιασά, εμπρός και δόξαζε και ού τον κάθε μας πασά που πήρε τό κοιτόξυλο στο σιβαρό του χέρι και από την Θράκη έδιωξε των Κρούμμων τό άσκέρι.

Π. Γιασά σε τούτους, βρέ 'Αλή, γιασά και τούς δοξάζω και στον Κοστη τον Γιωννανή γιασά έπισης κραζω, γιασά στον Ποΐντιν τον σοφο και βάλετε να πωΐμε γιασά και όλα τα γιασά σε τούτους τα χρωστοΐμε.

— Βαστάτε τον σεις καλά!...

— Τὸ κέφι σου!... Κι' ἂν τὸν ἀφήσουμε ἀκόμη δὲν τοῦ ἔμεινε τακάτι νὰ σὲ κυνηγήσῃ.

Γιασᾶ στὸν Δάνεφ τὸν πολὺν καὶ φῖνον διπλωμάτη,
στὸν βάρσαχο ποῦ σκέφθηκε νὰ γείνη μέγα βῶδι,
γιασᾶ σὲ κείνους πῶκαμαν εἰς τὸν στρατό μας πλάτη
καὶ πέταξε κι' ἀνέθηκε σὲ ὕψη ὄνειροῦδη.

Γιασᾶ σὲ μᾶς ποῦ πήραμε τ' Ἀδριανοῦ τὴν πόλι
χωρὶς καμμιά ἀπώλεια, χωρὶς νὰ πέσῃ βόλι,
ἀλλὰ γιασᾶ καὶ σ' ἐκείνους ποῦ οκτόωσαν τὸ ἔγρας
καὶ μὲ τῆς φουχῆτες φάγαγε μπαροῦτι, μπύριτες, σφαίρας,
γιασᾶ σὲ μᾶς ποῦ βάλαμε οτολή τῶν Γεντισάρων
μὰ καὶ σ' ἐκείνους πῶδειραν τὸν αἰμοβόρο Τσάρον.

Γιασᾶ στὸν ποταπότερον ἐξ ὄλων τῶν ἔθνων,
γιασᾶ σὸ ἐυτελέστερο ἀπ' ὅλα τὰ μιλῆτια,
γιασᾶ στὸν προσηταίεσσαντα χιλιάδες ὄρσανων
καὶ σῶσαντα τὸν τουρκισμόν σιὰ πέντε βιλᾶτια,
γιασᾶ μωρὲ στὸν Κονστατιῆ καὶ ἄλλη μὰ θὰ πῶ
γιασᾶ καὶ στὸν Γιουνὸς Ναδῆ
ποῦ εἰς εὐγνωμόνα φῶδη
ἕνα τοιοῦτον βασιλῆᾶ τὸν εἶπε ποταπὸ.

Γιασᾶ ποῦ κατανήσαμε μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ σὲ χάλι
καὶ ἕνα Κράτος ῥίξαμε ἐντὸς καταβοθρῶν
καὶ ὁμως δὲν μπορέσαμε ν' ἀλλάξουμε κεφάλι
μηδὲ νὰ διακρίνωμεν τοὺς φίλους τῶν ἐχθρῶν,
γιασᾶ εἰς τοῦ Γιουνὸς Ναδῆ τὴν βαιμολόχον Μοῦσαν,
γιασᾶ σὴν συναδέλφωσιν τὴν ὕβρεολογοῦσαν.

Α. Καλὰ τὸ λές κι' ἐξ ὅλης μου ψυχῆς ἐπιπροσῶ
καὶ χάριτας, βρὲ Παντιελῆ, ποῦ μοῦ τὰ λές σ' ὀφείλω...
κι' ἐγὼ τὸ ἄρθρο διάβασα ἐκείνο τὸ κουτὸ
κι' ἐξάπαντος θὰ ἔπανα τοῦ Παναοῦ τὸ φύλλο
γιὰ κάποιον τοῦ ἀπάντησον δικαίαν καὶ ὀρθή,
ἀλλὰ τὸ ἐλησμένησα γιὰτ' εἶχαμε γιορτή.

Πολὸ ὀρθά, πολὸ σωστά
γιασᾶ στὸν Κονστατινο,
ἔχεις φρονημάτα σωστά
καὶ σ' ὅλα σὲ ἐγκρίνω,

ἀλλ' ἐπειδὴ μοῦ τὰ κινεῖς μὲ τρόπο ποῦ δὲν πρέπει
δέξου ξυλιὲς γιορτάσιμες νὰ βάλῃς καὶ σὴν τσέπη.

ΠΙΝΑΚΙΑΔΕΣ

Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἡ εἰρήνη δὲν θὰ γείνη ὅπως τὴν θέλου
οἱ ἐμπόλεμοι, ἀλλ' ὅπως τὴν θέλου αἱ Δυνάμεις. Τὸ ἐδήλωσαν ρη-
τῶς καὶ ὁ Ἀσκούϊθ καὶ ὁ Πισῶν. Ὁ τελευταῖος μάλιστα προσέθη-
κεν ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ ἡ Γαλλία διαμελισμὸν τῆς Βουλγαρίας.
Ἐπιτρέπονται ὁμως τοῦναντίον δαμαλισμοὶ γυναικοπαίδων καὶ
τραυματιῶν, χωρὶς αὐτὰ τὰ πράγματα νὰ συγκινοῦν τὴν ὑψηλὴν
τῆς Εὐρώπης διπλωματίαν.

Εἶναι δὲ ἀπορίας ἄξιον πῶς ἀφοῦ ἐπιτρέπονται αὐτὰ δὲν ἀρχί-
ζουν καὶ οἱ νικηταὶ νὰ τὰ ἐφαρμόζουσι, ὅποτε διαμελισμῶν ὄλων
τῶν Βουλγάρων, κατ' ἀνάγκην θὰ ἐπέλθῃ καὶ ὁ διαμελισμὸς τῆς
χώρας των.

Κατά τὰς ἐκ Σόφιας εἰδήσεις ὁ Φερδινάνδος πάσχει ἀπὸ ἐφιάλτας καὶ παρακρούσεως. Δὲν εἶναι ὁμως νέα τὰ νοσήματά του αὐτά· τὰ εἶχε καὶ ὡς νικητῆς. Οἱ ἐφιάλται ποτὲ δὲν ἔλειψαν ἀπὸ τὸ προσκεφάλαιόν του. Πάντοτε τὸν περιστοιχίζον ὑπὸ μορφὴν κομιτατζήδων. Ὅσον διὰ τὰς παρακρούσεις τὰς εἶχε καὶ αὐτὰς ἀσφαλῶς, διότι ἄλλως δὲν θὰ εἶδε 300,000 φράγκων διὰ τὰ παραγαγεῖν ἐν Βιέννῃ ὁμοίωτον στολῆς Βυζαντινοῦ αυτοκράτορος.

Σωστὴ παρὰ-κρούσις αὐτῆ!

*

Δὲν ὑπάρχει δ'ἐλλίς, ὑπογραφομένη· τῆς εἰρήνης, νὰ θεραπευθῆ ἀπὸ τὰ πάθη του αὐτά. Τοῦναντίον ἡ γενικὴ ἐντύπωσις εἶναι διὰ τὴν ἔξωτικὰς ἀναστατώσεις καὶ ταραχὰς καὶ διὰ μ' αὐτὰς θὰ εὖρη τῶν παθῶν του τὸν τάρραχον. Ἐκτὸς ἐάν, σὰν ξυττικὸς ἄνθρωπος ποῦ εἶναι, φρονίσῃ νὰ τὸ σκάσῃ ἀτ' ἐκεῖ καὶ νὰ θέσῃ ὑποψηφιότητα στὸν χριζούντα ἀκόμη θρόνον τῆς Ἀλβανίας. Ἀφοῦ ὄνειρεῖται ἡγεμονίαν θὰ εὖρη ἐκεῖ ἡγεμονίαν.

*

Μὲ τὴν προχθεσινὴν Ἑθνικὴν ἐορτὴν καὶ τὴν αὐθημερὸν εἰσοδὸν τοῦ στρατοῦ μας εἰς Ἀδριανούπολιν ἐνεφανίσθησαν εἰς τοὺς δρόμους καὶ τοὺς κήπους μερικοὶ πατριῶται περιβεβλημένοι στολὰς Γινοτσῶρων. Δὲν ἠτύχησαν τὸν συμβολισμὸν αὐτόν. Ἐκτὸς ἐάν, ἐκλείψαντος ἀπὸ τὴν Θράκην τοῦ Τσάρου τῶν Κρούμμων, ἔχουν σκοπὸν νὰ πᾶνε οὗτοι διὰ τὸν ἀντικαταστήσουν ὡς *Γενῆ-Τσάρου*.

*

Εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν καὶ εἰς τὰς 40 Ἐκκλησίας νὰ μὲν εἰσέλθωμεν. Ἀλλὰ ὅπως λέγει καὶ ἡ ἑστὴν, τὸ δύσκολον δὲν ἦτο νὰ εἰσέλθωμεν, ἀλλὰ νὰ μὴ ἐξέλθωμεν πλέον. Φαίνεται δ' οὕτως αὐτὸ τὸ ζήτημα θ' ἀποτελέσῃ τὴν τρίτην καὶ τελευταίαν πρᾶξιν τῆς Βαλκανικῆς τραγωδίας. Διότι, συναποτέμνης προσεχῶς τῆς εἰρήνης μεταξὺ τῶν ἐμπολέμων, θὰ εὐρεθῶμεν πάλιν ἀντιμέτωποι μὲ τὴν Βουλγαρίαν, ὁπότε κατ' ἀνάγκην θὰ κηρῶμεν νέον πρὸς αὐτὴν πόλεμον καὶ ἴσοι τότε πρὸς ἴσους θὰ ἀντιμετρηθῶμεν.

Ἄς εὐχθῶμεν λοιπὸν, ὁμως αὐτὴ ἡ ἀντιμέτρηση μὴ γείνη πάλιν σὺν *Μέτρως*.

*

Κατὰ τὰς ἐξ Ἀθηνῶν εἰδήσεις ἡ Ἑλλάς θὰ ἀρκεσθῆ νὰ ἐπεκτείνῃ τὰ σύνορα μέχρι τοῦ Πόρτο-λόγος. Ἐξ ἄλλου ἡ Πύλη ἐν τῇ πρὸς τὰς Δυνάμεις διακοίνωσιν τῆς ἐδήλωσε κατηγορηματικῶς ὅτι δὲν θὰ προχωρήσῃ πέραν τοῦ Ἐβρου. Ἀλλὰ τί θὰ γείνη τότε ἡ μεταξὺ τῶν ἐμβολῶν τοῦ Ἐβρου καὶ τοῦ Πόρτο λόγου παραλία; Θ' ἀφεθεῖς εἰς τὴν Βουλγαρίαν; ἢ θ' ἀποτελέσῃ μέρος τῆς μελλούσης νὰ ἰδρῶθῃ αὐτονόμου Θράκης; Μάλλον ἂν εὐχηθῶμεν τὸ δεύτερον. Ἐκτὸς ἐάν δοθῆ εἰς τὴν Βουλγαρίαν ὡς ἔξοδος εἰς τὸ Αἰγαίον, διὰ νὰ ἐξέλθῃ δηλαδὴ δι' αὐτῆς μὲ καὶ καλὴ ἀπὸ τὴν Βαλκανικὴν.

*

Τὸ περίφημον ἐκεῖνο κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἄρθρον τῆς Τασθηρικῆς ἐφημέρας ὀφείλεται, ὡς λέει, εἰς τὸν δόκιμον κάλιμον τοῦ μεγάλου πατρὸς Τούρκου πολιτικολόγου Γιουνούς-Ναδῆ. Ἐὰν ἦτο βρωμερὸν, ἀρκεῖ πρὸς ἐξήγησιν τοῦ πράγματος νὰ σημειωθῆ ὅτι τὰ σατυρικά τουρκικὰ φύλλα παιζόμενα μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Γιουνούς-Ναδῆ τὸν ὄνομαζουν Οὐνιάδῃ Γιάνος.

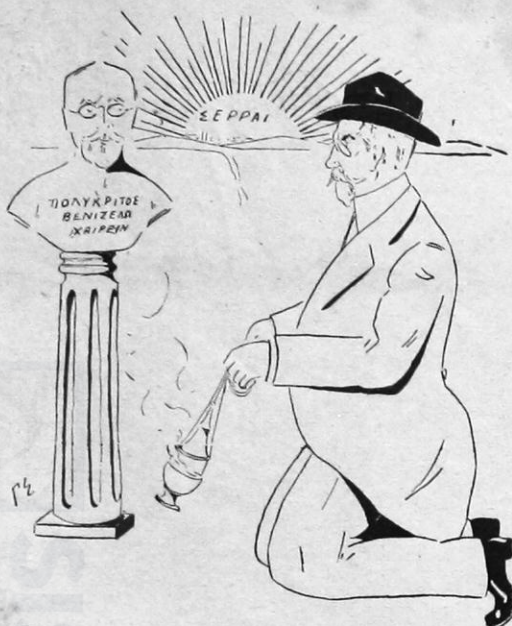
Τουλάχιστον νὰ ἐπωφελεῖτο ἐκ τοῦ λογοπαιγίου καὶ νὰ ἐκαθάριζε τὴν γλῶσσάν του.

*

Μὲ τὴν πληθῶραν τῶν ἐν Θράκῃ θυμάτων τῆς Βουλγαρικῆς θρησκείας πρότασις ἐγένετο ἐν τῇ Συνόδῳ ὅπως διενεργηθῶσι δημοῖοι ἔρανοι καθ' ὅσους πέρουσι διὰ τοὺς σεισμοπλήκτους. Ἐπὶ τῇ εἰδήσει ταύτῃ χεῖρας ἐγνώμονα; ἀνέστησαν εἰς τὸν Ὑψιστον Δχι τὰ θέματα — διότι αὐτὰ δὲν θὰ κάμουν τίποτε ἀπὸ τοὺς ἐράνους — ἀλλ' οἱ οἱ ὀπισθοῦτε συντελέσαντες νὰ διωκοῦνται καὶ νὰ ἐξαφανισθοῦν πέρουσι οἱ ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων ἔρανοι. Ἐνας μάλιστα ἔθνικὸς ξυλέμπος ἐδήλωσεν ὅτι μὲ τὰ παπούσια του θὰ μῆνυ μέσα στὴν κάλπην διὰ νὰ ψηφισθῆ ἡ πρότασις.

*

Μεγάλῃ συγκίνησις εἰς τοὺς κύκλους τῶν δικηγόρων, ἐνὲς τῶν ὁποίων εἶναι τῆς γνώμης ὅτι ἡ διαθήκη τοῦ μακαρίτου Καμπούρογλου πασᾶ εἶναι ἐπιδικτικὴ νομικῶς τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ «Τετάρτου Φαλκιδείου» καθ' ὅ τὸ τέταρτον τῆς περιουσίας τῆς διαθήκης ἀνή-

ΠΟΛΥΚΡΙΤΟΣ. — Ὅτι πολλὰ κατελάλησα καὶ σύγγνωθί μοι μετανοοῦντι.

καὶ τῷ ἐκτελεστῇ. Ἐξ ὅλων δὲ τῶν δικηγόρων ὁ περισσότερον ὑπὲρ τῆς Φαλκιδεύσεως τῆς περιουσίας κεκηρυγμένης εἶναι ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἐκτελεστοῦ, ἂν καὶ αὐτὸς καὶ ἄνευ ἀκόμῃ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Φαλκιδείου ὑπόσχεται νὰ τὴν φάλ-κηδεύσῃ.

Ἐξίδια.

ΣΑΪΤΙΕΣ

Ἡ Βουλγαρία ἐδήλωσεν ὅτι δέχεται πολὺ εὐχαρίστως ν' ἀποστρατεύσῃ. Δὲν πιστεύει νὰ κοπίσῃ γι' αὐτὸ, ἀφοῦ δὲν τῆς ἔμεινε πλέον στρατὸς διὰ τὸν ἀποστρατεύσῃ.

— Ἀποκαθισταμένης τῆς εἰρήνης ἡ Δημοκρατία μας θὰ προβῆ εἰς ἐξωραϊστικά ἔργα, ἐγκαθιδιῶσα ἐπὶ τέλους καὶ μεγάλα καὶ ἀξιοπρεπῆ σφαγεῖα. Διὰ τὴν διοργάνωσιν αὐτῶν ἐξάπαντος θὰ προσκληθοῦν... Βούλγαροι.

— Αἱ Δυνάμεις θὰ προσπαθῶσιν, φαίνεται νὰ σώσουν τὴν Βουλγαρίαν ἀπὸ τῆς τελείας καταστροφῆς τῆς. Καὶ τοῦτο ἐκ συμπαιθείας πρὸς τὴν μικρὰν τῶν ἀδελφῶν. Δυνάμεις γὰρ αὐταί, ἢ δ' ἄλλῃ *δυναμίτις*.

— Καὶ εἰς διάλογος: — Θὰ βγῆ στὴν θάλασσα ἡ Βουλγαρία; — Τί θὰ τὴν κάνη, ἀδελφέ, τώρα ποῦ γινεῖται ὅλη θάλασσα.

Βελζεβούλ.

Ἄγγελιαί, χρονικά—κ' εὐθυμα κοινωνικά.

Ὅπου πᾶς, ὅπου σταθῆς καὶ ὅποιον τόχῃ νὰ μιλήσῃς νέους, γέροντας καὶ παιδιὰ καὶ κορίτσια καὶ κυρίας, θὲν ν' ἀκούσῃς νὰ σὲ λέν χίλιες δυὸ καλῆς εἰδήσεις γιὰ τοῦ Ἰγγιγ τὰς λαμπράς καὶ ἐκτάκτους εὐκαιρίας ποὺ τοὺς πάντας συγχνοῦν καὶ τοὺς πάντας συγγενεοῦν καὶ ὅσα ὅσα τῆς ἀράξουν δίχως κἂν νὰ παζαρεύουν.

ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ "ΕΜΠΡΟΣ,"

Οἱ 4 τόμοι τοῦ Ἐμπρός χρυσόδετοι πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖά μας πρὸς 1 λίραν Ἀγγλίας. Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλονται ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἀπαίτεται προπληρωμῆ.

Ἐπιβλῆθης Κ. Γ. Μακρίδης

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ—ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΙΚΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΑΤΥΡΑΣ
ἐκδομένη καθ' ἑβδομάδα ἐν Κωνσταντινουπόλει
ὑπο Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΔΟΥ (ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΟΥΣ)

ΟΡΟΙ ΕΤΗΣΙΑΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐνταῦθα γρ. 40, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 50, ἐν τῷ ἑξωτερικῷ γρ. 13

* Ὅρος ἀπαράβατος ἐγγραφῆς: Προσιληρωμῆ.

Γραφεῖα: Ἐν Γαλατῇ, Ἰσημυρλόγλου Χάν, ἀριθ. 12-13.

Ἐναστον φύλλον 20 παραδίδε. Ἄρ. 259

Ἔτος πέμπτον ἀριθμοῦμεν
καὶ στήν Πόλιν κατοικοῦμεν

Διακόσια πενήντα κί ἑτηὰ
καὶ σφάζουν Ρωμηοὺς σὺν ἀρνιά

Ἐννηκῶσια δέκα τριά, εἰκοστή τοῦ Ἰουλίου
καὶ σὺνβλίζουν τὸν Τσαρῖστικον δίκην ἄλλου ὀφελίου.

Μ' αὐτὴν τὴν κάψα, μ' αὐτὴν τὴν ζέστη νέο Κογκρέσσο στὸ Βουκουρέστι.

Μ' αὐτὴν τὴν κάψα, μ' αὐτὴν τὴν ζέστη,
μέου στήν φλόγα φρενῆς καμίνου,
νέο Κογκρέσσο στὸ Βουκουρέστι
ὡσὼν ἐκεῖνο τὸ τοῦ Λονδίνου.

Καὶ τρέχουν ὄλοι καὶ πᾶνε πάλιν
νὰ καλοφᾶνε μέσ' σὲ Παλάτια,
νὰ πιοῦν σαμπάνια... καὶ στήν κρασιτάλη
νὰ κάνουν κάποιον ψιλὰ κομμάτια.

Νέο Κογκρέσσο κί ἀγὼν παρλάτας
καὶ συζητήσεις καὶ πελαγώσεις,
νέες σκοποῦρες στοὺς διπλωμάτας
ἀλλὰ καὶ βρώσις, ἀλλὰ καὶ πόσις.

Νέο τσουμποῦσι γιὰ τὴν εἰρήνη
καὶ τὴν δαπάνη θέλουν πληρώσει
κάτιοι βατράχοι ποῦ εἶχαν γείνει
βώδια μεγάλα καὶ φρεντοπρόσοι.

Νέο Κογκρέσσο κί ἰθνηὼν λεγκάτοι,
ἔσμιος λαυμάργων διπλωματῶν,
πᾶνε νὰ φάγουν ἓνα σακάτη
τέως Τσαρῖστικον τηλεκλυτόν,

ὡς μέγαν ὄλθον οὐκ ἔδινάσθη
νὰ κοιταπέψη κί ἀισχρῶς ἐν ἤτη
ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐξηναγκάσθη
νὰ τὸν ξεράσῃ ἀπὸ τὴν μύτη.

Νέο Κογκρέσσο!... Φθάνουν καὶ πάλιν
Ἕλληνες, Σέρβοι, Χερβάται, Βλάχοι,
μὰ κί ἓνας πῶχει σκυφτὸ κεφάλιν
καὶ κυττωμένη σὲ δυὸ τὴν ῥάχιν.

Μ' ἕφος ἐμπόρου πῶχει φαλίρει
φθάνει κί ὁ Κροῦμμος στὸ Βουκουρέστι
κί ὄλοι κυττάζουν τὸν κακομοίρη
καὶ τοῦ φωνάζουν: Καλῶς τὸν χέστη!

Μεγάλην ἔχει γενηθὴ σπαλιόρα
κί ὄλοι τὸν βλέπουν κί ἀναπολοῦνε
τί ἦταν πρώτα καὶ τ' εἶναι τώρα
τοῦ κί εἰ βατράχοι τὸν ἀπειλοῦνε.

Ὅλοι κυττάζουν πῶς ἔχει γείνει
καὶ λὲν μὲ θλίψη πολὴ μεγάλη:
Ἔτσι στὸν κόσμο ἢ δόξα φθίνει
διαν δὲν ἔχῃ κανεὶς κεφάλιν.

Πέρου στήν Λόντρα ἐκελαϊδοῦσε,
ἔφαλε δόξας, ἔφαλε κλέην
κί ἀστροτελέκια σὺν Ζεὺς σκορποῦσε
ποῦ τὸν φοβήθη κί αὐτὸς ὁ Γαρέθ.

Τώρα μὲ ἕφος Ἰνδοῦ Φακίρη
φθάνει κί εἰς τὸ Βουκουρέστι
κί ὁ Κρῆς τὸν βλέπει καὶ τὸν οἰκτεῖρει
καὶ τοῦ φωνάζει: Καλῶς τὸν χέστη.

Πέρου παιῶνας τόνιζαν ὄλοι
στοῦ Φερδινάνδου τὸν μέγαν θρόνον

καὶ οἱ ἀρχαῖοι τοῦ Σαϊνζαμ θόλοι
φωνῆς τοῦ Δάναφ ἀντήχουν μόνον.

Τώρα ποῦ ἔχουν ματιῶρες γείνει
πᾶν κ' οἱ παῖνες πᾶν κ' ἡ ὠδὸς
τώρα ἀκοῦνται μονάχα θοῖνοι
καὶ κᾶτου κᾶτου κουφοποδῆς.

Σταθιά κροτοῦσαν στὸ καλνιερῆμ
καὶ τοὺς θανμᾶζαν λαίδες καὶ μὴς
κ' εἶχαν κερδίσει τζάμπα τὴν φήμη
φυλῆς τοῦ γροῦθου καὶ τῆς πηγμῆς.

Μὰ τώρα πῶχον γροθιὲς μαζέψη
καὶ τῆς χρονιάς των τὸ ξύλο φάη,
κανεὶς δὲν θέλει νὰ τὸ πιστέψη
πῶς τόση φήμη στὸν βρόντο πάει.

Χεῖλη τοῦ Δάναφ κόβαν καὶ ράβαν
κ' ἦσαν μέγας ἀγορητῆς
κ' ὅ,τι λαλοῦσε ὄλοι τὰ χάβαν
κ' ὄλοι τὰ παίρναν τοὺς μετρητοῖς.

Μὰ τώρα π' ὄλοι τὸν κάμαν λυῶμα
φιλά κομμάτια σὰν τὸν κημᾶν
μόλις κ' ἀνοίγει μασὸ τὸ στόμα
γὰ νὰ ἀρθροῦσῃ ἓνα ἄμᾶν.

Ἄμᾶν στὸν φαῦλο ἐμπρηστή,
ἄμᾶν στὸν δολοφόνο,
ἄμᾶν καὶ θέλει γκορεμσθῆ
Τσαρικόκος ἀπ' τὸν θρόνο,

ἄμᾶν καὶ σπεῦσε Κάιζερ, ἄμᾶν καὶ σπεῦσε Τσαῖρε
καὶ ὑπὸ τὴν σκέτην σου ξανά τὸν δολοφόνου πᾶρε.

Ἄμᾶν καὶ μᾶς τσακίσαγε
καὶ κλινόμεν τὸ γόνυ,
ἄμᾶν καὶ δὲν ἀφήσαγε
στὰ χεῖρα μας κανόνι,

ἄμᾶν καὶ φρότισ' τους, Θεέ, νὰ λυπηθοῦν ἰκέτη,
νὰ σπλαγγισθοῦν μακρόθυμοι τοῦ Κρούμμου τὰ ἐγγόνια
καὶ κόβε μέρες ἀπὸ μᾶς καὶ δίνε τές τους ἔτη,
νὰ ζήσουν καὶ νὰ τριβουνε τῆς μνῆτές μας αἰώνια.

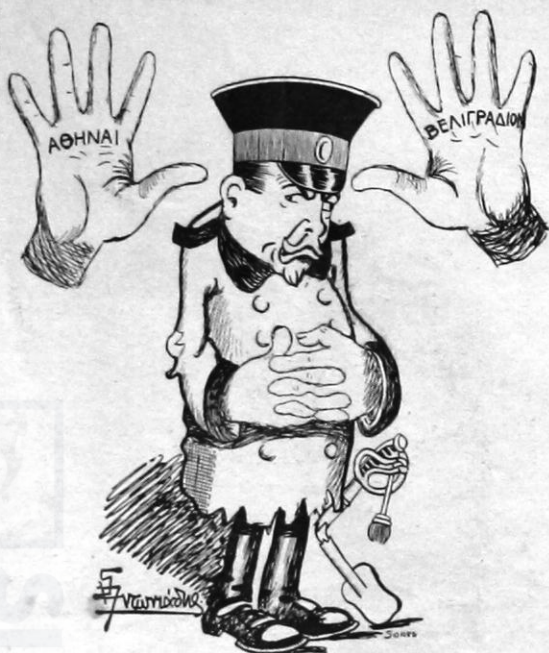
Ἄμᾶν, κορνᾶζε Κρητικέ,
καλὰ μοῦ τῆς πασάλειρες
καὶ σέκο νίτο τενεκὲ
στὸν κόσμου μ' ἀπεκάλειρες,

ἄμᾶν καὶ πῆς τὸν Κωνσταντῆ νὰ παύσῃ περὶ μνητῶν
καὶ νὰ φρεισθῆ τοῦ Φερδινάν πού γένηκε ἀρνίον.

Ἄμᾶν καὶ σπεύσατε λαοὶ
Ἑγγλέζοι, Γάλλοι, Ρῶσοι
καὶ σώσατε ἓνα νιαῖ
ποῦ ἔχει κακαρώσει,
ἄμᾶν φρονάζει θλιθερὰ
κ' ὁ κόσμος ἄς προφθάξῃ
νὰ σώσῃ ἓνα μαζαϊρὰ
ποῦ γέρους ἔχει σφάξῃ.

Ἄμᾶν καὶ σώσατε βασιλῆᾶ
ποῦ πάσχει κ' ἀπ' ἀρθροῖτιδα,
ποῦ δὲν τὸν ἀφῆκαν σταλιά

Ἡ ΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΝΑΚΩΧΗ

Πῶς ετροποποιήθη τὸ ἀρχικὸν δρομολόγιον
τοῦ Σάββαφ.

κοιτᾶ του δυναμιτιδα,
ποῦ ἔχασε ὁ ἄμορφος σ' ἀλλεπαλλήλους ἦτιας
καὶ μπόριτες καὶ Κομίτας,
ἄμᾶν γι' ἀνήμερα θεριά ποῦ κούρνιασαν σὴν Σόφρια
καὶ εἶναι τὰ κακόμοιρα ἀπὸ τὴν πείνα ψόφρια.

Ἄμᾶν, λεγκᾶτοι νικηταί,
ἄμᾶν καὶ σπλαγγισθητε,
γιατὶ δὲν τῶλπιζε ποτὲ
ἰκέτη νὰ τὸν δῆτε,

ἄμᾶν κ' ἐξεντελιόθηκε καὶ χάσας τόσας χώρας
τρέμει μὴν πᾶν' καὶ τὰ φιλιὰ τῆς θείας Λεονώρας.

Ἐλεος, Ποῦτικε στρατηγέ,
ἔλεος, Κωνσταντίνε,
τοῦ φθάνουν πλέον αἱ πληγαὶ
καὶ πτώμα τώρα εἶναι.
Ἀφήστε τον γ' ἀναστηθῆ
καὶ μέχρι τ' ἄλλον θέρουσ
Ξανακονίζων τὸ σπαθὶ
νὰ σφάξῃ κ' ἄλλους γέρουσ.

Ὀικτο γὰ ἓνα βασιλῆᾶ,
οἰκτο γὰ μὰ πορφύρα,
ἔχει καὶ τοῦτος φαμιλιὰ
παιδιά, γυναῖκα χήρα,
ἔχει κ' αὐτὸς φιλότιμο τιμίον φαμιλιῆ
κ' ἀπ' τὴν μεγάλη μύτη του ἀφήστε του μὰ μύτη.

Μὴν τὸν ἐξουθενώσῃτε γὰ ὄνομα Θεοῦ,
ἀφήστε τον στὸν θρόνο του νὰ ζήσῃ ὅσφ ζήσῃ
καὶ παῖγιον μὴ θέλετε νὰ γείνη τοῦ λαοῦ,

Τί θα γείνη στο Συνέδριον τοῦ Βουκουρεστίου.

ἀρκεῖ ματιάρια πῶγεινε σ' Ἀνατολῇ καὶ Δύσει,
ἀρκεῖ ποῖ καὶ ὁ Μπάουσιερ, ὁ πειὼ πιστός του φίλος
περὶ αὐτοῦ ἐκφράζεται στὸ φύλλον του ὀργίλιως.

Ὅ,ι κ' ἔν πητε δεκτιὸν τυγχάνει,
ἴλα, μὰ ἴλα παραδεκαί,
δικό σας ἔστω κάθε λιμάνι
κ' οἱ λιμενάρχαι μαζὸν μ' αὐτά.

Σὲ πέντε μέρες στὴν Ἀθήνα
κ' αὐτὸς-θάρχουνταν καφὲ νὰ πιῇ...
μὰ πᾶρτε τώρα τὴν Γκιουμουλιτζίνα
καὶ λησμονήστε ὅ,π' εἶχε πῆ.
Πᾶρτε τὴν Δράμα, πᾶρτε τὰς Σέρρας,
σκοπὸ δὲν τῶχει ν' ἀνισιαθῆ,
μὰ μὴν τὸν λέτε ὀχιά καὶ τέρας
μὴ καὶ ἡ χήρα τὸν συχαθῆ.

Σὲ ἄλθον πλεύσας στὴν ψάθα θνήσκει
καὶ ἱκετεύει κ' ἐκλιπαρεῖ.
Ὡ! πῶς ἀλλάζουν καὶ οἱ Τσαρσικοὶ
ὦ! πῶς ἀλλάζουν καὶ οἱ καιροί.
Μιά τύχη ἴλα τὰ διευθύνει
μιά τύχη ἴλα τὰ κυβερνᾷ,
ἄλλον ἀξάνει κ' ἄλλον ομκρύνει
καὶ ὁ τροχὸς τῆς δόξ του γυρνᾷ.

Γι' αὐτό, λεγκᾶτοι, προφυλαχθῆτε
ἀπὸ τῆς τύχης τὰς ἀστασίας

Ἐπὲρ τὸ βῶδι μὴν φουσκοθῆτε,
ἀλλ' ἐκ τῆς νέας τῆς πανδουσίας
οἴψτε γενναίως κ' ἐν ψυχουλάκι
σ' ἓνα Τσαρσικὸν πῶχει φαλίρει
δόστε του κᾶτι ἀπὸ τὴν Θράκη
νὰ σᾶς σχωρῶνῃ μάνα καὶ κύρη.

Δόστε του κᾶτι ἔτσι γιὰ χάρι
δόστε του κᾶτι γιὰ ψυχικό
κάμπτε τοι ῥάχη γιὰ νὰ τὸ πάρη
μ' ἄγωνα νέον συμμαχικό
ομψοθηθῆτε κ' αὐτὸς ν' ἀρπάξῃ
ἀπὸ τοὺς Τούρκους καμπόσα μέρη,
ομψοθηθῆτε γιὰ ν' ἀποσφάξῃ
ὅσοι τοῦ φύγαν ἀπὸ τὸ χέρι.

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Κατὰ τὰ γραφόμενα τῶν Βιενναίων φύλλων ἡ Ἀυστρία θὰ ὑποστηρῆ τὴν Βουλγαρίαν ἐν τῇ διεκδικήσει τῆς Δράμας καὶ τῆς Κοβάλλας. Δηλαδή ἤρσιον πάλιν εἰς ὑψηλότατοι πανουργίαι τοῦ Μπερτόλδου τῆς Βιέννης μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι τὴν φορὰν ταύτην οἱ νικηφόροι στρατοὶ περιζώνουν τὴν Σόφιαν καὶ δὲν θὰ τὸν ἀφήσουν νὰ παίξῃ τὸ ἀλόγῳ του ἔστω καὶ στὴν Κοβάλλαν.

*

Ἐπιτυχῆς ὅμως ἀνθρωπὸς αὐτὸς ὁ Μπερτόλδος. Ἀπὸ τῆς ἐνδοξοῦς τῆς Βαλκανικῆς κρῆσεως δὲν κἀνέει ἄλλο παρὰ ν' ἀπατάται εἰς τὰς προβλέψεις του καὶ νὰ πέψῃ ἔξω. Ἐπίστευσεν ὅτι ἡ Τουρκία θὰ ἐξήρχετο τοῦ βαλκανικοῦ πολέμου νικηφόρος· τὰ πράγματα τὸν διέ-

ψευσαν. Έπίστευσε κατόπιν ότι η Βουλγαρία ήτο ἀήτητος, και θα κατεστρέφιτε την Σερβίαν και την Ελλάδα, τα πράγματα τὸν διέψευσαν. Έπίστευσε ότι η Ρουμανία δὲν θα ἐκνείτο ἐάν αὐτὸς δὲν ἤθελε τὰ πράγματα τὸν διέψευσαν. Μία ἀτελείωτος σειρά ψυχρολουσιῶν. Τόσο που και τὰ ὄργανα του ἤρchiσαν νὰ δέχονται ψυχρολουσίας. Ἀπόδειξις τὸ ἀκούσιον λουτρὸν τοῦ μαρκησίου Παλλαβαϊνὴ μέσα στὸν Βόσπορον.

Οἱ Βούλγαροι, ἀποχωροῦντες ἐκ Σερρών ἐσπευσμένως, ἀφῆκαν ἐκεῖ ὀλόκληρον τὸ ἀρχεῖόν των με ἔγγραφα δεικνύοντα ότι και αἱ παργαῖ και αἱ πυρκαϊαὶ και αἱ ἀπαργαὶ ἐγένοντο και γίνονται παντοῦ κατόπιν διαταγῆς τοῦ στραταρχείου και τῆς Κυβερνήσεως.

Καμία ἐλαφρυντικὴ περίπτωσις διὰ τοῦ; ἐν Σόφια δὲν ὑπάρχει. Πρόκειται περὶ βραβείας μόνον περι-πτώσεως, ἀτὸ τὴν ὁποίαν πολὺ δὲσκόλα θα σηκωθοῦν.

Πῶς ὅμως, φεῦγον τὸ στραταρχεῖον, νὰ μὴ φροντίση νὰ συμπαράλαβη μεθ' ἑαυτοῦ και τὸ ἀρχεῖον; Φαίνεται ότι οἱ ἐπιτελεῖς προτίμησαν ἀντὶ αὐτῶν τὸν παληογράφον, τὰ ὁποῖα οὐδεμίαν εἶχον ἀξίαν, μερικὰ χαλιά, πολυτελὴ ἐπιπλα, διοκολότηρα, αὐτὰ με ἐνώπιον, δάκτυλα με δακτυλίδια και τὰ τοιαῦτα.

Ἄλλωστε εἶναι πολὺ φουσιῶν δι' ἐνὶ στραταρχεῖον, ὅταν φεῦγῃ ὁ στρατός, νὰ μὲν τὸ ἀρχεῖον.

Τὸν μαζβατὰν τοῦ Πατριαρχείου πρὸς τὴν Ὑ. Πόλιν διὰ τὰ ἐν Θράκη ὁ ἐθνικὸς σύμβουλος κ. Σγουριδῆς (φτῖστε τὸν κόρπον σας) ἠρήθη νὰ ὑπογράψῃ καθ' ὃ κυβερνητικὸς ὑπάλληλος.

Τὴ γλύκα ποῦ ἔχει τὸ ὑψηλὸν μάσι και ὅταν ἀκόμη καθυστερηται!

Μὲ τὴν ἀρνησιν ὅμως αὐτὴν τῆς ὑπηρεσίας πολὺ καλὰ δικαιούνται τὰ δύο Σώματα ν' ἀπαιτήσουν παρὰ τοῦ κ. Σγουριδίου κάποιαν παραίτησιν, ὡς μὴ δυναμένον δυσίχυριος δουλεῖν. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει παραμένον ὁ κ. Σγουριδῆς ἐν τῇ διττῇ ταύτῃ δουλείᾳ ἀναμφιβόλως θα τὰχρ σκοῦρα καὶ δικαίον νὰ μετονομασθῇ Σγουριδῆς. Ἐκτὸς ἐάν τὰς ἡμέρας ποῦ θα τὰχρ σκοῦρα προτιμᾷ νὰ οἰκουρῇ, ὁ τότε καλλίτερον νὰ ὀνομασθῇ ἐθνικὸς οἰκουριδῆς.

Ἀντάξιον πρὸς τὸν κ. Σγουριδῆν ἐθνικοὶ ἀνέρες ἐγδιαιτῶνται και ἐν τῇ Ἐφορείᾳ τῶν Ἐθν. Φιλ. Καταστημάτων και Ἰσθβίως μάλιστα.

Αἱ ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες διὰ τὰς καθ' ἑκάστην πάσης φύσεως δημοσιεύσεις τῶν Καταστημάτων ἐξήγησαν παρὰ τῆς Ἐφορείας ἐτήσιον ἐπίδομα 12 λιρῶν ἀντὶ τῶν διδομένων ὅ. Ἐπικολούθησε συζήτησις ἐπὶ τῆς αἰτήσεως.

Ὁ Ἰσθβίος κ. Μαυρογορδάτος. — Ἀὐτὸ εἶναι ἀνοησίες. Πάντες πρέκει νὰ παρέχουν εἰς τὰ Καταστήματα πᾶσαν ὑπηρεσίαν δωρεάν.

Ἐνας ἔφορος. — Ἀφοῦ εἶσι εἶναι διατὶ, κ. Μαυρογορδάτε διὰ τὰς 2000 λιρῶν ποῦ δανείσατε εἰς τὰ Καταστήματα παίρνετε 6% τόκον;

Μαυρογορδάτος. — (Κόκκαλο).

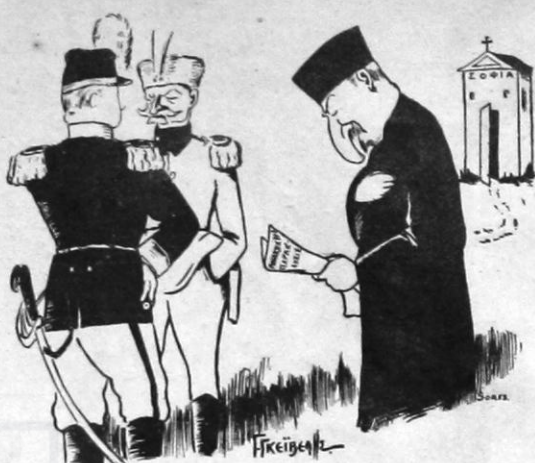
Ἄλλαι πατριωτικαὶ ἀναθυμιάσεις ἀπὸ τὸ ἴδιο περιβάλλον — και βαστάτε τὴν μύτη σας: Δύο ἰσοπερικτοὶ ἰατροὶ ἐξήγησαν ν' ἀντικατασταθῶσι προσωρινῶς διότι αὐτοὶ θα πῆγαν νὰ ἐκκληρωθῶσιν τὸ καθῆκόν των, περιθάλποντες τὰ θύματα τοῦ πολέμου.

Ὁ Ἰσθβίος. — Προτείνω νὰ παυθοῦν οἱ κύριοι οὗτοι.

Ἐνας ἔφορος. — Προτείνω μετὰ χειροκροτημάτων, νὰ δεχθῶμεν τὴν αἰτήσιν των.

Ὁ Ἰσθβίος. — (Κόκκαλο).

Εἰς τὴν Ἀθριανόπολιν ἐκτὸς τῶν Βουλγάρων κομιτατζῆδων διέπραξαν σφαγὰς και δρώσεις και Ἀρμενίαι τοιοῦτοι. Θα εἶναι μαθητευόμενοι αὐτοῖ. Μετὰ τὴν οἰκτρὰν ἐκείνην ἀποτυχίαν τοῦ ἐνταῦθα δυναμιστικῶ κινήματος τοῦ 1896 ἀπεφάσισαν, φαίνεται νὰ τελειοποιήσουν τὰς δυναμιστικὰς των σπουδὰς και ἤρchiσαν φοιτῶντες παρὰ τοῖς πεφημασμένοις δυναμισταῖς; τῆς Σόφιας. Ὁ τελευταῖος πόλεμος τοῖς ἐχρησίμευσεν ὡς στάδιον πρακτικῶν ἐξετάσεων. Καὶ πιστεύεται πλέον νὰ λάβουν τὸ δίπλωμά των, ἀν

— Ἀκούστε τὴν παράκλησί μου!...

— Καλλίτερα, λέμε, νὰ μᾶς τὴν ψάλης μέσα στὴν ἐκκλησιά σου.

και στὴν Ραιδεστὸν ὁ ἀρχηγὸς των Μικροδίτης ἀπεδείχθη ἀνεπίδεκτος μαθησεως.

Ἄπ' ὅπου κι' ἐν ὑποχωροῦν οἱ Βούλγαροι ἐννοοῦν ἢ νὰ κάψουν και νὰ κλέψουν ἢ νὰ πάρουν μαζί τους τοὺς μητροπολίτας μας και τοὺς προκρίτους ὡς δμήρους. Εἶναι ἀνεξήγητος αὐτὴ ἢ Ὀμηροφιλία τῶν ἀπογόνων τοῦ Κρούμμου. Ὅλο Ὀμήρους παίρνουν μαζί των και ἀφίνουν πίσω τους... Ἀλφύνας.

Ἐγθνα

ΣΑΪΤΙΕΣ

Ἐγνώσθη ότι ὁ ἐδῶ Ἐξαρχος βρῖζει πατόκορφα τὸν Δάνεφ, εἰς αὐτὸν ἀποδίδων ὅλας τὰς συμφορὰς τῆς Πατρίδος του. Νὰ κι' ἕνας Βούλγαρος... ὁρθόδοξος.

Ὁ Φερδινάνδος διεμαρτυρήθη εἰς τὴν Εὐρώπῃν διὰ τὰς παρεκτροπὰς τῶν Τούρκων βασιβουζούκων ποῦ εἰσῆλθον εἰς τὴν Βουλγαρίαν. Τὸ πουλάκι μου!

Ὁ ἅγιος Μετῶν ὑπεχώρησε κι' αὐτὸς μαζί με τοὺς Βουλγάρους. Ἐξάπαντος θα τοὺς ἔχει δώσει δανεικὰ και τρέχει τώρα ἀπὸ πίσω των γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τόκον και κεφάλαιον. Ἄν και ἀπὸ πολλοῦ αὐτὸς ἔχει χάσει τὸ κεφάλι.

Βελζεβούλ.

Ἄγγελιαί, χρονικὰ—κ' εὐθυμα κοινωνικὰ.

Μανουηλίδης Φίλιππος—πνεῦμα γερὸ ἐμτόρου μὰ και καρδιά π' ἀρώματα τριγύρω της σκορπᾷ με τὴν Ἰάννην τὴν σεμνήν τὴν τοῦ Ἀθηνόδωρου, πῶς προσόντα, θέληγτρα και χάρες και λοιπὰ, αἰσίως ἐνυμευθῆσαν προχθές στὴν Ραιδεστὸν και ἀγαθῶν τοῖς εὐχομαι τὸν βίον των μεσῶν.

Ὅπου πᾶς, ὅπου σταθῆς κι' ὅποιον τύχη νὰ μιλήσης νέους, γέροντας και παιδιὰ και κορίτσια και κυρίας, θε' ν' ἀκούσης νὰ σὲ λέν χίλιες δυὸ καλὲς εἰδήσεις γιὰ τὸ Ἰάγγι τὰς λαμπρὰς και ἐκτάκτους ευκαιρίας ποῦ τοὺς πάντας συγχ' νοῦν και τοὺς πάντας σσηνεύουν κι' ὅσα ὅσα τῆς ἀρτᾶς σου δίχως κᾶν νὰ παζαρεύουν.

Ἰατρὸς ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΑΚΡΙΔΗΣ μαιετῆρ-γυναϊκολόγος Πέραν, Ὁδὸς Μαργαρίτ ἀρ. 11. Ὁραὶ συμβουλῶν 1—4 μ. μ.

Ἰγέσθονος Κ. Γ. Μακρίδης

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ-ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΙΚΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΑΤΥΡΑΣ

ἐκδομένη καθ' ἑβδομάδα ἐν Κωνσταντινουπόλει

ὑπο **Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΔΟΥ** (ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΟΥΣ)

Γραφεία: Ἐν Γαλατῇ, Ἰσχυρολόγου Χάν, ἀριθ. 12-13.

ΟΡΟΙ ΕΤΗΣΙΑΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐνεῦθα γρ. 40, ἐν ταῖς ἑταρξίαις 50, ἐν τῷ ἑξατερικῷ φρ. 13

*Ὅρος ἀπαράδατος ἐγγραφῆς: Προπληρωμῆ.

Ἐκαστον φύλλον 20 παράδες. Ἀρ. 260

Ἔτος πέμπτον ἀριθμοῦμεν
καὶ στήν Πόλι κατοικοῦμεν

Διακόσια κ' ἑξήντα ἀριθμῶ
καὶ πάντα στὸν ἴδιον ρυθμῶ.

Ἐννῆκόντι δέκα τρία, εἴκοσι κ' ἐκτὸ Ἰσὴλ
κ' ἀνηχοῦν παῖδας νίκης τουρκικῶν τζαμιδῶν οἱ
τρούλλοι.

Ὁ Σαντραξάμης πρὸς τὰς Δυνάμεις.

Τρανοὶ μου διπλωμάται,
ἀδίκως κοπιᾶτε

κί εἰς μάτην σούστα φέρεται γὰρ μᾶς καὶ πάλιν ἔχετε.

Καὶ χύνετε ἰθῦστας
καὶ γράφετε καὶ νότας

κί ἐν βίῃ τῆς ἀρπᾶτε κί εἰς κἄποιο μέρος τρέχετε.

Τρανοὶ μου διπλωμάται,

πολὺ μᾶς συγκινεῖτε,
ἀλλὰ δὲν μᾶς γελᾶτε
μηδὲ μᾶς ἐκπτοεῖτε.

Γιὰ σᾶς τί κόπος πάλι

καὶ τί φροντίς μεγάλη

κὼ ξύνετε τῆς γκλάβης γὰρ μέριμνες ἡμέτερες.

Καὶ οὐ Βοσπόρου ἀδρες

νὰ γράφετε παλάβρες

οὐ νότες νέου εἵδους κοινῆς τε κί ἰδιαιτέρας.

Τρανοὶ μου διπλωμάται,

μεγάλως κοπιᾶτε

καὶ σᾶς εὐγνωμονοῦμε,

ἀλλ' ὅμως ἀπ' τὴν Θούρη

μὲ νότας παληοράφη

ἡμεῖς δὲν τὸ κουνοῦμε.

Αἱ ἔξη κεφαλαὶ σᾶς

μᾶς εἶναι σεδασταί,

σεπταὶ κί ἢ ἀπειλαὶ σᾶς

κί ἢ νότες σᾶς σεπταί.

Ἡ νότα ὅμως τούτη ποῦ θάνα ὅαν κοινή,
ταυτόσημος τοῦτέου ἀλλὰ κί ἰδιαιτέρα,
σημαίνει, διπλωμάται, πῶς δὲν σᾶς σινενοὶ
καὶ δὲν θὰ περιέχῃ καμμὰ γὰρ μᾶς φοβέρα.

Θὰ εἶναι ὅαν νὰ ποῦμε

μὰ νότα νερούλη

ποῦ θὰ τὴν περγελοῦμε

στήν Πύλη τὴν Ψηλή·

καὶ τέτοια μία νότα ἀντὶ νὰ μᾶς τὴν φέρετε

πληγαίνετὲ τὴν ἴσια ἐκεί ποῦ δλοὶ ξέρετε.

Τρανοὶ μου διπλωμάται,

ἢ νότα σᾶς κρεμάται

οὐ μιαν μοσχοδόλον τῆς Πύλης μας γονιὰ

καὶ ὄσοι σφίξι ἔχουν

οὐ τούτηρα θὰ τρέχουν

θυμῶντες μπροστά τῆς ὅαν σκύλλοι τὰ κανιὰ.

Τρανοὶ μου διπλωμάται,

μὰ τόση δυστοκία

πλεῖσθ' ὄσα ἐγγυᾶται

καλὰ γὰρ τὴν Τουρκία.

Γιατ' ὄσφ αἱ ὀδίνες

βασιτοῦνε μὲ τοὺς μήνες

οἱ δὲ γιατροὶ προβλέπουν μέγαρα γεγονότα,

τόσφ ἐδῶ στήν Πόλι

ἐλελιτιστοῦμεν δλοὶ

πῶς ἀντὶ νότας θάδῃη κανὲν χαρτὶ γὰρ ... κῶτα.

— Πρέπει να του κοπῆ αὐτὸ τὸ χέρι γιατί πολλοὺς ἔκρηψε.
— Δὲν φθάνει· πρέπει νὰ τὸν ἀποκόψῃ κι' ἡ παραμάνα του ἢ Ρωσία.

Τὰ ξεθόρουμε ἐτούτα ἀπ' ἔξω σὰν νεράκι
καὶ ὅσοι κοῦτρες ἔχτε
καὶ μέτρα συζητεῖτε
περὶ τὸ πῶς θὰ βγοῦνε οἱ Τούρκοι ἀπ' τὴ Θράκη,
τίσῳ αὐτοὶ ἀπλόωνον στήν Θράκη τὴν ἀριδα
καὶ λένε πῶς θὰ μείνουν
κι' ἓνα παρὰ δὲν δίνουν
οὐδὲ καθετῆς Εὐρώπης ἀσύμφωνον ταξίδια.

Ἄφου δὲν θῆν' ἡ νότα σὰν τῆς παλιῆς κοινῆ
καὶ δόντια δὲν θὰ τρίζῃ,
δηλώσεως δὲν ζητεῖ
πῶς οὐ ἀπ' τὴν Θράκη κανεὶς δὲν τὸ κουνεῖ.
Γιατὶ σὶ' ἀσύμφωνόν σας οἱ πάντες συμφωνοῦσι
ὅλοι τὸ ἀνακραζοῦν,
γελοῦν καὶ ἀνακαγχάζουν
κι' οἱ μόνοι συμφωνοῦντες τοῖς Ρώσοις εἶν' οἱ Ρουῖσοι.

Ἄφου δὲν θάῃῃ ἡ νότα καὶ ἀπειλὰς στήν ἄκρη
ἓνα παρὰ δὲν κάνει ...
ἀρπῶ τὸ γυατάγι
κι' ἀκράτητος προβαίνο καὶ φθάνω ὡς τὴν Μάκρη.
Κανένα δὲν φοβοῦμαι ἀλλ' ἄφοβος καὶ πάλι
χωρῶ ἐπὶ τὰ πρόσω
μουνηζώνοντιαν τὴν Ρώσσο,
ἀρκεῖ παρὰ νὰ δίνουν οἱ φίλοι μας οἱ Γάλλοι.

Τρανοὶ μου διτιλωμῆται,
μὰ εἰσὺ δὲν συμφωνεῖτε
ἀέρα κοπανᾶτε
κι' αἶντε νὰ κοιμηθῆτε.

Κι' ἀφου γὰ μᾶς καθεὶς σας ἀργυρῆτως ξενοκετῆ
καὶ πέφτων σὸ κρεββάτι
κοιμᾶται μὲ ἓνα μάτι
μπορεῖ στὸν ξόπνο νάῃῃ ἀμφότερα κλειστά.

Ἡ Εἰρήνη, ἡ Εἰρήνη ποῦ χαρὲς καὶ πίκρες δίνει.

Π. Λοιπὸν τὸ νέο τῶμαθες;

Α. Τί τρέχει, βρε χριστίνη;
Π. Ἐπειγόν τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ Βουκουρέστι
ἀνήγγειλε π' ἀντιπροχθεσ συνήφθη ἡ εἰρήνη
ἢ δὲ Βιέννη τῶμαθε καὶ τῶν φρενῶν ἐξέστη
καὶ τί γενήκαν ἐρωτᾶ
ἢ Δράμα κι' ἢ Καβάλλα
κι' ὁ Κρηὲς πονήρως ἀπαντᾶ
ἀντίο! νῆταν κι' ἄλλα!

Τελείωσαν μὲ τὸ καλὸ,
συνήφθη ἡ εἰρήνη
καὶ τὸ Ντοβλέτι τὸ Ψηλὸ
στὸν ὅσο ἔχει μείνει
κι' οὐδὲ λεγκάτο πρόφθασι νὰ σιελῃ σὰν τοὺς ἄλλους
ἀλλ' ἔρμαιον ἀφέθηκε μὲσ' σὲ καινοὺργιους σάλους.

Τελείωσαν ζητήματα Σερρῶν, Καβάλλας, Δράμας,
οἱ Βούλγαροι ὑπέκυψαν στοὺς νέους νικητὰς
μαζὺ μ' αὐτοὺς μοιράσθησαν ἱμάτια δικὰ μας
καὶ δὲν μᾶς προσεκάλεσαν οὐδὲ ὡς θεατὰς.

Σὰν Σταυροφόροι Χριστιανοὶ
μαλλώσανε, ξεμάλλωσαν
καὶ σὲ μεταλλώματα δεινοὶ
μονάχοι τῶν τὰ μετάλλωσαν
κι' ἀλλήλους πάλιν ἔπειναν τὸ χέρι φιλοφρόνως
καὶ μόν' ἐμεῖς ἐμειναμε ἀπ' ἔξω τοῦ νυμφῶνος.

Ἄψε σῶσε, μᾶνι μᾶνι
διχως ὄβρεις καὶ θυμῶδες

Ο ΣΑΚΑΤΗΣ. — "Εννοια σου, τσαχπινόπαιδο, στάσου να ξεκάμω απ' αυτούς και σε σιάζω..."

ἀνταλλάξαν λιμάνι
μ' ὄρη, λόγγους και ὄρυμους
κι' ὄλοι βρέθηκαν στὸ τέλος
μπαλλωμένοι σὰ καλὰ
ὁ δὲ Κρής ὁ Βενιζέλος
τὴν Καβάλλα κουβαλλᾷ.

"Ἄψε σβῦσε, μᾶνι μᾶνι
ξαναγένηκαν κουμπᾶροι
και γιὰ πράσινο χαβιάρι
μᾶς πουλήσαν οἱ Ρουμῆνοι
ποῦ σ' αὐτὴν τὴν φασαρία
δὲν ἀκούσανε κανένα
μηδ' αὐτὸν τὸν Μπαταρία
ποῖναι, λέει, Βλάχων γέννα.

"Ἄψε σβῦσε, μᾶνι μᾶνι
νέο καθεστῶς προβάλλει
τοῦ Κογκρέ τὸ τέλος φθάνει
κι' ἐσὸ ἔξω θάσαι πάλι,
ὄλοι θὰ γενοῦνε φίλοι
και σὰ τόσα μας δεινὰ
φῶβος μέγας στὸ ζεμπῆλι
μὴ σὲ βάλουνε ξανά.

Α. "Ἄψε σβῦσε, μᾶνι μᾶνι...
τί θὰ γείνηθαι θὰ τὸ δοῦμε,
ἀλλὰ μᾶθε, βρε χαβιάρι,
πῶς κανένα δὲν φοβοῦμαι
και σὰ στήθη μου τ' ἀνδρεία νοιώθω μέσα τέτοια φλόγα
π' ὄσα μέρη μ' ἔχουν πάρει θὰ τὰ πάρω πάλι πίσω

ἡμπορῶ δὲ ν' ἀνακτήσω
και τῆς Κρήτης τῆς καυμένης κάθε βράχον ἀποροῶγα.

"Ἄψε σβῦσε, μᾶνι μᾶνι...
ἀλλὰ μᾶθε, βρε ζεβζέκη,
πῶς παντοῦ στρατὸς προφθάνει
πανταχοῦ φυλᾷ τουφέκι
κι' εἶμαι εἰτοιμος σὴν Θοῦρη και τὴν ὄστατη ρανίδα
ἄταξ ἔτι να τὴν χύσω γιὰ τὴν ὄδλια μας πατρίδα.

"Ἄψε σβῦσε, μᾶνι μᾶνι...
τύφλα νάχουν οἱ συμμάχοι
κι' ἂν μᾶς παιζαν οἱ Ρουμῆνοι
δὲν πειράζει... και μονάχοι
θ' ἀναγκάσουμε τοὺς Κροῦμους να στανάουνε εἰρήνη
ποῦ γωνιὰ στὴ σφαιρα τούτη στὸν Τσαρῶσκο δὲν θ' ἀφῆγη.

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Ἡ εἰρήνη ὑπεγράφη πάλιν, τὴν φορὰν δὲ ταύτην ἐν Βουκουρεστίῳ. Ἡ πρώτη ὑπογραφή τῆς εἰχε γείνη ἐν Λονδίῳ. Ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἐπιτύχει στὴν βραδί τῆς και ἐδέησε κατόπιν νέου πολέμου να ξαναὑπογραφῆ. Ἀλλὰ και ἡ δευτέρα αὕτη ὑπογραφή τῆς δὲν φαίνεται να ἦναι τελειωτική. Αἱ Δυνάμεις τοὺλάχιστον ἔνοσθον να ἀναθεωρήσουν τὰ ὑπογραφέντα ὄπως τὰ ὑπογράφουν κι' αὐταί. Ἀλλως τε και οἱ Βούλγαροι ἔβαλαν μὲν τὴν ὑπογραφήν των, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον ὄπως συνυπογράψουν και αἱ Δυνάμεις.
Λεῖπουν λοιπὸν πολλαὶ ἀκόμη ὑπογραφαί, ἀκόμη δὲ και ἡ ἰθι-
κή μου. Διότι κι' ἐγὼ ἐπίσης βάζω ὑπογραφή πῶς ἡ εἰρήνη... δὲν
ἔγεινε.

*

Ἀλλὰ και ἐπὶ τῇ ὑποθέσει. Διὲ ἡ μεταξὺ τὸν τέως συμμάχων

ειρήνη συνολογήθη, ποίο; μᾶς βεβαιοί ὅτι ζοζυνηταί σύμμαχοι, ἀντάξιοι ἀπόγονοι τῶν παλαιῶν ἀναδεικνύμενοι, δὲν θὰ τοσαυθοῦν κ' αὐτοὶ σὸ μούρασμα; Ποίος μᾶς βεβαιοί ἐπίσης ὅτι καὶ τὸ ζήτημα τῆς Θράκης δὲν θὰ ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον νέου πολέμου καὶ ὅτι εἰς τὸν νέον αὐτὸν π ὄλεμον δὲν θὰ παρασυρθοῦν καὶ ὅλοι οἱ εἰρηνεύσαντες νῦν.

Ὡστε ἡ ὀριστικὴ εἰρήνη ἀπέχει ἀκόμη πολὺ. Μοιάζει μὲ τὸς ὀριστικὰς ἐκκαθαρίσεις μερικῶν ἐμπορικῶν κατιστημάτων αἱ ὅποια πάντοτε εἶναι ὀριστικά καὶ πάντοτε παρατείνονται ἐπ' ἀόριστον

*

Τὸ Συνέδριον τοῦ Βουκουρεστίου ἐξητελείσεν εἰς ὅλα τὸ Συνέδριον τοῦ Λονδίνου, ἴδια δὲ εἰς τὴν διάρκειαν. Ἀντιθέτως πρὸς ἐκεῖνο τὸ νέον τοῦτο οὔτε μίαν ἐβδομάδα διήρκεσε. Εἰς 6 καὶ μόνον ἡμέρας ἔφθασεν εἰς τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα. Ἐν Λονδίῳ πολλοὶ ἦσαν οἱ λαλοῦντες; πεπεισμένοι (βλέπε καὶ Συνδιάσκεψιν πρεσβυτέρων) καὶ γ' αὐτὸ εἶχεν ἀρχήσῃ νὰ ξημερώσῃ. Ἐδῶ ὅμως ὀλίγοι ἦσαν οἱ λαλοῦντες καὶ ἄφε σβύσε τελείωσαν ὅλα. Κ' εἶναι μὲν ἀληθές δι οἱ ἐν Βουκουρεστίῳ πρεσβευταὶ ἠτοιμάζοντο νὰ συζητήσουν κ' αὐτοὶ πρεσβευτικῶν συνδιάσκεψιν καθ' ὑπόδειγμα τῆς ἐν Λονδίῳ. Ἀλλὰ δὲν πρόφθασαν εἰς τὴν γῶγῃ καὶ ἐστὶ... γλυτώσαμε.

*

Οἱ Ἕλληνες πληρεξούσιοι φθάσαντες εἰς Βουκουρεστίον κατέλυσαν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον «Κάφα» Ἑλκροτικώτατον ὄνομα Ξενοδοχεῖον ἴδιον κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῆς κινετικῆς κάψας. Ἐκτὸς ἐάν ἐπιτήδες τὸ προὔτιμος ὁ κ. Βενιζέλος, διὰ νὰ δεῖξῃ μ' αὐτὸ εἰς τοὺς Βουλγάρους πὼς εἶναι ἔτοιμοι νὰ τοὺς κάψῃ.

*

Αἱ ἀντιπροτάσεις τῶν Βουλγάρων κατέπληξαν τὸν κόσμον διὰ τὴν κινετικὴν ἰσχυρὰν. Δὲν εἶχεν ὅμως δίκαιον ὁ κόσμος νὰ ἐκπλαγῇ διότι ἐκτὸς τοῦ ἐγνωσμένου βουλγαρικῶν κινετισμῶν ἐπέδρασαν ἐπ' αὐτῶν ἀρετὰ καὶ τὰ κινετικὰ καύματα.

Πρέπει μάλιστα νὰ εἰμεθα εὐχαριστημένοι πὸ μὲ τέτοιον κινετισμὸν, δὲν ἐξήτησαν καὶ τὴν πατριδα τοῦ κινετισμοῦ φιλοσόφου ὡς προφύτου τῶν κ' αὐτοῦ.

*

Κατὰ τὰς τελευταίας ἐκ Βουκουρεστίου εἰδήσεις ἡ Εἰρήνην ἐπετεῖχθη ἀπὸ ἐξησφαλισθῆ εἰς τοὺς Βουλγάρους μέρος τοῦ κόλπου τοῦ Πόρτο-Λάγρου.

Ἵστερα ἀπὸ τέτοιον πόλεμον, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποῦν ἐφάνησαν παυτοῦ σὺν λαγοί, δίκαιον ἦτο νὰ πάρουν οἱ καυμένοι τὸ Πόρτο-Λαγρό.

*

Διὰ νὰ παίρουν ὅμως τὸ Πόρτο Λαγρό καὶ νὰ σχεδιάζον ἐνοσιν αὐτοῦ σιδηροδρομικὴν μετὰ τῆς Φιλίππουπόλεως, σημαίνει ὅτι δὲν ξεύρουσιν καὶ οἱ ἴδιοι ποία τὴν ἐπιφυλάσσεται εἰς τὸ Δεδέαγατς. Ἐκεῖ ἀπεβιβάσθησαν Ἕλληνες. Εἰς ἀπόστασιν ὅμως 80 χιλιομέτρων ὑπάρχουν Τούρκοι, καταλαβόντες τὸ Διδυμότειχον, ὅπου προχωροῦν ἤδη καὶ Ἕλληνες καὶ ὅπου, μετὰ τὴν ὑπογραφήν τῆς εἰρήνης, δικαιούται νὰ πάνε καὶ Βούλγαροι.

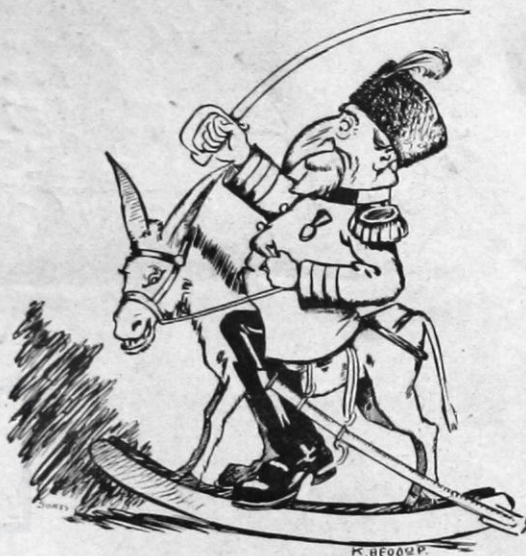
Τὶ θὰ γείνη λοιπόν; Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ καυμένο τὸ Διδυμότειχο παρὰ τὸ διδυμὰ του τείχῃ θ' ἀποδειχθῇ πὼς δὲν εἶχε καθόλου τύχη.

*

Λέγουν πὼς οἱ Ρουμῶνοι τίποτε δὲν ἔκομαν καὶ ὅτι κατὰ συντέπειαν ὁραεὶν παίρουν ὅσα πρόκειται νὰ πάρουν. Κατ' ἐμὲ ὅτι κ' ἂν πάρουν τοὺς ἀξίζει διότι ἐπὶ τέλους ἐπειθανάγκασαν τὸν Κρόμμον νὰ πεισθῇ ὅτι ἐνικήθη. Τὶ τάχα κατὰ τὸν προσηγοῦμενον πόλεμον ἔκαμε ἡ Ἀγγλία πὸς πῆρε εἰς ἀμοιβὴν τὸ Κοβάιτ;

Καὶ περὶ τῆς ἀνδρείας ὅμως τῶν Ρουμῶνων προκειμένου ἔχω τὴν ἰδέαν πὼς πρέπει νὰ τοὺς ἀπονεμηθῇ καὶ μετᾶλλον. Διότι Ἵστερα ἀπὸ τὰ ξεκοιλιάματα τόσον ἐγκύων στὴν Μακεδονίαν δὲν ἦτο μικρὸ πρῶγμα διὰ τοὺς Ρουμῶνους πληρεξούσιους νὰ δηλώσουν ἐνάπιον τῶν Βουλγάρων πὼς εἶναι ἀλληλέγγυοι μὲ τοὺς Συμμάχους... Ἦθελε κουράγο αὐτοῦ!

*Ἐχθῆνα.

Γιὰ παρηγοριὰ πὸς ἔχασε τὴν Καβάλλα.

ΣΑΪΤΙΕΣ

400 ὄρφανὰ εὐρέθησαν μίαν ὥραν πρῶτα εἰς Λάμφακον. Τὸ Πατριαρχεῖον ἐρωτῆ τὴν Κυβέρνησιν καὶ ἡ Κυβέρνησις τὸ Πατριαρχεῖον πόθεν τὰ ὄρφανὰ αὐτὰ Ἐξάπαντος θὰ κατέβηκαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν μὲ τὸ ζεμηλί.

— Εἰς τὴν Ἀδριουπόλιν χιλιάδες ὁμογενῶν προσφύγων πεινοῦν καὶ γυμνητεύουσι. Καὶ τὸ Πατριαρχεῖον ἐστειλεν ὑπὲρ αὐτῶν ἐκ τοῦ Ταμείου τῶν οἰσημοπαθῶν 100 λίρας, ὅσας δηλαδὴ ἔπαιρνε μηνιαίως ὁ τρίτος ἀνθυπολογοστῆς τῆς ἐπὶ τῶν ἐράνων ἐπιτροπῆς! Καὶ ἡ ἐπιτροπὴ αὐτὴ ἐξακολουθεῖ νὰ ὀνομάζεται ἐπιτροπὴ καὶ ὄχι ἐπιτροπὴ οὔτε ἀδιαντροπῆ.

— Τὸ Συνέδριον τοῦ Βουκουρεστίου περατοῖ τὰς ἐργασίας τοῦ προσηχῶς καὶ ὁ κ. Βενιζέλος ἐπιστρέφει. Λέγουν πὼς θὰ ἐπιστρέφῃ διὰ θαλάσσης. Δὲν τὸ πιστεύω; θὰ ἐπιστρέφῃ τώρα καβάλλα.

Βελέξθεύλ.

Ἄγγελοι, χρονικά—κ' εὐθυμα κοινωνικά.

Ἵπου πᾶς, ὅπου σταθῆς κ' ὅπου τὸν νὰ μιλῆσῃς νέους, γέροντας καὶ παιδιὰ καὶ κορίτσια καὶ κυρία, θὲ ν' ἀκούσῃς νὰ σὲ λέν χιλίες δυὸ καλὰς εἰδήσεις γὰρ τοῦ Τίριγγ τὸς λαμπρὰς καὶ ἐκτάκτους ευκαιρίας πὸς τοὺς πάντας συγχ νοῦν καὶ τοὺς πάντας σσηνηθῶν κ' ὅσα ὅσα τῆς ἀρπάζουν δίχως κἂν νὰ παζαρεύουν.

ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ "ΕΜΠΡΟΣ",

Οἱ 4 τόμοι τοῦ Ἐμπρός χρονόδοτεται πωλοῦνται εἰς τὰ γραφετὰ μᾶς πρὸς 1 λίραν Ἀγγλίας. Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλοντο ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἀπαιτεῖται προπληρωμή.

Ἵστὸς ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΑΚΡΪΔΗΣ μαειτηρο-γυναικολόγος Πέταν, Ὁδὸς Μαργαριτῶν ἄρ. 11 Ὁραὶ συμβουλῶν 1—4 μ. μ.

*Υπεύθυνος Κ. Γ. Μακρίδης

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ—ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΙΚΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΑΤΥΡΑΣ
ἐκδομένη καθ' ἑβδομίδα ἐν Κωνσταντινουπόλει
ὑπο Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΑΟΥ (ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΟΥΣ)

Γραφεῖα: Ἐν Γαλατῇ, Ἰσχυρολόγου Χάν, ἀριθ. 12-13.

ΟΡΟΙ ΕΤΗΣΙΑΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐνταῦθα γρ. 40, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 50, ἐν τῷ ἑξαετηρικῷ φρ. 13

Ἄσος ἀπαράβατος ἡ γρηγορία· Προπληρωμή.

Ἐκαστον φύλλον 20 παράδες. Ἄρ. 265

Ἔτος ἕκτον ἀριθμοῦμεν
καὶ στήν Πόλιν κατοικοῦμεν

Διακόσια ἐξήντα καὶ πέντε
καὶ «πέντε» ἀσπάζουν λεβένται.

Ἐννακόσια δέκα τρία καὶ μῆνός Σεπτέμβρη πρώτη
μὲ καινούργιες παπαρδέες τοῦ Βουλόγρου Δὸν Κιχόνη

Φλυαρία τρελλῆ Παντελῆ καὶ Ἄλλῃ.

Π. Εἶδες, Ἄλλῃ, τὸν Κάϊζερ, τὸν φίλον μας ἐκείνον
ποῦ χρόνια μᾶς ἠσπάζετο μὲ δλόθερμα φιλιὰ
τὸν εἶδες τώρα δίδοντα φιλιὰ στὸν Κωνσταντινον
χωρὶς νὰ παίρῃ καὶ ἀπ' αὐτὸν τοῦ Χάρακος χαλιά,
ἀλλ' ἔτσι γιὰ τὸ κέφι του καὶ γιὰ γενάτι μόνον
καμπόσων φαμφαρόνων;

Εἶδες ἐκεῖ τὸν Κάϊζερ στὰ ἔψη ν' ἀνεβάξῃ
τὸν ποταπὸν κατὰ Ἰασθίηρ· Κιηράλην τὸν Ἑλλήνων
καὶ μόνος του στὰ στήθη του παράσημα νὰ βάζῃ
καὶ μέρα νύκτα νὰ μιλῇ γι' αὐτὸν τὸ Βερολίνον;
Εἶδες, Ἄλλῃ, τὸν Κάϊζερ δουλειές ποῦ μᾶς σκαρόνευ
εἶδες καὶ πόσον εὐκόλα ἀλλάζουσε οἱ χρόνοι;

Ποῶν' ἐκεῖνά του τὰ πρώτα
δταν ἤρχετο ἐδῶ
καὶ παιρνῶν ζωὴ καὶ κόττα
στοῦ Χαμήτη τὸ πλευρὸ
ἤπλωνε σ' ἐμᾶς τὴν σκέτην τῆς μεγάλης του πυγμῆς
καὶ φροσκόνιαμεν ἐμεῖς;

Ποῶν' τὰ λόγια του ἐκείνα
ποῦ τὰ χάσαν τότε ὅλοι;...
τώρα γέπει στήν Ἀθήνα
τώρα ἐξέχασε τὴν Πόλιν,
τώρα νέους φίλους κάνει
καὶ μετὰ τοῦ ἴδιου μένους

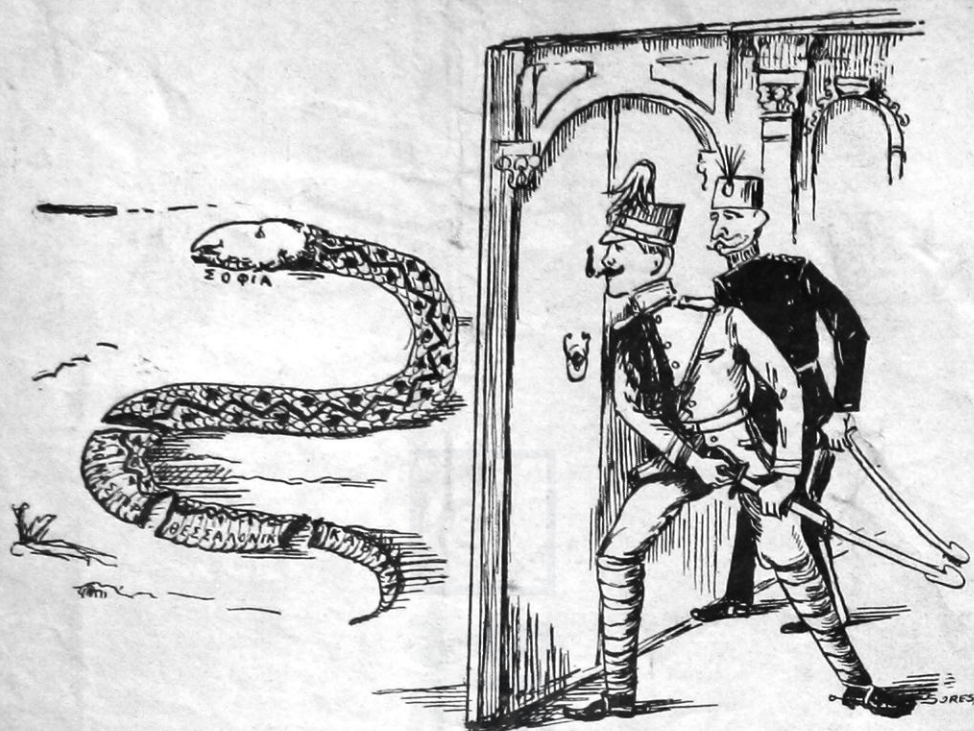
τοὺς νικῶντας καλοπιάνει
καὶ ξεχνᾷ τοὺς ἠττημένους.

Γιὰ θυμήσου πῶς ἐφίλει
τοῦ Χαμήτη τὰς παρεάς,
γιὰ θυμήσου πῶς ὀμίλει
γιὰ τὸ μέλλον τῆς Τουρκίας,
πῶς διέβλεπε εἰς ὅλα μὰ περίσσεια προκοπῆ
καὶ ταιμποῦσε κάθε τόσο καὶ ἀπὸ ἕνα μας ταπί;

Γιὰ θυμήσου πῶς μιλοῦσε
γιὰ στρατοὺς μας καὶ γιὰ στόλους
πῶς μὲ τοῦτους ἀπειλοῦσε
Γάλλους, Ἄγγλους καὶ Χαχόλους,
πῶς ξεσπάθωνε ἀγρίως γιὰ τὸ πῆδημα τοῦ ψύλλου
καὶ πῶς γέμιζαν ἡ τσέπες τοῦ μεγάλου μας τοῦ φίλου.

Γιὰ θυμήσου, βρε χριτίνῃ,
κλέη περασμένων χρόνων,
πῶς τὴν στήθη του ἐκείνη
κατὰ φαύλων μας γειτόνων
καὶ ἔχοντες ἡμεῖς προσιάτη ἕνα τόσον ἰσχυρὸ
πῶς κοιμούμασταν ἠσυχῶς στὸ δεξί μας τὸ πλευρὸ!

Πάντα τὸν προθλιπτοῦσε
ὁ λαὸς μετὰ τιμῆς,
ἕνα κείνος μᾶς ζητοῦσε
δέκα δίδαμεν ἐμεῖς
καὶ ποτε του δὲν θυμᾶται ἀπ' τὴν Πόλιν μας ν' ἀπάσῃ
διχῶς καὶ τι νὰ πάσῃ.

ΠΕΤΡΟΣ. — "Αν δὲν τοῦ κόψουμε τὸ κεφάλι φεῖδι εἶναι αὐτὸ καὶ μπορεῖ νὰ ξανακολλήσῃ τὴν οὐράν του· τῶπε καὶ ὁ Σάββωφ.

Στὸν μεγάλο μας προστάτη
δώσαμε σωροὺς τὰ δῶρα,
δώσαμε καὶ τὴν Βαγδάτη
καὶ λιμένα στὴν Βασσόρα
καὶ τοῦ Κράτους τὸ χοτζέτι
θῆταιγεν ἀπ' τὸν Χαμήτη
ἂν σὲ κάττω ζιαφέτι
φιλικῶς τοῦ τὸ ἐξήτει.

Πλὴν νῦν οἱ χρόνοι γύρισαν,
ἀλλάξαν οἱ καιροὶ
καὶ μὰ ποῦ μᾶς φαλήρισαν
γειτόνοι ἰσχυροὶ

ὡς πολυδώρους λημονῶν κ' ὁ Κάιζερ ἀκτάς μας
φιλεῖ στὰ δυὸ των μάγουλα μονόχως νικητὰς μας.

Στὸν βρόντο πᾶν τὰ δῶρά μας
στὸν βρόντο καὶ τὰ ἄτια...
κ' ἐκεῖνοι ποῦ τὴν χώρα μας
τὴν κάμανε κομμάτια

στὸ Βερολίνο τρέχονε καὶ ἡβδῶδες στρατηλάτου
ἀπὸ τὰ χέρια παίρνουνε τοῦ τέως μας προστάτου.

Μιλὰ ὁ φὸν δὲρ Γκόλτς πασᾶς,
μιλὰ ὁ Γιωχφ κ' ἄλλοι
μὲ τὰς στολάς τὸν τὰς χρυσᾶς
τοῦ Τούρκου ἱεναράλη,
κανένας δὲν ἀκούεται νὰ πῆ γὰ μᾶς μιλιὰ
ἀλλ' ὅλοι τους τὸν νικητὴ γεραίρον βσιλιῆ.

"Ὅλοι αὐτὸν δοξάζουνε
ὅλοι αὐτὸν ἀνοῦσι,
τὸς μάχας ἐξετάζουνε
καὶ ὅλοι συμφωνοῦσι,

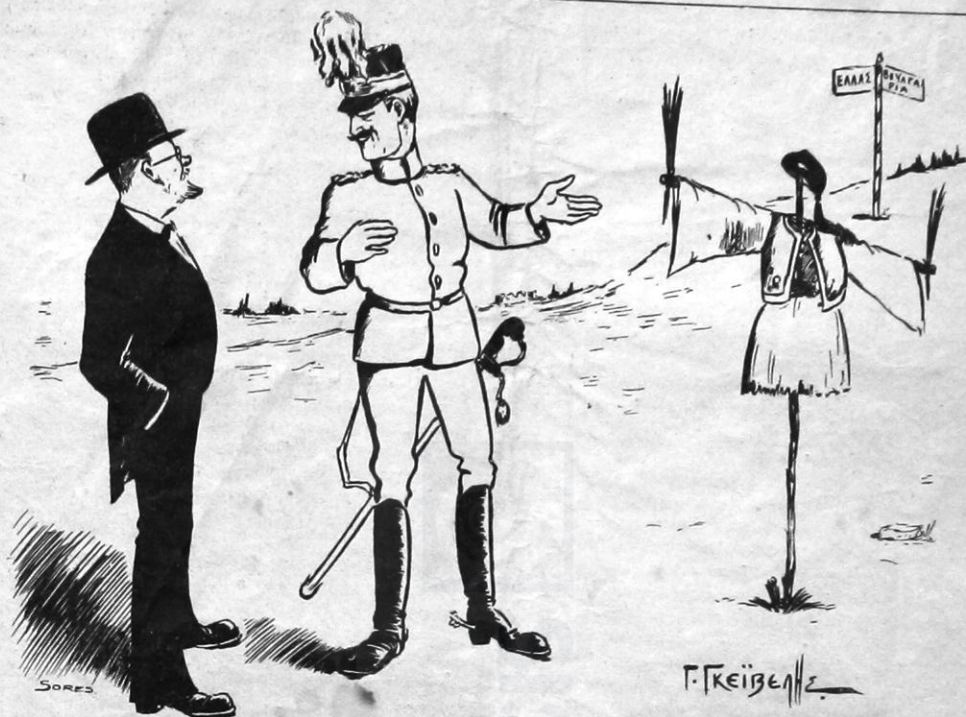
ὑμνοῦντες τὴν ἀξίαν των τὴν στρατιωτικὴν
οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν σοφίαν τῶν Προώσων τακτικῆ.

A. Ἀλλὰ μὴ τᾶχατε κ' ἐμεῖς, βρὲ Παντελῆ μου ψόρα,
μὲ τὴν ἰδίαν τακτικὴν, τῶν Προώσων δηλαδή,
δὲν φάγαμε στὸν πόλεμον τρικοῦβερτη σπαλιόρα
χωρὶς στρατόχου δι' αὐτὸ νὰ μᾶς δοθῆ ἡθαδί;

Μήπως αὐτοὶ δὲν δίδασκαν τοὺς Τούρκους μὲ τὰ χρόνια,
μήπως μὲ Προώσων τακτικὴ τὰς μάχας δὲν ἐκάναμε,
μήπως δὲν ἦσαν προωσικὰ κ' αὐτὰ μας τὰ κανόνια
ποῦ δὲς του καὶ τὰ χάναμε;

Μήπως προωσικὰ δὲν ἦσαν
ὡς κ' αὐτὰ τ' ἀεροπλᾶνα,
μὴ δὲν φάγαμε τὴν ἦτιαν
μὲ τοῦ Γκόλτς πασᾶ τὰ πλᾶνα,
μήπως ὅλα τὰ δικὰ μας προωσικὰ δὲν ἦσαν τᾶχα
καὶ ἠττήθημεν ἐν τούτοις οἱ ἀήτητοι ἐν μάχα;

Π. Πρέπει ὅμως νὰ γνωρίζης, ξεπεσμένε τενεκέ,
ὅτι ἴδιος εἶναι ὅλοι αἱ ποικίλοι τακτικαὶ
κ' ὅταν μὰ αὐτῶν νικηθῆ εἶναι τότε τακτικὴ
παγγησιῶς προωσικῆ

ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ. — Πόσην φρουράν θά αφήσωμεν εἰς τὰ σύνορα, Μεγαλειότατε;
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ. — Μὰ μὲ τὰ χάλια πῶχονε οἱ γείτονες, νομίζω πῶς αὐτὸ ἀρκεῖ.

κι' εἴταν πάλιν ἀποτύχη καὶ τὴν βλέπεις νὰ νικᾶται,
ὄλοι τὴν ἀποκηρύττον ὡς κι' οἱ Πρωῶσοι στρατηλάται.

Τακικὴ σημαίνει νῆσαι
δυνατὸς εἰς τὴν πυγμὴ
καὶ ποτὲ νὰ μὴν νικᾶσαι
ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ
γιατὶ τότε βγαίνεις ἔξω κάθε μίας τακικῆς
καὶ οἱ φίλοι σου σὲ λέγουν παληκάρι τῆς φακῆς.

Φίλοι, ξένοι καὶ ἐχθροὶ σου
σὲ θαυμάζουν σὰν νικᾶς,
ρεζιλεύει ἡ δική σου
τὸς ποιήλας τακικὰς
κι' ὁ Καῖσαρ βγαίνει τότε κι' ἐπιμόνως ἐπιταεῖ
νὰ τοῦ πῆς πῶς ἐμμύθης τὴν δική του τακικὴ.

Ἐντυχῶν ἐγκωμῆσαι,
ἀτυχῶν τραβῆς δεῖνὰ
καὶ τὸν Καῖσαρα θυμᾶσαι
μὰ κι' ὁ Καῖσαρ σὲ ξεχνᾷ
κι' ἀντὶ σοῦ στὸ Βερολίνο
μὲ ἀγάλην ἀνοικτὴ
δέχεται τὸν Κωνσταντῖνον
τὸν δικό σου νικητὴ.

Τώρα κοντὰ στὸν Κάιζερ αὐτὸς ἀγάπες βρῖσκει
καὶ ὁ σεβντᾶς του πρὸς ἡμᾶς μαραίνεται καὶ θνήσκει,
σιμὰ του ὑποστήριξι ζητήσεις κι' οὐχ εὐρήσῃ...
κι' ὄρων ἐκείνην τὴν τραγίην τοῦ Ἰεπιποδρόμου βρούσι

ποῦ οἱ κρονοὶ τῆς πάποτε δὲν ἔδωκαν νερά
θὰ λὲς στὴν συμφορὰ:
Κι' ἡ βρούσις αὐτὴ ἦτανε σημάδι τακικῆς
ἀγνώως καισαρικῆς.

Στὸν Σάββωφ δυὸ ἔπη καθὼς τοῦ ἐμπρέπει.

Πέντε ἡμέρες θάβαζε νὰ πάη στὴν Ἀθήνα
καὶ ἄλλες πέντε ἤθελε νὰ ἔλθῃ ὡς τὴν Πόλι,
ἀλλ' ὅμως τὸν ἤμπόδισε τὸν ἄμοιρο ἡ πείνα
κι' ἀντὶ θαφνῶν ἐθέρισε χολέρα καὶ πανώλη.

Πλὴν κόκκον νοῦ δὲν ἔβαλε ἡ κλοῦβια του κεφάλαι
καὶ λέει πάλι, νταύζικον κενώνοντας ποτήρι:
σὲ πέντε μέρες μοναχὰ θὰ πάη στὴν Καβάλλα
καὶ σ' ἄλλες πέντε νικητῆς θὰ μπεῖ στὸ Μοναστήρι.

Ὅλο μὲ πέντε δηλαδή ἀκόμη καταγίνεται
αὐτὸς, ὁ μέγας στρατηγὸς κι' οἱ Κροῦμμοὶ του λεθένται,
καὶ φῶδες μέγας, τρομεροὶ, μήπως καὶ πάλιν μείνετε
εἰς ὅλα σας τὰ δνεῖρα μονάχα μὲ τῆς πέντε.

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Ἐπέστρεψαν προχθὲς ἐκ Βουλγαρίας καὶ οἱ Γκιουμουλτζινιώται
πρόσφυγες ἀφηγούμενοι πολλὰ τὰ νόστιμα.

Ἀποκειλομένοι πανταχόθεν ἐμάνθανον τὰ νέα τοῦ πολέμου
μόνον παρὰ τῶν φρουρούτων αὐτοῦς ἀξιοματικῶν καὶ στρατιωτῶν,
ἕκαστος δὲ φαντάζεται τί εἶδους εἰδήσεις ἐλάμβανον παρ' αὐτῶν

Ότω εν Σηλήμφω έμαθον ότι οι Βούλγαροι κατέλαβον κατοπιν τρομεράς μάχης τὰ... Ίωάννινα, έν δέ Καζάν έπληροφορούντο ότι δόλοκληρος ό ελληνικός στρατός μετά του έπιτελείου και του βασιλέως Κωνσταντίνου εύρίσκειτο περικυκλωμένος και ότι από στιγμής εις στιγμήν θά παρεδίδετο.

Μερικοί μέλιστα αξιωματικοί, κουτοπονηρότεροι των άλλων, προσποιούντο ευγενή λεπτότητα και άπέφευγον δήθεν να τοις άνακινώσουν καταλειπώς: αυτάς τας τρομεράς ελληνικάς ήττας διά να μη... τοις λυπούν.

Καθ' όλην όμως την Βουλγαρίαν ό λαός ήτο πεπεισμένος ότι ή νίκη έσπερε πανταχού τὰ βουλγαρικά όπλα. Τόσον ώστε έπωλούντο παντού μικρά σαπούνια με την έπιγραφήν «Σόλου» δηλαδή Θεσσαλονίκη και σιγαρέτα καπνών με την έπιγραφην «Όδριν» δηλαδή Άδριανούπολις.

Όσον διά τὰ σαπούνια της Θεσσαλονίκης, καλά τὰ έπενόησαν ίσως και πλέονον μ' αυτά όσα άνομήματα διεπραξαν εκεί. Άλλά και τὰ καπνά της Άδριανουπόλεως δέν ήσαν άνευ σημασίας. Διότι καπνός ήν και αυτή και διελυθή.

Οι συνοδειόντες τοις όμήρου: φρουροί έρρυθμίζον με την έπιφολόγην όχι μόνον την κίνησιν των ποδών των αλλά και την κίνησιν των έντέρων των. Δέν έπετρέπετο εις τόν έντερικόν σολήνα ένός έκάστου να έχη *αυτενέργειαν*. Έπρεπε όλων οι σολήνες να ύποτάσσωνται έν ρυθμώ εις τó κέρι και εις τó πρόσταγμα του άρχηγού της φρουράς των και μόνον όταν τó ήθελεν αυτός έπιτρέπετο ή έλευθερία διεξόδου... κτλ. κτλ. Αι άτακτοι έντερικαί συστολαί και διαστολαί κατεστέρησαν με την λόγην. Όσάκις δέ έβεδιδετο τó ύψηλόν ουκάκιον της άδειας, παρατάσσοντο οι όμηροι εις γραμμην και έν μέσφ της φρουράς, παρατεταγμένης έκατέρωθεν εις διπλόν στίχον και έν έφ' όπλου λόγην, έξεπληροούτο παρα πάντων ή φυσική των άνάγκη κοινή και ταυτοχρόνως.

Μόνον που δέν τοις παρουσίαζαν και όπλα πρός... μεγαλειτέραν τιμήν.

Αι τουρκοβουλγαρικά διαπραγματεύσεις διά την Θράκην φαίνεται ότι δέν θά παραταθούν πολύ. Αι έν Τσατάλτζα ειζον λήξει ταχύτατο, διότι διεξήχθησαν επί *σιδηροδρομικής* άμάξης. Άλλά και τώρα στού Τοκατλιάν δέν ύπάρχει κίνδυνος να χρονίσουν, δεδομένης της ταχύτητος ήτις διακρίνει την ύπηρεσίαν του ξενοδοχείου τούτου.

Προτιμήθη δ' ώς ξενοδοχείον τó του Τοκατλιάν, διότι εινε τó μόνον άρμενικόν ξενοδοχείον της πόλεως και καθ' ό άρμενικόν άπολαβόν βέβαια της άμειρίστου έμπιστοσύνης των Βουλγάρων αντιπροσώπων. Σύμμαχοι γιά!

Καλλίτερα όμως σέ ξενοδοχείον να διεξάγωνται αι τοιαύται διαπραγματεύσεις παρά σέ βαγόνια ή σέ αίθουσας ύπουργείου. Διότι εις τó ξενοδοχείον εύκολότερα *μαγειρεύονται* πάντοτε.

Έγνώσθη έν τούτοις ότι μεταξύ των μελών της βουλγαρικής αντιπροσωπείας άνεφύσαν διαφωνία. Νάτσιβτις και Σάββωφ δέν τά περνούν, φαίνεται, *κολά*, του μόν πρώτου έννοούτος να κλείση όπως όπως την ειρήνην με πάσαν δυνατήν ύποχώρησιν, του δέ δευτέρου να έξαπολή ύπειλάς και κερανούς. *Τρώγονται* λοιπόν οι κ. κ. πληρεξούσιοι και τρωγόμενοι άμελούν να *τρέφουν* τὰ φαγάτ του Τοκατλιάν, πράγμα τó όποιον ζημιού τó ξενοδοχείον: θ' άναγκασθή επί τέλους να τοις *πετάξη* έξω.

Άκρόεστη όμως ή βουλγαρική θηριωδία. Καθ' όν χρόνον οι πληρεξούσιοι των προσπαθούν έδώ να προσελκύσουν τοις Τούρκους, τὰ στρατεύματά των έξακολουθούν εις την δυτικήν Θράκην να τοις έξενώνουν συλλληθδικώς.

Και έχει τόν τουπέ ό Σάββωφ ν' άναμένη ταχείαν την *συμφωνίαν*. Έκτός εάν έννοεί την *συμφωνίαν* όλων.

Περί της Θράκης προκειμένου έγνώσθη ότι οι Βούλγαροι πληρεξούσιοι έδέχθησαν *κατ' άρχην* να παραιτηθώσι της Άδριανουπό-

λεως και των Σαράντα Έκκλησιών (άξιος ό μισθός των) ζητούν όμως άναλλάγματα! Ίδια ζητούν δόλοκληρον την δυτικώς του Έβρου χώραν άπειλούντες την Ρωσίαν ότι... θ' άλλαξοπιστήσουν, μεριστάμενοι εις την Δυτικήν Έκκλησίαν!

Και έχουν δικαίον. Άφού δέν τοις βοήθησεν ή Ρωσία να γείνουν Άνατολικός λαός, πρέπει τώρα κι' αυτοί να γίνωσι Δυτικοί.

Κατά τινα φήμην ό Σανδόσκις έφανεύθη, μαλλώσας με τοις συντερόφους του επί της διανομής της λείας του Μελενίκου. "Αξιοι έθνικής εύγνωμοσύνης γι' αυτό οι Μελενίκιοι. Έρριψαν πίσω των την λείαν ώς εις άγέλην λύκων και οι λύκοι ήρχισαν τώρα ν' άλληλοσπαράσσωνται. Μία έτι άπόδειξις ότι οι Βούλγαροι είναι *λυκάνθρωποι*.

Άνεκινώθησαν εις την Έλλάδα αι άποφάσεις της Συνδιασκέψεως του Λονδίνου προκειμένου παρα των νοτίων και των νοτιανατολικών συνόρων της Άλβανίας. Αι άποφάσεις τηρούνται άκόμη μυστικά. Ποιός ξέρει τί άτιμίες έγκλείουν ώστε ντρέπονται να άποκαλυφθούν εις τó φώς του ήλιου. Διστάζει δέ και ή όρθοεικία διεθνής έπιτροπή να μεταβή εις τόν *Στύλον* και έπιληφθή του έργου της, φοβουμένη μη από τὰ πρώτα βήματά της *συλλητευθῆ*.

Πρός άποφυγήν τοιούτου ένδεχομένου ή έπιτροπή σκέπτεται να προσλάβη κουστωδιαν από στρατιώτας όλων των ευρωπαϊκών δυναμέων

Ότω λοιπόν θ' άποτελεσθή μεγάλη πανευρωπαϊκή ληστρική συμμορία, μεταβαίνουσα να κλέψη την έλευθερίαν των Ήπειρωτών. Άπορίας άξιον πώς δέν προσεκληθή ώς άρχηγός της άποστολής αυτής ό... Σαϊ δάσκις.

ΣΑΪΤΙΕΣ

Εις τόν Γαλατάν ήνοιξε κατάστημα τεχνικών ποδών και χειρών. Υστερα υπό τὰ θαύματα του ήλεκτρικού τρεχιδορόμου, άναμφιβόλως θά κάρη χρυσές δουλειές.

— Σήμερον σάββατον έκάκτως θεατρική παράστασις 'ς τó 'Ρδεϊον. Θά δισαχθούν α) τὰ Μεγάλα Σαλόνια και β) Πώς μιλούμε τ' άγγλικά.

— Παρακαλούνται οι συνδρομηταί του «*Εμπρός*» ν' άνανεύσουν έγκαίρως τας συνδρομάς των λήξεως 1 Αύγουστου 1913.

— Από την Μονήν του Χριστού της Πριγκήπου κάποιος έσφετερίσθη έν γήπεδον. Ο ήγούμενος γράφει και ξαναγράφει εις την Έφορείαν της Θεολογικής Σχολής άλλ' αι άναφοραί του... χάνονται. Ό εύρών αυτός παρακαλείται να *μη τας πορουσίαση* και *άμειψθῆσεται* γενναίως.

Βεζλζεβούλ.

'Αγγελίαι, χρονικά—κ' εϋθυμα κοινωνικά.

Όπου πῆς, όπου σταθής κι' όποιον τόχην υ' μιλήσης νέους, γέρος και παιδιά και κορίτσια και κυρίας, θέ ν' άκούσης να σέ λέν χίλιες δυό καλές ειδήσεις γιά τού Γίγγυ τας λαμπράς και έκτάκτους ευκαιρίας που τοις πάντας συγκ νουν και τοις πάντας σσηγγενούσ κι' όσα όσα της άρπαζώνσ δίχως κών να παζαρεύουν.

'Ια τῶς ΝΙΚΟΛΑΪΣ ΜΑΚΡΙΔΗΣ μαιευτηρ-γυνακολόγος Πέεαν, Όδός Μαργαρίτ άφ. 11. 'Ωραι συμβουλών 1—4 μ. μ.

ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ "ΕΜΠΡΟΣ",

Οι 4 τόμοι του «*Εμπρός*» *χρονόδοτεται* πολούνται εις τὰ γραφεία μας πρός 1 λίραν Άγγλίας. Εις τας έπαρχίας άποστέλλοντο έλεύθεροι ταχυδρομικών τελών. — Άπαιτείται *προπληρωμή*.

Υπεύθυνος Κ. Γ. Μακρίδης

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ—ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΙΚΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΑΤΥΡΑΣ

ἐκδιδόμενη καθ' ἑβδομάδα ἐν Κωνσταντινουπόλει

ΥΠΟ Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΑΔΟΥ (ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΟΥΣ)

Γραφεῖα: Ἐν Γαλατῇ, Ἰδρυολόγου Χάν, ἀριθ. 12-13.

ΟΡΟΙ ΕΤΗΣΙΑΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐνταῦθα γρ. 40, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 50, ἐν τῷ ἑξαετηρικῷ ψι

Ἄσρος ἀπαράβατος ἐγγραφῆς: Προσληρωμῆ.

Ἐκαστον φύλλον 20 παραδες. Ἄρ. 266

Ἔτος ἕκτον ἀριθμοῦμεν
καὶ στήν Πόλι κατοικοῦμεν

Διακόσια κ' ἑξήντα καὶ ἑξή
κ' εἰσὴν λαοὺς θά συμπλέξῃ.

Ἐννηκῶσια δέκα τρία κ' ἑβδόμη Σεπτεμβρίου
κουτοῦς δ' ἐξέρχεται ὁ Σάββαρ κ' αὐτοῦ τοῦ συνεδρίου.

**Κα' ὁ χορὸς κελὰ κρῆσει
ἴσάν νά μὴ συνέθη τι.**

Π. Πῶς πᾶν τὰ πράγματα, Ἄλῃ;

Α

Ἐννοικὰ καθ' ὄλα,

ὄλα πηγαῖνον οὖρια

καὶ τῆς Τασθῆρ ποῦ θούρια

μὲ νανουρίζουνε γλυκὰ τὸ βράδν στήν καργιόλα
καὶ κλειώ τῶρα ἡσυχοῦς τ' ἀνήσυχό μου μάτι
ὡσάν τοῦτέστι δηλαδή νά μὴ συνέθη καῖτι.

Ἡ θλίψές μας ἡ περσινὲς σκορποῦνε μία μία

τῶρα ἡ Μοῖρά μας γελᾷ,

τῶρα καὶ χρήματα πολλὰ

θὰ κατακλύσουσιν, βρὲ Παντιᾶ, τοῦ Κράτους τὰ ταμεῖα,
τῶρα θὰ περιπέσουμε στὸ παλαιὸ ἄραχτι
ὡσάν τοῦτέστι δηλαδή νά μὴ συνέθη καῖτι.

Μέσ' στήν Ἀδριανούπολιν τὰ πόδια ξαναπλώσαμε

καὶ τῆς Σαράντα Ἐκκλησιῶν.

ἀπὸ γειτόνων μοιρασιῶν

καὶ ἀπὸ λύκων στόματα ἐκ θαύματος ἐσώσαμε,
ἐπίσης δ' ἀνεκτίσαμε κ' αὐτήν τὴν Γκιουμουλιτζίνα
κ' ἐντὸς μηνὸς ἐκάναμε τὸν Βούλγαρο τζωρτζίνα.

Ὅλα πηγαῖνον καὶ ἐνθὴν καὶ φριτοῦ μὴν τὰ μαϊτάξῃς,

τῶρα τὸ χεῖλός μας γελᾷ

τῶρα τὰ μέτωπα ψηλὰ

τόσο ψηλὰ ποῦ νιρῆτεσαι καὶ σὺ νά τὰ κνιτάξῃς,

τῶρα τὸ ἔθνος σόσσοιμο θινεῖ τὸν Ταλιᾶτι
ὡσάν τοῦτέστι δηλαδή νά μὴν συνέθη καῖτι.

Φόρα καὶ πάλι πῆραμε
κ' ἂν νίκηρ μὰ δὲν ἤραμε
στὸν πόλεμον αὐτόν,
ὅμως ἔμεῖς κομπάζουμε
καὶ στοὺς κροτάφους βάζουμε
στεφάνια νικητῶν.

Γηροῖες τὰ πλήθη τέρπουνε
ρεγκάτες καὶ ροκέτται,
πρὸ τῶν ποδῶν μας ἔρπουνε
οἱ Κροῦμμοι ὡς ἰκέται,

κ' ὁ Σάββαρ ὁ ἀήτητος εἰρήνην ἐπαιτεῖ
ὡσάν τοῦτέστι δηλαδή νά μὴ συνέθη τι.

Ἐκλιταροῦντες πέρνει τὸν οἰκτον τῶν νικάντων
κ' εἰς μάτην θύρας κροῖοντες χωρὶς νά μᾶς ἀκοῦνε
τῶρα τὰ δόντια τρίζουσε κατὰ ξηρὰν καὶ πόνητον
καὶ τοὺς ἐχθροὺς μας κάμνουνε εἰρήνην νά ζητοῦνε.

Ἐκείνοι οἱ ἀτίθασοι κ' ἀρημανεῖς ἱππῶται,
ποῦ πέρσν τὸ ζουνάρι τῶν ἀτιλῶναν γὰ καυγᾶ
τῶρα κοπήκαν ὄλοι τοὺς εἰρήνης θιασῶται,
τῶρα τὸ μένος οὐδενὸς πρὸς πόλεμον ὀργᾶ
καὶ μόν' ἐγὼ δ' ἡτηθείς καὶ νομοθεῖς ὡς πτώμα
ἐπιζήτῳ τὸν πόλεμον μὲ τὸ στασιὸ ἀκόμα.

Τίποτε δὲν ἔχω πάθει,
νιούρος στέκω καὶ βαρῶταος

Αἱ ἑλληνοτουρκικαὶ διαπραγματεύσεις. — Τὰ τελευταῖα νάξια των.

κί ἂν διέπραξε τὸ Κράτος
μερικὰ συνήθη λάθη
δὲν σημαίνει καὶ πολλὸ
ξεχασθήκανε καὶ τοῦτα
καὶ τονίζω εὐχολῶ
μὲ βιοσιὼ καὶ μὲ λαοῦτα.

Τὰ παθήματά μας κείνα
πῦν, ἐτάφησαν σὰν ψόφια,
παίζω πάλιν τὴν Ἀθήνα
παίζω πάλι καὶ τὴν Σόφια
καὶ μπροστά μου στέκουν σοῦζα ἀμφοτέρων οἱ λεγκῆτοι
δηλαδὴ καὶ μ' ἄλλους λόγους σὰν νὰ μὴ συνῆθη καῖτι.

Πᾶνε κί ἔρχονται στὴν Πόλι οἱ Λεβίδια κί οἱ Δραγοῦμαι
τὰ παπούτσια των χυλοῦνε στὰ σοκάκια μας κί οἱ
[Κροῦμοι,
ἀλλ' ἡμεῖς ποῦ τὸ παλιὸ μας ζαναάτι δὲν ξεγραῦομε
μὰ δευτερεύομεν ὡς σκιάχτρο εἰς τὸν Σάββαφ τὸν Δρα-
[γοῦμη]
καὶ μὴ τοῦτον ἐκπιτοῦμεν μὲ τοῦ πρώτου τὴν φοβέρα
καὶ γλεντοῦμε κάθε μέρα.

Ἦσυχος φορῶ τὸ βράδυ τὴν νυχτερινή μου σκούφια
βάζω τὸν γκειτζέ—χιγκῶ μου
καὶ στὸν ἤρεμό μου ἔπνο δνειρεύομαι βακούφια
ποῦ θὰ μείνουνε δικά μου.

Ἐξω λύτες καὶ σκοτοῦρες, ἔξω κάθε στενοχώρια...
κλείω σ' ὄλους τους ξανά
τὰ περιφρημα Σιενά,
σταματῶ καθὼς καὶ πρώτα τῶν Ἑλλήνων τὰ βαπόρεια
κί οὔτε ἔμπρός ἀλλ' οὔτε πίσω
δὲν τολμῶ κανὲν νὰ κἀνη
ἂν ἐγὼ δὲν εἰδοκῆσω
νὰ ἐκδώσω τὸ φριμάνι.

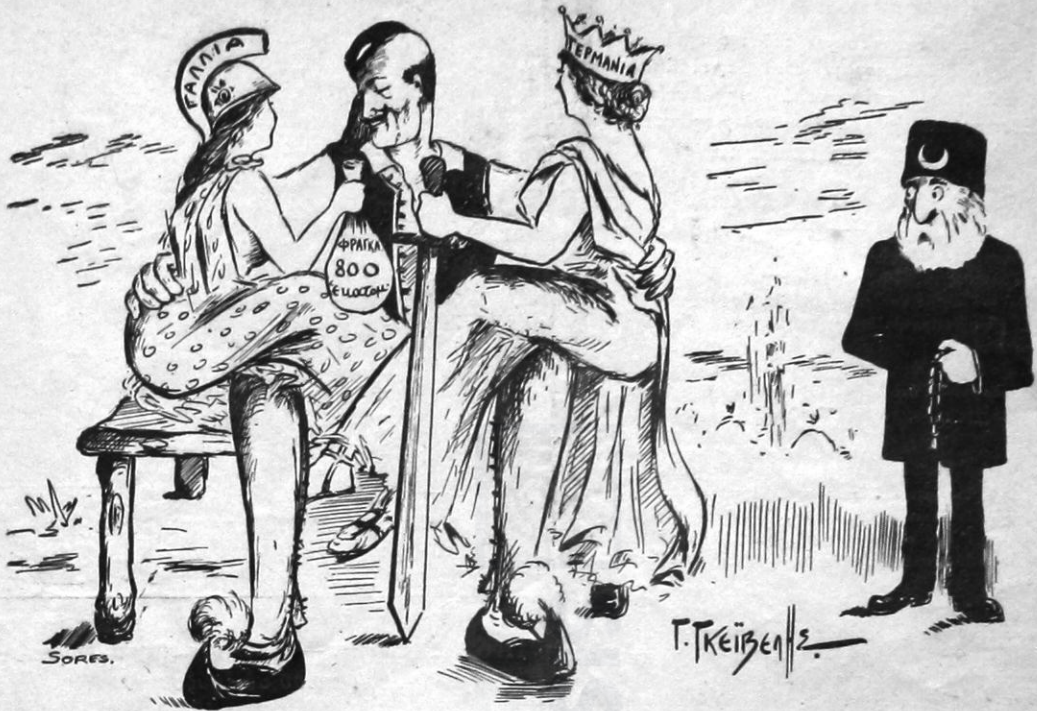
Κύριος τῶν δυὸ ἡπείρων
κύριος τῶν δύο πόντων,
πλοίων θυρωρὸς ἀτείρων
εἰσιπλεόντων κί ἐκπλεόντων
ὄλους τοὺς κρατῶ στὸ χέρι ὡς καὶ πρώτα τοὺς κρατοῦσα
καὶ κανένα δὲν ζωτοῦσα.

Κάθημαι ἕψηλὰ καὶ βλέπω
φίλον μου κί ἐχθρῶν τὴν δραῖσι
κί ὅποιον θέλω ἐπιτρέπω
τὰ στενά μου νὰ περάση
κί ὅποιον πάλιν δὲν ἐγκρίνω
τὴν προσφερομένην κρίσισα
μὲ τοὺς μῆνας τὸν ἀφίνω
εἰς τοῦ κύματος τὴν λύσισα.

Νυκθεις ἐν τῇ θαλάσση,
νυκθεις κί ἐν τῇ ξηρῇ
παίζων δὲ χωρὶς μαῖσι
τόσους μῆνας ταμπουρῆ,
εἶμαι πάλιν ὅπως πρώτα
καὶ καλλίτερος ἀκόμη
δίχως νὰ μοῦ λείψη γῶτα
ἀπ' τὴν πρώτη μου τὴν ρῶμη.

Παίζω μ' ὄλους καὶ μὲ ὄλα,
ἀψηφῶ αὐτὸν κί ἐκείνον,
ἀθετῶ καὶ τὴν παρὼλα
πῶχα δώσει στὸ Λονδίνον,
σχιζῶ κάθε μὴ συνθήκη
καὶ τὸν μίστερ Γκροῦν βράζω
καὶ τὸ ξίφος μου στὴν θήκη
δὲν τὸ βάζω, δὲν τὸ βάζω.

Κί ἂν τὸν Μάη κατορθώσω
κί ἕνα Δρῆνωτ ν' ἀποκτήσω,

Ἄπ' τὴν Κικκὴ κι' ἄπ' τὴν Κοκκῶ ποιὰν νὰ διαλέξω;
Μὰ προτιμῶ καὶ μὲ τῆς δυὼ ἐγὼ νὰ παίξω.

τότε δὰ θὰ τὸ κορώσω
καὶ τὰς νήσους θ' ἀνακτήσω
τότε καὶ τοῦ Βουκουρεστίου θὰ ξεσχίσω τὴν συνθήκη
κι' ἐγιαμόλα κι' ἐγιαλέσα θάμπω μέσ' στὴν Σαλονίκη.

Μὲ τὸν Δρῆνωτ, μ' ἐκεῖνο—
ἐγιαλέσα κι' ἐγιαμόλα—
παίρνω σάβρα Κοστατινίνο,
Πέτρο, Κάρολο, Νικόλα
κι' ὄλους τότε σοῦ τοὺς κάμω νὰ γυρεῖουν μερχαμέτι
ἀπ' τὸ μέγα μας Ντοβλέτι.

Μ' ἓνα Δρῆνωτ, μ' ἓνα μόνο
φοβερό καὶ τρομερό
ἀνατρέπω κάθε θρόνο
καὶ τὸν πλεόν ἰσχυρό,
Ξαλασπῶ καὶ τοῦ Ταρίσκου τὴν μισοσπασμένη μύτη.
Π. Ἐλησμόνησες ἐν τούτοις, βρεῖ συνάδελφε, τὴν Κρήτη...
Α. Θὰ τὴν πάρω καὶ αὐτήνα
καὶ θὰ πάρω στὴν Ἀθήνα

καὶ ἀλχμάλωτον νὰ πιάσω καὶ τὸν φαῦλο Βενιζέλο.
Π. Ἔτσι γὰρ κι' ἐγὼ σὲ θέλω!..
Α. Ὅλους τοὺς ἐχθροὺς θὰ κόψω διχῶς νὰ φρεισθῶ
[κανένα
κι' ὄρσε δέξου τὴν ἀπαλῶρα γιὰ ν' ἀρχήσω ἀπὸ σένα.

Καὶ μερικὰ περὰγάματα γιὰ πρόσωπα καὶ πράγματα.

Διὰ τοὺς ἄνθρακας τῶν Νοσοκομείων.

Στὰ κάρβουνα τῶν Σπυταλιῶν εὐρήκαν καταχορήσεις
καὶ τὰ μετροῦν μὲ κυβισμό, τοεκι καὶ ζυγαριὰ
ὡς ὅτου κατορθώσουνε μὲ τὰς πολλὰς ζυγίσεις
ἀπ' τ' ἀρχικὸ τὸ βάρος των νὰ τᾶβρουν πειὼ βαρεὰ.

Εἰς τὸν Τζαχῆ τῆς «Τανίν».

Σὲ παῦσαν μὰ φορὰ καὶ σὲ κι' ἐπάνω στὸν θυμὸ σου
τὴν ἐκλεισες, ἀποσυρθεῖς κι' αὐτοῦ τοῦ Κομιτάτου
καὶ εἶπε κάποιος γνωστικὸς γι' αὐτὸ τὸ φέροισό σου:
ἔθύμωσεν ὁ ζουρντατζῆς κι' ἔσπασε τὸν ζουρνὰ του.

Εἰς τὸν μετριόφρονα καθηγητήν.

Μετριοφρόνως ἔφθασε, μετριοφρόνως φθάσει
ὁ μετριόφρων δάσκαλος ποῦ τὸν γνωρίζουν ὄλοι
καὶ στῆς γαζέτες τᾶγραφε μετριοφρόνως πάνυ
κι' ὁ ἔρχομός του ζήτημα ἐγένετο στὴν Πόλι.

Εἰς τὸν Σάββαφ.

Ὁρα καλὴ στὴν πρῶμῃ σου κι' ἀέρας σιὰ πανιά σου
μεγάλε Σάββαφ, ποῦ κι' ἐδῶ εἰς ὄλα ὑπεχώρησες
πολλὰ ὀφειλομεν κι' ἡμεῖς εἰς τὰ μακρὰ κανιά σου
ποῦ νίκην, φεύγωντας μ' αὐτά, καὶ σ' ἤτημένους δῶ-
[ριες.

Διὰ τὰς παύσεις τῶν ἐφημερίδων.

Ἐπαύσανε καὶ τὴν «Τανήν» τοῦ τρομεροῦ Τζαχίτη καὶ τὴν καρδοῦλά μου γι' αὐτὸ βαρεῖά ἀνία πλήττει, ἀλλὰ πολὺ, παρὰ πολὺν παιδιὰ θὰ χολοσκάσω ἂν παύσουνε καὶ τὴν «Ταοθήρ» τοῦ γαυχοντιῆ Καραάσω.

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Θύμισαν οἱ Γάλλοι διότι ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος διεκρίρυσεν ἐν Βερολίῳ πῶς τὰς νίκας του ὀφείλει εἰς τὴν Γερμανικὴν τακτικὴν. Καὶ τὸν ἀναμένουν τώρα στὸ Παρίσι διὰ νὰ διοῦν τί θὰ πῆ ἐκεῖ. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐν Παρίσι θὰ ἐπαινέσῃ τὴν γαλλικὴν τακτικὴν.

Ἔστερα δὲ αἱ αὐτὴ Τριπλὴ Συμμαχία καὶ Τριπλὴ Συνεννόησις θὰ σενομολογήσουν, ὅτι ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἔχει πολὺ τάκτ καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ κἀν ἄτοξίες.

Τὸ ἐπαινεῖν ὅμως καὶ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην τακτικὴν τὸ εὐρίσκουν πολλοὶ ὡς ἄτοπο. Κατ' ἐμὲ δὲν εἶναι καθόλου ἄτοπον ἐφόσον ὑπάρχουν ἐν Ἠπειρῷ τόσοι τόποι διεκδικούμενοι ἀπὸ χιλιῶς δὴ διαβόλους. Τὴν τακτικὴν λοιπὸν τοῦ βασιλέως Κωνσταντῖνου, ἐπεινούτος καθε τακτικὴν, τὴν ὑπεργούρουσε πρὸ παντὸς ἀνάγκη. . . ἐπιτακτικῆ.

Εἰς τὴν προμήθειαν 800 τόνων γαιανθράκων, ἀναγκασιούτων εἰς τὰ Ἐθνικὰ Φιλανθρωπικὰ Καταστήματα κατὰ πρόχειρον καταμετρήσιν εὐρέθησαν ἑλλείποντες 220 ὄλοι τόνοι.

Ἀπίστευτος αὐτὴ ἡ προμήθειο. Καταντῆ μυθικὴ ἢ μᾶλλον προμυθικῆ.

Ἐάν ἐξακριβωθῆ ἡ ἔλλειψις τῶν τόσων τόνων δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἀρμόδιος ὑπάλληλος τῶν Καταστημάτων θὰ χειροπέθη ἀμέσως Μέγας Οἰκονόμος, ὡς νυχθημερῶν μεριμνῶν καὶ κοπιῶν διὰ τὴν τόνωσιν τῶν κοινωτικῶν τῶν Νοσοκομείων μας. Καὶ ὅσα τυχὸν ἤθελον γραφῆ κατ' αὐτοῦ εἰς τὰς ἐφημερίδας ἐξάπαντος θὰ ἐθροποῦντο ὡς παρα-τόνα.

Παρομοία κατάχρησις διεπράχθη καὶ κατὰ τὴν περυσινὴν προμήθειαν, ὡς ἔσπευσε νὰ τὸ καταγγεῖλῃ εἰς τὸν συνεταίρων προμηθευτῶν, ἀποδόσας μάλιστα τὸ ἐκ τῆς καταχρήσεως περιελθὼν εἰς αὐτὸν χρήμα καὶ ὑποδείξας τοὺς ὑπάλληλους ἐκείνους μὲ τοὺς ὁποίους εἶχε διαμοιρασθῆ τὸ πρῶτον τῆς καταχρήσεως.

Ποῖοι εἶναι οἱ ὑπάλληλοι αὐτοὶ δὲν ἐγνώσθη ἀκόμη. Θὰ γνωσθῆ ὅμως κ' αὐτὸ καὶ θὰ μαυρισθοῦν ὄλοι καταλήλως διὰ τὰ μᾶμῶν νὰ μὴ ἀναμιγνῶνται τοῦ λοιποῦ μὲ τὰ κάρβουνο.

Ἀλλὰ ποῖος κατεχράσθη ἐθνικὸν χρήμα καὶ ἐμμονιζουρώθη; Ὅλοι οἱ τοιοῦτοι βγαίνουν ἐν τέλει περὶ λευκοὶ κ' ἀπὸ τὰ φτερά τοῦ κύκνου. Συμφέρον μάλιστα ἔχον καὶ τώρα ὅπως ζηλοτύπος ἀποκρύψωμεν αὐτὸν τὸν καρβουνοφάγον ὑπάλληλον ἐκ φόβου μήπως τὸν μυρισθῆ καὶ μᾶς τὸν κλέψῃ ἢ διαχειρίσῃ τῆς Μαχσοῦσῆ.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁ στρατηγὸς Σάββωφ ἐθεάθη περιηγούμενος τὴν ὄρειαν Πρίγκηπον φέρων δὲ μάλιστα καὶ μικρὰν στολὴν στρατηγού ἀλλὰ χωρὶς σάσθη. Μολοντί οἱ ἀμαξίδες τοῦ ἔδωκαν διὰ τὸν μεγάλον γύρον τὸ χειρότερό τους ἀμαξί καὶ δὲν τοῦ κάμανε καθόλου *πριγκηπικός* τιμᾶς (ἂν καὶ σιγὴν τιμὴ τοῦ ἀμαξιοῦ κἀν θὰ γέννηκε τὸ πριγκηπικό), ἐν τούτοις ὁ στρατηγὸς ἐφάινετο καταμαγευμένος, τόσοσ ἀπὸ τὰς φυσικὰς καλλοπᾶς τῆς γῆσου ὄσον καὶ ἀπὸ τὰς... γυναικαίας.

Αἱ καὶ νὰ ἦταν ἡ Πρίγκηπος κατὰ τὰ μέρη τῶν Σεργῶν ἢ τῆς Γκιουμουλτζίνου!

Ἐγνώσθη ἐπίσης ὅτι ὁ στρατηγὸς ἐξεφράσθη ἐνθουσιωδῶς καὶ διὰ τὰς οἰκοδομὰς τῆς Πριγκήπου, ἰδίᾳ δὲ διὰ τὰς πλουσίας ἐσοχικὰς ἐπαύλεις τῶν πλουτοκρατῶρων μας, ἀπὸ σπόντα δὲ ἠρώτα τοὺς ξεναγούς του καὶ διὰ τὰ ἐντὸς αὐτῶν ἐπιπλά.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΑΝΕΦ. — Κλείσε πειὰ τὸ στόμα σου τώρα ποῦ σὲ λούζουμε.

Μὲ ἰδιαίτερον δὲ ὄλω ἐνθουσιασμὸν ἐξεφράσθη διὰ τὴν ὄρειαν ἐκείνην ἔπαυλιν τοῦ κ. Σινιόσσογλου, τὴν ἔχουσιν τὴν πρόσοψιν... χρυσῆν.

Εἰς τὴν Πρίγκηπον σταθμεῖον δύο ξένα πολεμικά, τὸ Ἰταλικὸν καὶ τὸ Ὀλλανδικόν, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐκχύνονται κάθε βράδυ κύματα εὐθυμα ναυτῶν πολὺ ἐρωτολήπτων ἰδίᾳ ἀπέναντι τῶν ἀφράτων δουλικῶν. Χάριν αὐτῶν ἤρχισαν οἱ ναῦται νὰ μανθάνουν καὶ ἑλληνικά. Οἱ Ὀλλανδοὶ μάλιστα, οἱ συμπατριῶται τοῦ Ἐράσμου, ἴτ' μισοξέρουν ἀλλὰ δὲν τὰ μιλοῦν μὲ τὴν ἐρασμικὴν προφορὰν ὁ καθεὶς τὰν ἔσπειλε ἐντὸν διάβολο τὸν «Ἐρασμο χάριν τῆς... ἐρασμίας του.

Τὸ ζήτημα τῆς Ἠπειροῦ ἀρχίζει νὰ ἐρχεται εἰς τὴν πρώτην γρομμὴν. οἱ Ἠπειρώται εἶναι ἀποφασισμένοι ν' ἀντιστῶν ἐνόπλιος εἰς πᾶσαν ἀδικίαν καὶ κατὰ παντὸς ἔστω καὶ τῶν Ἰταλῶν. Ἀλλὰ δὲν πιστεῶν νὰ παραστῆ τοιαυτὴ ἀνάγκη. Τώρα μάλιστα ποῦ ὁ Γουλιέλμος ἔδωκεν εἰς τὸν Κωνσταντῖνον τὴν ράβδον τοῦ ἀρχιστρατήγου, οἱ Ἰταλοὶ καὶ μόνον ἐπὶ τοῦ διπλωματικοῦ πεδίου θὰ τὰ βροῦν *μαρσοῦνια*, πολὺ δὲ περισσότερον ἐπὶ τοῦ πολεμικοῦ.

Ἐχίνου.

ΣΑΪΤΙΕΣ

Ἦλθαν ἐπὶ τέλος τὰ νέα σκάφη τῆς Μαχσοῦσῆ. Ἀλλὰ τὰ δέσαμα καὶ δὲν τὰ μεταχειρίζομεθα γιὰ νὰ μὴ... χαλάσουν.

— Λέγεται ἐν τούτοις ὅτι δὲν θὰ χρησιμοποιηθοῦν διὰ τὰ Νησιά ἀλλὰ θὰ τὰ βάλουν ἐπὶ τὴν *Μόδαν*. Ἀλλῆ *μόδα* κ' αὐτὴ. Ἄν τὰ βάλουν μάλιστα κ' ἀνεγράβῃ δὲν θὰ μποροῦν νὰ *περπατοῦν* καθόλου.

Βελζελούλ.

Ἄγγελιαί, χρονικά—κ' εὐθυμα κοινωνικά.

Τώρα μὲ τὸ φθινόπωρον ποῦ οἱ καιροὶ ἀλλάζουν καὶ νέα εἶδη οἱ βροτοὶ χειμῶνος ἀγοράζουν, καθέννας πρέπει, βρὲ παιδιὰ, ὑπ' ὄψει του νὰ ἔχῃ ἐκεῖνο τὸ ἐξαιρετο τοῦ Τίριγγ μαγαζι δπου πουλεῖ ἱματισμοὺς καὶ κόσμος τόσους τρέχει καὶ ὅσα τοῦ χρεαίονται τὰ βρῶσ' ἔκει μαζι.

Ἐπιφύθησας Κ. Γ. Μακρίδης

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ—ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΙΚΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΑΤΥΡΑΣ

ἐκδομένη καθ' ἑβδομάδα ἐν Κωνσταντινουπόλει

ὑπο **Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΔΟΥ** (ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΟΥΣ)

Γραφεία: Ἐν Γαλατῇ, Ἰσχυρολόγου Χάν, ἀριθ. 12-13.

ΟΡΟΙ ΕΤΗΣΙΑΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐνταῦθα γρ. 40, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 50, ἐν τῷ ἑξαετηρικῷ φρ. 13

Ἄσρος ἀπαράβατος ἐν γραφῆς: Προσκληρωμῆ.

Ἐκαστον φύλλον 20 παράδες. Ἀρ. 268

Ἔτος ἕκτον ἀριθμοῦμεν
καὶ στήν Πόλιν κατοικοῦμεν

Διακόσια κ' ἐξήντα κ' ὀκτώ
μὲ πόλεμον πάλι φρικτό.

Ἐννηκασία δέκα τρία εἰκοστή τοῦ Σεπτεμβρίου
κ' Ἀλβανῶν ὄρθαι βαδίζουν κατὰ τοῦ Μοναστηρίου.

Κ2' ὁ Παντεῖς μὲ τὸν Ἀλῆ γὰ συνθήκας ὄμειξ.

A. Εἰρήνης εὐαγγέλια!
στεφάνια νίκης βάλουμε,
τοὺς Κρούμμους μὲ φραγγέλια
ἀπὸ τὴν Θούρη βγάλουμε,
φιλιά, σπονδὰς καὶ δοκίαι
ἐδώσαμε κ' ἐτήραμε
κ' ἐπὶ πρασίνου τάπητος
μὰ νίκην τέλος ἤραμε.

II. Εἰρήνης εὐαγγέλια!
τοὺς Κρούμμους ξεπετάξαμε,
τὰ κλάμματα μὲ γέλια
στὰ μοιτρά μας ἀλλάξαμε,
ἐκ νέου ἀνεκύνουμε,
στραβὰ ξανά τὸ φέσι
καὶ μυστικὰς ἐστρήραμε
ποῦ εἶχαν καταπέσει.

A. Εἰρήνης εὐαγγέλια!
συνθήκας νέες φιάσαμε,
δυσὸ χρόνων συμφυρορέλια
ἀμέσως τὰ ξεχάσαμε,
ἐκ νέου ἐγενήκαμε
ὡς ἡμασταν καὶ πρῶτα,
ἐκ νέου ἀνευρήκαμε
χαρὰ, ζωὴ καὶ κόττα.

II. Τίποτε δὲν ἐπάθαμε
κ' ἐμάθαμε οὐδὲν,
ἀλλ' οὔτε κ' ἀπεμάθαμε
ἀπ' τὰ γνωστὰ κανέν,
οἱ ἴδιοι πάλι μέναμε,
ὡς εἶναι φυσικόν,
καὶ ἦτας ἀπεπλύναμε
μὲ ἄεθρα συνθηκῶν.

A. Ἐτοίτη ἡ συνθήκη
σὲ μᾶς ξανά τὴν Νύξη
τὴν ἄπτερον ἀφίνει.
Μ' αὐτὴν γὰρ δλοὺς πάλι
μὰ δύναμις μεγάλη
τὸ Κράτος μας θὰ μείνη.

A. Ὁ Φερδινάνδος τώρα
μὲ τὴν Ἐλεονώρα
θ' ἀκοῦνε γὰρ τὴν Πόλιν
καὶ τρέμοντες θὰ στένουν
σὺν ἄφρω νὰ παθαίνουν
χολέρα γὰρ πανόλη.

Μὲ τούτη τὴν συνθήκη
τῆς Βουλγαρίας οἱ λύκοι
στὰ δάση θὰ κρυβοῦνε
καὶ τυρετὸν τριταῖον
τὰ σμῆνη τῶν ὀρνέων
θὰ πάσχουν σὺν μ' ἀκοῦνε.

Μὰ κ' οἱ Ρωμηοὶ ἀκόμα
θὰ μὲ κνιτοῦν μὲ δμμα
περιδεῖς κ' εἰτότοι
γιατὶ κ' αὐτοί, μαγκούφη,
θὰ τρέμον τὸν Ρεούφη
μὴν κἀνὴ μακροβοῦτι.

Μὲ τὴν συνθήκην τούτη
κ' αὐτὸν τοῦ Ἄγρασότη
σὺν δοῦλο θὰ τὸν ἔχω.
Καὶ τοῦ τσαχπὶν-Χερβάτη
μὲ κἀποιονα Ἐσάτη
συχρὰ θὰ τοῦ τῆς βρέχω.

Φιερά καὶ πάλι κἀνω
παντοῦ θε νὰ προσφάνω
σ' Ἀνατολή καὶ Δύση
κ' ὁ κόσμος δὲν θὰ ξέρη
πῶς νὰ μὲ καταφέρει
παρὰ νὰ μοῦ δανείρη.

Οἱ γειτονές μου δλοὶ
καὶ πάλιν πρὸς τὴν Πόλιν
θὰ προσανατολιζονται.
Φιλὰκεια θὰ μὲ στέλλουν
καὶ φίλο θὰ μὲ θέλουν
γὰρ ν' ἀλληλοθερίζονται.

Μέσ' στῶν θυνῶν τὴν πάλιν
ἐγὼ θὰ εἶμαι πάλι

— Μωρὲ τὸ μπάλωσε μιὰ χαρά!...
— Γιὰ νὰ μπαλωθῆ κι' αὐτὸς μὲ κανένα δάνειο.

ἐκείνος ποῦ θὰ κρίνῃ.
Ἐγὼ στοὺς δύο Αἴμονες
θὰ ξαπολώ πολέμους
ἢ θὰ κρατῶ εἰρήνη.

Ἄλλοι θὰ μ' ἐκτείνουν
ὄλοι θὰ μὲ γρεύνουν
γιὰ σύμμαχο καὶ φίλο.
Κι' ἐγὼ σὺν φίλος γείτων
θὰ εἶρχο μεταξὺ των
τῆς ἐριδος τὸ μῆλο.

Σοῦζα τοὺς πάντας θάχω
καὶ κάθε μονομάχο
σὺν αἵματα θὰ βάζω.
Οὐδέτερος θὰ μένω
ἢ σὺν κανγαῖ θὰ μπαίνω
καὶ καὶ θὲ νὰ ἀρπάζω.

Ἐκάστοτε θὰ κρίνω
καὶ μ' ὅποιον θὰ κλίνω
αὐτὸς καὶ θὰ κερδίζῃ.
Θ' ἀπλόγη τὴν ἀριδα,
μὰ κι' εἰς ἐμὲ μερίδα
γενναίαν θὰ χαρίζῃ.

Τὸ Ἵψηλὸ Ντοβλέτι
χωρὶς γερὸ ρουσφέτι
κανένα δὲν θ' ἀφίγη
νὰ βγάξῃ ἄλλον μάτι
καὶ νὰ διαταράτῃ
σὺν Αἴμο τὴν εἰρήνη.

Συνθήκη ὑπεγράφη
πλὴν Σάββαφ μῆς φλουρόνη
νὰ μπουῖμε σὺν ἐδάφῃ
ποῦ πήσαν οἱ γειτόνοι
καὶ νὰ τὰ μοιρασθοῦμε

μαζὺ του σὺν ἐταῖροι
κι' ἔμεις τοῦ ἀπαιτοῦμε:
ἀκόμη δὲν συμφέρει.

Ἀκόμη δὲν συμφέρει
δὲν εἶν' καιρὸς εἰσέτι,
παράδες σὺν κεμέρι
δὲν ἔχει τὸ Ντοβλέτι
καὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀρχίσῃ
ἐργολαβία νέα
πρὶν κἄποιος μᾶς δανείσῃ
τὴν ἀπλήρωτα μνηαῖα.

Ἀκόμη δὲν συμφέρει,
ἔχε ὑπομονή,
τώρα γιὰ ἄλλα μέρη
κτυποῦν οἱ Ἄλβανοί,
τώρα χουζοῦρι κἄνε
καὶ βλέπε, βρὲ χαϊντούτη,
νὰ δοῦμε πῶς θὰ πᾶνε
τὰ κόλπα τ' Ἀγραούτη.

Μακροθέην κἄνε χάξι
κι' ἔν στέλνης καὶ κομίτας,
ὡς εἶναι, δὲν πειράζει,
συμβάλλεις εἰς τὰς ἥτιας:
πλὴν πρόσεχε, σασκίνη,
μὴν πᾶς καὶ σὺ ἐκεῖ,
γιατὶ εἰθὺς θὰ γείνη
ἢ ἥτια γενική.

Ἐπομονὴ λιγάκι,
θᾶρθ' ἢ σερὰ κι' ἡμῶν
νὰ βροῦμε ἀπ' τὸ χάκι
τῶν Σέρβων καὶ Ρωμηῶν,
θᾶρθ' ὁ καιρὸς, κεφάλαι,
νὰ παίζουμε ρολίνα,
νὰ πάρῃς τὴν Καβάλλα

κι' ἐγὼ τὴν Γκιουμουλτζίνα.

Ὡς ἄμφω ἠτημένει
μὲ μάχας καὶ συνθήκας
μαζὺ, ἀδελφωμένοι,
θὰ δρέψωμεν τὰς νίκας
μαζὺ κι' οἱ δύο, πὲρ μπᾶκο,
θὰ δρέψωμεν τιμάς,
κι' ἂν φᾶμε κι' ἄλλο τρῶκο
ἀλλοίμονον σ' ἐμᾶς.

Π. Ὡστε μὲ τοὺς Βουλγάρους
σκοπεῖς νὰ συμμαχήσῃς;

Α. τὸ λέγω μετὰ θάρρους.

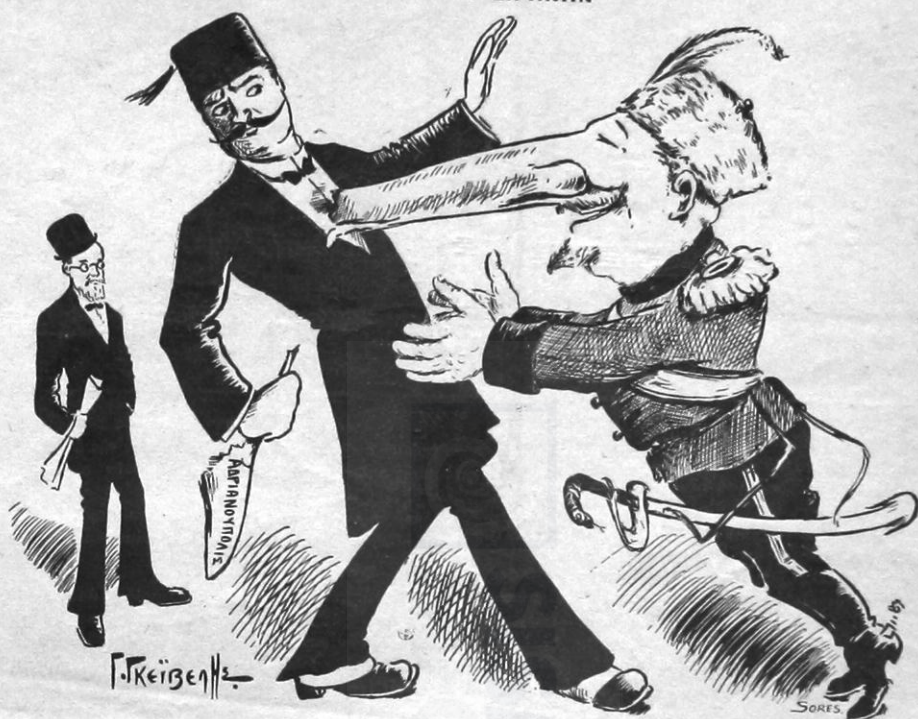
Π. Θὰ τὸ μετανοήσῃς.

Α. Μωρὲ θὰ συμμαχήσω
καὶ τὸ βροντοφωνῶ
ἴσως καὶ προσελκίσω
πελάτη πειρὸ τριανό.

Τὸ λέγω, τὸ φωνάζω,
γιὰ νὰ τ' ἀκούσουν κι' ἄλλοι,
κἄμω πῶς τὰ ταιριάξω
ἴσως κινεῖς προβάλλῃ
καὶ ὑπερθεματίσῃ
εἰς τὴν πλειοδοσίαν
καὶ οὕτω πως αἱ Νῆσοι
κολλήσουν σὺν Ἀσίαν.

Μωρὲ θὰ συμμαχήσω
καὶ μὲ τὸν θάνατό μου
μαζὺ του θὰ κτυπήσω
τὸν ἴδιον ἐναντὶ μου,
μωρὲ θὰ συμμαχήσω
καὶ λέγε το καὶ σὺ,
ἴσως καὶ μ' ἔλλη πῶσω
κανένα μου νησί.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ

Γ. Κεϊβερ

— "Ελα και να φιληθοῦμε
— Μ' ἐμποδίζει ὁ μῦτός σου· θέλει κι' ἄλλο κόψιμο.

Τὰ ἄρθρα ἓνα ἓνα πιστῶς μετιφρασμένα.

Ἄρθρον πρῶτον τῆς συνθήκης.— Ὁ πολλὸς ὁ Ταλαάτης καὶ ὁ Σάββαφ, ὁ γενναῖος τῶν Βουλγάρων στρατηλάτης, ποῦ ἐνίκησε στὸν δρόμο μὲ τὰ πόδια του στὸν ἄμο, συνυπεγράψαν εἰρήνην καὶ φιλίαν διαρκῆ καὶ αὐτό, θαρρῶ, στὰ γέλια γιὰ νὰ πιάσῃ τις ἄρκει.

Ἄρθρον δεῦτερον.— Οἱ Τοῦρκοι θ' ἀπολαύουν ἀσφαλείας τῆς τιμῆς των, τῆς ζωῆς των, ὡς καὶ τῆς περιουσίας, ἦγον βούλγαροι κομίται θάβρουν νέας πάλιν λείας καὶ ἔλοι ζάπλοντοί θά γείνουν ἀπὸ τὰς λεηλασίας.

Ἄρθρον τρίτον.— Οἱ Μονφτιῆδες ὅπως ἦσαν θά μείνουν καὶ τῶν Κροῦμμων τὸ Ντοβλέτι τακτικὰ θά τοὺς πληρώνη δηλαδή καὶ μ' ἄλλους λόγους σκελετοὶ καὶ αὐτοὶ θά γείνουν

Ἄρθρον τέταρτον.— Οἱ Κροῦμμοι ὑπεσχέθησαν ἐπίσης πῶς οὐδ' ἄταξ τῆς λαχῆς τοῦ λοιποῦ θά κατεχρῶντο, ἀλλὰ θ' ἄρχουν ἐπὶ πάντων δίχως φύλων διακρίσεις καὶ θά ἔχουνε τοὺς Τοῦρκους ὅπου κλωῖσο κι' ἄντοι

Ἄρθρον πέμπτον.— Ἡ Τουρκία τὰ βακούφια δὲν τὰ χάνει καὶ οὐδέποτε τὸ Κράτος τῶν Βουλγάρων θά τολμήσῃ

ἔστω κι' ἓνα κἂν ν' ἀφήσῃ, δίχως νὰ τὸ καταλάβῃ καὶ δικό του νὰ τὸ κἄνῃ.

Ἄρθρον ἕκτον.— Ἀμνηστία γενικὴ παραχωρεῖται καὶ τοὺς πρόσφραγας οἱ Κροῦμμοι θά δεχθοῦνε μὲ χαρὰ καὶ μ' ἄλλοιμονον σ' ἐκεῖνον ποῦ τὸν τιάσουν οἱ κομίται ἢ ζητήσῃ νὰ εἰσπράξῃ ἀπὸ ράσπισκος παρᾶ.

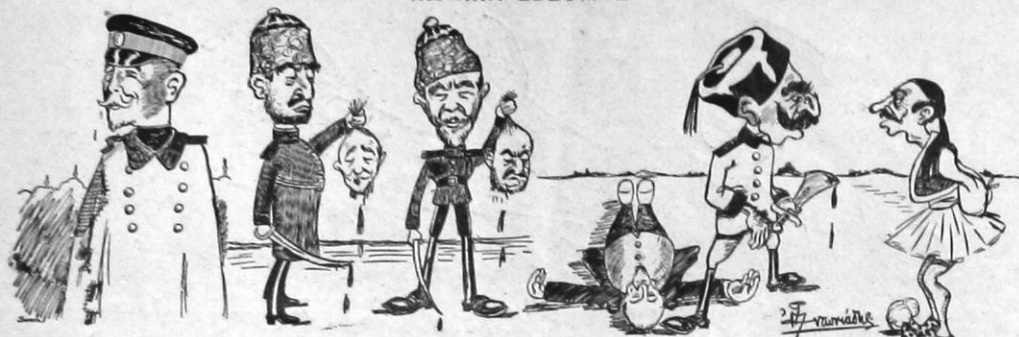
Ἄρθρον ἕβδομον.— Αἱ κτήσεις καθενὸς θά χωρισθοῦνε μὲ σωροὺς χωμάτων μόνον, ποῦ μὲ μιαν καταγίδα ἀπ' τὸ πρόσωπον τῆς σφαιρας θά ἐκλείρουν, θά σβε-
[σθοῦνε
κι' ἔσ' ὁ Βούλγαρος ἀνέτως θά ξαπλώνη τὴν ἀριδα.

Ἄρθρον ὄστανον.— Τὰ δύο συμβαλλόμενα Ντοβλέτια παρὰ πᾶσαν τὴν φιλίαν καὶ παρ' ὅλα τὰ σοκπέτια προσδοκοῦν ἐν ποιτηθῆσαι ἀπροσδόκητα συμβάντα καὶ ὑπογράψουν τὴν συνθήκην:
«Τ' εἶχες Γιάννη, τ' εἶχα πάντα».

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Ο στρατηγὸς Σάββαφ προέβη πάλιν εἰς νέας ἀνακωσείας ἐν σχέσει πρὸς τὰ πολεμικὰ γεγονότα. Κατ' αὐτὸν ὁ δευτέρος πόλεμος δὲν ἦτο πόλεμος, διότι ἀνώτεροι ἐξωτερικοὶ παράγοντες πανταχοῦ συνεκράτουν τὴν ὁρμὴν τῶν γενναίων Βουλγάρων καὶ δὲν τοὺς ἀφῆκαν νὰ ... νικήσουν. Ποιοὶ εἶναι ἀρὰ γε αὐτοὶ οἱ ἀνώτεροι ἐξωτερικοὶ παράγοντες ποῦ δὲν τοὺς ἀφῆκαν. Μήπως ἔννοεῖ τοὺς Σέρβους καὶ τοὺς Ἕλληνας; Διότι αὐτοὶ ἴδια δὲν τοὺς ἀφῆκαν... νὰ πάρουν τὴν ἀνάσα τους.

ΚΩΜΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ο Σάββας μετά την απογραφή
της Ειρήνης.

Τα χάλια της προσωρινής 'Αλβανίας.
Κυβερνήσεως.

— 'Αντε μαπατάκι κι ήλθε και το
αρόδα σου.

Κατά τον Σάββαφ άπάνει των 'Ελλήνων δέν ειχον παρατα-
χθῆ ει μῆ 85 χιλιάδες βουλγάρων μόνον! Φαίνεται οτι εις τήν άριθ-
μητικήν ο Σάββαφ δέν έπίδοδε. Διότι 15 μὲν χιλιάδες Βουλγάρων
εὗρισκονται ἤδη αιχμάλωτοι έν 'Ελλάδι, 37 δέ χιλιάδες έσχον τὰ
στρατεύματα του στρατηγού 'Ιβάνοφ νεκρούς και τραυματίας, τὸ
όλον χιλιάδες 52. 'Ητοι έφρονεῦθησαν, έτραυματίσθησαν και ἰχμάλω-
τίσθησαν Βούλγαροι 17,000 περισσότεροι άφ' ό,τι ἦσαν έν τῷ συνόλῳ!

Αὐτάς τὰς άλγεβρικός έξισώσεις μόνον βουλγαρικό κεφάλι μπο-
ρεῖ να τὰς ξεδιαλώσῃ!

Ένθυμίζου δέ οί λ/μοί αυτοί τὸ πάθημα του μακαρίτου στρα-
τηγού 'Οσμάν πασά, ό όποίος, άποκρούσας μίαν έφοδον των Ρώσ-
ων κατά της Πλεύνας έτηλεγράφει εις τήν Πύλην: Σήμερον έπηλ-
θον καθ' ἡμῶν οί Ρώσοι διηρημένοι εις 3 φάλαγγας άνά 10,000
έκάστην. Μετά μάχην σφοδράν ό έχθρός άφηκε έπί του πεδίου 22
χιλιάδας νεκρούς και τραυματίας, 10 χιλιάδας συνελάβομεν αιχμα-
λώτους, οί δέ λοιποί έτρατίσαν εις φυγήν.

Και διηρωτάντο 'ς τήν Πύλην: Ποιοί λοιποί;

'Αλλ' άν υποθέσωμεν ότι μόνον 35 χιλιάδες Βούλγαροι ἦσαν
έναντι των 'Ελλήνων, καθ' άνάγκην δά παραδεχθῶμεν ότι έναντι
των Σέρβων ἦσαν 465 χιλιάδες, δεδομένου ότι ό στρατός των συνε-
ποσοῦτο, ώς έβροντοφώνουν έπί μήνης, εις 500000. Διατι λοιπόν
δέν ένύκισαν τους Σέρβους, άφού ἦσαν οὗτω τριπλάσιοί των; Δέν
τους άφησαν οί έξωτερικοί παράγοντες της πολιτικής. Τους άπηλό-
γησαν να εισβάλουν εις τήν παλαιάν Σερβίαν. 'Αλλά τὸ Ζαϊτόαφ
και τὸ Κρούγεβατς, τὰ όποια δις κατέλαβον και δις έχασαν, άπο-
κρουσθέντες κακοί κακώς, μήπως δέν κείνται έντός της Παλαιάς
Σερβίας;

'Εάν τέτοια πράγματα έχει σκοπόν να γράφῃ ο Σάββαφ και εις
τήν έπίσημον έκθεσί του, καλόν είναι να τήν φυλάξῃ και να τήν υπο-
βάλῃ εις τὸ νοήμον βουλγαρικόν κοινόν μόνον τήν 1ην 'Απριλίου.

Τὰ 'Αλβανικά έξακολουθοῦν να συγκινοῦν τήν παγκόσμιον δη-
μοσίαν γνώμην. Μετά τὰς πρώτας έπιτιμίας οί 'Αλβανοί ἤρρησαν
να ἠτῶνται παντού και να ύποχωροῦν, άποδεκατιζόμενοι. 'Ερβε-
βαιώθη όμως, ότι των όρδῶν των ἡγοῦνται Βούλγαροι άξιωματικοί,
συμπράττουσιν δέ πλειοθ' όσοι βούλγαροι κοιματιζήδες. Κατόπι
τούτου αἱ ἦται και αἱ ύποχωρήσεις είναι, σάν να ποῦμε, πολὺ φυ-
σικά πράγματα.

Με τήν μετάβασιν της διεθνούς έπιτροπής ἡ όποία δά όριοῖν
έθνολογικάς τήν άμφισβητουμένην ζώνην της 'Ηπείρου 'οί παρ'
ἡμῖν έπί των δοκτύλων της μῆς χειρός μόνον μετροῦμενοι 'Αλ-
βανισταί ἤρρησαν πάλιν, να έλπίζουσι. Είναι ἡ δεκάτη φορὰ που τὰ
κεφάλια των άλλάζουν από πέρσι φρόνημα, εάν υποθεθῆῃ, ότι έχουν
φρόνημα... κεφάλια.

Οί βούλγαροι πληρεξούσιοι προσπαθοῦν να πείσουν τους
Γκυομουλζινιώτας ότι υπό τήν Βουλγαρικήν κατοχήν θά γείνη ό
τόπος των παράδεισος και ότι οὔτε τριχά της κεφαλῆς των δά έγ-

γισθῆ. Εἰς άπόδειξιν ιδέ τούτο; ό στρατηγός Σάββαφ προέτεινε εις
τὰ έδῶ μέλη της προσωρινής κυβερνήσεως της Δυτικής Θράκης να
τὰ πάρῃ μαζί του εις Σόφιαν δια να δοῦν τάχα τί ευτυχεις που
ζοῦν οί εκεί Μουσουλμάνοι.

Αὐτὸ δά έλευτε: να πάν μόνον των να παραδοθῶν, χωρίς μά-
λιστα να προφθάσουν οί άνθρωποι να κάμουν και τήν διαθήκην των.

Ο πολὺς έν άγίοις πατράσι Κωσταριδης, άπάντων εις τήν πρόσ-
κλησιν της 'Ιερῆς Συνόδου όπως προσέβη και δόση λόγον των
άθλων του, έγραψε ότι άδυνατεῖ τὸ γ' έπί του παρόντος να τὸ κά-
μη έπειδή άσθενεῖ και διατελεῖ ευρισκόμενος εις τὸ θεραπευτή-
ριον Μωραίτου.

Θεραπεύεται, βλέπετε, ό άνθρωπος εις του μωρά-νιό του.

Ο Γεν. Διευθυντής των Καταστημάτων κ. Μαργαρίτης τήν
έπαθε χιῶτικα. Παρητήθη έτσι στα ψέμματα και για έκφοβισμόν.
Και παρὰ πάσαν έλπίδα και προσδοκίαν ἡ παραίτησις του έγενεν
δεκτη. Εἰχε λάβει θάρρος από των πάτρωνά του κ. Μαυρογορδάτου
ό όποίος, ώς γνωστόν, δλαφ παραίτεται και δλαφ στον τόπο είναι.
Και έπειδή 'φιλεῖ τὸ ύπήκοον μιμεισθαι τους άρχοντας' ύπέβαλε
και αυτός μιὰ παραίτησιν έτσι για τζάκα και έχων πάντοτε έλπί-
δας 'ς τὰ μεγάλα τζάκια.

Η παραίτησις του, γραμμένη με πολλήν άυστηρότητα, έκρίθη
υπό τινος έφόρων ώς αὐθάδης. Εἰς μάλιστα αὐτῶν προέτεινε να
κληθῆ εις τήν συνεδρίαν της 'Εφορίας για να τὸν βάλουν 'ς τήν
θέσιν του.

Κ' ένος άλλος.

— 'Εμεῖς σκοτεινήκαμε, άδελφέ, να τὸν βγάλουμε από τὴν θέ-
σιν του και οὐ προτεινε τώρα να τὸν βάλῃς στην θέσιν του;

Έχῆνα.

ΣΑΪΤΙΕΣ

'Η 'Αλβανική κυβερνήσις εδῆλωσεν ότι είναι άμέτοχος του κινή-
ματος των 'Αλβανῶν. Φαντασθήτε κυβερνήσιν της όποίας όλος ό
στρατός εύρίσκειται εις έκστρατείαν και ἡ όποία είναι άμέτοχος.
'Επιχείρησις κι' αυτῆ αλλά χωρίς μετοχάς.

— Διά τήν Καλλιφορνίαν και όλας τὰς Δυτικὰς Πολιτείας της
'Αμερικῆς άντιπροσωπος του 'Εμπρός και του 'Ημερολ. 'Σατάν'
είναι ό κ. Βασίλειος Ντινος έν Los Angeles Cal. 300 West Ave 50.

Βεελζεβούλ.

'Αγγελιαί, χρονικά—κ' εὐθυμα κοινωνικά.

Τώρα με τὸ φθινόπωρον που οί καιροί άλλάζουν
και νέα είδη οί βροτοί χειμῶνος άγοράζουν,
καθένας πρέπει, βοέ παιδιά, ύπ' όψει του να έχῃ
έκεινο τὸ ξαίφετο του Τίγγυ μαγαζί
όπου πουλεῖ λιματομοῖς και κόσμος τόσος τρέχει
και όσα του χρειάζονται τὰ βροῖα' εκεί μαζί.

'Υπεύθυνος Κ. Γ. Μακρίδης